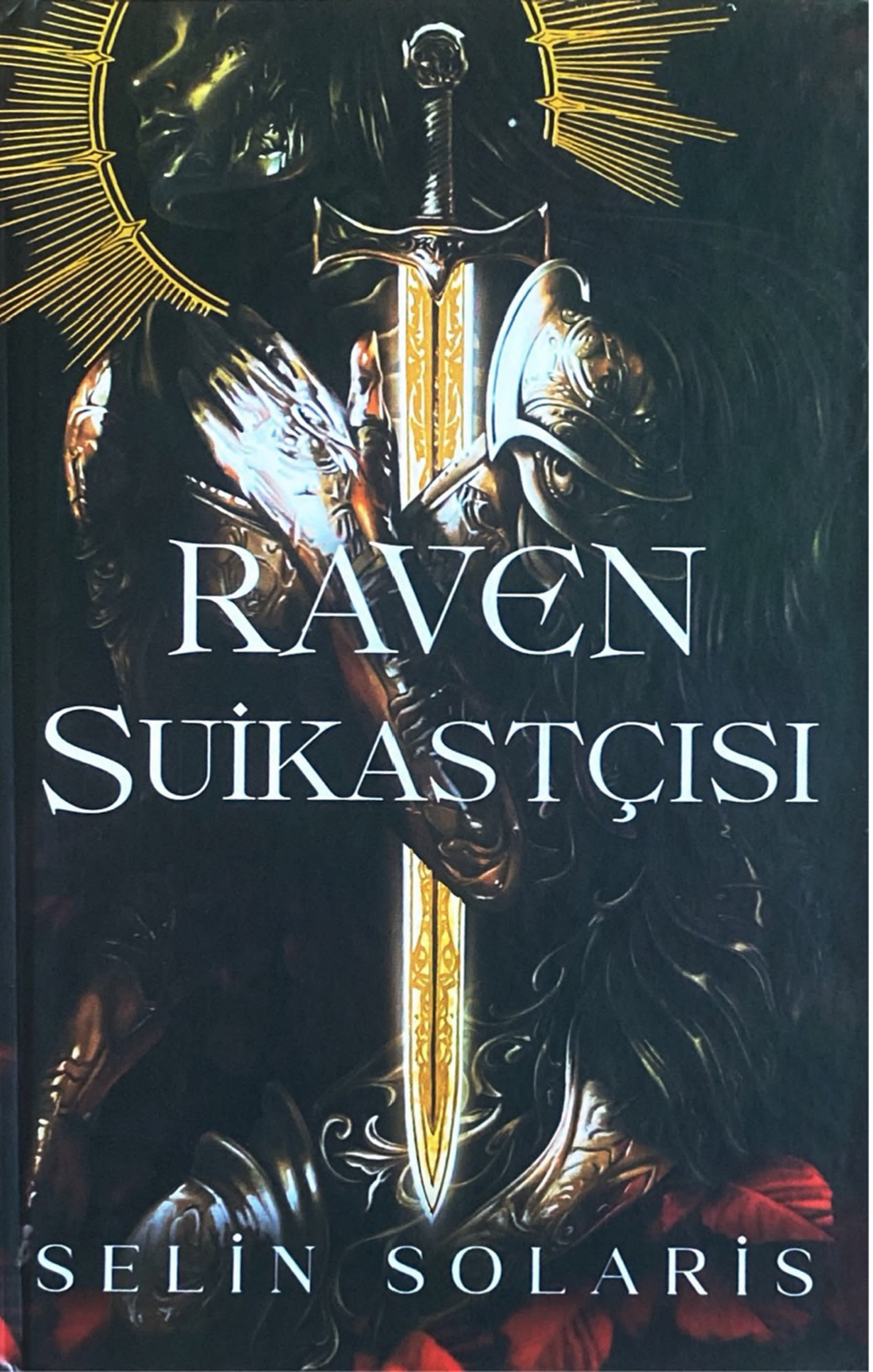

RAVEN SUİKASTÇISI

SELİN SOLARİS

RAVEN AKADEMİSİ SERİSİ-1

EĞER BİR ÖLÜM İŞARETİN VARSA, ARTIK KELLEN PARA EDİYOR.

Raven Suikastçı Akademisi'nde sessizlik bir silah, gölgeler ise birer müttefikti. Rowenan bu ölümcül akademide hayatta kalmayı öğrenirken silah kullanımı eğitmeni Kant Tenebris ile karşı karşıya gelmişti. Kant'ın acımasız eğitimi ve karanlık cazibesi Rowenan için yalnızca bir meydan okuma değildi, aynı zamanda tehlikeli bir sınavdı. Akademinin kuralları keskin, hayatta kalma mücadelesi acımasızdı. Ancak en büyük tehlike Rowenan ve Kant arasındaki sırlardı.

Ayısığı Kitaplığı

ETHERNIA

ESTİA

RAVEN
AKADEMİSİ

DARKSTALKERS
AKADEMİSİ

TAVERNALAR

MİRAS
OVASI

KORUCULAR
ŞATOSU

RAVEN SUIKASTÇISI

Selin Solaris

Yayıma Hazırlayan

Editör

Düzelti

Son Okuma

Kapak İllüstrasyon

Kapak Uygulama

Sayfa Tasarım

: Derya Sevim

: Gülçin Özbek Kuyumcu

: Işıl Ç.

: Merve Nur Güney, Funda Gül

: Ekin Koch

: Ali Özer

: Sidem Zelal Edin

Türü: Fantastik

Kitap No: 2715

1. Baskı: Ocak 2025

ISBN: 978-625-366-199-1

Yayınevi Sertifika No: 12330

© Selin Solaris, 2025

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Cenevre Matbaa

Şehremini Mah. Mevlanakapı cad. Buzlugöl Apt. No: 80 / 1

Fatih / İSTANBUL

Sertifika No: 48854

RAVEN AKADEMİSİ SERİSİ-1

RAVEN SUIKASTÇISI

SELİN SOLARİS

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

İÇERİK UYARISI

Bu kitapta şiddet, çocuk kaçırma, ölüm, işkence ve kanlı dövüş sahneleri gibi hassas okuyucuların etkilenebileceği içerikler bulunmaktadır.

Bu tür içeriklerden rahatsız olan okurlarımızın uyarılarımızı dikkate almasını rica ederiz.

SALMA LISTESI

- “Power” - Little Mix & Stormzy
- “Nightcore” - CHAMPION
- “Fallout” - Neoni & UNSECRET
- “Insomnia” - 2WEI & Sequels
- “Battle Cry” - Imagine Dragons
- “The Walls” - Chase Atlantic
- “Play With Fire” - Sam Tinnesz & Yacht Money
- “Rise Up” - 2WEI & Edda Hayes
- “The Way” - Zack Hemsey
- “Only See What Matters” - Ramin Djawadi
- “A Song of Ice and Fire” - Ramin Djawadi
- “The Night King” - Ramin Djawadi
- “i like the way you kiss me” (Slowed & Reverb) - Artemas
- “Eternal” - 2WEI & Elena Westermann & Edda Hayes
- “Take the Crown” - 2WEI & Joznez & Blackway & Tiffany Aris
- “Deep End” - Ruelle
- “Playground” - Bea Miller
- “Pandora” - 2WEI & Edda Hayes
- “RISE” - The Glitch Mob & Mak & The Word Alive
- “Royalty” - Egzod & Maestro Chives & Neoni
- “Born Ready” - Zayde Wolf
- “This Is The Hunt” - Ruelle & Shadowhunters
- “Still Here” Forts & Tiffany Aris & 2WEI
- “Warriors” - 2WEI & Edda Hayes
- “Legends Never Die” - Against The Current

Olduğu kişiye dönüşmekten başka şansı olmayanlara...

BİR

HEDEFE KUSURSUZCA

ROWENAN LA BLANC

Ethernia Krallığı eski zamanlardan beri var olagelmiş, kan ve entrikanın iç içe geçtiği, zengin ve çalkantılı bir tarihe sahip topraklardı. Kral her zaman zalim değildi fakat halkı aç ve fakirdi. Bazı zamanlarda oldukça iş bilmezdi. Örneğin, yakın bir zamanda komşu krallıklarımız Avalon ve Maridia'yla savaşa girmekten kıl payı kurtulmuştuk. Kraliçe Morrigan ise kralı çekilir yapan tek şey olabilirdi. Halk krala saygı, kraliçeye sevgi gösteriyordu. Üstelik ilki tamamen hayatta kalmak içindi.

Kralının şatosunun gölgesinde büyüyen Estia, geniş cadde-leri ve dar ara sokaklarıyla bu büyük krallığın kalbiydi. Raven Suikastçı Akademisi ve Darkstalkers Suikastçı Akademisi üyelerinin karanlık silüetleri, Estia'nın merkezinde gündüz vakti bile karanlık köşelerde fısıldaşan sırlar gibi dolaşırdı.

Ben de bu karanlık figürler arasındaydım. Babasının gözünde kusursuz, kardeşinin gözünde korunması gereken, düşmanlarının gözünde ise korkulan ve saygı duyulan bir figürdüm.

Adım Rowenan'dı. Bir Raven Suikastçısı olmaya yemin etmiştim.

Uzun zaman önce suikastçıların sırlarını öğrenmiş, babam sayesinde gölgelerin arasında bir hayalet gibi süzülerek büyümüştüm. Ancak sadece bir suikastçı değildim. Aynı zamanda derin bir entrikanın, ihanetin ve kaderin parçası da sayılırdım. En azından düşmanlarımız böyle hissetmem için elinden geleni yapardı.

Ethernia'nın dar sokaklarında adımlar atarken başlarını eğerek dolaşanların sırrı, sessiz çığlıklar gibi etrafa gerçeği haykırdı. Sakladıkları sır ihanetin bedeliydi. O insanların bedenlerine işlenmiş kalıcı, acımasız ve affedilmez ölüm işaretleri vardı. Her bir suikastçı akademisi, sıradan ya da içlerinden biri olması fark etmeksizin kendi ölüm işaretlerini taşıyan damgalıları canlı birer av olarak serbest bırakırdı.

Bu karanlık düzende o damga, damgalananların tenine adeta bir ölüm fermanı gibi kazınırdı.

Biri herhangi bir suikastçı akademisinin ölüm işaretini taşıyorsa, artık yaşayan bir ölüydü. Bunu Ethernia'nın gezdiğim her sokağında söyledim.

Elbette her akademinin işareti farklıydı.

Darkstalkers Akademisi'nin sembolünde *sekiz köşeli yıldız*, en korkulanı Raven Suikastçılarında *kuzgun* vardı. Bu semboller, birer sanat eseri gibi insanların tenine işlenen türden ölümcül bir kaderin ta kendisiydi.

Eğer birine ihanet edip bu ölümcül damgayı alırsanız, artık geriye dönüş yoktu. Hayatınız karanlık sokaklarda, her köşe başında ölümle burun buruna gelecek şekilde sonsuza dek değişirdi. Katil için sorun yoktu. Kelleniz bir başkasının elinde sadece para değil, aynı zamanda bir zafer kupası ve bir prestij simgesi haline gelirdi.

Para kazanmayı seviyor olsam bile bu benim eğlence anlayışıma tamamen tersti.

Yedi yaşımdan beri kendimi savunmak, sessiz adımlar üze-

RAVEN SUİKASTÇISI

rinde yürümek, bütün bir krallığın düzenini ezberlemek, her şeyi kullanmak için eğitilmiştim. Üç farklı dili ve iki ölü lisani konuşmayı, bilgi almayı, istediğim gibi hareket etmeyi... hemen hemen her şeyi öğrenmiştim.

Bunların hepsini sağlayan elbette babamdı.

Annemi ve babamı düşünmek her zaman içimde karışık duygular uyandırırdu. Babam bir zamanlar Raven Suikastçı Akademisi'nin en parlak öğrencilerinden biriydi. Gölgelemin içinde ustalaşmış, sessizce hareket eden bir efsaneydi.

Annem de onunla aynı akademide eğitim almıştı. Tıpkı babam gibi yetenekli bir suikastçıydı, anlatılanlara göre güzelliği ve zarafetiyle dikkat çekerdi. Onların hikâyelerini dinlerken bu akademinin onlar için ne kadar paha biçilmez olduğunu gözlemindeki parıltıdan anlardım.

Annem hakkında bildiğim bir diğer şey, görev sırasında vahşice öldürölmesiydi. Babam bu intikamın peşinden yıllarca koşmuş ancak gerçeği hiçbir zaman tam olarak öğrenememişti. En sonunda annemin ölümünün Raven Akademisi'yle doğrudan bağlantılı olduğu bilgisine ulaşmıştı. Tam da bu yüzden beni ve abimi o akademiye girmemiz için en sert antrenmanlarla yetiştirmişti.

Yıllarca bizi akademiye girmemiz için ikna etmeye çalıştı. Başta bu dünyadan uzak durmak istedim. Annemin ve babamın başına gelenler benim için tam bir ders niteliğindeydi. Kendi hayatımı tehlikeye atmak aptallık olurdu çünkü akademide olduğum sürece asla kendi ailem olmayacaktı. Sevmemeli, güvenmemeliydim. Diğer yandan annemin hatıraları zihnimi rahat bırakmıyordu, onun zavallı ruhunun adalet istediğini biliyordum.

Kralın bile kızdırmaktan kaçındığı, en üst düzeyde tehlikeli ve güçlü bir akademi olan Ravenlar tüm halk için "sinirlendirilmeyecekler listesinin" en başında yer alıyordu.

Kalabalık caddede karakteristik, parlak ve sert kumaştan dikilmiş siyah ipek astarlı Raven Suikastçı peleriniyle yürümek; insanların yol açmasına, içgüdüsel olarak göz temasından kaçınmasına neden oluyordu.

Babamın verdiği görevler her zaman çok dikkat çekmeden ve olabildiğince çabuk yapmamı gerektiren şeyler olduğundan görünmezlik beni hiçbir zaman tamamen rahatsız etmemişti. Ama bazen bu hayatı istemediğimi hatırladığım zamanlar olmuyor değildi.

Evimizin girişi büyüktü. Her duvarda farklı bir şehri, farklı bir zamanı veya başka bir evreni resmeden tablolar vardı. Babamın neden bu kadar resim arasından bunları seçtiğini bilmiyordum ama onları fantastik kitaplarda okuduğum hikâyelerle ilişkilendirmeyi sevdiğim zamanlar olurdu. Örneğin, solumdaki tablonun yeşil ormanı ve gölgeli figürü bana kütüphaneden çalıp okuduğum ilk kitabı hatırlatıyordu.

Bu benim favorilerimden yalnızca biriydi. Bazen nasıl olup da birinin sadece tek bir favori kitabı olabileceğini düşünüyordum.

İlerideki büyük merdiven ikinci kata çıkıyor, basamakların arkasındaki duvarda iki kapı bulunuyordu. Biri aşçının en iyi yemekleri pişirdiği ve bana ara sıra gizlice atıştırmalıklar sunduğu mutfığa ulaştırıyordu. Merdivenin sağındaki diğeri ise eğitim alanıyla yeraltındaki ekstra yaşam alanına açılıyordu. Son olarak bu lüks evin kapısını arayanlar için adeta bir meydan okuma olabilecek yüz basamaktan bahsetmeden olmazdı.

Her gün kullanılan. Yorucu. Uzun. Lanet kanlı yüz basamak. Hayatım boyunca o merdivenlerden derin bir tutkuyla nefret ettim.

Solumda on iki kişilik bir masanın bulunduğu yemek alanı vardı. Sadece misafirimiz olduğunda veya aşçımız tatiller için ziyafet hazırladığında orada yemek yerdim.

RAVEN SUİKASTÇISI

Bunların dışında, bir görevde ya da yatakta tek başıma kitap okurken yemek yiyor olurdum. Görüldüğü kadar kötü değildi ama mükemmel olduğunu düşündüğüm bir şey de değildi. Sadece... Tanrılar, rahattı.

Merdivenden yukarı çıkıp şüphesiz babamı bulabileceğim ofisine doğru yöneldim. Şimdi bir düşününce, babam iş yapmadığı zamanlarda bile ofisinin dışında asla vakit geçirmezdi. Akademiden sonra elde ettiği itibarını sadece kendi akli ve iradesiyle inşa etmişti. Öğrenci kimliği elbette ona çok şey katmıştı fakat annemin kaybından sonra o artık eşini kaybetmiş yarım bir adamdı. Öfkeli bir adamdı. Nazik ve cömertti ancak yeterince öfkelenirse birkaç saniye içinde adeta bir iblise dönebilirdi.

Onu her iki durumda da seviyordum.

Ofis baştan aşağı ceviz ağacı kullanılarak dekore edilmişti. En azından birkaç sandalye ve duvar boyunca uzanan el değmemiş içkilerin bulunduğu küçük masa dışında, daha canlı renkler olmasını hayal etsem bile rengi umurumda değildi. Önündeki kâğıtlar haricinde hiçbir şey yerinde görünmüyordu, tıpkı onu son gördüğüm zamanki gibiydi. Gözlerim zamanla aralarında yer yer gri tutamların belirlediği saçlarında gezindi. On yaşımdan beri sahip olduğu kısa sakalına benzediğini fark edince başımı iki yana salladım.

Küçük bir kızken beni arkamdan yakalayıp çenesini boynumla omzumun arasına sürttüğü zamanları hatırladım. Küçük sert tüyler, sanki zımpara kâğıdını ya da ancak vahşi ormanlarda olabilecek bir yaratığın derisini andırıyordu.

Kolayca kollarından kaçarak koşabilirdim ama beni bunu yapamayacağım kadar fazla sıkıldığında attığı muzip kahkahasını seviyordum.

“En azından ben yokken bir kez olsun bu odadan çıkmayı başardığını söyle bana,” dedim selam vermek yerine.

Başını kaldırmadan konuştu. “Hakkımdaki küçümsemelerine rağmen sen yokken burada oturup kalemlerimle oynamaktan daha fazlasını başardım, küçüğüm.”

“Hmm.” Kaç yaşında olursam olayım, ne kadar büyürsem büyüyeyim ya da ne kadar acımasız olursam olayım o bana hep böyle seslenirdi. *Küçüğüm*. Bu ismin boyuma hakaret olduğundan şikâyet etsem de onun bana böyle seslendiğini duymaktan hoşlandığımı itiraf etmeliydim.

“Ah, bu arada iyiyim, baba. Sen nasılsın?” dedim alayla.

“Hatırladığım kadarıyla ‘merhaba, baba’ demeden içeri giren sendin. O güzel yüzünü sevgili babandan mı saklıyorsun, Rowenan?”

Başını kaldırırken gözleriyle bedenimi baştan aşağı tarayıp sonra yeniden başını eğdi. İyi olduğumdan emin olmak için maskenin altında gizlediğim şeyi göstermemi bekliyordu. Karşısındaki sandalyeye otururken bacaklarımı sehpanın üstüne uzattım. Ardından yüzümdeki maskeyi ve pelerinimi çıkardım.

Maalesef bu pozisyon, arkasındaki aynadan birkaç gün yolculuk yapmanın bedelini ne kadar ağır ödediğimi açıkça ortaya koyuyordu. Bir bakıma güzeldim... elbette kirler temizlenmiş haldeyken. Saçlarım normal şartlarda hava durumuna bağlı olarak dalgalı veya düz arasında bir yerdeydi ama şu anda tek omzumun üzerinde, örgü halinde duruyordu. Amber gözlerim küçük altın parçacıkları serpiştirilmiş gibiydi, sanki tanrılar onları irisimin üzerine ben doğum yolculuğu yaparken yerleştirmişti. Elmacıkkemiklerim biraz çıkık, çenem kısa ve dardı. Aslında babama ait olan burnum dışında, yüzümün tamamını annemden almışım gibi görünüyordu.

Oldukça kısa boyum ve ince kemiklerime gelirsek... sanırım ummadık taş baş yarar deyiminin vücut bulmuş haliydim.

“Her şey plana göre gitti, bunu kabul ediyorum.”

“Onlarla oynayıp ihtiyacım olanı almadan önce onları iki

gün boyunca Issız Dağlara kadar takip ettim,” diye rapor geçtim. Bu sırada fazla sıkılmış gibi görünmemeye çalışıyordum.

“Elimdeki bilgi ilginçti ama aynı zamanda dikkatimi dağıttı,” dedim açıklamayı sürdürerek. Başını kaldırıp odağını doğruca bana yöneltti. Babam için dinlemek başka şey, dikkatini yüzüne ve her sözüne odaklamak başka şeydi. Eğer bunu yapmışsa, bu genellikle koşmaya başlamam gerektiğinin işaretiydi.

“Hangi bilgi?”

Ona anlatmaya başlarken yüzümü dikkatlice tarafsız tutuyordum. “Raven Akademisi bir zarf gönderdi.” Sessizliği odaya dağılırken yüzü taş gibi sert kaldı. Pekâlâ... “Göreve giderken onu yanıma almıştım ve okumaya vakit bulduğumda üç cesedin yanında ateş yakıyordum.”

“Cesetler?”

“Issız Dağların en karanlık yerine koydum. Bir oymacıyı, onların derilerini yüzüp kemiklerini alırken izledim.” Genel olarak oymacılardan bahsetmek bile insanları ürpertiyordu. İri siyah gözleri ve dikilmiş ağzı olan uzun, sıska yaratıklardı. İnsanların derisini yüzerek pelerin olarak kullanırlardı. Ayrıca topladıkları insan kemikleriyle bilinmeyen korkunç şeyler yaptıklarını duymuştum.

Kemik torbasının görüntüsünü aklımdan silmeye çalıştım. “Et, leş yiyiciler tarafından yenildi.”

“İyi.” Konuşmak için bir süre bekledi. “Zarf?”

“Olumlu. Beni kabul ettiler,” diye geveledim yüzünü incelerken. Fakat ifadesi beklediğimden oldukça eksikti. “Sorun ne?”

Gözleri uzaklara dalarken birkaç saniye sessiz kaldı. “Hiçbir şey.” Şüpheyi gözlerimi kısıtım. “Her şey plana uygun gidiyor.”

“Gitmeden önce az da olsa dinlenme zamanının var, bunu akıllıca kullan.” O sırada masasının üzerindeki kâğıtları fark ettim. *Haritalar, notlar ve kişiler.*

“Başka bir görev mi?”

“Senin için değil. Temiz şeyler giy ve bu kokudan kurtulmaya çalış.” Babamın emirleri arasında bu en hafif olanıydı. Çaktırmadan kendimi kokladım.

Kâğıtlarına bakmaya geri döndü ama aslında onlara gerçekten bakmadığını anlamıştım. İkiletmeden ayağa kalktım.

Kapıya bir adım kala maskemi ve şapkamı geri takıyordum ki, babamın sesi beni durdurdu. “Rowenan.” Başını hâlâ eğik tutuyordu.

“Evet, baba?”

Kısa bir duraksamanın ardından konuştu. “Marcel iki gün önce döndü, merhaba demek isteyebilirsin.”

Vücudum aniden hareketsiz kaldı. Nefesimi tutarak teşekkür etmek için başımı salladım, koridorda ilerlemeye başladığımda gülümsememi zar zor bastırıyordum. Marcel, dokuz aydan fazla bir süredir hakkında hiçbir şey bilmediğim bir görevdeydi. Her gün onun için endişelenmişim. Hatta tanrılara ve azizlerine onun ölmemiş olması için dua bile etmişim.

Tanrım, dualarımın duyulmadığını sanıyordum.

Geri dönmüştü.

Gerçekten geri dönmüştü ve bu sefer rüya görmüyordum. Buraya gelirken birkaç kez kendimi çimdiklemişim, şimdi tekrar yapıyordum. Hissettiğim keskin acı gözlerimin arkasındaki yanmaya neredeyse yenik düşüyordu.

Antrenman yapıyordu. Kılıcıyla bir savunma hamlesi yaptıktan sonra aşağıya doğru bir darbeyeyle hayali rakibine saldırıya geçti. Omuzlarının gerilişini, ayaklarının kusursuz ve güçlü bir şekilde dönüşünü, kılıcının kabzasını sıkıca kavrayışını bakışlarım ile takip ettiğimde göz pınarlarım iyice yanmaya başladı.

Geri dönmüştü.

Birlikte büyümüş, birlikte eğitim almış, kuralları çiğnemiş ve büyük belalara bulaşmıştık. Böyle birini bir gecede unuta-

RAVEN SULKASTÇISI

mazdınız. *Ama geri dönmüştü.* Marcel çömelme pozisyonundan kalkarken kılıcını diğer eline aldı. Aniden izlendiğini fark ederek arkasını döndü. Fırtınalı gri gözleri benimkilerle buluştuğu anda boğuk hıçkırığının serbest kalmasına engel olamadım.

Tanrım, bu çok çirkin bir sestir.

Gözleri büyümüş, beni bir kez baştan aşağı taradıktan sonra kılıcını düşürmüştü. Ona doğru yürümeye başladım. Sonunda kollarımı ona doladığımda hızım yüzünden ikimizin de yere serilmesi gerekirdi ama güçlü bedeni bizi ayakta tutmaya devam etti. “Seni en son gördüğümde,” diyerek boğucu kollarımdan kurtulup yanaklarımı ellerinin arasına aldı. “Hâlâ bacağımla aynı boydaydın.”

Hakaretine rağmen gülümsedim. Maskesi yüzünün yarısını kaplasa da gözleri gülümsemesini ele veriyordu. “Seni en son gördüğümde babamla aynı oranda yakışıklıydınız. Başına ne geldi?”

“Sanırım babam yaşlanmaya boyun eğdi ve saçını boyamayı bıraktı.”

“Bunu duyarsa seni cezalandırır.”

“Eh, neyse ki duvarlar pek ince değil.”

Hıçkırıklarım arasında bir kahkaha patlattım, kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif hissediyordum. Onun kahkahası, etrafımızdaki her kızın bir kez duymasıyla kendinden geçmesine sebep olan türdendi. “Seni hiç özlemedim,” dedim yaşlı gözlerle.

“Ben de seni özledim.” Bu sefer geri çekildiğimde onda herhangi bir yara izi ya da hasar olup olmadığını kontrol etmeye başladım. Dinlenmek için zaman bulmuş, hatta yeniden antrenmana başlamış olsa bile hiçbir zaman sapasağlam geldiğinden emin olamazdım. “Birini hamile bırakmadan geldiğin için mutluyum,” diye mırıldandım. “Yapmadın değil mi?”

Şakalarımız bazen endişe verici olabiliyordu ama komedi her zaman acı veren duygulara karşı ilk savunmamız olmuştu. Bu kötü bir alışkanlıktı, yine de birinin ne kadar acı hissedebileceğini hem sözlü hem de fiilen görerek büyüdüğünde bu alışkanlıktan kurtulmak zor oluyordu.

“Neden geri döndüm ki?” Üç bardak suyu bitirdikten sonra koluma girdiğinde onu kapıya doğru çekmeye başladım.

Kaburgalarını parmağımla dürtünce acıyla elimi geri itti. En çok özlediğim anlar ona bulaştığım zamanlardı. Onu istediğim kadar kızdırıp şakalaşabildiğim, onun da aynı şekilde karşılık verdiği anlar... Öfkemizi atmamız gerektiğinde vücutlarımız tükenene kadar pratik yapar ve zihinlerimizi tekrar temizlerdik. Beni daldığım düşüncelerden uzaklaştırarak, “Şimdiye kadar diz çöküp bana görevin nasıl gittiğini anlatmam için yalvaracağını düşünmüştüm,” dedi Marcel.

“Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama artık ilgilenmiyorum.” Vereceği tepkiyi zihnimde canlandırmak için duraksadım. “Raven Akademisi’ne kabul edildim, Marcel. Buradan gidiyorum.”

“Biliyordum. Babam benim de orada olmamı istiyor.”

Ona bakmak için başımı hızla çevirdim. “Senin başvurundan haber çıktı mı? Biliyorsun, babam bu konularda çok aceleci ve gergin. Sanki...sanki sakladığı bir şeyler varmış gibi geliyor.”

“Babam her zaman sır saklıyor. Ayrıca hayır, henüz bir haber gelmedi.”

Bir kere daha ayrılacağımız gerçeği tüm ağırlığıyla omuzlarıma çöktü. “Benim on sekiz olmamı bile beklemedi. Babamı bu kadar endişelendirenin ne olduğunu anlayamıyorum.” Demir kapının yanında, merdivenlerin başında durup düşünmeye çalıştım.

“Yine de kabul edilen sensin. Değil mi, ufaklık?”

“Bak,” diye devam etti. “Babam hiçbir zaman bizi yanıltmadı. Endişelerimize rağmen ona güvenmeliyiz.” Şüphem yüzüme yansımış olmalıydı ki, Marcel hemen fark etti. “Üstelik ne olursa olsun ben de arkandan geleceğim ve birlikte kaliteli zaman geçirmiş olacağız.” Kolunu bana doladı, merdivenlere doğru ilerlemeye başladık.

Ne kadar berbat koktuğunu ancak o zaman fark ettim.

“Ama hepsinden önce biraz temizlenmemiz gerektiğini düşünüyorum,” dedim kolunun altından kaçarak.

Merdivenlerin tepesine iki adım kala durdu, yaşlı bir kadın tarafından tokatlanmış gibi görünen ifadesiyle yüzüme bakıyordu. “Kötü koktuğumu mu ima ediyorsun, ufaklık?” Hem sevdiğim hem de nefret ettiğim o lakabı kullanıyordu.

“İma etmiyorum, daha çok... açıkça söylüyorum,” diye cevap verdim gülererek.

“Son kontrol ettiğimde, kokan tek kişi ben değildim. Dört gündür banyo yapmayan ve şimdi Ethernia Kraliçesi gibi ortarlarda gezinen kişi sensin.”

“Ben ortarlarda gezinmem, süzülürüm.” Koyu kaşları havalandı. “Ayrıca yatağıma birini alabilmek için aşçının hindiyi doldurduğu gibi şortumu çorapla doldurmam.”

Bana şaşkın bir bakış atarak elini havaya kaldırdı. Üç parmağı havadaydı. “Üç...”

Tanrılar, beni korusun. Ana beni korusun.

Marcel bunu çocukken sürekli yapardı. Ona hakaret ettiğimde beni kovalamadan önce üçten geriye doğru sayardı. Beni yakalayıp bir patates çuvalı gibi omzunda taşırdı.

“İki...”

Ne kadar hızlı olduğunu hatırladığım için kapıdan koşarak çıktım, korkuluğun etrafında ikişer adım attım. İkinci kata, doğruca odama doğru ilerledim. Kemerli geçide ulaştığımda Marcel’in, “Bir!” diye bağırdığını duydum.

Adımları giderek yaklaşıyor, kahkahası arkamdan yankılanıyordu.

Adımlarımı hızlandırmaya ve aklımda koridorların haritasını çıkarmaya çalışırken çoktan çılgınca gülmeye başlamıştım. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu, o zamandan beri bu gibi durumlara karşı hızımı arttırmaya yeminliydim. Koridorun köşesini döndüğümde neredeyse elinde temiz çarşaflar taşıyan bir hizmetçiye çarpacaktım. Koridorun yarısına geldiğimde ise Marcel'in aynı hizmetçiden özür dilediğini duydum. Yatak odamın kapısı benden sadece birkaç adım ilerideydi, başka bir yerde hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim.

“Benden kaçamazsın, Rowenan.”

Tanrım, kendimi bu duruma ben sokmuştum değil mi?

Kendimi içeri atıp kapıyı çarpar çarpmaz, Marcel diğer taraftan vurdu. Onu dışarıda tutmak için tüm gücümü ve vücut ağırlığımı kapının arkasına dayamam gerekiyordu. Tekrar açmaya fırsat bulamadan kapıyı kilitledim, sırtımı ahşaba yaslayarak yere çöktüm. Muhtemelen bir dakika içinde o kilidi açabilirdi, yine de alet çantasındaki her kapıyı açan o anahtarı almak için odasına geri döneceğinden şüpheliydim.

“Şimdilik kaçtın ama ne kadar ısrarcı olduğumu biliyorsun,” derken muhtemelen ahşap kapının üzerine yaslanmıştı.

Ayak seslerinin koridorda uzaklaştığını, ardından kapısının kapandığını duydum. Birkaç dakika bekledim, nefeslerimi sakinleştirmeye çalışırken koridorda hâlâ dolaşan herhangi birinin adım sesini dinlemeye çalıştım.

Babam bizi böyle oyunlar oynadığımız, birini -veya bir şeyi- rahatsız ettiğimiz için cezalandırırdı. Hâlâ ofisinde planlarını düşünüyor olup benim çılgılıklarımı duymamış olmasını diledim.

RAVEN SÜKASTÇISI

Kardeşim tarafından kovalanmak kadar aptalca bir şey yüzünden en son ne zaman nefes nefese kaldığımı hatırlamıyordum. Yalnızca bu düşünceyle bile içimi dolduran neşe, ayağa kalkarak kilidi sessizce çevirmeme neden oldu. Başımı kapının kenarına dayadım, kapıyı yavaşça aralamadan önce herhangi bir gürültü olup olmadığını kontrol ettim. Aralıktan koridora bir göz atınca orada kimse olmadığını gördüm.

Bu yüzden kapıyı yarıya kadar araladım. Kapının kolu ellerimin arasından kayıp birlikte düşerken savunmacı modumu açmıştım.

Marcel üzerimdeydi ve beni eziyordu.

“İki yıl öncekinden daha büyüksün ve hâlâ buna kanıyorsun,” dedi Marcel. Ben on beş yaşındayken de bunu yapmıştı, tam başımın üstündeki elini saçıma doladığı anda ondan kurtulmuştum çünkü babam içeri girmişti. İkimizi de durdurmak için bizi bir saat boyunca demirde kollarımızdan asılı tutmakla tehdit etmişti.

“Oldukça hayal kırıklığına uğradım, Row.” Beni hâlâ yere bastırıyor, ellerimi başımın üstünde tutuyordu. Vücut ağırlığını üzerimde durmak için kullanması adil değildi. Hamlemi planladığım sırada bunu gözlerimden okudu ve hızla sağ uyluğuma diz attı. Hayal kırıklığına uğramış bir öğretmen gibi dilini üç defa şaklattı. “Gerçekten böyle bir durumda arsız yüzünü ifade-siz tutmayı öğrenmiş olacağını umuyordum, Rowenan.”

“Böyle bir durumda genellikle rahat şeyler giyerim, ayrıca altta da değilim.” Onun cevap niteliğindeki kahkahası göğsümde yankılanıyordu.

Onu bıçaklamak istiyordum.

Sertçe.

“Sanırım bu gibi durumların hepsi senin rüyalarından ibaret.

Özellikle de sana zevk vermek isteyen son adam göz önüne alındığında... En sonunda babamın onu avlamasına neden olmuşsun.”

“Onunla aynı havayı solumak bile istemeyen birkaç kadını yatağına götürmeye çalışan bir ayyaştı. Yani evet. Tanrı korusun, babam onu en sevdiği geceliklerin içinde avladı.”

Aslında geceliği yoktu. O sırada hiçbir şeyi yoktu.

“Bilirsin, insanlar senin konuşma tarzından hâlâ birinin sana hiç zevk vermemiş olduğunu anlayabilirler.”

“İnsanlar benimle nasıl konuşursa, ben de öyle konuşurum.”

“Yani onlara nasıl acı çektirmeyi seçeceğin konusunda duydukları mutlak korku ve dehşetle mi?”

“Orospu çocuğu.”

“Velet.”

İKİ

ÖLÜM İŞARETİ

ROWENAN LA BLANC

Sabahın erken saatleriydi ve güneş henüz doğmamıştı. Bir haftanın bu kadar çabuk geçtiğine inanmak zordu. Oysa Marcel'le geçirdiğim her vakit böyle su gibi akıp giderdi. Yalnızca ben buna alışamamıştım. Eşyalarımı küçük bir çantaya sığdırdım. Her şeyim hazırda ama içimdeki duygular fırtına gibiydi. Raven Suikastçı Akademisi'ne kabul edilmiştim, artık evimden ayrılma vakti gelmişti.

Babam ve Marcel kapının önünde bekliyorlardı. Babam yüzünde gizlenmiş gurur ve endişe karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu. Yıllardır beni bu yola hazırlamıştı, şimdi ayrılma vakti geldiğinde ise gözlerinde bir baba şefkati arıyordum. “Bu yol kolay olmayacak ama sen güçlü ve kararlısın,” derken suikastçı kimliğinden kalan dik duruşunu bozmadı. Birkaç yıl sürecektir yolcuğumdan bahsetmediğini anlamıştım.

“Bazılarımız kadar olmasa da güçlü...” diye düzeltti Marcel. Yumruğumu havaya kaldırmıştım ki, ikimiz de babamın sert bakışlarına denk geldik. Marcel havadaki yumruğumu

tutup beni kendine çekti. “Bekle beni, ufaklık. İnan bana kısa sürecek.” Elbette öyleydi. Buna en çok inanmak isteyen kişi bendim.

“Söylediklerim hep kulağında bir fısıltı olsun, küçüğüm,” dedi babam aslında planlarından bahsederken.

Şimdiye kadar her zaman öyle olmuştu. Her zaman öyle olacaktı.

Akademiye doğru yol alırken içimdeki endişe daha da pekişti. Annemin intikamını almak ve babamın gurur duyacağı bir suikastçı olmak için bu yolculuğa çıkıyordum.

Raven Suikastçısı.

Gerçekten bu mu olmak istiyordum? Artık geri dönüş yoktu.

Ravenların da söylediği gibi, gölgelerin ve sessizliğin içinde hedefime kusursuzca ulaşacaktım.

Mola vaktinin geldiğini taş zeminde sürekli sarsılmamıza neden olan tekerleklerin yavaşlamasından anlamıştım. At arabasından inip etrafıma bakındım. Havanın serinliği yüzüme vuruyordu. Küçük köyün yolları dardı, taş döşeli sokakları önümde sessizce uzanıyordu. Etrafı eski, ahşap ve taş karışımı evlerle çevriliydi. Evlerin duvarlarına sarmaşıklar dolanmış, çatıları yosunla kaplanmıştı. Onlara bakarken, *samimi* diye düşündüm. Bazı pencerelerde diğerlerinin aksine, kırık camlarla solmuş perdeler vardı. Köy meydanında tahtadan yapılmış birkaç tezgâh, bir de köhne çeşme bulunuyordu. Sokak lambaları hafifçe titreşen sarı ışıklarıyla ortamı aydınlatıyordu. Köy meydanı sessizdi ama hemen ilerde bir hareketlilik fark ettim.

Dar sokağın köşesinde, birkaç adamın birini hırpaladığına emindim. Ayaklarının dibindeki adamın yüzünde, dayak yemesine rağmen soğuk bir ifade vardı. Yere düşmüş, kendini korumaya çalışıyordu. Saldırganlar kaba ve sert tavırlarıyla ona vurmaya devam ettiler. Belki beş, belki de altı kişiye karşı tek-

ti. Ona yardım edebilirdim ama bir süre daha beklemeye karar verdim. Henüz ne yapmam gerektiğinden emin olamamıştım.

Yavaşça ilerleyerek daha yakından bakmaya karar verdim. Yaklaştıkça sesleri daha net gelmeye başlamıştı.

“Dürüst ol,” dedi yerdeki adam. Bir diğerinin yumruğu yüzüne inmek üzere havada kalmıştı. “Kız kardeşinin beni yatağına alma bahanesiyle akademiye sokmuş olabileceğini hiç düşünmedin mi?” Yumruğu havada olan adam kızarken diğerlerinin yüzüne bakmamak için direndi. Kardeşi adına utandığını göstermek istemediği belliydi ama bu açıdan yüzünde değişen rengi kolaylıkla seçebiliyordum. “Sanırım bu, Celia’nın ne kadar baş belası olduğuna bağlı değil mi?” Yerdeki adam konuşmaya devam etti. Celia bahsi geçen kız kardeş olabilirdi.

Ah, Ana’nın güğümleri aşkına. Ölmek mi istiyordu?

En sonunda yumruk yüzüne çarptığında bile afallamadı. “O zaman belki de bu gece sana yerin altında yeni bir yatak ayarlarız.” Altdudağındaki kanı silmesini, gözlerinin soğukkanlılıkla sabit kalmasını izledim. Onlara doğru ilerlerken durdum, maskemin altından sııttım.

Erkeklerin üstünlük oyunlarını izlemekten her zaman zevk almıştım.

Yakalarındaki arma Darkstalkers Akademi’sine aitti. Pelerinlerinin solukluğuna bakılırsa ya ikinci ya da üçüncü sınıf olmalıydı. Benim pelerininim ise henüz herhangi bir akademiye ait değildi, üstelik parlaklığını kaybetmişti. Yani beşinci pelerininim demek istiyordum. Son dördünü omuzlarımdan sarkan kumaş parçalarından başka bir şey olmayana kadar giymiştim. Yıllarca yanımda olduktan sonra ateşe bir pelerin daha atmak beni hep üzerdi ama bu hiçbir zaman uzun bir yas olmazdı. Yıpranmış bir pelerinden çok daha kötü yaslar tutmuştum.

“Kafasına çuval geçirelim,” dedi sarı saçlı olan. Tahminiye göre, önlerinde duran bu adamı çoktan işaretlemişlerdi. Bu

gece olmasa da yakında ölecekti. Bu nedenle kendimi yormama gerek yoktu. Onu bir somun ekmek gibi dilimleseler bile huzura hızlı yoldan ermiş olurdu.

Arkamı dönüp uzaklaşmak için daha fazla beklemedim. Fakat çok geçmeden bir omuz benimkine çarptı, öne doğru sendeleyeni adam neredeyse dengesini kaybederek yere düşecekti.

O anda nasıl olduysa, kemerimde duran kılıcı hızla kapıp uzaklaşmaya başladı. Bir an için şaşkınlıkla donakaldım. “Sen ne halt ediyorsun!” Sonra içimde daha öfkeli bir şey harekete geçti. “Hey! *Seni ben şimdi!*” diye bağırdım. Peşine düşerek köyün batı duvarından aşağı doğru koşmaya başladım. Dışarıdan bakınca, çimenlerin üzerinde yarışıyormuşuz gibi görüldüğümüze bahse girerdim.

Öfkeli grubun küfürleri yakınımda bir yerden geliyordu ama kılıcımı takip ettiğim için tam olarak nerede olduklarını göremiyordum.

Göktekiler biliyordu ya, kızdığımda korkunç olabilirdim.

Çimenlerden uzaklaştığımızda ayak seslerimiz taş döşeli sokaklarda yankılanıyordu. Küçük köyün sokakları bir labirent gibiydi.

Adam bir köşeyi döndüğünde ben de peşinden aynı hızla döndüm. Bir adım daha atmadan bir el beni yakalayıp kuytuya doğru çekti. Dayaktan kaymış kanlı bir yüz, gölgelerin arasında saklanmış ve beni izliyordu. Elini ağzıma sıkıca kapatarak sessiz kalmamı sağladı. Bir yandan da göz ucuyla sık sık sokağı kontrol ediyordu.

Kalbim ve nefes alıp verişlerim hızlanmıştı.

“Sakin ol, seni incitmek istemiyorum,” diye fısıldadı kulağıma.

Kelle uçururken ne kadar sakın olduğumu bilse aklı giderdi. Yüzünü net görebilmem için gözlerimin karanlığa alışması

gerekiyordu. Elbette bunu beklemedim, bunun yerine sol dirseğimle kaburgalarına sert bir darbe indirdim. Yediği dayağın acısı halihazırda taze olduğu için gerektiğinden fazla acımış olmalıydı.

İnlediği anda, sağ elimle benden çaldığı kılıcımı hızla kavradım. Onu geri çekip kontrolü ele aldım.

Hızlı bir dönüşle kılıcı boğazına dayamış, sırtını az önce benimkinin olduğu duvara yaslamıştım. Görüşüm karanlıkta hızla netleşiyordu. Adamın gözlerinde şaşkınlık belirdi. Bu ifadeyi tanıyordum. Babamın beni gönderdiği her görev sonunda, baktığım yüzlerin her birinde görmüştüm.

Gözlerimi onunkilere dikerek, “Zaten beni incitemezsin,” dedim sert bir sesle. Göz kapağında gördüğüm şeyle bakışlarımı kısıtım. Bunu tahmin etmiştim. “İşaretlenmişsin.”

Adam bu kez yüksek sesle güldü. Herhangi birinin yaptığım ya da söylediğim bir şeyin komik olduğunu düşündüğünde çıkardığı o küçük kıkırdamalara, hafif kahkahalara hiç benzemiyordu. Üstelik komik bir şey söylememiştim.

O gülüşüyle birlikte suratını duvara çarpmak, kafasını kesmek istedim.

“Ölü bir adamı öldüremezsin, değil mi? Bu da beni asla hafife almaman gereken biri yapar.”

Daha aklımdaki düşünceyi tamamlayamadan benden daha atik bir hareketle boğazındaki kılıçtan kurtuldu. Ne yapacağını şaşırılmış halde öfkeli grubun uzaklaşan adım seslerini dinledim. Yola devam etmek için arabanın beni beklediğine emindim. Bu sersemle daha fazla vakit kaybedemezdim. Geri adım atıp ondan uzaklaşmaya başladım. “Buna değmez.” Bunun karşılığında bana sanki güzel bir söz söylemişim gibi sırtarak reverans yaptı.

Ukala. İşaretlenmiş birine göre oldukça mutlu görünüyordu.

İlerlemeye başladım. Kısa yoldan gitmek için duvardan aşağı atlayıp araca doğru yürümeye koyuldum. Tam da bu sırada arkamdan gelen o gereksiz sesini duydum.

“Kılıç için minnettarım!”

Kemerimdeki kılıcı son defa kontrol ederek yürümeye devam ettim.

Sersem herif.

Akademinin devasa kapılarından içeri adım attığımda taş duvarların arasındaki soğuk hava yüzüme çarptı. Gözlerim gotik mimarinin ihtişamıyla büyülenmişti. Yüksek tavanlar, duvarlardaki karmaşık oymalar ve her köşeye yerleştirilmiş antik heykeller, buranın hem eski hem de gizemli bir yer olduğunu gösteriyordu.

Koridorlarda ilerlerken etrafımdaki kalabalığı fark ettim. Üst sınıflar suratsız ve sert duruşlarıyla hemen dikkatimi çekti. Hepsi koyu renkli, ince detaylarla süslenmiş üniformalar giymişti. Gözleri keskin, hareketleri ise neredeyse sessizdi. Onların arasından geçtikçe üzerimde hissettiğim baskı ve ciddiyet artıyordu.

Onlar akademinin kurallarını ve disiplinini içselleştirmişlerdi. Sıra yeni dönemin birinci sınıflarındaydı.

Yeni gelen diğer öğrencilerin gözlerinin ardında kafa karışıklığı görebiliyordum. Kimi korkulu gözlerle etrafına bakıyor, kimi hayranlıkla büyük salona yöneliyordu.

Büyük salonun kapılarından içeri girdiğimde beni görkemli bir manzara karşıladı. Tavandan sarkan devasa avizeler salonu loş bir şekilde aydınlatıyordu. Duvarlara asılmış eski tablolarla antik zırhlar, akademinin tarihini ve önemini kanıtlıyordu. Sa-

londaki tüm öğrenciler sessizlik içinde, büyük bir kararlılıkla yerlerini almıştı. Ben de dikkatlice bir yer bulup oturdum, gözlerimi sahnede bekleyen adama çevirdim.

Yaklaşık 1.85 boyunda, geniş omuzlu ve kaslı bir yapıya sahipti. Kısa kesilmiş gri saçlarıyla keskin hatlı sert yüzü, yılların getirdiği tecrübeyi ve sıkıcı disiplini gözler önüne seriyordu. Gözleri derin, keskin bir bakışla öğrencileri süzdü. Siyah yüksek yakalı bir ceketle beyaz bir gömlek giyyordu. Ceketinin yakasına taktığı, akademinin simgesi olan kuzgun broşunun parlaklığı gözümü aldı. *Ne gösteriş ama...* Siyah pantolonuyla deri çizimleri, belindeki ince kemer ve bileklerindeki deri kayışlar bile bana nerede olduğumu hatırlatabilirdi. Tabii bunun için önce unutmam gerekirdi.

Omuzlarına attığı zarif siyah pelerinin eteğini hızlıca düzeltti. Sakalında da saçında olduğu gibi griler vardı.

Olgun adamları severdim.

Derin bir nefes alarak konuşmasına başladı. “Ben, Baş eğitmen Marcus Harlow.”

Harlow’un sesi daha derin bir sessizliğe neden oldu. Gözleri her birimizin üzerinde dolaştı. Sert ve keskin bakışlarıyla bizi incelerken içimde bir ürperti hissettim. Onun hakkında birçok şey duymuştum. Disiplini, acımasızlığı ve öğretme konusundaki kararlılığıyla söylenenlere göre o, bu okulun kalbiydi.

Taştan bir kalp.

“Hoş geldiniz, yeni öğrenciler ve hep burada olan Ethernia’nın yetenekli Raven Suikastçıları. Burası suikastçı akademisi. Dışarıdaki dünyada ismimizi sıklıkla duymuş olmalısınız ve bu iyi bir şey. İşimizi doğru yaparsak, duymaya devam edecekler.”

Salonda bazı öğrenciler arasında fısıldaşmalar başladı. Ben dahil herkes merak ve beklenti dolu bakışlarla Harlow’u izliyordu. “Yeni eğitim yılına başlarken hepinizin aklında aynı soruların döndüğünü biliyorum. ‘Burada ne yapacağız? Ne za-

man gerçek bir Raven olacağız?” Sorularınızın cevapları basit ama bir o kadar da karmaşık. Burada gölgelerin içinde yaşamayı, sessizliğin dilini konuşmayı ve görünmez olmayı öğreneceksiniz çünkü biz hedefe sessizce ulaşıyoruz. Biz kusursuzluk için eğitiliriz.”

Ellerini kemerine koydu. “Bazılarınızın buraya korku dolu gözlerle geldiğini görebiliyorum. O korku sizin en büyük düşmanınız değil, en iyi dostunuz olacak.” Elini sıkı bir yumruk yapıp hafifçe salladı. “Korku sizi diri tutar, dikkatli olmanızı sağlar. Ancak korkunun sizi yönetmesine izin vermeyin. Onu kontrol etmeyi öğrenin. Bu kontrol, sizin silahınız olacak.”

Üst sınıfların olduğu kısımda bir hareketlilik başlayınca bakışları bir anlığına oraya kayd. Gözleri bir şahin gibiydi. Bununla birlikte hareketlilik son buldu. Tek bir bakışı uyarı niteliğindeydi.

Onun neden baş eğitmen olduğunu anlamak hiç zor değildi.

“İlk haftalarınızda basit şeyler öğreneceksiniz; dayanıklılık, disiplin ve itaat. Bunlar bir suikastçının temel taşlarıdır. Onlarsız hiçbir yere varamazsınız. Zayıf olanlar elenecek. Güçlü olanlar burada kalıp gerçek eğitime başlayacak.”

Böyle bir konumda, çoktan eğitilmiş olmanın kıymetini bilmem gerektiğini hissediyordum. “Sizden önce buraya gelenler, dünyayı değiştirdiler. Üstelik bunu sessizce, gölgeler arasından yaptılar. Onlar efsane oldular ama isimlerini bile duymayacaksınız çünkü bu bizim doğamızda var. Görünmez olmak. Raven oluşumuz bilinir belki ama yüzümüz asla. Tarihi biz yazmıyoruz, genelde üzerine çizik atıyoruz ve şimdi sizin sıranız geldi.”

Salondaki dikkat ve gerginlik artmıştı, herkesin gözleri Harlow’un üzerindeydi. *Tanrılar beni duysun, bu sözlerle yüreğinde ateşi alevlenen var mıydı?* “Bu duvarların arasında yeteneklerinizi keskinleştireceksiniz. Fiziksel ve zihinsel sınırlarınızı zorlayacaksınız. Gölgelerle dost olacaksınız. Kimse sizi

hatırlamayacak ama dünya sizin varlığınızla şekillenecek. Bu yolda yürümek kolay değil. Acı dolu, yalnız ve tehlikeli. Ancak sonunda gerçek bir suikastçı olacaksınız. Unutmayın, biz gölgelerin içinde doğduk ve sessizlikle büyüdük, hedefe kusursuzca ulaşırız.”

Harlow kürsüden uzaklaşarak kalabalığın tamamını görmeye çalıştı. “Yeni eğitim yılına hoş geldiniz. Karanlık sizinle olsun.”

Çünkü karanlıkta sizi kimse göremezdi.

O salondan ayrılırken tüm gözler ardından hayranlıkla bakıyordu. Derin bir nefes aldım. Hiçbir zaman otoriter ya da sert olduğu için kimseye hayranlık duymamıştım. İlgilendiğim insanları seçerken bile kısa süre sonra hayatımdan çıkardığımda ya da öldürdüğümde bana sorun çıkarmayacak tipler olmasını tercih ederdim.

Marcus Harlow gibiler asla bu kategoride değildi. Böyle adamların ofislerinde tuttukları gizli bir “Beni Öldürebilecekler” listesi olurdu. Yani özetle teşekkürler, ben almayayım...

Salon yavaşça boşalırken ellerimize dolu bir bohça tutuşturuldu. Tahminimce bunlar Raven üniformalarıydı. Paketi açmadan içine göz ucuyla baktığımda yanılmadığımı gördüm. Kumaşları, Estia sokaklarında gezen Ravenların giydikleriyle aynıydı. Parlak ve siyahtı.

Sırıttım.

Böylece yeni eğitim yılı resmi olarak başlamış oldu.

ÜÇ

DAĞINIK, SAVURGAN, ÖFKELİ

KANT TENEBRIS

Eğitim yılı başladıktan sonra her sabah aynıydı. Uyanıyordum, yıkanıyordum, hademenin getirdiği kahvaltıyı yiyordum. *Elbette normal şartlarda bunun için akademinin yemek salonuna inmem gerekirdi.* Her gün giydiğim takımın aynısıyla dolu dolaptan diğerlerinin aynısı bir tane çekip giyiyordum. Son olarak da çağrılana, eğitim başlayana ya da programımda olduğunu bilmediğim özel bir etkinlik haberi gelene kadar kitap okuyordum.

Benim gibi bir silah kullanımı eğitmeni için tipik olmadığını kabul ediyordum ama özetle sıkıcı bir sabahtı.

“Bugün özel bir şey var mı, Layla?” Yatağın ayak ucuna koyduğu yemek tepsisine baktım. *Çırpılmış yumurta, taze yeşillik ve bir avuç badem.* Tipik, sıkıcı bir kahvaltıydı.

“Bildığım kadarıyla yok, Bay Tenebris.”

“Yazık.”

Kaslarım, kariyerim, karizmam ve akademinin el koyduğu servetim dışındaki hayatım basit olduğu kadar sıradandı. Ancak onu ilginç kılmanın yollarını buluyordum. En azından de-

niyordum. Eğer yeterince ilginç kılmayı başaramazsam verimli bir eğitmen olmaktan çıktığımı dersimden kalan herkes bilirdi. Tabii bir de geçen dönemki zavallı kız vardı. O gün eğitimde, ikinci sınıflardan bir genç tek seferde hedefi vurabileceğini iddia etmiş, ardından alt sınıflardan bir kızın kafasına bir balta saplamıştı. Uyarı almış ama atılmamıştım. Bu olayın sınırları zorladığını Profesör Harlow'un odasından çıkarken gördüğüm çatık kaşlarından anlamak mümkündü. Kaşlarının birbirlerine hiç bu kadar yakın olduklarını görmemiştim.

Bunların hiçbirinin yaşanmasını istememiştim ama servetime yakın kalabilmek için akademide olmam gerekiyordu. Elbette bundan önce gelen daha hayati sebepler de vardı. Her birinden ayrı ayrı tiksiniyordum.

“Bu gece bana kafa açan bir şeyler getireceksin, değil mi?” Getirse iyi olurdu.

“Yine mi?” diye sordu Layla. Hâlâ bana arkası dönüktü ve bundan kaçınıyordu. *Yine*.

Gözlerimi devirdim ve onun için heceledim. “Gece. Sen. Getirmek. Bana. Rom.”

“Seni duydum, sadece ciddi olup olmadığını görmek istedim.”

“Tabii ki ciddiylim! Gece verecek dersim yok, değil mi? Ayrıca küçük, tek kişilik bir partinin akıllıca bir seçim olduğunu düşünüyorum.”

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

“Ah, hadi ama.” Bu ona ilk yalvarışım değildi, son olacağından da şüpheliydim. “Eminim koridorun tozlarını almaya bir gece ara verebilirsin. Birkaç saat çalışmayacaksın, daha ne?”

“Sanırım bu, öğrencilerden birinin odanda geçirdiği gecedan sonra çarşaflarının değişmesini isteyip istemeyeceğine bağlı. Ya da kıyafetlerinin yıkanmasını, o çok sevdiğin gül kokularıyla tazelenmesini...” Açık kahverengi kaşlarından birini kaldırdı.

Ağzımın köşesi alaycı bir sırıtışla yukarı doğru kıvrılmıştı. “Kulağa övgü gibi geliyor.”

Çarşafıma yan gözle bakışını yakaladığımda, “Hızlı olman için ısrar etmeyeceğim,” diye devam ettim. Akademide dolaşan söylentilere göre, her gece farklı bir öğrenciyi süitime alıyordum. *Yalan*. Her gece değildi, yalnızca haftada bir veya iki kereydi. Ancak durumun geldiği noktada, öğrenciler yatağıma girdiklerini ve aşk yaşadığımızı gururla iddia etmeye başlamışlardı.

Bunu hiç yaşamamış olanların bile dilindeydi.

Layla’nın bir karar üzerinde ciddiyetle düşünmeye çalışırken her zaman yaptığı gibi dilini ısırmasını izledim. Onun özel hayatını merak etsem de bu konuda oldukça ketumdu. Ben de etrafı kurcalayan biri değildim, en azından çoğu zaman yapmazdım.

Sert bir bakışla, “Şehirde birkaç saat geçirdikten sonra hava kararmadan döneceğim. Biliyorsun ki, akademide içki tüketimi konusunda birden fazla defa uyarı aldım. Hepsinin sorumlusu sendin,” diye açıkladı Layla.

“Evet, elbette. Hiç unuttur muyum?” *Hiç unutturur musun?*
Gözlerini devirdi. “Peki.”

Dünden kalma kirli gömleğimi yerden alıp Layla’ya uzattım. “Doğruca sepete gidiyor,” dedim kapının önünde bıraktığı tekerlekli çamaşır sepetine bakarak. Kemerimi son defa kontrol ettim. Kapımın dışında sohbet eden öğrencilerin konuşmaları bir anda fısıltılara dönüştü. Bu genelde olurdu. Belki sert yüz hatlarımdan belki de karanlık eylemlerimin dedikodularındandı.

Aralarından birine kenara çekilmesini işaret ettiğimde telaşla sırtı dikleşti ve yüzü gerildi. Hareket etmeden yüzüme bakmaya devam ediyordu. “Bu şekilde bakmaya devam edersen ikimizin de adını çıkaracaksın ve genelde erkeklerle ilgilenmiyorum.” Yüzüme ben bir filmişim gibi baktı.

“Kenara çekilmeni söylemem gerekecek sanırım. Tam olarak eğitmen panosunun önünde dikiliyorsun.”

“Elbette, evet.” *Tabii ya*, dermiş gibi bir ifadesi vardı. Bakışları kafa karışıklığını gözler önüne serecek biçimde etrafta dolaştı. O sırada düşünüyor olmalıydı. “Affedersiniz, Bay...” Adımı bilmediğini fark ettiğinde yüzünde az öncekinden iki kat daha derin bir telaş vardı.

Neden bana onu hırpalayacakmışım gibi bakıyordu? Böyle şeyleri okul koridorunda asla yapmazdım. Pelerinine baktım. “Birinci sınıf öğrencisine göre, eğitmenlerine karşı ilgisizsin ya da dedikoduları duyamayacak kadar asosyalsin. İkisi de bana pek suikastçı davranışı gibi gelmedi.” Nefesini tuttuğunu şişkin göğüs kafesinden görebiliyordum. Alnında terler birikmişti. Hayatımın hiçbir bölümünde bu kadar çekimser görüldüğümü hatırlamıyordum. Tanrı korusun, neyse ki! Ben biraz *şeydim*, her neyse...

“Adın ne?”

“Alister, efendim.”

Panodaki programın bana ayrılan kısmını çekip aldım ve elimle rulo yaptım. “Eğitimden sonra adımı hiç unutmayacaksın, Alister.” Bu diğer öğrencilerle birlikte o küçük serseriye sırtımı dönmeden önce söylediğim son şeydi.

Bir eğitmen olmaya uygun değildim. Dağınıktım, savurgandım ve öfkeliydim. Sabrım bittiğinde dönüştüğüm canavardan bahsetmeye gerek bile yoktu. Çocukları sevmezdim. Ölüm makinesine dönüşmek isteyenler de buna dahildi. Bana göre hiçbir yeterince olgun ya da zeki olmazdı.

Üçüncü sınıflardan on bir kişilik bir grup, büyük salona giden uzun merdivenler boyunca konuşlanmıştı. Birinci sınıfların ilk günlerini asla kaçırmazlardı.

Eğitim odasının kapısını kapanmak üzereyken yakalayıp içeri girdim. Bu oda bana tahsis edilmişti, içeride yalnızca be-

nim derslerim uygulanırdı. Tabii dersler her zaman burada değildi, eğer yeterince keyifliyse bazen açık alanda antrenman yaptığımız da oluyordu. Eğitim odası hemen hemen doksan metre uzunluğunda, elli metre genişliğindeydi. İçinde okçuluktan bıçak atmaya, iz sürmeye ve yakın dövüşe kadar her şey bulunurdu.

Burnumun dibinden geçen oklara aldırmadan hızla ilerledim. Aniden durduğumda öğrencilerin birbirlerine fısıldadığı ateşkes emirleri kulaklarımda çınılıyordu. Nihayet varlığımın farkına varmışlardı. Salon etrafımda sessizleşiyor, birinci sınıfların bakışlarının yüzüme odaklandığını hissediyordum.

Etrafım eğitimsiz on iki öğrenciyle çevriliydi ve ben ilk günlerden nefret ederdim. “Sen,” dedim başka bir velet duvarda asılı duran kılıcı parmağıyla dürterken. Kimden bahsettiğimi çok iyi bildiği için aniden önüne döndü. “Neden burada olduğunu biliyor musun, yoksa çekmeceleri karıştırabilmen için seni eve mi yollayalım?”

Fısıltılar kesildi.

Bu çocukların, bu okulu seçmesinin en akıllıca nedeni başka bir amaçları olmamasıydı. Aileleri iyi bir amaca hizmet etmelerini istediği için onları krallığa sunardı. Yani suikastçı akademilerine...

Ethernia topraklarındaki her iki akademi de krallığa hizmet ederdi. Tartışmaya açık olan tek şey, hangisinin daha iyi olduğuydu. Benim açımdan iki akademinin de canı cehennemeydi.

Buraya göndermek, insanların kendi çocuklarına yapabilecekleri kötülüklerin neredeyse en ağırıydı. Tabii bundan hemen önce diri diri yakmak ve ölü tanrılara kurban etmek geliyordu. Suikastçı akademisi özgür yaşamın sonu demekti. Seni takip eden bir ölüm, ellerinden silinmeyen bir kan demekti.

Normallik neyse burası onun tam tersiydi.

Burada kutsalımız keskin kılıç, ilahımız ölümdü.

“Neden burada olduğumu biliyorum, efendim.” Önünde birleştirdiği ellerini ovuşturdu. Onunla olan konuşmamızın bittiğini gösterecek şekilde başımı salladım.

“Silah kullanımı suikastçının en önemli becerilerinden biridir. Fakat bugün...” Zihnimden *ne yazık ki* diye devam ettim. “Bıçak ve pozisyon ile başlamayacağız.” *O diğer dersin konusu olsun.*

Elimi belime koydum. “Her ilk gün olduğu gibi okulu gezeceğiz ve bu kâğıtta yazana göre...” Panodan söktüğüm kahrolası yırtık kâğıt parçasını havaya kaldırdım. Hâlâ rulo şeklinde sarılı duruyordu. Kaşlarımı çatıp konuşmadan önce derin bir nefes aldım.

“Bugün rehberiniz benim.” *Ne hoş, ne tatlı.*

Esmer ve örgülü bir kız söz almak ister gibi elini kaldırdığında ona müsaade ettim. “Yemek molası verecek miyiz?”

“Seni yemekhanede bırakırız, ne dersin?” Utangaçlığı bu firkiden hoşlanmadığını gösteriyordu. *İyi.* Ben de aç çocuklardan hoşlanmazdım.

“Hangi sınıfa girerseniz girin, her birinde dayanıklılık ve azim görmek isteriz.” Bakışlarımı az önceki örgülü kıza çevirdim. “Açlıktan çok daha zor ve ölümcül yöntemlerle sınanacaksınız. Buraya gelmeden önce bunları bilmeniz gerekirdi.”

Yeni öğrencilerin önünde yürürken yüzümdeki memnuniyetsizlik ifadesinin fark edildiğine emindim. Bu tür görevler hiç ilgimi çekmiyordu. Öğretmekten çok çarpışmayı, antrenman yapmayı tercih ederdim. Aslında ikisi de tercihim değildi. Bu dünyaların insanı olmadığım halde... olmak zorunda bırakılmıştım.

Hayatta bazen bir şeyler elimizde olmazdı. Benim hayatımda ise hiçbir şey benim elimde değildi, üstelik hiçbir zaman olmamıştı.

“İlk olarak silah eğitim alanımızdan başlıyoruz,” derken sesim biraz sabırsızdı.

Öğrenciler söylediklerimi dikkatle takip ederek geniş silah eğitim alanına bir daha göz gezdirdi. Sınıfın ortasında durup ellerimi geniş bir hareketle açtım, isteksizdim ama hızlıydım. “Silah eğitim alanı. Burada her türlü silahı nasıl kullanacağınızı ve onlarla nasıl ustalaşacağınızı öğreneceksiniz.” Ellerimle duvardaki silahları işaret ettim.

Duvardaki kılıçlar, hançerler, oklar ve daha birçok ölümcül alet düzgün bir şekilde dizilmişti. Öğrencilerin gözleri bu etkileyici manzara karşısında parlıyordu. “Her bir silahın kendi hikâyesi ve amacı var. Onlarla dans etmeyi öğrendiğinizde sadece bir savaşçı değil, aynı zamanda bir sanatçı olacaksınız.” Bu şık sözleri Harlow’dan öğrenmiştim. Az önce burnumun ucundan geçip yeri boylayan oklara baktım. “Birinci sınıfların her türlü silaha izinsiz dokunması katiyen yasaktır ve bedeli ağırdır. Şimdi diğer alanları keşfetmek üzere ilerleyelim.”

Öğrencileri yanıma alarak silah eğitim alanından çıktım ve koridor boyunca yürümeye başladık.

Koridorun sonunda durduğumuzda geniş kapıyı işaret ettim. Öğrencilerin gözlerine bakmadan, “Şimdi sol kanatta bulunan eğitim odalarına gidiyoruz. Burada fiziksel eğitim ve dayanıklılık göreceksiniz,” diye açıkladım.

“Akademi Kartal Kanadı ve Kanarya Kanadı olarak ikiye ayrılıyor. Sizin odalarınız Kanarya Kanadı’nda, eğitmen odaları Kartal Kanadı’ndadır. Bahçelerde gezinmek dışında o tarafa geçmeyin. Kesin emir, bunu unutayım demeyin.”

Zihnimde bir ses hiç durmadan bu kabileden hızlıca kurtulmak için sayıklayıp duruyordu. *Hızlı ol, hızlı ol, hızlı ol.*

Eğitim odasına girdiğimizde farklı istasyonları göstermek için gruba ellerimle yön verdim. Tahta mankenler, hedef tabloları ve dövüş teknikleri için çeşitli platformlar dikkatlerini çekmişti.

Eh, ilk seferinde bu oyuncakları hepsi severdi. Oysa asıl

olay bir mankenin değil, bir insanın başını elinde tuttuğunda başlıyordu.

“Bu odalarda fiziksel ve zihinsel sınırlarınızı zorlayacaksınız. Her bir antrenman, sizi daha güçlü ve çevik hale getirecek. Burada öğrendiğiniz her şey gerçek görevlerde hayatta kalmanızı sağlayacak,” dedim monoton bir sesle. Başegitmenin cümlelerini ezberden, hızlıca okuyordum.

Eğitim odalarından çıkıp koridor boyunca ilerlerken öğrencilere akademinin diğer alanlarını göstermeye devam ettim. Geniş bahçelere, yemekhane ve öğretmen odalarına uğramıştık. Sıkıcı ve boğucuydu.

En az beğeni dolu bakışları, hayranlık dolu nidaları kadar bunaltıcıydı.

Ezberlenmiş kelimelere devam ettim. “Bu bahçeler dinlenmek ve zihinsel olarak rahatlamak için idealdir. Ancak unutmayın, burada bile dikkatli olmalısınız. Her yer bir eğitim alanı olabilir, birbirinizi ellerken yakalanmayın ya da ders dışı kan akıtmayın. Derslerde yeterince akacak.” Sesim son derece ilgisizdi. Yapmamalarını değil, yalnızca yakalanmamalarını söylüyordum. “Eğer canımı sıkmazsanız ve yeterince şanslıysanız kanınızı açık alanda akıtırım.”

Esmer örgülü kız yüzünden, olması gerekenden uzun kaldığımız yemekhaneyi ve öğretmen odalarını gezdirdikten sonra büyük salonun kapısına ulaştık. Kapıyı açarak öğrencilere görkemli, geniş salonu gösterdim.

Oldukça sıkılmış bir ifadeyle, “Burası büyük salon. Törenler, toplantılar ve önemli etkinlikler burada yapılır. Her biriniz burada gerçekleşecek törenlerden en az yarım saat önce, üniformalarınız içinde hazır bulunacaksınız,” diye uyardım. Tüm bunları yapmak erimiş, sonra donmuş ve tekrar erimiş peynir kadar bezgin hissetmeme neden oluyordu.

Tüm akademiye turlamanın ardından son olarak, onları ana

RAVEN SUİKASTÇISI

girişe doğru yönlendirdim. Geniş kapıları işaret ederek konuşmayı tamamlamayı planlıyordum.

“Raven Akademisi. Burada geçireceğiniz her an, sizi bir suikastçı olarak şekillendirecek. Her köşesini tanıyın, her dersi ciddiye alın. Hayatta kalmak ve başarılı olmak için buradasınız. Tekrar ediyorum, eğitmen kanadına geçmek yasaktır. Birinci gün dışında buna müsamaha gösterilmez.” Bir avuç karınca sürüsünü kapımdan kovmaya çalışmak kadar can sıkıcı çok az şey vardı. Bir an önce bitirmek istercesine kaldırılan elleri görmezden geldim.

Öğrenciler, söylediklerimi anlamış gibi birbirlerine baktılar. Anlamaları güzel olurdu ama ben anlamadıkları için bedel ödetmeyi severdim.

DÖRT

ÇOK İYİ ARKADAŞ

ROWENAN LA BLANC

Bize verdikleri üniformayı giyeli dokuz saat olmuştu ve en küçük bedenim üzerime tam oturduğunu söylemekten gurur duyuyordum. Babamın görevinde geçirdiğim onca zamanda, onların bol hamurlu yemeklerini yerken birkaç kilo almış olabileceğimi düşünmüştüm. Diğer yandan, muhtemelen kızgın güneş ve sert esintiler yüzünden tüm yağlarımı terleyerek atmış olabilirdim. Nitekim öyle olmuşa benziyordu.

Koridorda yürüyordum.

Takip ettiğim öğrenci tanıdığı yüzlere selam vermek için farklı sınıflara girdiğinde bile arkasında yürümeye devam ettim. Gün ışığı hâlâ bir gecenin ortasındaymışız gibi neredeyse camlardan geçemiyordu. Yılın en gri günlerinden birinde olduğumuz için en azından bazılarında geçemiyordu.

Akademi o kadar kötü değildi, sadece zahmetli bir şekilde büyük ve sıkıcıydı. Öğitmenler bizi, gece yarısına kadar sürse bile her sınıfın ve her kanadın amacını anladığımızdan emin olmamız konusunda tembihlemişti. Silahları kimlerin kullanabildiğini öğrenmek için aksayan adımları olan bir adamı tüm

dikkatimle dinlemem gerekmişti. Bir suikastçı akademisinde aksayan bir eğitmen vardı.

Göklerin şarap kadehi!

Gün boyunca turumuzun birkaç döngü boyunca süreceğinden korkmuştum. Her sınıfın tur sorumlusu farklıydı. Bizimki ise Bay Harlow olmuştu. *Olgun yakışıklı*. Harlow bizi gün sonunda serada serbest bırakmıştı.

Akademinin en batısına ulaşana kadar silah kasalarının nereden temin edildiğini düşünmeyi bırakamadım. Tüm akademiler için aynı anda temin edilip sınırdaki kasalar ayrılıyor ve binalara mı dağıtılıyordu? Yoksa kendi krallığımızın ordu için ayrılan silahlandırmasından mı faydalanıyorlardı? Kral oldukça cimri, soğuk biriydi ama Raven Akademisi'nin yarattığı pürüzleri görmezden gelmeyi iyi bilirdi. O bile bunu bilirdi. Peki kendi ordusunun silahlarını verecek kadar ürkek miydi? Belki onun krallığını korudukları için olabilirdi. Bilemiyordum, eğer gerekirse öğrenecektim.

Harlow bizi serbest bıraktıktan sonra ortadan kaybolmuştu. Uzaklaşırken nadir anlarda adımları düzeldi ancak bu düzelmenin geçici olduğu belliydi. Sera saksılarında büyüyen bitkiler önceki sınıflar tarafından özenle dikilmişti ve yetiştirilmeye devam ediyordu.

Kulağım önümde duran uzun sarmaşığın arkasında dönen dedikoduya takıldı. Bu dedikodunun ana kahramanı alkol bağımlısı, odasından kız öğrenci eksik olmayan bir eğitmendi. İtiraf etmek gerekirse, ilgi çekici bir betimlemeydi. Kızlardan değil ama içkiden ben de biraz zevk alırdım.

Tahmin ettiğim gibi, simsiyah saçlara sahip olmak sarı kafalarla çevrili bir akademi serasında pek iyi karşılanmamıştı. Bu yüzden gözler üzerimden çekilmeden yüzümü asıp pelerinin kapüşonunu başıma geçirdim.

Normalde Ethernia Krallığı'ndaki herhangi bir şehrin so-

kaklarında yürüdüğünüzde karşılaştığınız yüzler hemen kendini belli ederdi. Turuncu saçları güneşte parlayan insanlar, adeta gün ışığının bir yansıması gibi her köşeyi doldururdu. Bu saçların çoğu dalgalı ya da dağınık örgülerle omuzlarına, sırtlarına dökülürdü. Çoğunun yüzlerinde çiller olurdu. Yanaklarını, burnun köprülerini süsleyen bu çiller, güneşle geçirilen her saatle daha da belirginleşirdi.

Ben bembeyaz ve lekesiz teni, kömür karası saçları olan bir Ethernialıydım. Çocukluğumda bununla ilgili dışlanmıştım. Fakat uzun bir süre insanların saçımı ve yüzümü görmelerine müsaade etmediğim için bu zorbalık zihnimin çok gerilerinde kalmıştı. Şimdiyse bunun tadının neye benzediğini hızla hatırlıyordum. Kesinlikle berbat bir muameleydi, üstelik akılda kalıcı ayrıntılar sunmaktan kaçınmak babamın birinci kuralıydı.

Açık tenimi diğerlerinin buğday renklerine karşı gizlemek de zordu. Beyaz tenim sırtıyordu. Neredeyse bir ruh kadar...

“İlk cinayetin mi?”

Bir anda yanımda birinin durduğunu fark ettim. Korkuyla sıçradığım gerçeğinden utanarak sesin sahibine baktım. “Anlamadım.”

Tanrı aşkına benimle mi konuşuyordu? Ne demişti? Cinayet mi?

Elimle ezdiğim sarmaşık yaprağını işaret edip, “Ürkek bir suikastçı adayı...” derken başını salladı. “Onu öldürüyorsun, suçu neyse ölmeden önce bilmek isteyecektir.”

Elimi kaldırdım. “Ah, evet.” Yaprığın bir kısmı avucuma yapışarak kopmuştu. “Lanet olsun.”

Diğerleri gibi siyah ve gri renklerden oluşan akademi üniforması giyiyordu. “Ben Adrian,” dedi elini uzatırken. “Merhaba demek istedim.”

Kıyafeti tıpkı benimki gibi vücuda oturan esnek bir malzemeden yapılmıştı, oldukça hareket özgürlüğü sağlıyordu.

Gövdesine sıkıca oturan siyah, uzun kollu ceket beline kadar iniyordu. Ceketin üzerine stratejik olarak yerleştirilmiş birden fazla cep ve gizli bölme kullanışlıydı. Deneyimle sabitti. Havada kalan eline baktım. *Babam arkadaş edinmek konusunda bir şey söylemiş miydi? Hatırlayamıyordum.* Gri pantolonunun diz ve kalça bölgeleri ek desteklerle güçlendirilmişti. Siyah botları sessiz olmayı, hızlı hareket etmeyi kolaylaştıracak şekilde tasarlanmıştı. Elleri ise dayanıklı, esnek siyah eldivenlerle kaplıydı. Bu da kavrama ve hassas hareketler için mükemmeldi. Diğer öğrencilere göz gezdirince hepimizin bu nitelikli üniformayı giydiğini gördüm. Tanrılar şahidim olsun, bu akademi krallığının tüm parasını öğününü atlamış bir kurt gibi yiyip bitiriyordu.

Benim aksime Adrian'ın omuzlarından aşağı doğru akan koyu bir pelerini yoktu, muhtemelen giymeyi tercih etmemişti.

Oysa pelerinin kapüşonu, gerektiğinde başını ve yüzünü gizlemek için kullanılabilirdi. Az önce bunu kanıtlamıştım.

Teredditle Adrian'ın eline baktım. “Merhaba dedin işte.” Eldivenli eli hâlâ bana doğru uzanmış bir halde havada duruyordu. “Artık gidebilirsin.” Kahkahası bir an için duraksamama neden oldu.

“Yoksa sen Avalonlu musun?” Havadaki elinin işaretparmağını bir anda yüzüne silah gibi doğrulttu. “Bu öfke için başka geçerli bir neden göremiyorum.” Adrian'ın kısa kesilmiş koyu kahverengi saçları, yeşil gözleri vardı. Belirgin yüz hatları güçlüydü, bakışlarında ise bir yumuşaklık ve sıcaklık vardı. İnce ama kaslı yapısı, eğitim alıp almadığı sorusunun cevabını havada bırakıyordu.

Aslında gerçekten akademide Avalon ve Maridia Krallıklarından kabul edilen öğrenciler vardı.

Ethernia Krallığı'nda iki suikastçi akademisi eğitim verirdi. Kendi aralarında rakip ve çoğu zaman birbirlerinin varlığını bile yok sayacak kadar düşman olan bu iki akademi, konu

krallığın selametine geldiğinde tek yürek gibi hareket ederdi. Adaletsizlik Ethernia'nın damarlarında akmaya başladığında, bu akademiler devreye girerek krallıktan gelen istek doğrultusunda sorunları kökten çözerdi. İşte eğitmenlerin gittikleri görevler de bunlar olurdu. *Kökten çözüm operasyonları.*

Kralın işini kökten çözmek için hangi akademiyi görevlendireceği sorusu, tam olarak iki akademi arasındaki rekabeti ve düşmanlığı başlatan unsurdu.

Ancak asıl güçleri büyük savaşların kapıya dayandığı zamanlarda ortaya çıkardı. İki akademi tüm farklılıklarını bir kenara bırakıp Ethernia'nın topraklarını korumak için birlikte dövüşürdü. Yalan yok, bu birliği görmek düşmanların en cesur olanını bile titretirdi.

Akademilerin faydaları sadece savaş meydanındaki kahramanlıklarıyla sınırlı değildi. Diğer krallıklardan öğrenci kabul etmeleri belki de en büyük kozlarıydı. Başka diyarların çocukları buraya geldiklerinde artık sadece birer öğrenci değil, Ethernia için çalışan birer suikastçıya dönüşmek zorundaydılar. Bunu kabul etmeyenlerin bu topraklarda yeri yoktu. Bütün bunlar krallığın gücünü artıran sessiz bir ordu yaratıyordu. Ethernia'nın gölgesinde eğitilen her yabancı, kendi krallığına sırt dönmek pahasına bizim için mücadele etmek zorundaydı. Krallığın ordusu sadece askerlerden değil, gölgeler arasından çıkacak suikastçılardan da oluşuyordu.

Göz devirdim. "Avalon halkı uysaldır. Unuttuysan hatırlatayım, onları biz kışkırttık."

"Ethernia kimseyi kışkırtmaz," dedi hafif bir gülümsemeye. "En azından haksız yere."

Haklıydı. Başımı eğsem de kıkırdamamı durduramadım. Elimi uzattığımda Adrian yakalamakta gecikmedi. "Rowenan. Sana da merhaba." Elini tuttuğumda sıkı ama nazik tutuşunu hissettim.

“Koruyucu ve şifacı.” Dudakları *vay be* dercesine aşağı büküldü. Gülüşüm hâlâ dudaklarımdayken kaşlarımı çattım. “Kendi isminin anlamını bilmediğini söyleme bana?”

“Neden ismimin anlamını bildiğini söyle bana.” Kelimele-
rimin hemen arkasından neredeyse kahkaha attım. İsmimin bir
anlamı olabileceğini hiç düşünmemiştim çünkü bu isim bana
ailemin önceki nesillerinden miras kalmıştı.

Adrian ellerini ceplerine sokup masaya yaslandı. “Henüz o
kadar samimi olduğumuzu sanmıyorum, tatlım.”

Haklıydı.

Üstelik samimiyet tehlikeliydi.

“Buraya birkaç hafta önce geldim. Serada olmayı seviyo-
rum, burada çok derin nefes alabiliyorum,” dedi gözleri seranın
etrafındaki bitkilere kayarken. “Sen ne zamandır buradasın?”

Ona ne söylemem gerektiğini biliyordum. Hayatımla ilgi-
li soru gelme ihtimaline karşı koca bir metin ezberlemiştim.
Özellikle neden burada olduğuma dair bir soru hakkında birçok
yalanım vardı. Gözlerimi seranın içindeki bitki örtüsünde gez-
direrek, “Ben de yeni sayılırım. Burası gerçekten büyüleyici,”
diye cevapladım.

Adrian gülümseyerek başını salladı. “Abartma. Çok sıkıcı
bir yerden geldiğini düşünmeme neden oluyor.”

Gerçeği bilse dilini yutardı. “Eh, pek haksız bir düşünce sa-
yılmaz.”

Uzunca bir süre yüzüme baktı. “Bence sen ve ben çok iyi
arkadaş olacağız.”

“Benim hiç arkadaşım olmaz. Ne olmasını istiyorum ne de
ihtiyacım var.”

“Peki neden?” Gerçek bir merakla kaşlarını çatarken gülüm-
semesi yüzünden silindi.

Önce bir nefes aldım. Bu sefer yalan söylemekle uğraşma-
dım. “Çünkü sonunda ölüyorlar.”

Bu onu şaşırtmıştı. Bir sonraki kelimeyi -ya da soruyu- bulmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu. “Öyle mi...” Boğazını temizledi ve duruşunu düzeltti. “Ölmeyeceğime söz versem?”

Sırıttım.

Sonraki iki günü seviye ölçme sınavlarından geçip odalarımıza yerleşerek tamamladık. Seviyelerimize göre gruplandırılmıştık ve sonuç benim için tamamen hayal kırıklığıydı. Diğer tüm adayların sıradan, rasgele insanlar olduğunu düşünmek büyük bir hataydı. Ben orta seviye adaylığına bile zor girmiştım.

Tüm bu zamanlarda babamın hayalet sesi, sanki planımızı unutabilirmişim gibi yapmam gerekenleri bir bir zihnime fısıldıyordu. Bu akademiye geliş amacım annemin ölümünün ardındaki gerçeği ortaya çıkarmaktı, tüm plan bu amaç üzerine kuruluydu.

Oda arkadaşım Jassy’yi kişisel sınırlarımı geçmemesi için neredeyse altını kirletecek kadar ürkütüp sonraki üç ay boyunca bunu unutmayacağından emin oldum. Yine de soğuk kişiliği, kişisel sınırlara özen göstermesi gözümünden kaçmamıştı. Bu iyiydi.

Yemekhane ziyaretlerindeyse mutsuzdum. Karbonhidrat bağımlılığı birkaç zayıflığımdan biriydi.

Yeni günün ders programını elime alıp gözden geçirdim.

Ders: Giriş Eğitimi - Marcus Harlow

Akademi kuralları, disiplin ve sorumluluk bilinci, temel fiziksel kondisyon

Elimi yüzümü yıkayıp eğitim kıyafetlerimi giydikten sonra Harlow’un dersine girmek için aşağıya inerken içimi bir sıkıntı kapladı. Basamağa oturmak için sessizliği bekledim.

Harlow söyledikleri kadar zor ve sıkıntılı bir tipe benziyordu. Diğer yandan birlikte eğitim alacağım hiçbir öğrenci Mar-

cel kadar etkili olmayacaktı. O hamlelerimi ezbere bilirdi. Ama onlar da bizim gibi eğitilmişlerdi, hatta aralarında çok daha nitelikli olanları dahi vardı.

Biraz aklım varsa hepsinden daha iyi olmalıydım ve olacaktım. Yalnızca kurallar, onlar çok önemliydi.

Ben ya da herhangi bir Raven belli kurallarla yaşardı.

Bir. Asla masumları öldürme.

Bu Raven Kurallarına aykırıydı. Onlar öldürür, işkence eder ve masumlara yanlış yapanları işaretlerdi. Ancak akademi içinde dönen bazı dedikodular bunun aksini söylüyordu.

İki. Kapıya arkayı dönme.

Her an tetikte ol, her açık kapı bir gölge doğurabilir. Babam her fırsatta annemin tek hatasının bu kuralı çiğnemek olduğunu söylerdi.

Bazen dünya parmaklarımızın arasından kayıp gidiyormuş gibi hisseder ve yürümeye devam etmek için tek bir nedenimiz bile kalmadığını düşünürdük. Böyle zamanlarda elimizde kalan tüm iyi şeylerin farkına varmamız ve birkaç saatliğine onlara tutunmamız gerekirdi.

Annem gitmiş olabilirdi. Babam zamanının çoğunu intikam planlayarak geçiriyor ve hayatlarımız değişiyor olabilirdi ama bir şey hâlâ aynıydı. Ne olursa olsun, annemin ölümünün ardında kalan soru işaretlerini çözeceğime dair yeminim hiç değişmeyecekti. Hayat zorlaştığında elimi tutmak için burada olamayışının sebebini bulup bunu ödetecektim. Bu bir yemindi.

Bana doğru yürürken, “La Blanc ailesinden birini görmek ne kadar hoşuma gitse de,” dedi Harlow. “Merdivenlerin antrenmandan önce dinlenmek için en iyi yüzey olduğunu sanmıyorum. Sırtında düğümler ve geldiğin yerdeki eğitim seanslarından daha sert kaslarla uyanacaksın.”

Gözlerimi Harlow’a dikip ayağa kalktım. Çok yaşlı görünmüyordu ama bu kadar genç görünürken yaşını hesaplamak

çok zordu. Aralarına griler karışmış siyah saçlarında kellik ya da açık teninde tek bir kırışıklık yoktu. Beni şaşırtan şey siyah gözleriydi. Sanki bütün bir ömrü çürürken izlemiş gibi bakıyorlardı.

Elini açık kapıya doğru kaldırarak geçmemi işaret etti. “Antrenman günlerimizde öğrencilerin eğitmenden önce alanda olması kuralını nadiren hatırlatırım. Bir sonraki seferinde bu kadar kibar olmayacağım.”

“Evet. Elbette, efendim.”

Harlow biraz sonra öğrencilerin toplandığı bahçenin ortasında duruyordu.

Birkaç derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Diğer öğrencilerin arasına girip sıranın sonuna geçtim. Gelişimle birlikte birkaç öğrenci bakışlarını bana doğru çevirmişti ama kimse hiçbir şey söylememişti. Herkes Harlow’un komutlarını bekliyordu.

Harlow gözleriyle sırayı taradı. Herkesin dikkat kesildiğinden emin olduktan sonra konuşmaya başladı. “Bugün fiziksel dayanıklılığınızı ve çevikliğinizi test edeceğiz. Karşınızda gördüğünüz parkur sadece fiziksel gücünüzü test etmeyecek. Aynı zamanda stratejik düşünme, hızlı karar verme yeteneklerinizi de sınayacak.”

Görünürde çeşitli engeller, tırmanma duvarları ve zıplama platformları ile dolu bir parkur vardı. Ancak yerimizi sağlama alacak sınavların bunlardan ibaret olduğunu düşünmüyordum.

Bay Harlow, öğrencileri parkura doğru yönlendirirken konuşmasına devam etti.

“Bir suikastçı, her zaman hızlı ve sessiz olmalıdır. Engelleri aşıp hedefe ulaşmak için her fırsatı değerlendirmelidir. Şimdi parkuru hızlı ve doğru bir şekilde tamamlamanızı istiyorum. Dikkatli olun, her adımınızı planlayın.”

Öğrenciler parkurun başlangıcındaki yerlerini aldılar. Her

biri önlerindeki engelleri değerlendirirken arka planda sürekli konuşan Bay Harlow'un söylediklerini harfiyen yerine getirmeye çalışıyordu. Harlow, öğrencilere belki yüzüncü defa göz gezdirdi ve ilk grubu başlatmak için işaret verdi.

"Hazır, başla!" Bu komutla birlikte kemerinde olduğunu yeni fark ettiğim kırbacı hızla çekti. Deri kayış toprak zeminde yankısız bir şaklama sesi çıkardı.

Artık bir saniye öncekinden daha tedirgindik ama hızla harekete geçmiştik. İlk engel yüksek bir tırmanma duvarıydı. Bazılarımız duvara hızlıca tırmanırken diğerleri denge platformlarında ilerledi. Harlow her bir öğrenciyi dikkatle izliyor, sanki zihninden gözüne kestirdiği isimlerin altını çiziyordu.

"Unutmayın, hız önemli ama boşluklara basmaktan kaçınmalısınız. Bir suikastçı her hareketini dikkatle planlayarak uygular. Her hatanın bedende izi kalır."

"O kayışı etimize dikecek." Başımı sesin geldiği yöne çevirdim, onu tanıyordum. *Adrian*. Yüzümü görebilmek için biraz daha yaklaştı. Haklıydım, üstelik tepki vermemesine bakılırsa o da beni hatırlıyordu. "Tanrım, acısını kıcımda hissedebiliyorum."

"Denk gelirse ne yapabilirsin ki?" dedim parmaklarımı yüzeye daha sert saplamaya çalışırken. "Eminim akademide pişik kremi bulabiliriz."

"Ne kadar erdemlisin." Beni görmezden gelip önüne bakmaya devam etti. "Sürmeme yardım edeceğini de söylersen gözlerim yaşaracak."

"Hakkımda yanlış fikirlere kapıldığını hissediyorum, pişik oğlan."

"Henüz değil." Eminim pişikten bahsediyordu. Başını iki yana sallayarak önümüzdeki parkura ulaşana kadar ilerledi. Ben de onun arkasından gidiyordum.

Adrian sayısız kez düştü. Alister adında bir öğrenci, yağmur

sularının oluşturduğu küçük su birikintisinde boğuldu. Üçüncüsü o kadar garipti ki, onu hafızamdan sildim. *O bendim*. Der-
sin sonunda hepimiz ayakta durmuş, kaçmak ya da Harlow'un gazabından korkmak seçenekleri arasında bir ifadeyle toprak zemine bakıyorduk.

Çeşitli zorluklara alışkındım, ciddi antrenmanlarla büyümüştüm ama Raven parkuru alışılmışın dışında ters köşeydi. Sanki adım attığım zemin ayağımın altında yer değiştiriyordu.

Harlow bizi parkurun sonunda karşıladı. Bakışlarıyla performanslarımızı değerlendirip defterine birkaç çizik attı. Eli o kâğıt parçasının üzerinden pek ayrılmıyordu. "Açıkçası berbat bir iş çıkardınız ama daha öğreneceğiniz çok şey var. Bilin ki bu parkur, sadece bir başlangıç. Her gün daha iyi, daha hızlı olmanız gerekiyor." Söyleyeceklerini tamamladıktan sonra bulunduğumuz bahçenin dört buçuk metre ilerisindeki su fiçilerini gösterdi.

"Tanrılar aşkına, bunlar onlar," dedi Adrian direğe yaslanarak. Su fiçilerinden gözlerini ayırmadan benim dışımda kimse-
nin duyamayacağı tonda mırıldanıyordu. "Lütfen ama... bunu hak edecek hiçbir yanlış yapmadık..."

Burnumdan güldüm. "Canını almayacak ya." Oldukça uzun bir adamdan bunları duymak komikti. Kıyafetlerine bakılırsa bunca efora rağmen hiç terlememişti, bu da içinde bulunduğu tempoya alışkın olduğunu gösteriyordu. Ama ağzına kadar dolu birkaç su fiçisi onun ödünü koparıyordu. *Ha?*

"Alt tarafı nefesini alacak." Bunu başka biri söylemişti. Aramıza katılan üçüncü adama baktım. Adrian'la hemen hemen aynı boydaydı. Güçlü yapılıydı, muhtemelen eklemlerindeki çatlak sebebiyle sol bacağı topallıyordu. Onun adı Alister'dı.

Yaşı genel ortalamanın altında gibiydi.

Adrian'ın düşünceli bakışları, konuşmaya devam eden Bay Harlow'un üzerinde gezindi. "Bu adam ölü görmek istiyor." Söyledikleri sanki bir tahminden çok bir teşhisti.

"Eğer ölmeni isteseydi," diye cevapladı Alister. "O zaman ölmüş olurdun."

Drama ikili.

"Ana aşkına! Bu ilk antrenman gününüz!" dedim seslerinden sıkıldığımı belli etmek adına. "İlk gün için biraz fazla laf kalabalığı yapmıyor musunuz?"

Gün sonunda tümüyle nefes nefese kalmış olsak da Harlow'un komutlarındaki ciddiyete göre hareket etmiştik. Canımızı seviyorduk. Harlow parkuru tamamlayan öğrencilere bir süre dinlenmeleri için zaman tanırken diğer grubun hazırlık yapmasını izledi. *Cezaları için.* İlk ders günü için yalnızca sırta inecek tek kırbaçtı. Bunun, verdiği cezaların en vicdanlı hali olduğunu bilmemizi istediğini özellikle belirtmişti.

"Bir suikastçi için en büyük düşman kendi sınırlarını bilmemek ve kendine aşırı güven duymaktır. Her zaman tetikte olup sınırlarınızı zorlamalısınız." Harlow elindeki kırbacı göstererek konuşmasına devam etti. "Başarısızlık için bir bahane yoktur. Her başarısızlık, hayatta kalma şansınızı azaltır."

Raven bahçesinde hava ağırlaştı. Sessizlik, Harlow'un önünde diz çöken öğrencilerin üzerine kara bir bulut gibi çöktü. Bay Harlow kırbacı kaldırıp yerini hedefledi ve havada şaklatarak ilk öğrencinin sırtına indirdi. Kırbacın sesi, bahçede yankılanırken öğrencinin yüzü acıyla buruştu.

Her biri sessiz kalmak zorundaydı. Raven Akademisi acıya tahammülsüzlüğü affetmeyeceğini açıkça belli ediyordu.

"Merdivenlerin yarısına kadar çıkabileceğimden emin değilim," diye mırıldanırken Adrian'ın gözleri kapalıydı.

“O zaman soğuk suya mecbursun, Adrian,” dedi Mary. Yanımızdan geçip hızla basamakları tırmandı. Aynı sınıfta olmamız dışında, ortak özellik bulamayacağım nadir yaşam formlarından biriydi. Gözlerimi Adrian’a çevirmek zorunda kalmadan onun asılan yüzünü görebiliyordum.

“Raven Akademisi dünyayı değiştirebiliyor ama kazanlarında sıcak su kaynatamıyor,” diye söylendim. Öğleden sonra yıkanan herkes soğuk suya mecburdu, sıcak sudan yalnızca sabah duş almayı tercih edenler faydalanabiliyordu. Üstelik nasıl oluyorsa henüz kimse sıcak suya denk gelmemişti. Bununla birlikte ikimiz de ayağa kalkarak merdivenlere baktık. “Belki gözlerimizi kapatırsak tepeye düşündüğümüzden daha çabuk ulaşırız.”

“Düşmemeye çalış. En üst basamaklara çıktıktan sonra buraya geri yuvarlanmanı izlemek istemem.”

“Destegin her zamanki gibi takdire şayan, Rowenan.” Gözlerimi kapatıp tanrılara ve azizlerine sıcak su için dua ettim, ardından merdivenleri tırmanmaya başladım. En üst basamağa ulaşana kadar merdivenleri saydığımın farkına bile varmamıştım. Sadece yirmi basamaktı, yine de bilmem kaç defa kıcının üzerine düşen biri için can yakıcıydı.

Gözlerimi kapalı tutarak koridorda körlemesine yürümeye başladım. Bu şekilde zihnimi evde olduğuma dair kandırabiliyordum. Yatak odamın kapısına vardığımda sıfır hasarla varış noktasındaydım. Akademinin her santimini ezberlemek zorunda olmanın en iyi yanı, kelimenin tam anlamıyla gözüm kapalı yürüyebilmem olacaktı. Her tablonun hangi duvarda olduğunu, en karanlık köşeleri nerede bulabileceğimi ve hangi döşeme tahtalarının bazen gıcırdadığını artık biliyordum.

Elbette soğuk suyla şoklanarak yıkandım, sonrasında yatağıma yerleştim. Saat gece yarısına yaklaşırken bir gün arşiv odasına girdiğimde eski raflarda duran, kenarları gümüş varaklı

dosyalar arasından annemin adını çekip alma hayali bile dudaklarımı kemirmem ve pencereyi açmam için yeterliydi. Gece esintisi yanımdan yılan gibi geçti. Bu koca akademinin bir arşiv odası olmasını diliyordum.

Duvarın yanında bekleyen nöbetçilere bakmaya başladım.

Ders: Zihinsel Eğitim - Evelyn Drake

Psikolojik dayanıklılık, strateji geliştirme, hafıza teknikleri

Oturacak bir yer ararken köşede ciddi ifadelerle konuşan bir grup öğrenci dikkatimi çekti. Dikkatimi çeken şey bu konuşmanın içeriği değil, öğrencilerin sesleriydi. Alaycı, küfürlü ve yüksek tonda konuşuyorlardı. Sanki bu durum sinirlerimi zıplatmıyormuş gibi konuşmalarını duymamaya çalışarak, biraz ileride boş bir sandalye bulup oturdum.

“Neye benzediklerini ezberlerim.” Diğerrinin ne söylediğini duyamamıştım ama adını bilmediğim kız, ona donuk bir küçümsemeyle cevap vermişti.

Oğlan bunu görmezden geldi. “Doğru ama onları göremiyor, onları hatırlamasının tek yolu...”

“Sesleri mi? Evet, evet anladım.”

“Elian?” dedi bir diğeri araya girerek. “Onlar rüyalarındaki pelerinli figürlere benzemiyorlar.” *Ana aşkına, kimden bahsediyorlardı?*

Yüzü dönüşebileceğini bile düşünmediğim bir renge büründü. Dürüst olmak gerekirse, istemsizce onları izleyip konuşmalarını dinliyor olduğum gerçeği hepsinin radarından kaçmıştı.

“O küçük pisliğin lanet olası bir cehennem zebanisi olduğunu hep biliyordum.”

“Ne yapacağız?” Bu soruyu Elian sormuştu.

“Biz...”

“Bunu yarın konuşalım,” diyerek kızın aklındaki şeytani

ve çılgınca planı kesti. Ne olduğunu anlamam için bir saniye yetmişti. Elian doğrudan bana bakıyor, onları dinlediğimi fark ettiğini görmemi istiyordu.

“Etrafta meraklı çocuklar varken gizli bir toplantı yapacak değiliz,” dedi bakışları bir an olsun üzerimden ayrılmadan. “Yarın sabah döndükten sonra kalabilecekleri güvenli ve sıcak bir yer bulacağız. Sonra bu konuyu konuşabiliriz.”

Bu kızın benden hoşlanmadığını anlamak için canıma kas-tetmesine gerek kalmayacaktı.

“Evet.” Bayan Evelyn topuğunu zemine vurarak dikkatle-ri üzerine topladı. Ellerini cübbesinin önünde birleştirmişti ve yüzü gergin denebilecek ciddiyetteydi. Belki de ifadesi böy-leydi. “Bu ders fiziksel değil, zihinsel olarak sizi zorlayacak. Bazen hiç kolay olmayacak.”

Uzun siyah pelerini ve zarif hareketleriyle bir hayalet gibi süzülerek aramızda dolaştı. Saçının turuncu renkli sık bukleleri tek omzuna düşüyordu. Kürsüye doğru ağır adımlarla ilerlerken gözleri sanki her birimizin zihnini okuyormuş gibi parlıyordu.

“Yeniden hoş geldiniz,” diye devam etti. Ses tonu asıl girişi şimdi yapıyor gibiydi. “Bir suikastçı için zihin, beden kadar güçlü olmalıdır. Bunu başarabilerseniz, en büyük silahınızı kes-kinleştirmiş olursunuz.”

Bayan Evelyn’in sesi salonun duvarlarında yankılandı. “Bu-gün başlayacağımız konular, psikolojik dayanıklılık ve stres yönetimidir. Zihninizi kontrol etmeyi öğrenmek, en zor anlar-da bile soğukkanlı kalmanızı sağlar. Strateji geliştirmek, yalan söylemek ve sorgulama teknikleri gibi konular, bu dersin deva-mında işleyeceğimiz diğer önemli başlıklardır.”

Bayan Evelyn kürsünün yanındaki masadan birkaç eski ki-tabı alarak önümüze koydu. Kitapların deri ciltleri yıllar önce-sine ait olabilecek parmak izleriyle doluydu. Eski kapaklarını ve aşınmış sayfalarını dikkatle inceledim.

“Bu kitaplar, geçmişin büyük suikastçılarının deneyimlerini ve öğretilerini içeriyor.” *Öyleyse burada annemin de adı yazmalıydı, değil mi?* “Her birinizin bu bilgileri özümseyerek kendi stratejilerinizi geliştirmesi gerekecek. Şimdi ilk alıştırmamıza başlayalım.”

Evelyn dikkatimizi çekmek için masanın ortasına bir kum saati yerleştirdi. Kum taneleri yavaşça aşağı doğru akarken gözlerini tekrar bize çevirdi.

“Bu kum saati bitene kadar her birinizin en derin korkularını ve zaaflarını düşünmesini istiyorum. Bunları nasıl kontrol edeceğinizi, üstesinden nasıl geleceğinizi tartışacağız. Zihinsel dayanıklılık, kendi sınırlarınızı bilmekle başlar.”

Gözlerimi kum saatine diktim. Şu an yalnızca önüme koyduğu lanet kitabı karıştırmak istiyordum.

BEŞ

KEYİFLİ BİR BELA

KANT TENEBRIS

Ders: Silah Kullanımı - Kant Tenebris

Yakın dövüş silahları, ateşli silahlar, gizli silahlar ve tuzaklar

“Hamile olmadığına, hasta olmadığına ve bacaklarını kontrol edebildiğine göre kendi başına ayakta durabilirsin,” dedim kaplama zeminde sere serpe yatan oğlana. Düştüğünde çenesini yere çarpıp çarpmadığından bile emin değildim. Birinci sınıflardan pek çok şey beklerdim ama dersime geç giren öğrenci yalnızca canına susayanlar olurdu. Saydığıma göre tam bir kişi eksikti. Geç kalmak, bedeli ödenmesi gereken davranışlardan biriydi.

Kant Tenebris şiirlerinden “eğitmenden önce sınıfta olun” parçasının ne anlama geldiğini uygulamalı göstermem gerekcekti. *Zevkle.*

Sırıtsam mı, yoksa ciddi mi kalsam bilemiyordum. Bedel ödetmek beni her zaman keyiflendirirdi.

Şımarıklığı kim severdi ki? Elbette yaşlı cadılara fal baktırıp balo ve galalarda uygun soylularla vals yapmaktan başka bir

şey düşünmeyen genç hanımlarla genç beylerden başka kimse sevmezdi.

Tam bir aptallıktı.

Tanıdığım tek cadı Kördüğüm'ün derinliklerindeki Kara Mora'ydı. Onun yaptığı tek büyü ise karnını doyurmak için kazan kaynatmaktan geçiyordu. Kördüğüm'e düşüp ona denk gelen öğrenci şanslıysa, kazanında kaynayan yemek olmaktan kurtulurdu. Üstelik bu kurtuluş çok nadiren yaşanırdı.

Salondaki sayıyı zihnimden tekrar tekrar sayarken hâlâ ağızımın açık olduğunu, ellerimin belimde kaldığını fark ederek ikisini de düzelttim. "Bu salondaki eksik isim kim? Bir diğer soru... ne cüretle antrenmana geç gelir?"

Sınıfın içinde yalnızca derin, otoriter sesim yankılanmıştı.

"Rowenan La Blanc," diye itirafta bulunan bir öğrenci oldu. Konuşan öğrenciyi baştan aşağı süzerken gözlerimi kıstım. Onu daha sonra ispiyoncu biri olduğu için cezalandıracaktım.

Tam o sırada kapı yavaşça açıldı. Kaşlarımı çatarak gözlerimi kapıya çevirdim. Geç kalmak, benim sınıfımda asla tolere edilemeyecek bir hataydı. Ancak içeri giren öğrenciyi gördüğümde sinirim yerini hızla bir şaşkınlığa bıraktı. İçeri giren bahsettikleri Rowenan olmalıydı. Gözlerim bir an için onun yüzünde takılı kaldı.

Rowenan La Blanc.

Karşımda gördüğüm ben Darkstalkers yumruklarının tadına bakarken manzaranın keyfini çıkaran genç hanımdı. Tıpkı bu sefer olduğu gibi ilk karşılaşmamız da planlanmış değildi. Birden çok uzak sayılmayacak o günü hatırladım, Darkstalkers öğrencileri tarafından dövülüp köşeye sıkıştırılmışım. Alçak herif, kız kardeşinin yatağının her zaman ne kadar sıcak olduğunu asla fark etmiyordu. Bundan faydalanmışsam suçlu ben miydim?

Sanmam.

RAVEN SÜKASTÇISI

Bir anlık kaostan faydalanarak Rowenan'ın kılıcını çalmıştım, yani ödünç almıştım. Eğer o gün sokağın köşesinden dönen Rowenan değil, Darkstalkers öğrencilerinden biri olsaydı kılıcına kan bulaşacağı kesindi. Bu yüzden onu ödünç almaktan başka bir şansım yoktu. O anın ardından bu kızın benim sınıfımda, öğrencim olarak karşıma çıkması... kesinlikle beklenmedik bir gelişmeydi. İtiraf etmek gerekirse eğlenceliydi.

İçimde hafif bir keyif dalgası hissettim, dudaklarımın kenarında neredeyse fark edilmez bir gülümseme belirdi. Ama onu daha derine gömdüm.

“Geç kalmak kabul edilemez bir hata, La Blanc,” dedim sesimin soğuk ve sert olmasına özen göstererek. “Bu sınıfta dakiklik ve disiplin her şeyden önce gelir.” Yüzünde dakikalar önce beliren şaşkınlığın ardından gelen hoşnutsuzluk gözümünden kaçmamıştı. Bu duruma karşı duyduğu rahatsızlığı görmek bana tuhaf bir memnuniyet verdi.

Rowenan'ın yüzünde bir an için bir şey söyleme kararlılığını gördüm. Sonrasında dudaklarını sıkıca kapattı. İçinde bir şeylerin kaynadığını görebiliyordum. Sessiz kalmayı seçmişti, yine de hoşnutsuzluğunu ifadesinden anlamak zor değildi. Bu durum beni daha çok eğlendirdi.

Yalnızca bir eğitmen olduğumu fark ettiği için susuyordu. Ölüm işaretim için de aynısını yapması gerekecekti.

“Üzgünüm, bir daha tekrarlanmayacak,” dedi en sonunda. Anlaşılan o ki, sesini zorlukla kontrol ediliyordu. Bir an için benimkilerle buluşan bakışlarını hemen başka bir yöne kaçırdı. Hâlâ kılıcın öfkesini yaşıyor olmalıydı. *Ne kindardı ama!*

Özür dilemesinin üzerimde hiçbir etkisi olmadı. Yüzüne bakılırsa onun da böyle bir arzusu yok gibiydi.

“Bu son uyarın,” diye hatırlattım. *Ayrıca ilkti.* “Bir daha tekrarlanırsa sonuçlarına katlanırsın. Şimdi yerini al.” Rowenan salonun arkasındaki yerine geçti ancak öfkesi gözle görülür şekilde ortadaydı.

Tekrar salona baktım. “Bugün burada, kılıç dövüşünün temellerine odaklanacağız. Şimdi, herkes ayağa kalsın ve kılıçlarını kuşansın.” Elimle işaret ettiğim duvardaki kılıç rafları koyu ahşaptan yapılmış, zarif ve sağlam bir yapıdaydı. Her biri geçen yılların etkisiyle hafifçe yıpranmıştı ama hâlâ sağlam olduğu kadar işlevsel durumdaydı. Raflar salonun duvarına sabitlenmiş, yerden tavana kadar uzanan bir düzenle yerleştirilmişti.

Bunlar aynı zamanda benim de eğitimimde kullandığım silahlardı.

Her dersin sonunda kılıçların kendi bölmesine mükemmel bir uyumla yerleştirilip, sap kısmı dışarıya bakacak şekilde düzenlenmesine dikkat ederdim.

“Antrenman bitiminde kılıçlar raflara yerleştirilirken keskin kısımları saklanacak şekilde konumlandırılmalı,” diye ekledim. Bu şekilde sadece sapları görünür halde daha güvenli dururdu. Rafların üst kısımlarında, kılıçların türlerini ve özelliklerini belirten eski dillerde yazılmış küçük metal levhalar yıllardır oradaydı. Dil derslerinde yeterince yetenekli olurlarsa o bilgileri okuyabileceklerdi.

Bakışlarım salondaki öğrenciler üzerinde keskin bir dikkatle dolaştı. Her biri kılıcını sağlam bir şekilde kavramış, komutlarımı bekliyordu. Salonun içinde sadece nefes alıp verişlerin sesi ve ellerinde hareket eden kılıçların hafif metalik tınları yankılanıyordu.

“Kılıcınızı nasıl kullanacağınızı bilmezseniz, o sizi kullanır,” diyerek iki öğrenciye öne çıkmalarını işaret ettim.

“Şimdi temel saldırı ve savunma kombinasyonlarına odaklanacağız. İlk hamle... sağdan gelen bir darbenin savunması, ardından karşı saldırı. Hazırlanın.”

Öğrenciler komutla birlikte pozisyon aldı. Hepsinin dikkati

tamamen savunmadaydı, kasları gerilmiş ve zihinleri odaklanmıştı. İki öğrenci, yönlendirdiğim şekilde birbirlerine doğru hamle yapmaya başladı. Sağdan gelen darbe hızla savunuldu, ardından karşı saldırı ustalıklarla yapıldı. Çarpışan metallerin sesi salonun içinde yankılanıyordu.

Tüm sınıf öne çıkardığım iki öğrenciye verdiğim komutları tekrar ediyordu.

Salonun içinde dolaşıp her birini izledim. Öğrencilerden birinin, kılıcı yeterince sıkı kavramadığını gördüğümde hafifçe dürterek onun dikkatini çektim. Bir başkasının savunma pozisyonunun zayıf olduğunu fark ettiğimde sert bir bakış, hatasını düzeltmesi için yeterli olmuştu.

“Dikkat dağınıklığına yer yok. Eğer odaklanmazsanız, bu akademide uzun süre kalamazsınız. Kılıcınızı hissetmelisiniz, o sizin bir parçanız olmalı.” Sert komutlarımla birbirlerine saldırmaya devam ettiler.

Rowenan seslerin arasından sıyrılmış, karşısındaki rakibe odaklanmış bir şekilde dövüşüyordu. Sanki diğer öğrencilerin aksine, ona bakıyor oluşumun tedirginliğini yaşamıyor gibiydi. Kılıcı tutuşu sıkıydı. Pozisyonu kusursuzdu. Karşıdan gelen her hamleyi kolaylıkla savuşturuyordu. İstemsizce kaşlarım çatıldı. Kendini yenilmez mi sanıyordu? Gözümü korkutmaya mı çalışıyordu?

Ölüm işaretimden birine bahsedecek miydi? Bir Raven eğitmeninin neden Raven ölüm işareti olduğunu sorguluyor muydu?

Derin bir nefes aldım.

Dikkatimi yeniden toplayarak başka bir ikiliyi izlemeye başladım.

Öğrencilerden biri neredeyse dikkatsizliğin bedelini ağır ödemek üzereydi. Rakibi kılıcıyla onu savunmasız bir pozisyonda yakalamıştı ve ayağına taktığım çelmeyle kılıcın keskin ucundan kıl payı kurtuldu. Yerde yatan bedeninin başında dur-

dum. “Bir suikastçı asla boşluk bırakmaz. Bu bir ders değil, hayatta kalma mücadelesi.” Rakibinin onu kesmek üzere olduğunu fark etmemişti bile. “Biraz matematiğin varsa tek parça değil, iki parça olmanın sonuçlarını bilirsin.”

Tekrar sınıfa döndüm. “Unutmayın, savaş alanında hatalar ölümle sonuçlanır. Fakat şimdi tekrar deneyin!” Konuşurken yerdeki oğlanı işaret etmiştim. Hayatta kalmak için burada olmak yeterli değildi, en iyisi olmalıydılar.

Rowenan’ın gözleri bir an için yeniden benimkiyle buluştu. Dakikalar öncesine göre aklının ve gözlerinin çok başka yerlerde olduğunu fark ettim. Düşüncelerinin buradan uzakta olduğu belliydi. Burada idarem altında kalmak ona ağır gelmiş olmalıydı, kızlar bu tarz şeylerin üzerine fazla düşerdi. Yoksa sorun başka bir şey miydi?

“Görünüşe göre, bazıları burada olmaktan hoşnut değiller,” diye seslendim salona. “Bu da dikkatlerinin dağıldığı anlamına gelir. Ancak silah kullanımı dersinde dikkat dağınıklığı ölümcül bir hata olabilir.” Sınıfın içinde hafif bir gerginlik dalgası yayıldı. Diğer öğrenciler Rowenan’a bakmadan dikkatle söylediklerimi dinliyorlardı.

“Rowenan,” diye seslendim. Sesimi bir oktav daha düşürmüştüm ama hâlâ net bir şekilde duyulacak seviyedeydi. “Antrenmanlara ilgisiz kalmak tehlikeli olabilir. Seninle yakından ilgilenmek zorunda kalmamı istemezsin, değil mi?”

Gözleri en sonunda bana odaklansa bile bakışları sert ve rahatsız ediciydi. Yine de bu meydan okumaya pabuç bırakmamak için kendini toparlamış gibi görünüyordu.

“Elbette hayır, Bay Tenebris.” Verdiği cevapla gözlerimi kıstım.

Bu defa dikkatini başka yöne veren ilk kişi ben oldum. “De-

vam edin! Savunma ve karşı saldırı! Kılıç sizin bir uzantınız olmalı. Eğer dikkatiniz dağılırsa, o zaman belki de elinizdeki kılıcı tutmayı hak etmiyorsunuzdur.”

Bir adım ileri bir adım geri alıştırması.

Öğrenciler ter içindeydi, tüm kasları gerilmişti. Her bir hamle gözlerimin önünde değerlendirilmek üzere yapılıyordu. Rowenan’ın dikkatini tekrar kılıcına vermesini izlerken içimdeki merak artıyordu. Aramızdaki bu tuhaf sessiz iletişim, günü daha da ilginç hale getirmişti.

Rowenan gibi oldukça merak uyandıran bir öğrenci olsa bile antrenmanlarımda ilgisiz herhangi bir öğrenciye yer yoktu. Dakikalarca onun her hareketini izlemeye devam ettim. İçimdeki iblis onu zorlamak, disiplinime nasıl karşı koyacağını görmek istiyordu.

ALTI

ÇOKTAN ÖLÜ SAYILIR

ROWENAN LA BLANC

Antrenman sona erdiğinde dilimin ucuna gelenleri söylemek için sona kalmıştım.

“Dürüst ol,” dedim son öğrenci kapıdan çıktığı anda. “O maskenin ardındakini gerçekten saklayabileceğini mi sanıyorsun?” Metal görünümlü maskeyi kastettiğimi elbette biliyordu.

“Sanırım bu ne kadar iyi sır tutabileceğine bağlı.”

“O zaman belki de baş belası olmalıyım.” Altdudağını ısırmasını, gözlerinin sahte bir endişeyle yüzümü süzmesini izliyordum.

“Ya da zaten öylesindir.” Adımları bana doğru ilerlerken sıırıtmaya başladım. Zihnimdeki planın içinde onun gibi sinir bozucu bir ayrıntı yoktu. Ama ölümcül bir sır, sağlam bir koz olarak kullanılabilirdi. Elbette gerektiğinde...

Önce kılıcımı çalmış, sonra beni köşeye sıkıştırmıştı.

Şimdi de hayatımın en detaylı planını devreye soktuğumda karşımda bir eğitmen olarak duruyordu. Ölüm işaretini metal bir maskeyle gizlemişti. Ona bunu yapan kimdi? Peki sebebi

neydi? Üstelik kendi akademisinin ölüm işaretini taşıyordu. *Kadim gökler aşkına*, bunun nasıl bir nedeni olabilirdi?

Söylediğinde haklı olabilirdi. O çoktan ölü sayılırdı, bu durum da onu daha tehlikeli yapıyordu. Bana bir şey yapabilir miydi? Burada yalnız olduğumuzu bilen birinin olup olmadığını merak ettim.

Öğrencisine zarar vermeyecek türden bir eğitmene benziyordu. Şiş kaslarının gerdiği üniformasına bakarak tekrar düşündüm. Gerçekten benziyor muydu?

Kütüphane ve Kanarya Kanadı solumuzda bir yerde, Cam Kule ve Kartal Kanadı sağımızdaydı. Öğitmen ve öğrenci odaları ise antrenman bahçesinin hemen ilerisinde kalıyordu. Herhangi bir anormallik belirtisi için yaklaşan yüzünü, beden dilini tarıyordum.

“Hadi ya, nedenmiş?”

“Çünkü ben öyle söyledim.”

Burnumdan güldüm. “Alınma ama kim öldü ve seni karar mercii yaptı?”

“Henüz kimse ama asla asla deme.” Parmağını bilmiş bir şekilde yüzümün önünde savuruyordu.

Aynı şekilde maskesini işaret ettim. “Senin gibi insanları halktan ve akademiden uzak tutmak için eğitilmiyor muyuz?”

Başını arkaya atarak kahkaha attı. “Eğer şu anda öğretmenin olarak karşımda duruyorsam, akademinin güvenliği düpedüz berbat olmalı. Öyle değil mi?”

Son söylediklerinden olması gerekenden fazla keyif almış görünüyordu. Kelimeleri de ses tonu kadar keskindi, sanki her cümlesini bir sonrakini tasarlayarak dile getiriyordu. En az benim kadar gözünün önündeki herkese cehennemi yaşattığından hiç şüphem yoktu. Hatta belki daha fazlasıydı.

Uzun boyunun, kahvenin hangi tonunda olduğunu bilmediğim saçlarının ve neredeyse sonsuz bir çukur kadar kara gözle-

rinin bir araya gelişiyle oluşturduğu zehrin farkındaydı. Onun olgun biri olduğunu duyduğumda kambur yürüyeceğini düşünmüştüm. Göz kenarları kırışmış, dik durmak için omuz korsesi kullanan biri olacağını sanmıştım. Bunun yerine karşımda duran adam, tam bir *afetti*...

Zihnimde görünüşünü derecelendirmeyi kestim.

Üzerindeki kahverengi deri zırh, kaslı vücudunu sarıyordu. Afiliydi. Ona yalnızca koruma değil, aynı zamanda güç ve otorite kazandırıyor olmalıydı.

“Ben de sır tutmakta berbat sayılırım.” Söylediğimde ciddi olduğumu görünce emin olamayarak durup yüzüme baktı.

“Suikastçı adayı için iyi bir özellik sayılmaz,” diye yorumladı. *Haklıydı*. “Tabii bunu yalnızca torpilli bir aday olmak için söylemiyorsan.” Elimdeki sırta onu oynatmaya çalışıp çalışmadığımı soruyordu.

Rahat pozisyonumda, doğal görünerek hareketsiz kalmaya dikkat ettim. Eğer isteseydi, bildiklerim yüzünden gece yarısında beni bir sinek gibi öldürebilirdi. Bu dünyada çok fazla onun gibi işaretli vardı fakat çok azı onun sahip olduğu niteliklere sahipti.

“Hayır, bu çok sıradan olurdu.” Ona güvence verdim çünkü elbette ilk isteğim konforlu bir akademi hayatı olmayacaktı. Yüzüne dikkatle bakarken kaşlarımı kaldırdım. “Sırrını ne kadar saklayacağıma ben karar vereceğim,” dedim saçımın örgüsünü bırakarak. Zamanı geldiğinde sırrı çok işime yarayabilirdi.

Salondan çıkmak için hamle yaptığım sırada önümü kesti. Tereddüdüm karşısında galip geldi ve önce davrandı. “Yüzsüz bir kız olmalısın.”

“O ve daha fazlası.” Bakışlarının esaretinden kurtulduğum anda yanından geçip yürümeye başladım.

“La Blanc,” dediğinde bana seslendiğini sandım. Omzumun üzerinden ona baktığımda konuşmaya devam etti. “Elera’nın neyi oluyorsun?” Elim kapının üzerindeyken donakalmıştım.

Annemi tanıyor muydu? Başına gelenleri biliyorsa neden daha önce olduğu kadar soğuk görünüyordu? “Onu nereden tanıyorsun?”

“Çocukken bu soyadını çok duymuştum.” Başımı sallayarak rahatsız bir şekilde dikilmeye başladım. “Ama bu yıllar önceydi.”

Hâlâ ondan birkaç adım ötede duruyordum, ona söyleyip söylememeyi biraz olsun düşündüm. “Annem,” dedim en sonunda.

Son defa yüzüne baktığımda gözleri kısıktı. “Benzediğiniz hissine kapılıyorum.”

Annemin yüzünü anımsayınca göğsüme keskin bir hüznün çöktü. “Babam da hep öyle söyler.”

Hemen ardından onu salonda yalnız bıraktım.

Ertesi gün yemek salonundaki alçak bir masada oturmuş, düşüncelerime yön vermeye çalışıyordum. Zihnimde ansızın bir şeker krizi yaşanıyormuş gibiydi. Buraya annemin ölümünün ardındaki sır perdesini aralamaya geldikten sonra çocukluğunda soyadımızı ezberleyen ukala bir hırsızla karşılaşmak kafamı toplamamı zorlaştırıyordu. Maskesinin altındaki ölüm işaretinin, bu akademideki tüm öğretmenlerden daha fazla adam öldürdüğünü açık ettiği konusuna henüz gelememiştim.

Elbette babam bunu düşünmüştü.

Akademiye ayak bastığımda annemin izlerini bulabileceğimden, ismini duyabileceğimden bahsetmişti. Uğursuz Tenebris’in varlığı, belli etmesem bile beni sinirlendirmeye yetiyordu ve ben sinirlendiğimde pervasızlaşırdım.

RAVEN SÜKASTÇISI

Raven Akademisi'nin katı kuralları olan disiplin düşkünü bir yer olduğunu çok defa duymuştum. Ancak ölüm işaretli birini akademide eğitmen olarak tutmak neyin nesiydi?

Bundan kimsenin haberi olduğunu sanmıyordum.

Sanırım bugün uyandığımda kılıcımı çalmaya çalışan avarağa haddini bildirmek için bir şansım daha olmasını diledikten sonra onunla aynı binada kapalı kalmış olmam biraz ironikti. Yüzünün tamamını benden başka kimsenin görmemiş olma ihtimalini düşünersek bu biraz da heyecan vericiydi.

Tüm bunlar başımı ağrıtmaya başlamıştı, zaten düşüncelerden kurtulma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım. Bu yüzden tanrılar ve azizleri sürekli dertlerimi dinlemek zorunda kalıyordu.

Masaya önce iki el yerleşti, hemen arkasından Adrian karşıma oturdu. "İşte bir baş ağrısı daha," dedim onu görür görmez. Elbette anlamamıştı.

"Ne?" Önce benim tabağıma, sonra kendisinininkine baktı. "Yemeğine ne koydular senin?"

"Ethernia ara sokaklarında bulabileceğinden daha iyisini," diye cevap verdim boynumu kütleterek.

Sahte bir tavırla gözleri irileşti. "Kullandığın otun adını vermek için hâlâ çok geç değil."

Kaşıkla oynarken kıkırdadım. "Bağımlı pislik."

"Bekle." Bakışları arkamda bir yere odaklandığı sırada masanın üzerine birden fazla tabak konuldu. İnce uzun masada çocuk gibi sıraya dizilmiş on iki kişi, bana ve Adrian'a bakıyordu. Hepsinin işgal etmek için farklı bir alan seçmesini izledim. Yüzlerini aynı sınıfta olduğumuzu bilecek kadar iyi tanıyordum. Her biri çoktan ya çatal ya da kaşık için söylenmeye başlamıştı. Masaya tamamen yerleşmeleri çok uzun sürmedi.

Bu grubun buraya gelmeden önce birlikte büyümüş, birlikte şakalaşmış ve birlikte antrenman yapmış olduklarını biliyordum. Adrian onlardan biriydi. Aramızdaki yaş farkına rağmen eğitime başladığımızdan beri beni aralarına davet edecek tek grup onlar olacak gibi görünüyordu.

Annem hayattayken şifacı olmamı, diğer kızların yaptığı gibi oyunlar oynayıp baloları gözlememi istemişti. O yalnızca normal olmamı ummuştı ama ben onun gidişinden sonra babamın öfkesine ve disiplinine maruz kalmıştım. Genç bir kız olduğumda ise gerçekten suikastçılarla birlikte eğitim almak istiyordum. Bir kılıç taşımak, zırhlar giyerek gölgelerde dövüşmek istiyordum. Babam iyi bir suikastçı olabilmem, herkesle iletişim kurabilmem için eğitim almam ve farklı diller öğrenmem gerektiğini söylüyordu. Elbette bunun en büyük nedeni planımızı devreye sokmaktı. Suyu bulandırmaya gerek yoktu. Babam hep benim tarafımdaydı çünkü onun öfkesi artık hepimizin öfkesi olmuştu.

Annemi kaybetmemizin ardından babamın karşımıza eğitmen kimliğiyle çıkması yaklaşık iki ay sürmüştü. Çok geçmeden yorucu ve uykusuz antrenmanları içeren sistematik bir eğitim alabileceğimize dair anlaşılmaya varmıştı.

Şehrimde, yani Estia'da erkekler eğitimlerine sekiz yaşında başlayabilir ve eğitimlerini tamamladıklarında suikastçı olurlardı. Babam, kız olmama aldırış etmeden abimle bana en sert eğitimleri uygulamıştı. Marcel baştan beri buna uygundu ama ben, annemin benim için tasarladığı korseli hayatın hayalinden uzaklaşırken zaman zaman bocalamıştım. Annem beni kavgalardan uzak tutmak konusunda çok kararlı olduğu için belli bir yaşa kadar diğer çocuklara katılamamıştım.

Suikastçı akademisine girmek için çocukken eğitilmiş olmamız gerekirdi. Eğitime seçilenlerin çoğu halihazırda bir, hatta iki yıldır kasabada eğitim görüyor olurdu. Babamın beni

RAVEN SUİKASTÇISI

eğitmeye başladığı ilk yıllarda sadece temel bilgileri öğrenmek ve kondisyon seviyemi yükseltmek değil, aynı zamanda abime ayak uydurmaya çalışmak zorunda kalmıştım.

Suikastçı adayı eğitimi alan bir kız olduğum için diğer çocuklar bana sataşmak ve zorbalık yapmak yerine soğuk davranmayı tercih etmişlerdi. Bazen keşke zorbalık yapsalardı diye düşündüğüm oluyordu. Üç ay boyunca tek başıma eğitim almış, talim için eş bulmamız gerektiğinde kendimi sık sık Marcel'le eşleştirilirken bulmuştum. *Mecburen.*

Buraya geldiğimde bana ilk yaklaşan Adrian olmuştu. Şans eseri arkadaşlarının, benim cılız olduğumu ve diğerlerinden daha iyi olmadığımı söylediklerini duymuştum ama o öyle düşünmüyordu. Arkadaşlarına kulak asmamış, bunun yerine yanıma gelmişti.

Masamıza oturanların arasındaki Garrison isimli çocuk, Adrian'ın gerçek arkadaşıydı. İlk günden itibaren boş masalarda ikisi dışında kimsenin duymayacağı şeyler konuştuklarının farkındaydım. Eğlenceli görünüyordu. Bir süre sonra tüm arkadaşlarının molalarda bizimle oturmaya başlayacağını söylemişti. Sanırım o gün bu gündü. Onlar önce arkadaş, en sonunda kardeş olmuştu ve şimdi Adrian sayesinde beni de kabullenmeye çalışıyorlardı.

Her birinin odaları benimkiyle aynı kattaydı. Bu yüzden kolayca buluşup birlikte takılabiliyorlardı.

Garrison ve Vladimir en büyükleriydi. İkisi de yirmi yaşındaydı, bu nedenle her zaman taş gibi yüzleri vardı. Üstelik çok ciddi görünüyorlardı. Garrison bronz tenliydi. Bal rengi gözleri, çikolata rengi saçları ve dudagının altında kılıç kadar keskin bir çene çizgisi vardı. Vladimir temelde tipik bir kabadayıya benziyordu. Geniş omuzlarının kenarları belirgin ve keskindi. Siyah saçlarıyla buz mavisi gözleri diğer kızların önünde onu on kat daha çekici gösteriyordu. Tüm bunlar erkek öğrencile-

rin ona kıskanç gözlerle bakmasının ardındaki haklı sebepleri açıklıyordu.

Bildiğim kadarıyla Malen, Henry, Winston ve Amel benden bir yaş büyüktüler. Winston grubun ineğine benziyordu. En az bir eğitmen kadar ciddi, her zaman disiplinliydi. Herkes onu bu yüzden seviyordu. Etrafındayken onun sesini az duyuyordum fakat konuştuğunda yalnızca garip gerçekleri anlatıyordu. Söz konusu sosyalleşme olduğunda içe kapanık olduğuna bahse girerdim. Amel ve Benny aynı soyadını taşıyorlardı. Bu durumda eş ya da kardeş olma ihtimalleri vardı. Benzerlikleri göz önüne alındığında oyumu kardeşten yana kullanırdım. Saçları, gözleri ve tenleri kahverengiydi ancak Amel'in saçları karamel kahve, gözleri kestane rengiydi. Benny'nin ise saçları kestane rengi, gözleri fındık kahverengisiydi. Az önce söylediğine göre kardeşinden bir yaş küçüktü.

Alexander, Ethan ve Osiris tıpkı benim gibi on sekiz yaşındaydı. Gabriel Rawky de yakında on sekiz yaşına girecekti. Amel ve Benny genel olarak gruplarının içinde daha sakin, çekingen davranıyordu. Buna rağmen arkadaş grupları için vahşi oldukları yönünde söylentiler akademide yayılmış durumdaydı.

Bunun bulaşıcı olduğunu söyleyebilirdim.

Bir de sonda oturan küçük Alister vardı. Yapı olarak Garri-son ve Vladimir'e benzeyen, olgunluk açısından Ethan ve Gabe gibi davranan on altı yaşında bir çocuktur. Bu durum, düzgün yüzlü bir öğrenci gibi davranması gerekmediği zamanlarda beş yaşında bir çocuk gibi davrandığı için sık sık ekipten biriyle karıştırıldığı anlamına geliyordu. O sadece grubun en şirin bebeğiydi, ayrıca lanet kaymaktaşı tenini bronzlaştırmaya ihtiyacı vardı. Edindiğim başka bir bilgiye göre, Alister benden önce gruba dahil olan son isimdi. Arkadaşları antrenmanlarda ona yardım etmek için daha erken kalkıyor, zorluklarla karşılaştığında veya antrenman ringine atıldığında uzaktan izleyip teza-

hürat yapıyorlardı. Bunu gördükten sonra akademide üst sınıflardan onunla arkadaşlık kurmaya çalışanlar olmuştu.

Teknik olarak gözlem yeteneğim ve duyduklarım birleştiğinde normal birinin yapacağı yorumlardan fazlasını yapabiliyordum. Bu genetik bir özellikti. Ancak bu tür okullarda arkadaş grubunun olması, kişisel korumaların olduğu anlamına gelirdi. Babam bu duruma nasıl bakardı bilmiyordum ama benim bu fikre fazlasıyla ısındığımı söyleyebilirdim.

Masamda oturan ekip, birinci sınıflar olarak sınır duvarlarında tutacağımız ilk gece nöbetinden paçayı kurtardığımız için mutluydu. Bay Harlow henüz erken olabileceğini duyurmuş, görevi ikinci sınıflara atamıştı. Raven Akademisi, Estia'nın en ücra ve gizli bölgelerinden birinde derin vadilerle çevrili, sık ormanların içinde yer alıyordu. Bu konum, akademiye hem korunması zor hem de sıradan biri için neredeyse bulunması imkânsız hale getiriyordu. Elbette Bay Harlow bunu çok iyi biliyor olmalıydı.

Estia'nın kuzeybatısındaki bu izole bölge, zorlu ve değişken hava koşullarıyla bilinirdi. Yılın büyük bir bölümünde hava serin, çoğunlukla nemliydi. Hatta sık sık yoğun bir sis etkisinde kaldığını duymuştum. Neyse ki bu sis hem ormanı hem de vadileri kaplayarak akademinin gizliliğini koruyor, daha da erişilmez olmasını sağlıyordu.

Geceleri hava sıcaklığı en az yedi derece düşüyordu. Düşününce bu sahip olabileceğimiz en kötü ilk vardiya olabilirdi. Babamın, Raven nöbetleri hakkında anlattıkları zihnimde tazeydi. “Sadece yorgun olup uyumak istemezsiniz, aynı zamanda sürekli ileri geri yürürsünüz,” diyerek bahsederdi. Herkes bunun en önemli iş olduğunu söylüyordu ama bence hepimiz gayet iyi biliyorduk ki, o kapılar piyonları koydukları yerlerdi.

Böylece bir saldırı olursa ilk önce en küçükler ortadan kaldırılırdı. *Birinci sınıflar olmazsa ikincileri*. Yani birinci sınıftan ikinci sınıfa geçmek büyük bir adımdı. Eğer geçerse artık piyonlar biz olacaktık.

Küçüklüğümde, babam bu akademinin adını ilk andığında fikrinden vazgeçene kadar bütün bir döngü boyunca yemeyi ve içmeyi reddetmiştim. Bana deli diyebilirlerdi ama babam yine de fikrinden vazgeçmemişti.

Eh, en sonunda şu an hangi masada oturduğum belliydi.

Alabileceğimiz ekstra antrenman saatleriyle eğitimlerimizi en üst seviyede tamamladığımızda, birinci sınıflara da nöbetçi pozisyonu teklif edildiğini duymuştum. Bununla ancak ahmaklar gururlanırdı. Elbette hepimiz reddetmiştik, o zamandan beri yaklaşık bir haftadır benimle konuşuyor ve tutkalla yapışmış gibi grup halinde gezerken bana selam veriyorlardı.

Yakından tanıdığım tek öğrenciler onlardı. Onlara hayatım pahasına güvenmiyor olsam da diğerlerine nazaran gözle görülür ölçüde samimi olduklarını kolayca söyleyebilirdim. Ama onlara annemin ölümünün ardındaki sırrı çözmek için buraya geldiğimi, kışımı kollamak adına kendimi saflarına kattığımı söylemek çok zordu. Yani bunu yapmayacaktım.

“Ne yaptı?” Garrison’ın ses tonundan irkildim. *Antrenman-da yaşananlardan bahsediyor olmalıydı*. Azizler biliyordu ya, sesi iki oktav aşağı indiğinde öfkesi göklere yükselirdi. Bunu antrenmanlarda öğrenmiştim.

“Kılıç burnumu teğet geçtiğinde bana çelme taktı,” dedi Alister. “Haklı olduğu bir nokta var. Neredeyse yakışıklılığım çiziliyordu.” Kant’ın onu son anda düşürdüğünü görmüştüm, bu da en azından bazılarımızın yaşamasını istediği anlamına geliyordu. Hepimizin kafası Alister’a döndü. “Tenebris’in nasıl dövuştüğünü gördünüz mü? Bizim beş katımız gibi çarpışıyor. Ayrıca soyadının akademinin kurucularıyla yan yana olduğun-

dan bahsetmiyorum bile. Vâris ya da Koruculardan olduğunu duydum. Dedikodulara göre kurban vermeyi seven bir psikopatmış.”

“Bunlar yalnızca söylenti, Alister,” diye belirtti Benny. Kardeşinin yanında oturduğu köşedeki yerinden ayağa kalktı.

“Soyadı söylenti değil.”

“Beceri düzeyi ve soyağacı umurumda değil,” dedi Garrison doğrulurken. “Ethernia’nın en korkulan suikastçı eğitmeninin başucunuzda durup sizi uyurken izlemesi ve onu boğazınızı kesmekten alıkoyan tek şeyin tanrının izni olması fazlasıyla intihara meyilli bir durum olurdu. Sanırım bu kadar öğrenci, bunca zaman bu korkuyla yaşayamazdı, değil mi?” Uzaktaki pencereye doğru bakarak ağzındaki çiğnemeye devam etti.

Ethernia’nın en korkulan suikastçı eğitmeni? Kılıç hırsızından mı bahsediyorduk?

“Kim demiş?” diye sordu Alister.

“Akademi öğrencilerinin eğitim süresi içinde öldürülemediğini söyleyen bir kanun.” Garrison sert bakışlarını Alister’a çevirdi. Asla uyulmayan bir kanun olduğunu ülkenin diğer ucundan bile duyanlar vardı. Bir akademi dolusu suikastçının olduğu yerde kim bu kanunu takardı ki?

Alister gözlerini kaçırsa da olduğu yere sinmedi. “Heyecanını kaçırıyorsun.”

Zihnim huzursuz bir sessizliğe gömüldü. Fakat kâfir iç sesim tam olarak son bir saattir düşündüğüm şeyi söylüyordu. Kant Tenebris’in büyük kara sırrını çıkarlarım uğruna saklıyordum, tam da bu yüzden onun sürekli gölgem olacağını düşünmek tüylerimi ürpertiyordu.

Bence Alister haklı sayılırdı, Kant Tenebris söylediği kadar tehlikeli olabilirdi. Tekrar edilmesinden ne kadar nefret edersem edeyim, babam da beni sıkı uyarılarında haklı olabilirdi. Öğitmenlere bulaşmamam gerektiği konusundaki uzun ve

yalnızca babamın konuştuğu o sohbeti elbette hatırlıyordum. Ancak artık bunun için çok geçti.

Aynaya baktığımda en iyi eğitimli suikastçı adayını görebiliyordum. Bilmediğim şey, bunun akademiyle başa çıkmak için yeterli olup olmayacağıydı.

Tanrılar, bu resmen bir karmaşaydı. Şakaklarımı ovuşturmaya başladım.

Masaya oturduğundan beri ilk kez konuşarak, “Bak,” dedi Vladimir. “Bay Harlow, ikinci sınıf suikastçıların lider olarak Bay Tenebris’i seçtiklerini söyledi. Başka bir öğrenci kesimi ise herifin tamamen kaostan beslenen, çapkın serserinin teki olduğunu söylüyor. Ne planladığını, hangi hatamıza bakacağını, nereye saldırılacağını ve ona karşı nasıl savunulacağını bilecek biri varsa o da ikinci sınıflar.”

“O zaman neden sadece bilgiyi paylaşmıyorlar? Adam tüylerimi ürpertiyor,” diye yakındı Osiris.

“Çünkü bize bildiklerini anlatsalar bile neyle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak anlamayız. Bizim gibi Bay Tenebris’i aşmaya çalışmak yerine ona tamamen boyun eğmişler. Yani biz savaşa körlemesine girmiş olduk.”

“On ikiye karşı bir yaparız...”

“Anlamıyorsun, değil mi?” Alexander araya girerek Garrison’ın sözünü kesti. “Ethernia’nın en korkulan suikastçı eğitmeni demek, her ay arkadaşlarıyla buluşup kâğıt oynayan altmış yaşında bir adam demek değil. Parçaları birleştirin.”

Bir dakika sonra sormadan edemedim. “Ne demek istiyorsun?” Garrison alev alev yanmaktan bir saniye uzakta görünüyordu.

“İkinci sınıflar yeni bir döneme başlarken zirvede yanlarına başkalarının oturmasına bile izin vermezler. Rakip bir kaleye bilgi vermek şöyle dursun.” Malen, tamamen yenilmiş görünen yüzünü ovuşturarak açıklamaya başladı. Rakip kale bizdik.

“Ayrıca adam bugün seni kurtardı. Belki de boşa konuşuyoruz, henüz hiçbir şey görmedik.”

Kartal Kanadı, Kanarya Kanadı'na karşı.

Oysa ben görmüştüm. Durum konuşulanlardan ciddiydi. Geçen gece ikinci sınıfların kuyuya attıkları birinci sınıf öğrencisi, yine kuyuda baygın bulunmuştu. Bu resmen kırmızı bayrak çekmekti. Eğer Bay Tenebris konuşulduğu gibi bu tür davranışları destekliyorsa olaylar çoğalacaktı.

Gabriel başını iki yana salladı. “O maskenin altında gözüne ne olduğunu merak etmeden duramıyorum.”

“Doğuştan anomali olduğunu duydum,” diye aceleyle cevapladım.

“Ölüm izi taşısa çoktan ölmüş olurdu. Söylemek istediğim, bu adam her kimse öğrencileri yoldan çıkarmakla kalmamış, Harlow’un uyarılarından sıyrılmayı da başarmış.”

“Ve Korucuların,” diye ekledi Benny.

Korucular, Raven Akademisi’nin bilinen sahipleriydi. Şimdiye kadar yalnızca soyluları ve elbette onları koruyacak suikastçıları kaleye davet etmişlerdi.

“Peki ya odasına kaçak mal koysak? Konseye ihbar edip kenara çekiliriz? Üst sınıfların, ölüm şakaları için sırtlarını sıvazlayacak bir eğitmenleri kalmaz.”

Çok nazik görünmemeye çalışırken, “Garrison,” diye iç geçirdim. “Bu masada bu fikirden benden daha fazla nefret eden kimse yoktur. Az önce Alister, herifin Korucu’lardan biri olabileceğinden bahsetti. Sence ilk olarak, onun odasına öylece tereyağından kıl çeker gibi girebilir miyiz? İkinci olarak, kaçak mal ihbarımız onu akademiden uzaklaştırmaya yeter mi? Bana sorarsan iki sorunun cevabı da aynı. Hiç sanmıyorum.” Konuşmam ağzımda tuhaf bir tat bıraktı.

Cevap vermiyor, sadece pencereden dışarı bakmaya devam ediyordu. Bu kadar açık ifadelerle konuya atlamaktan nefret

ediyordum. Bir şey tamamen kontrolümüz dışında olduğunda ve o sırada yapabileceğimiz tek şey kendimizi korumaksa hayatın tadı sirke ve tuz gibi geliyordu.

Akademinin dışındayken tek derdimiz, tüyler ürperten bir suikastçıya dönüşmek olduğunda hayat çok daha basitti. İçindeyken...

Tanrılar neden hayatı daha karmaşık hale getirmek zorundaydı ki?

“Sonraki Silah Kullanımı dersimiz ne zaman?” diye sordu Vladimir.

Cevabı çoktan biliyordum. “Çarşamba.” Yemekhanenin ortasına bir kaya parçası düşmüş gibi hissederek dalıp gitmiştim. Tepkilerini görmek için her birine baktım. “Antrenman bitiminde öğleden sonrayı bir dakika geçirmeden salonda olmamızı söyledi.”

Adrian derin nefes aldı. “Bunu tekrar yapmak istemiyorum.”

“Sanki seçeneğin varmış gibi.”

“İşte yine başlıyoruz.” Gabriel yanımda mırıldandı.

Adrian ağzını açtığı anda, “Peki ne yapmamız gerekiyor? Oturup havuçlu kek mi yiyeceksin, Adrian? Kapa çenenini ve git kaslarını çalıştır,” diye uyardı Garrison. Onun gizli zayıflığının havuçlu kek olduğu bilgisi yeniydi.

“Bunu durduramayız, kışınızı kollayın ve kapınızı kilitleyin. Oda arkadaşınız ikinci sınıflardan biri ise o sizi öldürmeden siz onu öldürün.”

“Dünya cehenneme dönüyor,” diye feveran etti Amel.

Arkama yaslanmış tavana bakarken planlarımın içinde bu tür aksiliklerin eksik olduğunu fark etmiştim. Babam bu tür durumlardan hiç bahsetmemişti. “Bunu ne kadar söylersen söyle, görünen o ki dönmeye devam edecek.”

YEDİ

BİR ROM HER ŞEYİ ÇÖZER

KANT TENEBRIS

Kader...

Katil, hain ve koca bir at pisliğiydi.

Orospu çocuğu.

Bana nasıl bir oyun oynuyordu? Ölüm işaretimin açıkça ortada olduğu tek anda yüzümü gören ukala şıfıntı, şimdi benimle bu akademideydi.

Bu öfke beni arada bir yokluyordu.

Yumruğum Harlow'un çenesine doğru güçlü bir darbeyele indiğinde hızlı bir yan adımla bacağını savurdu. Hamleyi engellemek için bileğimi yakaladı ama yuvarlanarak bir saniye içinde ayağa kalktım.

Küçük bir velet tarafından tehdit edildikten sonra bastırılmış öfkemi boşaltmaya ihtiyacım vardı. Orada bir buçuk saat daha oturup sandalyeyi kırmamak ve Harlow'un ayaklarını duvara saplamamak için çaba sarf etmişim. Dilimi o kadar çok ısırılmışım ki, sonraki günlerde yemek yemenin tatsız, acı verici olacağından neredeyse emindim. Harlow sorunlara karşı her zaman benden daha sakin tepkiler verirdi. Sonuçta artık genç

değildi ama tamamen hareketsiz oturduğunda bu genellikle öfkesini yuttuğu, ellerinin bıçaklarına gitmemesi için kendini tuttuğu anlamına gelirdi.

Evet, her suikastçının öfke kontrolü sorunları vardı. Zaten ölüm, kan, karanlık ve gölgeler arasında yaşayan herkes *berbat* olurdu.

Harlow da öfkelenmemek için gözle görülür bir mücadele veriyordu. Sadece o her zaman kendini biz diğerlerinden daha iyi kontrol etmişti.

Geçmişte onun öğrencisi olduğum zamanlarda elini sallayarak bizi gönderir ve birbirimizi öldürmememizi, bunun dışında ne istersek yapabileceğimizi söylerdi.

Böyle zamanlarda herkes tam olarak nereye gittiğimizi bilirdi. *Tavernalar*. Kasabaya inmek, bize Darkstalkerslarla kanunlar olmadan çarpışabileceğimiz nadir şansı sunuyordu.

İki saat sonra orta antrenman ringinde Harlow ve ben ter içinde kalmıştık. Hâlâ birbirimize cehennemi yaşıyorduk. Yıllardır karşılıklı dövüştüğümüz için diğerinin hangi hareketleri kullanacağını, zayıf noktalarımızı ve daha güçlü olanları biliyorduk.

Yeni biriyle dövüşmek zor değildi ancak hamlelerimi en az benim kadar iyi bilen biriyle dövüşmek bir meydan okumaydı. Aynadaki yansıyamla dövüşmek gibi hissettiriyordu.

Şu anda ringin etrafına toplanan kalabalığa rağmen kaslarım yavaş yavaş yorulurken hâlâ kendimi daha iyi hissetmiyordum.

Rowenan ölüm işaretimi gören ilk kişi değildi, son kişi de olmayacaktı. İşaretimi gören Darkstalkers öğrencilerinin icabına bakmış olsam bile sırrımı öğrenenlerin sayısı gün geçtikçe artıyordu. Tabii Rowenan'a kadar geride kimse kalmamıştı.

İşaretim sadece eski benliğimi değil, kaderimi de öldürdüğü için ondan kurtulmanın çeşitli yollarını denemiştim. Bu serüven boyunca beni dolandırmaya çalışan sahte bir şifacıyı

akademinin en alt katındaki en karanlık odaya kilitleyip aç bırakmıştım. Gördüğü halüsinasyonlar karşısında çığlık atmayı kesmesini bekledikten sonra onu serbest bırakmıştım. Nasıl olsa kendini öldürecekti.

Raven Akademisi'nde olmamın bir nedeni vardı. Buraya isteyerek gelmemiştim. Babam beni kendi oyununa dahil etmek istediğinde kurallara uymayı reddetmiştim.

Boyun eğmemiştim ancak ona göre bu cesaretimin bedelini ödemem gerekiyordu. Beni kendi akademisinin işaretiyle damgalamıştı. Benden kurtulmak için değil, kaçmak istediğimde akademinin dışında hayatta kalamayacağımı hatırlatmak içindi. Öğitmeni olduğum bu akademi dışında her yer benim mezarım olabilirdi. Raven sınırları dışındayken herkes bir kese bozukluk için kellemi gözlüyor olacaktı. Bu damga sadece ihanetimin bir sembolü değildi, aynı zamanda onun üzerimde kurduğu gücünü gösterme şekliydi. Buradaydım çünkü bu akademi benim için tek kaçış yoluydu.

Harlow'un ayağı hafifçe kaydı. Tereddüt etmeden sağa dönmüş gibi yapıp dirseğimi dizinin altına sokarak onu diz çökmeye zorladım. Zaten hareket halindeyken, onu yere mıhlamaya çalışıyordum ama o yuvarlanıp momentumu bana karşı kullanıyordu. İkimiz de ayakta durma çabasıyla titremeye başlamadan önce bir saat daha bu şekilde devam ettik.

Birkaç dakika yerde yattık. Benim sırtım, onun ise göğsü soğuk zemine yaslanmıştı. Sabah antrenmana gitmek zorunda olmasaydım, etrafta toplanan kalabalığı umursamadan muhtemelen burada sızar kalırdım. Göğüs kafesim kısa aralıklarla yükselip alçalıyor, alnımdaki ter süzülerek yere damlıyordu.

"Bu hayal kırıklığı yaratan bir sondu," dedim nefes nefese.

"Bunu sen istedin," diye söylendi. "Sorunun her neyse, bu şekilde çözülmeyecek."

Terli, yorgun ve bir banyoya duyduğum ihtiyaçla ayağa kal-

karken Harlow'u olduğu yerden ittirdim. Yapmak istediğimden daha sert bir itme olduğu için aynı anda kaburgalarımaya yumruk atmıştı. Hem de sert bir yumruktu. Kesinlikle moraracaktı.

Yavaşça ringin etrafına dağılmış bıçaklarımızı topladık. Sonra yeni kesiklerimiz ve çiçek açan yeni çürüklerimiz sayesinde yarı yürüyerek yarı topallayarak antrenman odasından merdivenlere doğru adeta süründük. Harlow, öfkemizi boşalttığımız zamanlar dışında benimle tamamen resmi ve mesafeli sayılırdı. Oysa karşıma geçip bıçaklarına sarıldığında fazlasıyla samimi oluyorduk.

Basamakları çıkmak ne kadar sürdü bilmiyordum ama birkaç yüz kişinin beni geçtiğine emindim. En sonunda girişe geri döndüğümüzde iç çektim. Ancak yatak odalarımızın ikinci katta olduğunu fark ettiğimizde ilk basamağa oturup yavaşça uyuklamaya başladık.

Yaptığım şeyin aksine, bu gece için şehre inmeyi ve ara sokaklardaki eski masaları olan o tavernaya gitmeyi planlamıştım. Oraya o kadar uzun zamandır gidiyordum ki, söylentiler yüzünden birçok kişi otuzlu yaşlarda olduğumu düşünüyordu. Bu yüzden her zaman içeri girip bir rom istemek oldukça kolaydı. Bazen akademinin hizmetlisi Layla bana eşlik ederdi. Birlikte gittiğimiz ilk birkaç ay, gözümü üzerinden ayırmamak için içkimi dikkatle yudumlamıştım.

Odalarımızın yolunu tutmadan önce Harlow'la birbirimize bir defa bile dönüp bakmamıştık. Yıllardır gece geç saatlere kaldığımız olmamıştı. Öğrenci olduğum zamanlarda benimle asla dövüşmezdi fakat artık olmadık saatlerde bile birbirimize yumruk sallayabiliyorduk.

Yaklaşık on yedi yaşındayken babamın rakibi olabilecek kadar büyüdüğümü düşünmüştüm. O gece ofisine girdiğimde annemi yerde yan yatmış halde bulmuştum. Ayağa kalkmadan önce bana zar zor baktığında yanağındaki gözyaşı çizgilerinin

parıltısını yakalamıştım. Ona vurduğunu biliyordum, bunu her zaman yapardı. Bu yüzden asla babamın rakibi olamazdım çünkü rakibi olacak kadar ona benzememin imkânı yoktu.

Tek kelime etmeden annemi kendi yatağımın yanına götürmüştüm. Yorganı geriye iterek onu yanıma yatırmıştım. Yavaşça hareket ediyordum. Kalkıp o adamın yanına gitmesinden, yalnız kalmak istediğini söylemesinden korkmuştum ama yapmamıştı. Bunun yerine onu kucağıma çekmeme izin vermiş, kollarını bana dolamıştı. Sessizce uzandığımız süre boyunca ay ışığı odamın karanlık perdeleri tarafından engellenmişti. Sessiz gözyaşları hızlandıkça kollarımı ona daha sıkı dolamıştım, çok geçmeden kendi gözlerime de yaşlar dolmuştu.

Annem benim için nadir bulunan bir mücevherdi. Babam beni şiddeti, karanlığı ve acıyı bilerek büyötmüştü fakat annem yanımdayken bunların hepsi kaybolurdu. Onun gözlerine bir kez baktığımda kendimi Işık Tanrısı Apollon tarafından kutsanmış hissederdim. Bir zamanlar gri olan gökyüzü açık ve güneşli olurdu.

Annem hayattayken dünyada insanları öldürmekten, itibarımı karanlık ve uğursuz tutmaktan daha fazlası vardı. Her zaman Sarı Frezya ve akça ağaç kokardı, her fırsatta burnumu saçlarına gömüp kokusunu içime çekerdim. Gözlerinin çimen rengini, güneş yüzüne doğru vurduğunda parlak zümrüt rengine dönüşmesini hâlâ bugünmüş gibi hatırlıyordum. Teninin pembemsi tonlarını, saçlarının açık kumral rengini hatırlıyordum. Tatlı gülümsemesini, bir saat boyunca durmadan gülebileceğim kadar bulaşıcı olan güzel kahkahasını hatırlıyordum. Onu her hatırladığımda zihnimde, kanlar içinde yerde yatan bedenini görüyordum.

Sersemce ayağa kalkıp yürürken başımı iki yana salladım.

Peşinde olduğum şey Raven Akademisi veya arazisi değildi. Daha ziyade yanlış olanın düzeltilmesi, özgürlük ve huzurdu.

Babam bana karşı bir hamle yapmak istediğinde burada hakkımda ona bilgi veren birilerini kullanıyordu. Bunun hem özgürlüğümü hem de huzurumu elimden aldığını söylemeye gerek bile yoktu.

Onun için ben sadece sinsi, uğursuz bir tilkiydim. O ise kara bir kuzgundu.

Tam o sırada, beklenmedik bir şekilde maskemin yüzümden çekildiğini hissettim. Şaşkınlıkla irkilerek başımı çevirdiğimde duvardaki silüetini ve bedenini kabaca görebiliyorum.

Rowenan.

Geldiğini hiç duymamıştım. Vücut kütlesi daha az olduğu için ayak seslerini gizlemesi daha kolay olmalıydı. Elinde tuttuğu maskeyi arkasına saklayarak bana meydan okurcasına gülümsedi. Onun bu ani hareketi karşısında şaşkınlıkla karışık henüz dinmeyen öfkemin tekrar yükseldiğini hissettim.

Kısık sesle, “Merhaba,” deyişi kedi mırılaması gibiydi. Koridorda yanan mumlar yüzünü yavaşça aydınlatmaya başlamıştı. “Neyse ki karanlık bir gece, değil mi?” Tanrılar bana sabır ve onu tokatlamamak için güç versin. “Aksi takdirde işaretini biri görebilir.”

Başını sallayarak yaklaştı ve işaretime yakından bakmaya başladı. Beni bu kadar rahatsız eden çok az şey vardı. Tanrılara yemin ederim, neden onunla uğraşmak zorunda olduğumu bile bilmiyordum. “Sana zarar verebilirim” kartını oynamayı deneyebilirdim ama bundan korkmadığını daha önce deneyimleyerek öğrenmiştim. “Ben bir suikastçıyım, canavar değil,” dedim bakışına ithafen. “En azından çoğu zaman.”

Rowenan maskeyi arkasına saklayarak geri adım attı. Söylediğim onu ürkütmüş müydü? *Umarım*. Gecelik giymişti, bu haliyle savunmasız görünebilirdi ama gözlerinde gördüğüm ışık,

onun ne kadar sinsi olduğunu gösteriyordu. Bu durumun bir oyun olmadığını anlamasını sağlamak için ona doğru bir adım attım, maskeyi almak üzereyken o yeniden geri çekildi.

“Rowenan maskeyi ver,” dedim sesimdeki sertliği koruyarak. Onun ne yaptığını, bu hareketinin altında yatan amacı anlamaya çalışıyordum.

“Biliyor musun? Herkes bu maskenin altında ne olabileceğini ölesiye merak ediyor. Sence bilselerdi neler olurdu?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Seni öldürecek kadar vaktim olurdu.” Tam maskeyi elinden alacakken Rowenan aniden dudaklarını araladı. Bağırarak gibi görünüyordu.

“Sakin buna cüret etme.” Ancak edecek gibiydi. Onu susturmak için refleks olarak elimi ağzına doğru uzattım. Bu pozisyondayken yüzlerimiz olmasını istediğimden çok daha yakındı. Gözlerinde nefret ettiğim bir meydan okuma gördüm. Aslında oradan hiç gitmiyorlardı.

Yakınlığımız, aramızdaki gerilimi artırıyordu. Onun da hızla sinirlendiğini elimin altında ısınan teninden anlayabiliyordum. O an, onu daha yakından inceleme fırsatım oldu. “Bu bir oyun değil, Rowenan,” diye uyardım fısıldayarak. “Şimdi maskeyi ver.”

Gözlerimin içine bakarken maskeyi hâlâ arkasında tutuyordu. Daha fazla temas etmek istemediğimden maskeye uzanmadım. “Her zaman bu kadar tahammül edilemez olmak zorunda mısın?”

Elimin altındaki dudakları gerildi. Sırıtıyordu.

En sonunda maskeyi göğsüme bastırduğunda elimi ağzının üzerinden çektim. “Bu saatte öğrencilerin koridorlarda başıboş dolaşması yasak. Yakalanacağını düşünmüyor musun?”

Geceliğini ve duruşunu düzeltti. Gözleri alev gibiydi. “Gizlice kaçmanın bütün amacı yakalanmamaktır. Ayrıca hayır, yasak değil.”

“Hayır, yasak.”

“Bu kuralı az önce sen koydun,” dedi başını hızla sallarken.

“Yapabiliyorsam neden yapmayayım değil mi?” Göz kırptım. “Bunu arkadaşlarına hava atmak için yapmıyorsundur umarım. Neyse beni hiç ilgilendirmez.” Yüzüne eğilip kaşlarını kaldırdım. “Eğitmenlerine seviyeli davranmazsan bu akademiye barınamazsın, ufaklık. Seni yola getirmek zorunda bırakma.” Koridorun karanlık kısmına baktım ve hızlıca maskemi yerine yerleştirdim.

Tek kaşı havalandı. “Peki beni nasıl yola getireceksin? Parlak bir fikrin var mı?”

“Birkaç tane,” dedim onu süzerek. *Vay be* dercesine dudaklarını büktü. “Aslında bir sürü fikrim var. Bu iş burada bitiyor, Rowenan. Odana git.” Söylediklerim koridorda yankılandığında ifadesi bir an için dondu. Sert uyarımın etkisi altında, gözlerindeki meydan okuma yerini tereddüde bıraktı. “Şimdi.” Daha sert bir ses tonuyla tekrarladım. Gözlerimi ondan ayırmadan bekledim.

Rowenan bir an için daha tereddüt ettikten sonra gülümsedi. “İyi geceler, Bay Tenebris. Umarım uykunuzda ölürsünüz.”

“Uğursuz geceler, Rowenan. Ölmek gibi bir huyum var.” Sessiz kalarak odasına doğru yönelmesini izledim.

SEKİZ

TEK GÖZ İFŞALANDI MI?

ROWENAN LA BLANC

Ders: Antik Diller ve Şifreleme - Victoria Steele

Eski diller, şifre çözme teknikleri, antik metin okuma

Dersin yapılacağı odaya yaklaştığımda akademinin diğer bölümlerinden farklı olarak burada bir sessizlik hâkimdi. Oda kalın taş duvarlarla çevriliydi, içeri girer girmez hafif bir serinlik hissediliyordu. Yüksek raflarda sıra sıra dizilmiş, ciltleri eskimiş kitaplar yer alıyordu. Masaların üzerinde dikkatlice yerleştirilmiş parşömenler, eski zamanlardan kalma yazı malzemeleri vardı. Kâğıt, mürekkep ve tarih kokusu burnuma doluyordu.

Bu akademi binasının kaç yıllık olduğunu yalnızca tahmin edebilirdim.

Yerime oturduğumda Victoria Steele sınıfın önünde duruyordu. Onun sakin ve zarif duruşu, sıkıcı konuları zihnimize işlerken üzerimizden geçeceğinin işaretiydi. Siyah cübbesi yerlere kadar uzanırken bu akademide antrenman yapmayan nadir kişilerden biri olduğunu fark ettim.

O biraz... balık etliydi.

Gözleri sınıfın her köşesini tek tek süzüyor gibiydi. Steele sınıfın sessizliğini bozan hafif bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Antik diller sadece bir iletişim aracı değil, aynı zamanda birer şifredir.”

Önümdeki parşömeni açarken kâğıt sesi duyuldu. Eski bir dilde yazılmış karmaşık sembollerle doluydu. Eminim her sembol bir anlam taşıyordu, onları anlamak için önce Steele’in öğreteceği şifreleri çözme yöntemlerini anlamam gerekecekti. Az çok bildiğim sembollere daha yakından baktım.

Babam bize birçok dili ve şifreyi okumayı öğretmişti. Okuyamadığımda kaşlarımı çattım. Eh, her zaman bilmediğim şeyler çıkabiliyordu.

Steele sınıfın ortasında duran büyük bir parşömen rulosunu açtı. Bu sefer üzerinde hiçbir fikrimin olmadığı bir dilde yazılmış uzun bir metin vardı. Her kelime bir sembol ya da resimle süslenmişti ve anlamlarını çözememek beni huzursuz ediyordu. Bu çok az yaşanırdı.

“Baktığınız metin, yüzlerce yıl önce yazılmış bir anlaşmaya ait. Semboller bu anlaşmanın maddeleriyle içeriğini saklar. Metni anlamak sadece dili çözmek değil, aynı zamanda bu anlaşmanın ne anlama geldiğini ve nasıl bir etki yarattığını öğrenmek demektir.”

Dakikalar sonra metnin sonuna geldiğimizde Steele sınıfa dönüp derin bir nefes aldı. Gözlerini hafifçe kısarak gülümsedi.

“Unutmayın, her kelime bir silahtır. Doğru kullanıldığında en büyük düşmanınızı bile alt edebilir.”

Ardından elindeki parşömenlerin üzerinde bulunan antik sembollerini işaret edip ölü dillerin zaman içinde nasıl evrildiğinden bahsetmeye başladı. “Bu dil,” dedi Steele. “Artık kimse konuşmadığı bir dil. Ancak bir zamanlar bu topraklarda, bu dil kullanılarak büyük anlaşmalar yapıldı. Krallıklar yıkıldı

ve kuruldu. Şimdi ise bu semboller çıktığımız görevlerde birer şifre olarak karşımızda çıkıyor.”

Steele’in konuşmalarını tam anlamıyla takip edemiyordum. Gözlerim parşömenlere odaklanmış gibi görünse de zihnim başka bir yerdeydi, önceki gece olanlarla meşguldü.

Gece geç saatlerde, herkes uyuduktan sonra akademinin koridorlarında dolaşmaya çıkmıştım. Aslında o gece Evelyn Drake’in dersinde bahsedilen kitabı almak dışında bir hedefim daha vardı. Koridorları ve çıkış noktalarını ezberlemek, herhangi bir acil durumda nasıl hareket edeceğimi öğrenmekti. Her köşeyi, her kapıyı dikkatle incelemiştim. Akademinin taş duvarları gece karanlığında daha soğuk, daha ürkütücü görünüyordu. Ayaklarım taş zeminde birer hayalet gibiydi.

Azizler... Kimseye yakalanmayacağımdan neredeyse emindim.

Tam o sırada mumların alevlerini hareketlendiren bir gölge koridorun uzak ucundan geliyordu. Bir an duraksadım, kalbim hızla atmaya başladı. Gölge bana doğru yaklaşan birine aitti. Çabucak saklanacak yer aradım fakat o an için mümkün olmadı. En sonunda gözlerimi gelen kişiye diktim. Kant’tı, o tanıdık silueti hemen tanımıştım.

Kant Tenebris... Tek gözlü canavarın radarına yakalanabildim.

Tek gözüyle bile bu kadar sorun çıkarıyor olması gurur kırıcıydı.

Yakalanma ihtimalini düşündüğümde içgüdüsel olarak harekete geçtim. Yakalanmak yerine, durumu kendi lehime çevirmeye karar verdim. Sanki onu takip etmiş ve yakalamış gibi davranmıştım. Sanki asıl hedefim oydu. Topallıyordu ve dalgındı. Adımlarımı hızlandırıp ona doğru ilerledim, çabucak maskesini yakaladım. Bu yaptığım onunla ilgili duyduklarımdan sonra ölümcül bir hamleydi, diğer yandan bildiklerim son

derece dikkat dağıtıcıydı. Kant'ın maskesini elimde tutarken hissettiğim o anlık zafer, gözlerindeki karanlığı gördüğümde yerini belirsiz bir tedirginliğe bırakmıştı.

Sesimde sahte bir otorite tınısıyla, “Neyse ki karanlık bir gece, değil mi?” diye sormuştum. İşaretine yakından bakmak için yaklaşmışım. Gözleri bir an için bana odaklanmış, şaşırmışsa bile yüzünde hiçbir belirti olmamıştı. Bana doğru bir adım attığında içimde hafif bir gerginlik hissetmişim ancak dışarıya bunu belli etmemeye çalışmışım.

Pis nefesi biraz bile üzerime düşsün istemiyordum.

Tehditleri alaycı bir tondaydı. Kant'ın bu tarzına çok çabuk alışmışım ama her seferinde onunla daha fazla karşı karşıya gelmek istemediğime emin oluyordum. Gecenin sonunda sessizce geri çekilip karanlığa karışmışım. Kant'ın gözlerinde bir şeyler gördüğümü hissetmişim. Sanki beni anlamış gibiydi, belki de oyunumun farkına varmıştı.

Ansızın yükselen ses beni düşüncelerimden kopardı.

Steele parşömende belirgin bir sembolü işaret etti. “Bu sembol temelde sadece ‘kapı’ anlamına gelir. Aynı sembol bir dizi belirli sembolle birlikte kullanıldığında ‘gizli geçit’ veya ‘kutsal giriş’ anlamına da gelebilir. Bu nedenle sembolün tam anlamını çözmek için çevresindeki diğer işaretleri dikkatlice analiz etmelisiniz. İşte bu düzenli alfabe.”

Gözlerimi yeniden parşömene indirsem de Kant zihnimde hâlâ tazeydi. İçgüdülerim büyük belanın kim olduğunu hissetmişti, belki onunla ilgili tedirgin fikirlerin bir an bile peşimi bırakmamasının nedeni bu olabilirdi. Steele'in sesi sınıfta yankılanmaya devam ederken içimdeki o gerginliği yenmeye çalıştım.

Her an tetikte olmalıydım.

RAVEN SÜKASTÇISI

Bütün hafta boyunca kafamda dolanan sorular Bayan Steele'in dersinde gördüğüm o kitap sayesinde yoğunlaşmıştı. İstediğim bir bilgiyi barındırdığına inandığım kitabı elime almanın, o sayfayı bir kez daha ve daha ayrıntılı görmenin yollarını aramıştım. Bu sadece merak değildi, annemle ilgili bir parçayı bulmak istiyordum. Hiçbir şey çözmeyecekse bile sadece adını bir yerde okumak yeterdi.

Evelyn'in sınıfındaki o kitabın içinde annemin adı geçiyordu.

Onun dersine uzun zamandır girmemiştim ama haftalar boyunca kitapları nasıl düzenlediğini, ne zaman sınıftan çıktığını ve en dikkatsiz olduğu zamanı gözlemlemiştim. Onun derin düşüncelere daldığı anları bekledim. Bu sabah Bayan Evelyn'in kısa bir süreliğine sınıftan ayrıldığını fark ettiğimde planımı uygulamaya koyuldum. Akademinin koridorları sessizdi, öğrencilerin çoğu derslerdeydi. Hızlı adımlarla Evelyn'in sınıfına ilerledim. Kapı aralık bırakılmıştı, içeriye süzülerek girdim.

Kitaplıkların önünde bir an durdum, aradığım kitabın bulunduğu yeri biliyordum. Daha önce kitabın üzerindeki eski sembolleri ezberlemiştim. Onu bulmam uzun sürmedi. Tıpkı hatırladığım gibi rafın alt sıralarında duruyordu. Kitabı hızla kavradım, çantamın içine yerleştirip sınıftan çıkmadan önce çevreme son bir kez göz attım. Kimse yoktu. Planım mükemmel işlemişti.

Sınıftan çıkar çıkmaz uzaklaşmaya başladım. Bahçeye doğru ilerlerken kalbim hâlâ hızla atıyordu. Akademinin geniş bahçesi her zamanki gibi sessiz ve sakindi. Ağaçların gölgesinde bir banka oturdum, etrafı kontrol ettikten sonra kitabı çantamdan çıkardım. Sayfaları açarken ellerim titriyordu. Aradığım sayfayı bulmam uzun sürmedi. İşte oradaydı, annemin adı...

Ancak bu sayfada sadece bir isimden fazlası vardı. Ayrıca sayfanın tam köşesinde bir de çizim duruyordu. Annemin genç yüzü, çizimde oldukça net bir şekilde tasvir edilmişti. Güçlü ve

dinç görünüyordu. Çizimde yalnız değildi, yanında duran başka biri daha vardı.

Marcus Harlow.

Bay Harlow annemin görev arkadaşlarından biri miydi, yoksa daha fazlası mıydı? Belki de bu çizim onların bir geçmişi olduğunu gösteriyordu.

Çizimde annem sol taraftaydı. Dik duruşuyla elini kılıcının kabzasına koymuş, ciddi bir ifadeyle uzaklara bakıyordu. Üzerinde akademinin pelerini vardı, rüzgârla hafifçe dalgalanıyordu. Yanında ise Bay Harlow duruyordu. Harlow kollarını önünde birleştirmiş, ileriye soğuk bir bakış atıyordu. İkisi de görev için hazırlanmış gibiydi. Aralarındaki mesafe profesyonel bir ilişkiyi işaret ediyordu.

Peki annemle Harlow'un böyle bir çizimde yer alması ne anlama geliyordu? Aralarındaki bağ neydi?

Bu sadece bir tesadüf olamazdı.

Gördüğüm şey beni şaşırtmıştı. Annemle Marcus Harlow'un aynı karede yer alması, aralarındaki ilişkiye dair hiç bilmediğim şeylerin olduğunu kanıtlıyordu.

Kitabı kapatıp dizlerime koydum. Bahçenin sessizliği etrafımı sarmıştı ama içimdeki soruların gürültüsünü dindiremiyordu. Marcus Harlow'un bu işin neresinde olduğunu anlamalıydım.

Bu bir başlangıçtı, çok daha fazlasını bulmam gerekecekti.

Babam ilk yılımda belki de hiç ilerleme kaydedemeyeceğimden bahsetmişti. Birinci sınıflar için akademi her açıdan sınırlıydı. Cevaplar, bölgeler, silahlar, arşivler... Elimize verilen kitaplar dışında, başka kitaplarla ilgilenmemizden hoşnut değillerdi.

Zihnimde dolanan sorularla ayağa kalktım. Geri dönmek zorundaydım. Bahçeyi ardımda bırakıp akademi binasının büyük kapısına doğru yürüdüm. Binanın taş duvarları göğe doğru yükseliyordu, içeri girdiğimde koridorların serinliği yüzüme vurdu.

Akademnin geniş taş koridorları günün aydınlığıyla dolmuştu. Öğrenciler koridorlarda adeta bir nehir gibi akıyor, kimileri aceleyle derslerine yetişmeye çalışırken kimileri küçük gruplar halinde konuşuyordu. Bazıları pelerinlerini savurarak geçiyordu. Diğerleri ise silah, tüp veya kitapları göğüslerine sıkıca bastırmış halde sessizce yollarına devam ediyordu.

Bir köşede iki öğrenci ciddi ifadelerle konuşuyor, elleriyle bir şeyler işaret ediyorlardı. Diğer tarafta bir grup yüksek sesle gülüşerek geçirdikleri antrenman hakkında konuşuyordu. Pelerinlerini gevşekçe omuzlarına asmış olan üst sınıflar, hiç hayra alamet görünmeyen bakışlarıyla etraflarındaki her şeyi belli belirsiz bir ilgisizlikle izliyorlardı. Bazı öğrenciler kenardaki taş duvarlara yaslanmış, derslere gitmek için acele etmiyordu. Aralarında fısıldaşmalar ve sessiz gülüşmeler yankılanıyor, ortamın enerjisi hissediliyordu.

Koridordan çıkıp girişe ilerlemeye başladım. Adımlarımın yankısı bu kalabalık içinde kaybolurken üst sınıfların bakışlarını üzerimde hissediyordum. Göz göze geldiğimde birkaçı başını çevirerek somurttu. Bazıları ise sanki hakkımda bir şeyler biliyormuş gibi gözlerini kaçırmadan bana baktı.

Elbette bilmiyorlardı. Burada herkes birbirine böyle bakardı.

Akademnin koridorlarında yürümeye devam ettikçe kalabalığın içinde dikkatimi çeken her şey bir anda değişmeye başladı. Üst sınıfların fısıldaşmaları adeta yankılanarak kulağımda çınılıyordu. Tam önümdeki kalabalık hafifçe açıldığında karşımda bir figür belirdi. *Bay Harlow*. Dik duruşu, sert bakışları ve arkasından getirdiği fısıltılarla hemen fark edilirdi. Kafamda ona ait soru işaretleri henüz çok tazeyken bu adamla karşılaşmak hiç isteyeceğim bir şey değildi.

Harlow'un lacivert pelerini adeta zeminle bütünleşmiş gibiydi. Yüzünde soğuk ve gizemli bir ifade vardı. Keskin ba-

kışları sanki insanın içini delip geçiyordu. Harlow'un varlığı bile etrafına sessiz bir otorite yayıyordu, tıpkı bir gölge gibi karanlık ve anlaşılmazdı. Bir an duraksadım. Harlow'un bakışları kalabalık içinde üzerime sabitlenmişti, gözleriyle varlığımı sorguluyormuş gibi görünüyordu.

Konuşacak mıydı? Geçip gidecek miydi? Zihnimin içinden geçip gitmesi için dualar ediyordum.

"Biliyor musun? Birine benziyorsun," dedi Harlow. Sesi soğuk ve keskindi. Yüzünde ne bir merak ne de sıcaklık vardı. Sadece yoğun bir dikkatle bana bakıyordu. "Daha önce seni görmüş olabilir miyim? Yoksa tanıdığım birini mi anımsatıyorsun?"

Soyadımı bilmiyor muydu?

Onun ne düşündüğünü çözmek imkânsız değildi. Ona hatırladığı yüzün anneminki olduğunu söylemek istemiyordum. Yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu.

Babama göre, Harlow karşısında kim olursa olsun satrançtaki bir piyon gibi gözlemleyebilirdi. Her detayı, her hareketi soğuk bir hesaplamayla değerlendiriyordu. Böyle bir adam soyadımı gözden kaçırmıştı, öyle mi? *Hadi oradan.*

Sorusuna cevap vermek istemiyordum. "Bilemiyorum, efendim..." Başımı çok yavaşça sallarken *bilmiyorum anlamında* dudağımı büktüm.

İçimi bir ürperti kapladı, tam o anda Harlow'un keskin bakışlarından kaçınıp koridorun ilerisinde Kant'ı fark ettim. Parmagımla onu işaret ederken nezaketle gülümsemeye çalıştım. "Ah, işte!" Kant hızlı adımlarla olduğumuz yere doğru yürüyordu, ifadesi hiç görmediğim kadar gergindi. Parmagımla onu işaret ettiğimi fark etmişti. "Kant Tenebris tam orada," dedim cümlemin gerisini düşünmeden.

Ona sormam gereken sorular var mı diyecektim? Ya da dümdüz beni rahat bırakın mı demeliydim?

Bir an için Kant'ın yüzünde beliren panik, her şeyi anlatıyordu. Onun ölüm işaretini ifşa ettiğimi düşünüyormuş olmalıydı. Bu durumda olmasaydım haline gülmek isterdim.

Harlow'a dönmeden sadece onun duyabileceği hafif bir sesle fısıldayarak, "Hatırladım da ona sormam gereken sorular vardı," dedim serbest kalmayı umarak. Harlow yüzünde soğuk bir ifadeyle Kant'a baktı ama ilgisini belli etmeyecek kadar kontrol sahibiydi.

Çıkarlarımı düşünmek zorundaydım.

Kant'ın izi karşılıksız açığa çıkarılacak türden değildi. En azından ben o kadar salak değildim. Elbette Kant bunu bilmediği için paniği gözlerinden okunuyordu. Onun büyük bir sırrını ortaya çıkardığımı sandığı belliydi. Bu yanılgısı onu öfkeden deliye çevirmiş gibiydi. Kaşları daha da çatıldı, gözlerindeki endişe yerini hızla öfkeye bıraktı.

Kant neredeyse kırmızıya dönerek hızla yaklaşırken içimde anlık bir zafer hissi doğdu. Ona karşı yaptığım her hamlenin tehlikeli bir oyun olduğunu biliyordum. Onu çıldırtmıştım ama asıl hedefim sadece Bay Harlow'un dikkatini dağıtmaktı.

Kant kısa, kontrollü bir selam vererek Harlow'la konuşmaya başladı. Sesi kararlıydı ama altında gizlenen gerginlik hissediliyordu. "Baş eğitmen Harlow," derken gözü bir anlığına bana kaydı. "Rowenan'ı alıp eğitim alanına geri götürmek istiyorum. Ona sormak istediğim birkaç şey var."

Harlow, Kant'ın isteğini duyduğunda kaşlarını hafifçe çatı. Yüzündeki soğuk ve mesafeli ifade yerini derin bir düşünceye bıraktı. Bir süre ikimiz arasındaki sessizliği ölçtü, bakışlarını dikkatlice Kant'a çevirdi. Temkinli bir ses tonuyla, "Bu oldukça ilginç," dedi Harlow. "Az önce Rowenan da sana sorması gereken şeyler olduğunu söylemişti." Gözleri Kant'ın yüzünde en ufak bir tepki arar gibi gezinirken yeniden bana kısa bir bakış attı. "Anlaşılan oldukça verimli bir öğrenci eğitmen ilişkiniz var."

Bu kelimeler açıkça sorgulayıcıydı. Kant içindeki gerilimi belli etmemeye çalışarak hızla karşılık verdi. “Aslında ona son eğitimde olanlarla ilgili bazı önemli şeyler göstermek zorundayım. Diğer öğrencilere bela olmasını istemem.” Sesinde daha önce fark edilmeyen bir ısrar vardı. Harlow’un bu cevabın içindeki endişeyi fark edecek kadar tecrübeli olması gerekirdi. Kant bana baktı. “Değil mi, Rowenan?”

Kimsenin başına bela olacağım yoktu. Ne sakar ne de salaktım. *Aşağılık lekeli sürüngen*. Sinirle dişlerimi sıktım. “Öyle görünüyor.”

Harlow’un gözleri bir anlığına bana çevrildi. “Sonra görüşürüz, Kant.” Sesinde hâlâ çözülmemiş bir sorgulama vardı. “Elbette odamda,” diye ekledi.

İki adamın arasındaki bu ince gerginliği hissediyordum. Harlow sessizce baş selamı verip başka bir şey söylemedi.

Arkasını dönüp uzaklaştığında içimdeki gerginlik bir an hafifler gibi oldu ama bu rahatlama uzun sürmedi. Birden Kant’ın eli sert bir şekilde kolumu kavradı. “Gel buraya.” Hızlı ve beklenmedik bir hareketle beni geri çektiğinde şaşkınlıktan neredeyse sendeledim. Dokunuşundan tiksinererek yüzümü buruşturdum. Konuşmama fırsat bile vermeden beni daha sessiz, gözden uzak bir köşeye sürüklemeye başladı. Onun ne kadar öfkeli olduğunu hissetmemek imkânsızdı. Elleri sıkı, adımları sertti.

Biraz ilerideki boş bir koridora ulaştığımızda sonunda durup kolumu bıraktı. Kolum hâlâ onun sert tutuşunun izini taşıyordu ama bu fiziksel acı değildi. İçimde daha büyük bir korku vardı. Korku ve tiksinti iç içe geçmişti. Kant’ın gözlerine baktığımda öfkenin altında gizlenmiş bir panik gördüm. O sert yüz ifadesi bile bunu gizlemeye yetmiyordu. Gözleri bana, sanki bir sırrı açığa çıkarmışım gibi bakıyordu.

Ne olduğunu bile anlayamadan beni sertçe duvara doğru itti.

Sabır dileyerek gözlerimi kapattım. Sırtım soğuk taş duvara çarptığında içimde bir ürperti hissettim. Kant yüzünü benimkine yaklaştırdı, gözlerinde tehditkâr bir parıltı vardı. Ellerini iki yanıma, duvara koydu. Sanki beni kaçamayacağım bir kafesin içine hapsetmiş gibiydi.

Yüzü o kadar yakındı ki, kahrolası nefesini yüzümde hissedebiliyordum. “Ne yaptığını sanıyorsun?” dedim emin olamamış olarak.

“Söyle bana,” diye fısıldadı. Sesi kısık ama tehditkârdı. “Ona ne söyledin, Rowenan? Ya da ne söylemeye niyetlendin?” Parmağını burnumun ucuna kadar kaldırdı. “Sakin, Rowenan. Sakin bir şey söylemiş olma.” Gözünde hem korku hem de hiddetle karışık bir şey vardı. O her neyse beni olduğum yere kitlediği kesindi.

İfadesini inceledim. Kırışmış burnu, düzleşmiş dudakları ve o gözleri...

Ah, tanrılar... Benden bu kadar nefret eden çok az kişi olmuştu. Tıpkı benim ondan tiksindiğim gibi o da benden tiksiniyordu.

Gözlerimi onunkilere diktim. Kant’ın bu hâliyle yüzleşmek zor olsa da içimde bir adım bile geri atmayacak kadar cesur bir yan vardı. “Hiçbir şey söylemedim,” dedim sesimi sakın ve soğukkanlı tutmaya çalışarak. “Ama senin korkak davranışlarının sırrını ele vermesi uzun sürmez.”

Kant’ın yüzündeki gerilim hafıflerken gözlerinde daha tehlikeli bir soğukkanlılık belirdi. Artık öfkeden kaynaklanan o panik kaybolmuştu. Hiçbir şey söylemediğimi duyduğu anda öfkenin yerine, daha derin ve daha karanlık bir tehdit yerleşmişti. Ellerini hâlâ iki yanımda, duvara sıkı sıkıya dayamıştı. Yüzü neredeyse benimkine değecek kadar yakındı.

Bunun farkındalığıyla onu günlerce, hatta aylarca görmeyeceğim uzak diyarlara doğru koşarak kaçmak istedim.

“Aferin sana,” derken sesi önceki gibi değildi. Çok durgundu, bir o kadar soğuktu. Gözlerinde artık kaybettiğini sandığı bir şeyin geri geldiğini bilen birinin tehlikeli rahatlığı vardı. Bir süre gözlerime bakarak beni süzdü, sanki neler yapabileceğini tartıyormuş gibiydi.

“Ama...” Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi, bu ses tonu bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu. “Şunu anlamanı istiyorum, Rowenan. Eğer o kahrolası ağzından tek bir kelime bile çıkarsa... kendini kimsenin seni bulamayacağı bir yerde bulursun. Akademinin duvarlarının ne kadar karanlık olduğunu düşün, işte o karanlıkta kaybolup gitmekten bahsediyorum. Nefes almayacak, çılgılık atamayacak ve asla geri dönmeyeceksin.”

Gözlerinde ölümün soğuk gölgesi vardı. Bu bir blöf değildi, bu tehdit ölümcül bir gerçektir. Belki de daha önce yaptığı bir şeydi. Yüzünü biraz daha yaklaştırdı, sesini iyice kısarak ekledi. “Kimse... ama kimse seni aramayacak çünkü benim diğer sırrım olacaksın.”

Söyledikleri içimdeki her şeyi donuklaştırdı. Kant artık sadece bir tehdit savurmuyordu. Bu çok korkunç ve hesaplanmış bir plandı. Gözlerinde bu kadar acımasız bir kişilikle karşılaşmak, neler yapabileceğini net bir şekilde gösteriyordu. Yüzündeki soğukkanlı gülümseme yapabileceklerinin bir teminatı gibiydi.

“Beni anladın mı?” diye sordu. Sesinde herhangi bir tereddüt ya da şüphe yoktu.

Onun sahiden tüm bu söylediklerini yapabileceğini biliyordum ama ona karşı zayıf görünmek, sadece kazanmasına izin vermek olurdu. İçimdeki korku, karşımdaki karanlık karşısın-

RAVEN SUİKASTÇISI

da büyürken yüzümdeki taş kadar sert ifadeyi koruyordum. Bu oyunu oynamak zorundaydım. Ne hissettiğimi belli etmek, onun ellerine daha fazla güç vermek olurdu.

Bir süre daha bakışlarımız kilitli kaldı. Gözlerinde soğuk ve hesaplayıcı bir parıltı vardı. Tıpkı bir avcı gibi avının her tepkisini ölçüyordu. Bir adım geri çekilerek bana dikkatle baktı. Korktuğumu görmek istiyordu ama yüzümde en ufak bir titreşim bulamıyordu.

“Bu sessizlikten söylediklerimi anladığını çıkarıyorum,” dediği anda çenemi kaldırdım. “Sakin hatırlatmak zorunda bırakma.” En sonunda beni süzmeyi bıraktı. Gözlerinde aradığı doğrulamayı bulmuş olmanın verdiği güvenle yavaşça uzaklaşmaya başladı.

O uzaklaşırken derin bir nefes aldım. İçimdeki gerginliği serbest bırakmamaya çalışarak sakin kalmaya devam ettim. Yüce gökler canımı alsın, sıradaki dersin ona ait olduğunu kısacık bir an için unutmuştum.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

DOKUZ

SEN DEĞİL BEN

ROWENAN LA BLANC

Antrenman sınıfına adım attığımda Kant ikinci sınıflardan biriyle kısa bir konuşma yapıyordu. Laf arasında gözüyle beni işaret etti, bakışlarında hafif bir alay vardı. Sınıftakiler fark etmese de ben bu işareti görmüştüm. Gözlerimi kıpmış, ne anlatıldığını anlamaya çalışıyordum ama Kant'ın yüzündeki sinsi gülümseme alenen rahatsız edici bir şeylerin peşinde olduğuna işaret ediyordu. “Yeteneklerini görmek için sabırsızlansam da gereğinden fazla zarar veremeyeceğine bahse girerim,” dedi gülmekten nefes nefese kalarak.

Üzerime bahse mi giriyordu?

Gözlerimi dikip ona odaklanmamın Alister ve diğer öğrencilerin ödünü kopardığını fark ettim. Ama kimse benim için bahse giremezdi. *Babam bile*. “Peki bunun doğruluğundan ne kadar eminsin, Kant?” dedim duyacağından emin olduğum ses tonuyla.

Gülümsemesi yerini beni tehdit ettiğiindeki o aptal sırıtışa bıraktı. Hatırlıyordum çünkü son tehdit yalnızca birkaç saat önceydi. “Yalnızca isim mi? Unvan olmadan öylece söylüyor musun? Şimdiden benden hoşlanmadın. Değil mi, Rowenan?”

“Biri senden hoşlanmadığı için kırıldın mı?” Şaşırmış gibi gözlerimi açtım. “İlk seferin olmalı,” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Hâlâ sersem gibi sırtıyordu. “Emin ol öyle.”

“Ne de olsa tam bir baş belasıyım. Sizden hoşlanmama ihtiyacınız yok, Bay Tenebris.” Burnundan güldü. Gözleri benimkilere takılıyken ringe adım atmamızı işaret etti. Öfkeyle topuklarımın üzerinde döndüm, beni bu kadar kolay etkilemesinden nefret ediyordum. Marcel bu yeteneğe sahip olan tek kişiydi ve ben hep bu şekilde kalmasını istemiştım.

“Az önce senin üzerine bir bahse girdim.” Yanımdan geçtiği sırada, “Ve kazanacağıma dair bir bahse daha girerim,” diye fısıldadı.

Ona baktım. Parmaklarım katanayı tutmak için kaşınıyordu. “Bunun için size söz veremem.”

Omzumun üzerinden Alister’ın fısıltısını duydum. “Umalım da Bay Tenebris’le değil, kendi kendine konuşuyor olsun.”

Kant ortaya geçti. “Alister, Rowenan. Eşleşin.” Etrafına bakmaya devam edip ringe başka isimler daha ekledi.

Başımı anında çarşaf gibi bembeyaz kesilen Alister’a çevirdim. Şimdi onu tekrar incelediğimde, gövdesindeki kasların ve geniş omuzlarının altında gizlenen genç yüzünü gerçekten görebiliyordum. Bunu her ortamda ele veriyor olmalıydı, etrafındakilerle kıyaslandığında çok genç görünüyordu.

Odadaki diğer herkesi gözden geçirdim, kaçırmış olabileceğim başka olası sürprizleri arıyordum. Her birinin elinde bir silah vardı, gevşek tutuşlarına bakılırsa hepsinin silah kullanma becerilerine güvendiği belli oluyordu.

“Umarım silahını arkadaşlığımızı unutmadan sallayacaksınız, Row.”

“Ben olsam böyle varsayımlarda bulunmazdım, Alister. Ne de olsa...” Ringin en ucunda durduğum yerden diğer öğrenci-

RAVEN SUİKASTÇISI

leri baştan aşağı inceledim. Zayıf noktalarını, kendi başlarına hata yaparak bana fırsat verecek gergin tipleri gözüme kestiriyordum. Kendini beğenmiş olanlara acıyor, bunlardan hangisi olacağından habersizlere sırtıyıordum. “Şarkı söylemeye başladığımda bana meydan okuyanları ben bile kurtaramam.”

Ürkmesinden hoşlanmıştım.

Birkaç öğrenci onları da indireceğim düşüncesiyle kaçacakmış gibi bakıyordu. Elbette Kant haklıydı. Hiçbirinde ölümcül yaralar açmazdım. Her ne kadar soylu ailelerden geldikleri için daha yüksek bir sosyal statüye sahip olduklarını düşünen ukala piçler olsalar da... Öldürmek yerine sadece silahsızlandırır ve geçici olarak yaralardım.

Babamın müsabaka ringlerindeki tek kuralı buydu. “*Büyük hasar yok, sadece ders çıkar.*”

Sırf eğlence olsun diye annemin beni uyutmak için söylediği yavaş bir ninniye hatırlamaya başladım. Oldukça ürkütücü bir şarkı olduğunu kabul ediyordum. Çocukları geceleri yataklarından çıkmamaları konusunda uyarır, aksi takdirde canavarın yatağın altından çıkacağını fısıldardı. Daha yüksek bir tonda, farklı bir dilde söylendiğinde neredeyse rahatlatıcı denebilirdi ancak yavaşlatarak daha alçak bir tonda söylendiğinde, kulağa Helias’ın ölüm şarkısı gibi geliyordu.

Marcel bunu bana dokuz yaşımdayken öğretmişti, annem o gece onu neredeyse odamdan kovuyordu. Ninniye bir daha asla aynı şekilde dinleyememiştım.

Odanın içindeki diğer öğrenciler ringe yaklaşıp sırtlarını duvara yasladı. Tam mırıldanmaya başlayacakken birkaç öğrencinin uzaklaştığını gördüm. *Korkaklar.*

Sadece ninninin sözlerini söylemeye koyuldum.

Oculos claude, sile modo, Gözlerini kapat, sessiz kal,

Nox descendit, stellae micant. Gece çöker, yıldızlar parlar.

Ne e lecto surgas umquam, Yatağından sakın dışarı çıkma,

Alioquin umbrae te auferent hinc. Yoksa gölgeler seni alacak buradan.

Sağ uyluğumun dış kısmına uzanıp kılıcımın ikizini çıkardım. Alister ve birkaç öğrenci karşımda pozisyon alıyordu. Bir şeyler mırıldandığını gördüm. Sanırım dua ediyordu.

İlk mısranın bir sonraki satırını söylerken yürümeyi bırakarak rakiplerimi izledim. Gözlerimi kapattım, vücudumu geçici ve bastırılmış bir öldürme sükûnetine sokmadan önce yalnızca derin bir nefes aldım.

Sub lecto tuo manet ille, Yatağın altında bekler o,

Sibilat in tenebris, spiritus frigidus. Fısıldar karanlıkta, nefesi soğuk.

Si audis eius gradus, noli se movere, Adımlarını duyarsan, sakın kıpırdama.

Ungues eius te trahet in tenebras. Pençeleri seni sürükler karanlığa.

Kant tahmin ettiğim gibi hâlâ ringin diğer ucundan izliyordu. *Korkak.* İlk saldıran Garrison oldu. Kendini toparlamadan ona çok amaçlı bir darbe indirdiğimde sol kolu geçici olarak uyuşmuş olmalıydı. Bu da bana ihtiyacım olan boşluğu veriyordu.

Bacağımı savurdum ve dizlerinin arkasına vurarak onu yere düşürdüm. Bir diğeri açıkta kalan sırtıma doğru hamle yaparken hançerimi kaldırıp onun savuruşunu kesmiştim. Kılıcımın en sivri yeri sol pazısında derin bir yara açtı. O yoluma çıkmayacak kadar sersemlediğinde Alister'a doğru hareketlendim.

Lux lunae pallida, nox alta, Ay ışığı soluk, gece derin,

Monstrum venit, tacite, latenter apparet. Canavar gelir, sessiz, sinsice görünür.

Sed si dormis alte et tranquille ama, Uyursan derin ve huzurla,

Somnia magica te servabunt ad auroram. Rüya büyüleri seni koruyacak sabaha.

Garrison ayaklandığı sırada göğsüme, bacaklarıma ve kalçama dört darbe almıştım. Sonucunda ikisinin karnında, ayrıca

boyunlarında yüzeysel kesikler açmıştım. Elbette yüzeysel olması benim tercihimdi.

Birinin hamlelerimi savuşturduğu yerde diğeri yüksek, bazen de alçaktan savuruyordu.

Alister'ın bıçağı yaklaşırken içgüdüsel olarak eğildim. Onu yakaladım, dizimi boynuna doladığım gibi kendime çektim. Ellerini kavalkemiğime bastırarak çekilmeye çalıştı ama diğeri bacağımı başının altından geçirip hafifçe sıktım. Onu bir dakikalığına bayıltmaya çalıştım. Alister bacağımı nefes borusundan çekmeyi denerken bıçağımın kenarını diğeri adamın boynuna dayadım, dirseğimi göğsünün ortasına gömdüm. Böylelikle elleri dirseğime doğru en ufak bir seğirme yaparsa bıçak daha derine saplanacaktı.

Aynı anda Garisson'nun hançerinin kalbimin üzerine dayandığını gördüm. Görünen o ki kilitlenmiştik.

Kant'ın işaretiyle Alister'ı serbest bıraktım ve silahlarımızı indirdik.

Onların arkasında adım adım ilerleyişini, bana biraz bile şaşkınlık duymadan bakışını izledim.

Kant savunma pozisyonuna geçerken bıçağını bir elinde döndürdü.

“Kendiniz için de bahse girdiniz mi, Bay Tenebris?” Kendi savunma pozisyonuma geçme zahmetine girmedim, bunun yerine tekrar mırıldanmaya başladım.

Oculos claude, pax noctis, Gözlerini kapat, karanlık huzur, Monstrum umbrae longe manet. Gölge canavarı uzak durur. Si tamen sileas, non veniet, Eğer sessiz kalırsan, hiç çıkmaz, Sed si expergiscis, statim apparet. Ama uyanırsan, yanında bitiverir.

Eliyle sesimi savuşturdu. “Ninninin geri kalanını dinlemeyi çok isterdim ama sanırım sana yakışacak sıyrıklar vermek benim için daha tatmin edici olacak.”

Saldırıyor, savunarak darbelerimi engelliyordu. Hareketleri beni izlediği için hızlı ve hesaplıydı. Biraz daha dayanmama izin vermeyecek kadar çok eğleniyordu. Beni döndürüp bıçaklarından birini boynuma, tam ana atardamarın olduğu yere dayadı. Diğerini ise dördüncü ve beşinci kaburga kemiklerimin arasına, yani kalbime saplamaya hazır bir şekilde yerleştirdi. Göğsü sırtıma, çenesi şakağıma değiyordu.

“Zorlaştırmaya çalışman eğlenceliydi ama geriye yalnızca hayal kırıklığı kaldı,” diye fısıldadı. Her kelimedede nefesinin kulağımda nasıl bir titreşim yaydığını hissetmemek zordu.

Alnımdaki terin, onun boynuna bulaştığını hissettim. Tanrılar biliyor, bu olması gerekenden çok daha müstehcen gelmişti.

Yine de ellerinin ve nefesinin benden binlerce metre uzakta olması için çok şey verirdim.

“Eğlenceli olan bu kadar aptalca oynayacak kadar kendinizi beğenmiş olmanızdı, Bay Tenebris.” Muhtemelen pozisyonumuzdan kurtulmamı bekliyordu. Hareket etmediğimde sağ ayağını dizlerimin arkasına vurarak beni yere yatırdı. Kahrolası bıçaklarını göğsüme saplıyormuş gibi yapmadan önce parmağında çevirdi.

“Sana hâlâ kibar davranıyorum, La Blanc. Bunun keyfini çıkar çünkü uzun sürmeyecek gibi görünüyor.” Aşağılık yüzündeki memnuniyet parıltısı gözle görülür haldeydi. Bıçaklarını kılıflarına soktu.

Hâlâ yerdeyken ona bakan gözlerimi kıstım. “Tehdit dili ve edebiyatı. Bu senin üzerinde uzmanlaştığın bir konu mu?” Kant eğildi, bir hamlede kolumdan kavrayıp sertçe yerden kalkmamı sağladı. Elleri güçlüydü ve dokunuşu zorlayıcıydı.

“Emin ol, yüzündeki ifade beni bu tür sanatlardan daha çok güldürüyor.”

Tüm salonun bakışlarını üzerimde hissettiğimde bedenim istemsizce toparlanmaya çalıştı. Kant’ın beni diğer öğrenci-

lerden fazla aşağılaması, rahatsız edici şekilde her hareketine yansiyordu ama daha rahatsız edici olan etrafımızdaki herkesin bu küçük gösteriyi ilgiyle izliyor olmasıydı. Sanki birer eğlence malzemesiydik. İçimdeki öfkeyi bastırarak doğruldum. Kaslarım hâlâ gergindi. Bakışlarımı onunla aynı hizaya getirdim.

Kant o kibirli gülümsemesiyle bana bakarken sessizliğin ortasında alaycı bir ifadeyle ona döndüm. Sesim salonun geri kalanının fısıldaşmalarını bastırarak kadar netti.

“Bana bir tavsiyeniz var mı, Bay Tenebris?” dedim ukalalığının ona dokunduğunu bilerek. Bunu söylerken gözlerim meydan okuyan bir şekilde parlıyordu. Beni alt etme çabalarını hafife alıyormuşum gibi görünmesini sağlıyordu.

Kant’ın gülümsemesi genişledi. Neredeyse bu durumdan zevk alıyordu. Elbette onun için bu sadece bir oyundu. Eğilerek bana yaklaştığında nefesi yüzüme vurdu. Sesi her zamanki gibi kendine güvenli ama sinsiceydi.

“Yalnızca bir tavsiye mi? Sana uzun bir liste verebilirim, Rowenan.” Gözlerindeki küçümsemeyi görmek istemesem de o kadar yakındı ki, bunu reddetmek mümkün değildi.

“Özensizdin,” diye ekledi tereddüt etmeden. Bu defa sesi az öncekinin on katı daha gür çıktı. Salonun yarısı sanki az önce yüzlerine ölü bir balıkla vurmuşum gibi bakıyordu. Eğer bir tavsiye verecekse, bunu herkesin duymasının ve birbirlerinin hatalarından ders çıkarmasının daha iyi olacağını düşünmüş olmalıydı.

“Duyguların seni ele geçirdi. Öfken seni hassas bir şekilde vurmak yerine, daha sert vurmaya yöneltti ve bunun bedelini ödedin. Darkstalkers’ın suikastçısı olsaydım, ölmüş olurdun.” Hemen sonra ilgisini benden çekip sınıfa yöneltti. *Tanrıya şükür.*

“Neden bana dik dik baktığınıza dair güçlü bir teorim var ama umurumda değil. Bir dövüş söz konusu olduğunda -özel-

likle de eğitimli bir suikastçıyla- zihninizi boşaltmanız gerekir çünkü gözlerinin içine baktığınızda yapacakları hamleleri planlıyor olacaklar ve bunu sizin için söylemeyeceklerdir.”

“Başka bir şey var mı?” Bu defa Garrison bir tavsiye istemişti. Belli ki kendisi hakkında bir yorum duymak istiyordu ve oldukça hırslanmıştı.

Ona yanlış kişiden tavsiye istediğine dair bir şeyler söylememek için dilimi ısırđım.

Kant ona bakmadan cevapladı. “Silahını korurken rakibini kesmek zorunda değilsin.”

“Anlaşıldı.” Geçici olarak uyuşturduğum kolunu işaret ediyordu.

Kant bunu fark etmiş olmalıydı çünkü o da kolu işaret etti. “Peki bunu nasıl yaptığını biliyor musun?”

Garrison başını salladı. “Bana vurdu?”

Kant’ın başı onaylar şekilde sallanıyordu. “Basit.”

Hadi ya! Tanrılar bana onun kalın kafatasını kırmamam için güç versin.

“Aslında,” diyerek konuya dahil oldum. “Tam omurilik sinirlerinin kolundan aşağı indiğı noktaya doğru şekilde, doğru güçle vurursan kolun uyuşur.” Garrison bana çok sinirli bir bakış attı. Buna gülümsemekten kendimi alamadım. Onun eğlenmiyor olması umurumda bile değildi. “Vücudun nasıl çalıştığını ve nereye vuracağını bilmek sana düşündüğünden daha fazla avantaj sağlayacak.”

“Nasılmış o?” diye sordu Kant. Aslında söyleyeceğim şeyle çok ilgili görünmüyordu.

“Onları en az bir yerden kestim. Daha derin olsaydı kollarını kaldıramaz, boyunlarını hareket ettiremez ya da hamle için arkalarını dönemezlerdi,” diye açıkladım hem öğrencilere hem de Kant’a. “Tek bir kesikle seni savunmasız hale getirebildiğimde bu seni kolay bir av haline getiriyor. Ama elbette

bunu biliyorsunuz.” Herkes önce bana, sonra doğrudan Alister ve Garisson’ın kesiklerine baktı.

“Alister, seni trisepslerinden ve göğsünden kestim,” diye belirttim. Tavrım, “*Hadi ama!*” der gibiydi.

“Evet.” Kekelerken üst kolunun alt tarafına bakıyordu.

“Buraya gel.”

Alister onay bekleyerek Kant’a baktı. Belki de bu sessiz bir “*yardım edin*” çağrısıydı. Kant başıyla onayladı. Alister ringin kenarında oturduğu yerden yavaşça kalktı, yürürken gözlerini benden ayırmıyordu. Kılıçları kınına soktuğumda hafif bir rahatlama hissiyle gevşediğini neredeyse gözden geçiriyordum. Onu silah kullanmaya ihtiyacım olmadan tekrar pes ettirebileceğimi söylememek için kendimi zor tutuyordum.

Önümde durduğunda, “Arkanı dön,” dedim ona. Sırtını bana dönmeden önce yeniden Kant’a baktı.

Yaralı sol kolunu tuttuğumda dokunuşumla irkilmesi gülmek istememe neden olmuştu.

Sağlam dirseğini bükmeme izin verdiğinde eli omzunun arkasında olacak şekilde kolunu kaldırdım. Ardından aynısını diğer koluna da yapmasını işaret ettim. Şimdiden kaslarının isyan ettiğini, göğsünün gerilmesi nedeniyle gömleğinin kenarından hızla kan aktığını görebiliyordum.

İzlediklerinden emin olmak için diğerlerine baktım.

“Şimdi kollarını başının üzerinden geriye doğru çek.” Söylediğimi yapmış ama birkaç saniye sonra yüzünü buruşturmuştu. “Acıyor.”

“Tamam.” Onu bıraktıktan sonra her zamanki gibi sıkılmış görünen öğrencilere ve Kant’a döndüm. “Kaslarının ortasına sığ bir kesik atarak bile hareketlerini kısıtladım. Kendime bir avantaj ve saldırmak için başka bir zayıf nokta verdim.”

Kant elini havaya kaldırdı. “Bu kadarı yeter.” Birinin ondan daha teknik, daha işe yarar bilgiler vermesi canını oldukça sık-

mışa benziyordu. “Bildiğiniz gibi bu akademiden başka bir hayatınız yok, sanırım tüm antrenmanlarda zamanımı siz piçlere bir dahaki sefere nasıl kazanacağınızı öğretmek için harcasam daha iyi olur. Küçük bir kızdan daha işe yaramaz olduğunuzdan bahsetmiyorum bile.”

“Espri anlayışı varmış,” diye mırıldandı Garrison düz bir sesle. “Harika.”

Onun hemen yanında durduğu yerden, “En azından onun yanındayken sıkılmayacağız,” dedi Alister.

Kant’a baktım. “İsmim küçük kız değil. Rowenan.”

“Adını zaten biliyorum, küçük kız.” Yaklaşarak burnuma fiske vurduğunda garip bir dejavu hissine kapıldım. Dürüst olmak gerekirse Kant’ın bunu yapması beni biraz ürkütmüştü. Kimse bana parmağını kaybetmekten korkmadan dokunamazdı.

Kant yüzündeki küçümseyici gülümsemeyle geri çekildi. O an gözlerimdeki öfkeyi görüp görmediğinden emin olamadım ama umursamıyor gibiydi. Parmağını tiksindir gibi kendi kıyafetine silerken bana bakmıyordu.

“Evet, antrenmana devam edelim.” Sesindeki kayıtsızlıkla arkasını döndü ve öğrencilere doğru yürüdü. Ringin kenarına geldiğinde genişçe bir bakış attı. Gözleri kalabalığın üzerinde dolaşırken hafifçe başını salladı.

“Sen, sen ve... sen,” diyerek üç öğrenciyi işaret etti. “Ringe gelin.”

Öğrenciler tereddüt etmeden ringe doğru hareket etmeye başladı. Herkesin gözleri Kant’ın seçtiği üçlünün üzerindeydi. Ben ise hâlâ burnuma vuran hafif sızıyı hissediyor, onun bana olan bu aşırı rahat yaklaşımının altındaki gizli anlamı çözmeye çalışıyordum.

Sabahın soğuk havası yüzüme çarptığında gözlerimi isteksizce açtım. Zihnimde sürekli dönüp duran sorular ve belirsizliklerle yine uykusuz bir gece geçirmiştım. Üzerimdeki ağırlığı hissetmemek için derin bir nefes aldım ama odadaki kasvet dağılmıyordu. Yorganı kenara iterek yataktan kalktım, ayaklarım soğuk zemine değdiğinde titredim.

Raven Akademisi'nin kasveti çok yavaş etki eden bir zehir gibiydi. Bu yüzden tüm karamsarlığımı bu kasvete bağlıyordum. Her gün biraz daha kanıma işliyordu. Günün sonunda anemle ilgili gerçekleri öğrenebilir, intikamımı alabilirdim fakat korktuğum bir gerçek vardı... O da her gün içime işleyen o zehrin beni tamamen bir Raven yapmasıydı.

Bir defasında, “Raven kapısından girdiğin andan itibaren o kapının dışında kalan hiçbir toprağa ait hissedemezsin, küçüğüm,” demişti babam.

Günün birinde ait hissettiğim tek yerin burası olacağından korkuyordum.

Yavaşça yataktan kalktığımda ilk işim pencereye ilerleyip dışarı bakmak oldu. Gökyüzü gri ve soğuktu, içimdeki tuhaf huzursuzlukla uyuşuyordu. Odayı dolduran soğuk havayı hissetmemeye çalışarak giysi dolabına yöneldim.

Dakikalar sonra koridor kapısını itip dışarı adım attığımda ilk fark ettiğim şey sessizlikti. Sıradan bir sessizlik değildi, huzursuz ve gergin bir şeydi. Havada bir ağırlık vardı, sanki herkes nefesini tutmuş bekliyordu. Koridorun ilerisinde küçük gruplar halinde toplanmış öğrencileri gördüm. Fısıldaşıyorlardı ama bu sefer her zamankinden daha ciddi, daha tedirgin bir haldeydiler.

Adımlarımı yavaşlatarak etrafımdaki değişimi anlamaya çalıştım. Genellikle hareketli olan bu yer şimdi ürkütücü bir durgunlukla doluydu. Herkesin yüzünde bir endişe, bir korku vardı. Gözleri birbirine kilitlenmişti, kimse sesini yükseltmeye cesaret edemiyordu.

Yanımdan geçen birkaç öğrenci birbirlerine yaklaşıp alçak sesle konuşurken kulak kabarttım.

“Elian’ı bulmuşlar,” diye fısıldadı biri. Elian öğrencilerden biri olmalıydı. Biraz daha düşününce bu ismin tanıdık geldiğini fark ettim. Önceki hafta oturacak bir yer ararken köşede ciddi ifadelerle konuşan bir grup öğrenci dikkatimi çekmişti. Konuşmaların içeriğinden çok, seslerinin alaycılığı, küfürleri ve yüksek tonları beni rahatsız etmişti. O an Elian’ın gözlerini bana diktiğini, onları dinlediğimi fark ettiğini anlamamı sağladığı o yoğun bakışı hatırladım.

Sahi o gün neyden bahsediyorlardı?

Göremedikleri ama duyabildikleri birilerini konuşuyorlardı. *Azizler...* Bu çok ürperticiydi.

Titreyen sesiyle, “Ne demek bulmuşlar?” dedi diğeri.

O an mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim. Koridordaki o tuhaf hava birden daha anlamlı hale geldi. İçimde bir ürperti yükseldi. Elian... ona ne olmuştu?

Adımlarımın hızlandığını fark ettim ama neye doğru yürüdüğümü bilmiyordum. Etraftaki fısıltılar kafamda çınılıyordu, her biri kulağa korkunç geliyordu. “*Dudakları ve gözleri dikilmiş, dikişlerin arasından akan kanla boyanmış, saçları kesilmiş...*” Ethernia gibi suikastçı akademilerinin olduğu ve işaretlilerin kellesine altın bozukluk verildiği bir krallıkta bu gibi durumlar topraklarımızın farklı köşelerinde normal karşılanabilirdi. Ancak Raven gibi kudretli bir akademinin içindeki sıradan bir öğrenci için biraz bile normal değildi.

Gözleri endişeyle büyümüş, birbirlerine yakın duran bir grup öğrenci daha geçti. Gözlerimi kısmadan edemedim, içimdeki merak ve tedirginlik beni daha da huzursuz ediyordu.

“Elian’ı yatakhaneinin arkasında bulmuşlar,” diye fısıldadı.

İncelmiş ses tonuyla, “O... o öldü mü?” diye sordu bir diğeri.

Adımlarım bir an durdu, sonra içimde yükselen garip bir hisle devam ettim. Koridorun sonunda birkaç öğrenci daha toplanmıştı, hepsinin yüzü solgun ve asıktı. Aslında kusacakmış gibi görünüyorlardı.

Birine yaklaşarak, “Neler oldu?” diye mırıldandım.

“Elian... o... öldü,” dedi biri titrek bir sesle. “Yatakhaneinin arkasında, vücudunda bir Raven işaretiyle bulmuşlar.”

Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Soğuk hava birden daha da sertleşmiş gibiydi, ellerim istemsizce titredi. Neler olduğunu tam kavrayamadan içimde bir şeyler çökmeye başladı. Onu kendi akademisinin işaretiyle damgalamışlardı. Bu durum fazlasıyla alçakça olmasının yanında oldukça tanıdıktı. Kendi akademisinin işaretiyle damgalanan birini daha tanıyordum. *Kant*. Oldukça baskın bir yanımda bu tesadüf ürkütücü bulmuştu.

Elian’ın başına gelen her neyse, bu sıradan bir ölüm olamazdı. Raven Akademisi’nde bir ölüm yaşanmıştı. Bu çok fazla ses getirecekti.

“Birileri onu bulmuş ama kimse ne olduğunu bilmiyor,” diye ekledi başka bir öğrenci. Sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Kafamda yankılanan tek şey, o garip işaret olmuştu. Elian’ın ölümünü öğrenir öğrenmez içimde yükselen şok, yerini hızla şaşkınlığa ve endişeye bıraktı. Akademi dışarıdan gelecek tehlikelere karşı her zaman en güvenli yer olarak kabul edilirdi. Duvarlar, korumalar, tuzaklar... Bu yer neredeyse aşılmaz bir kale gibi korunuyordu. Akademinin içinde bir öğrencinin başına böyle bir şey gelmesi... bu sadece bir trajedi değildi, tam anlamıyla bir skandaldı.

“*Bu nasıl mümkün olabilir?*” İçimden defalarca bu soruyu sormadan edemedim. Akademi bu kadar koruma altındayken

birinin ya da *bir şeyin* içeri sızıp bir öğrenciyi öldürmesi akıllamazdı. Dışarıdaki kimse içeriden birine zarar veremezdi. Tabii bunu zaten içerde olan biri yaptıysa bu durumu açıklardı.

Ders: Bitki Bilimi ve Zehir Üretimi - Victoria Steele

Zehirli ve şifalı bitkilerin tanıtımı, serada pratik uygulamalar, temel zehir üretimi

Bayan Steele'in dersinin sonlarına yaklaşmıştık. Seranın nemli havası yüzüme yapışmış, bitkiler hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışırken aklım çoktan dersten çıkmıştı. Bitkileri sıraya koyarken köşede duran o sinir bozucu sesi duydum. *Lena*. Yine o kibirli, her şeyin en iyisini bilen tavrıyla konuşuyordu. Bir yandan göz devirirken istemsizce dikkat kesildim. Yanındaki arkadaşına bir şeyler anlatıyordu ama her zamanki gibi sesini *herkes duysun* dercesine ayarlamıştı.

Her zamanki ukala tavrıyla, “Sana söylemiş miydim?” dedi *Lena*. “Bay Tenebris beni partide yanına alacak. Yarın gece onun sevgilisi rolündeyim.”

İşte yine başlamıştı. Bitkilerin arasına saklanmış bir yılan gibi dolanarak böbürleniyordu. Ellerim bitkileri toplarken duyduklarım ilgimi çekmeye başladı. “*Parti mi?*” diye düşündüğüm sırada *Lena*’nın böbürlenmesi hız kesmeden devam etti.

“Biliyorsun, bu sıradan bir parti değil,” diye ekledi. Sanki dünyanın en önemli sırrını fısıldıyordu. “On yılda bir düzenlenen, sadece seçkinlerin katıldığı özel bir davet.” O sırada başıyla kendini işaret edip göz kırptı. Ah, tabii. *Lena* ve seçkinler... Hiç şüphesiz bir parti *Lena* olmadan asla tam olmazdı, değil mi? “Korucu Kalesi’nde yapılacak.”

Gözlerimi devirdim ama zihnimde bazı parçalar yerine oturmaya başlamıştı. “On yılda bir düzenlenen parti mi?” diye sordu arkadaşısı.

Korucuların balosu. Annemin öldürüldüğü baloydu. Kalbim hızlanırken kendimi sakın tutmaya çalıştım. Söylediklerine kulak kesildiğimi dışarıya belli etmiyordum. Lena sanki oraya davet edilen tek kişi oymuş gibi kendinden emin bir şekilde konuşmaya devam ediyordu.

“Orada olacakları hayal bile edemezsin. Bay Tenebris ve Bay Harlow her detayı özenle planlamış olmalı. Birçok kişi bu partiye katılmak için her şeyini verir. Ben de Bay Tenebris’in sevgilisi rolünde yakın koruması olacağım.” Arkadaşı Lena’ya hayranlıkla bakıyor, neredeyse ona tapınıyordu. Ben sadece alaycı gülüşümü zorlukla bastırmaya çalışıyordum.

Karşısındaki kız benim de cevabını çok merak ettiğim o soruyu sormakta gecikmedi. “Raven’ı temsilen gidiyorsanız neden sevgilisi rolü oynaman gerekiyor?”

Lena deri eldivenlerinin bileklerini gevşetirken nefesini bıkkınlıkla dışarı verdi. “Anlatsam da anlamazsın, Regi.”

Regi anlamasına anlardı. Bana kalırsa işin doğrusu, Lena da sorunun cevabını bilmiyordu.

Tabii Kant yalnızca seninle gitmek istiyor, Lena. Bu kesinlikle senin zekân ya da büyüleyici kişiliğinle alakalıdır. Ne de olsa senin dünyanda sadece sen varsın, diye düşündüm. İçimdeki alaycı ses, bir an için yerini gerçek bir meraka bıraktı. Olayın olduğu güne dair ne varsa bu baloya gelecek kişilerle olabilirdi. Aynı davetliler, aynı iş birlikleri orada olacaktı. Belki de aynı casuslar gelecekti. Lena’nın bu kadar kibirle övündüğü şey, benim için hayati bir sır taşıyor olabilirdi.

Bir anlığına düşündüm. Lena o partide Kant’ın yanında

olacaktı ama... aslında orada olmaması çok büyük bir kayıp değildi. Ona uzaktan bakarak düşünürken bir daha fısıldadım. “Üzgünüm, Lena. Ben olmalıyım, sen değil.”

Çan sesi duyulduğunda sınıf dağılmaya başladı. Lena hayran kitlesiyle birlikte seradan çıkarken arkasından keyifle gidişini izliyordum. Lena’nın üstünlük taslaması umurumda bile değildi ama bu kibirli tavrının bana faydası dokunmuştu. Bir gecelik onun yerini almam gerekiyordu, büyütülecek bir şey değildi.

Alaycı düşüncelerim bir yana, bu işin ciddi sorun çıkaracağını biliyordum. Annemden kalan izleri sürmek için Lena’yı bir seferliğine devre dışı bırakmak zorundaydım. Peki bunu yaparken Kant’a yakalanmamayı başarabilir miydim? İşte asıl oyun buydu.

Kant’ın akademiden uzaklaşana kadar yanında oturanın kim olduğunun farkına varmaması gerekiyordu. Üstelik Lena’yı alıkoyacak birine, kostüme ve bir maskeye ihtiyacım olacaktı. Bunun için bana yardım edecek koca bir ekip tanıyordum fakat elbette onlara ikna olacakları bir gerekçe vermem gerekecekti.

Yemekhanede etrafıma toplandıklarında her birinin yüzündeki tereddüt ve kuşkuyu fark etmemek imkânsızdı. Adrian, Garrison, Alister ve Vladimir... Hepsinin güvenini kazanmak için dikkatli olmam gerekmişti. Planım hakkındaki gerçek sebebi saklamak, bunun sadece Kant’ı alt etmekle ilgili olduğunu düşündürmek zorundaydım. Oysa tek amacım annemin ölümüne dair herhangi bir ipucunu ortaya çıkarmaktı, en kötü ihtimalle o lanet yeri görmek istiyordum. Bu şimdilik gizli kalması gereken en önemli şeydi. Onlara gerçeği söyleyemezdim. Bu sadece bana ait bir meseleydi. Planlarım başkalarına açamaya-

RAVEN SUİKASTÇISI

çağım kadar kişisel ve tehlikeliydi. Eğer onlara her şeyi anlatsaydım öncelikle zayıf olduğumu, takıntılı bir şekilde intikam peşinde koştuğumu düşüneceklerini biliyordum. Bu dünyada zayıf olmak, ölüme davetiye çıkarmaktı. Ayrıca en yakın olduklarım dahil, kimseye güvenemezdim.

Kant'ın kimliğini öğrenme bahanesi, onları ikna etmek için yeterli olmalıydı.

İçimdeki gerginliği bastırarak yüzümde soğukkanlı bir ifade tutmaya çalıştım.

Onları yeterince süzdükten sonra, "Tamam," dedim nihayet. "Bir planım var. Evet, bu hepinizin işine yarayacak."

Alister hemen kaşlarını kaldırdı. "Yine neyin peşindesin, Rowenan?" Alaycı tavrını hiç sevmemiştim. Zihninin derinliklerinde ne düşündüğünü bilmek hep kolay olurdu ama şimdilik buna ihtiyacım yoktu. Gözlerimi onun üzerinden kaydırıp daha kolay ikna edebileceğime inandığım diğerlerine baktım.

"Bay Tenebris," dedim yavaşça isminin ağırlığını hissettirerek. Beklediğim gibi bu ismi duyduklarında etrafımızdaki hava aniden soğudu. Hepsinin ilgisi bir anda artmıştı. Gözlerimi Garrison'a kaydırdım, sonra Vladimir'e baktım. Kant'a karşı hepimizin içinde yanan küçük bir öfke vardı, bunu görebiliyordum. Cümlelerin devamını duymadan önce gözlerini kıstılar.

Sesimde kurnaz bir merak tonuyla, "Onun kim olduğunu gerçekten biliyor muyuz?" diye sordum. "Elbette o bir eğitmen, güçlü biri ama akademinin içinde ya da dışında, kimlerle bağlantılı olduğunu ne kadar biliyoruz? Bir balo var ve bu onun gerçekte kim olduğunu öğrenmek için büyük bir fırsat olabilir."

Tam konuşmaya devam edemeden Adrian aniden sözümü kesti.

"Row... bir dakika," dedi Adrian ciddi bir ifadeyle. Onun ne söyleyeceğini anlamaya çalışırken içimde bir huzursuzluk oluştu. "Biz de aynı göreve gidiyoruz," diye devam etti. Bir an

için kelimelerinin anlamını kavrayamadım. “*Biz de mi?*” İçimde garip bir sıkıntı belirdi.

“Ne?” dedim şaşkınlığımı saklamaya çalışarak. “Yani siz baloya mı gidiyorsunuz? Neden bana bunu daha önce söylemediniz?”

Garrison hafifçe başını salladı, sanki bu haberi vermek zorunda kalmak onu da rahatsız etmişti. “Bilmiyorduk. Bay Harlow hepimizi bu göreve atamış. Senin görevde olmadığını biz de şimdi öğrendik.” Hepsi onu, başını sallayarak onayladı.

İçimdeki plan aniden dağıldı. Planımı tamamen kendi başıma yürüteceğimi düşünmüştüm, şimdi hepsi bu işin içindeydi. İlk başta hayal kırıklığı hissettim, bozulmuştum ama bunu onlara belli etmemem gerekiyordu.

“Anladım.” Sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalışıyordum. Yüzümdeki ifadeyi kontrol altına aldım.

Vladimir gözlerini kısıp şüpheyi kaşlarını çattı. “Bu neden bu kadar önemli?” diye sordu. “Kant’ı çözmek bize ne kazandıracak?”

İçimdeki alaycı gülümseme hafifçe yüzüme vurdu. “Düşünsene,” dedim sesimi biraz daha alçaltarak. “Şu anda kibirli tavırlarıyla alt sınıfların üzerinde bir baskı kuruyor, daha kötüsü geceleri kesilen cezalar onunla bağlantılı olabilir gibi geliyor. Geçen günkü Elain olayını duymuşsunuzdur, içimde huzursuz bir his var. Eğer onun hakkında bilmediğimiz şeyleri yakalarsak akademideki etkisi zayıflatılabilir.”

Kararsızlıklarını görünce devam etmem gerektiğini anladım. “Bakın, size anlatmadığım bir şey var.” Konuşmadan önce her birine sırayla baktım. “Bay Tenebris’in akademi dışındaki bazı bağlantıları şüpheli. Öğitmenler arasında fısıltılar duyuyorum. Onun sadece akademi içindeki biri olmadığına dair... Lena’nın yerini almak, onun bu bağlantılarını öğrenmek için tek fırsatım olabilir. Eğer ben orada olmazsam, bu fırsatı kaçırabiliriz.”

Bir anlığına sessizlik oldu. Adrian'ın gözleri şüpheyle kısıldı ama söylediğim şeyi mantıklı bulduklarını yüzlerinde görüyordum.

Kaşlarını kaldırarak, “Yani Kant’ın sıradan bir eğitmen olmadığını mı düşünüyorsun?” diye sordu Vladimir.

“Kesinlikle.” *Hiçbir fikrim yok. Yalnızca biraz şüphe.* “Böyle bir görev ona yakın olmak için tek fırsatımız olabilir.”

Söylediklerim onları yakalamıştı. Sıradan bir intikam değil, güç oyunuydu. Bu tür bir oyun akademideki herkesin dikkatini çekerti. Garrison bu fikir üzerinde düşünmeye başlamış gibiydi. Kaşları çatıldı ama ilgisi gözle görülüyordu. Adrian ise her zamanki gibi daha temkinliydi. “Bu ne kadar riskli, Rowenan? Bay Tenebris tehlikeli, hepimiz bunu biliyoruz. Seni öylece Lena yerine oturtmak basit bir plan değil. Eğer bir şeyler ters giderse, bedelini ödeyecek kişi biz olabiliriz.”

İçimde küçük bir rahatsızlık belirdi çünkü Adrian’ın bu konuda haklı olduğunu biliyordum. Onu bu planın değerli olduğuna inandırmak zorundaydım. “Evet, tehlikeli olabilir,” diye kabul ettim içten bir tonla. “Ama bu partide Kant’ın...” Hızlıca kendimi düzelтті. “Bay Tenebris’in yanındaki kişi olmak, sadece balodaki konuşmaları dinlemekten ibaret değil. Siz orada olsanız bile eğer ben bu rolde olmazsam, bir daha asla Bay Tenebris’e bu kadar yakından bakma fırsatı yakalayamayız.”

Alister’in yüzünde o bildik kurnaz gülümseme belirdi. “Yani gerçekten bu kadar büyük bir oyun oynuyorsun, öyle mi?”

“Beni yanlış anlama.” Alaycı bir şekilde gülümsüyordum. “Bay Tenebris’i devirmek değil, sadece onun sırlarını öğrenmek istiyoruz.”

Vladimir omuz silkti, yüzünde her zamanki umursamaz ifade vardı. “Onun kibirli ifadesinden kurtulmak eğlenceli olurdu.” En sonunda kabul etmiş gibiydi. “Ama bu gerçekten yapılabilir mi?”

Derin bir nefes alarak planımı tam anlamıyla ortaya koydum. “Lena’nın yerini alacağım. Bay Tenebris’in sevgilisi rolünde o partiye gideceğim. İçeride neler olup bittiğini öğreneceğim. Elbette bu yalnızca sizin yardımınızla mümkün. Bu sadece benim değil, hepimizin yararına olacak.”

O an ekibin birbirine bakışlarını gördüm. Kararsız oldukları kadar meraklı ve hırslıydılar. Kant’ı alt etme fikri onları cezbetmişti. En sonunda Alister iç çekerek başını salladı. “Pekâlâ, Rowenan. Ben varım. Bay Ukala Piç’in kim olduğunu çözmek için bu eğlenceye katılacağım.”

Garrison ise daha düşünceli bir tavırla başını salladı. “Çoğunluk ne derse o.”

Adrian sessizce oturdu ama sonunda o da kabul etti. “Tamam. Ama sadece... dikkatli olalım.”

İçimde bir yandan zaferin tadını çıkarıyordum, bir yandan onların bilmediği bir gerçeği yarım bir vicdan azabıyla saklıyordum. “Mükemmel,” diye mırıldandım.

ON

AMAN ÂŞIK OLAYIM DEME!

ROWENAN LA BLANC

Tüm gece gergin bir şekilde zihnimi yormuştum ve balo üç saat sonra başlayacaktı. Adrian, Garrison, Alister, Vladimir ve ben oturma odamda oturuyorduk. Bu çılgın, son derece mantıksız planın pürüzlerini giderip ayrıntılarını çözmeye çalışıyorduk.

Tabii buna plan bile denebilirse...

Alister planlamamızın beşinci dakikasında içeri girmişti. Kanarya Kanadı duvarlarını koruyan iki düzine muhafız olduğunu, ikinci sınıflar dahil yarım düzine hizmetkârın rutin gözlem yaptığını söylemişti. Yalan mıydı, yoksa doğruyu mu söylüyordu anlayamıyordum. Belki de yarı yarıyaydı. Açıkçası korktuğunda bunu yapabilecek birine benziyordu.

Babam bize hikâyemizi örtbas etmenin en iyi yolunun gerçeklerle yalanları harmanlamak olduğunu söylemişti. “*Yalan söylerken hikâyeye biraz gerçek kat ki, kendini tamamen ele vermeyesin.*” Üstelik beden dilinden de bahsederdi. “*Ağzın yalan söyleyebilir, kandırabilir ama bedenin asla gerçeğe ihanet etmez. Bu yüzden rakibinizi kandırabilmek için vücudunuzu kandırmalısınız.*”

Tanrılar aşkına, babam bizi gerçekten de çok iyi eğitmişti.

Garrison ve Vladimir bu fikri anında reddetti. Vladimir birkaç sert uyarıcı bakış eklemeyi ihmal etmemiştir ancak Adrian onunla konuşmaya başladığında şaşırtıcı derecede ikna ediciydi. Alister’da ise tartıştığımız süre boyunca bu ciddi düşüncelerden tek bir iz bile yoktu. Aslında tartışmanın büyük bir kısmında zıplıyordu, gözlerinde burada geçirdiğim zaman boyunca görmediğim bir parıltı vardı. Sıradanlığın adamı değildi.

En sonunda plan yapmama yardım etmişler ama tüm bu süre boyunca bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söyleyip durmuşlardı. Vladimir, Adrian’a normalde insanların tüylerini ürperten birkaç ölüm bakışı bile atmıştı. Yine de planı onaylamıştık. Eminim babam dinleseydi daha fazla güvenlik ağı ekler, bu planın onunkilerle kıyaslandığında çocuk işi olduğunu söylerdi. Onun yıllarca pratiği vardı, o yüzden planlarımız asla eşit olmayacaktı. Ayrıca burada olsa eminim her birimizi tek tek tokatlar, büyümemizi ve birer beyin sahibi olmamızı söylerdi.

Onu özlüyordum.

Kant’ın sevgilisi rolü yapan kişisel korumasının yerine geçecektim. Garrison söylentilerle dedikoduları ekibin geri kalanına yaymak üzere ayrıldı. Ayrıca bu gece giymem için bana bir elbise, ayakkabı ve maske bulacaktı.

Adrian doğruca gözlerime baktı. “Planı neredeyse sekteye uğratabileceğimiz için Bay Tenebris’in çok kızacağına farkındasın, değil mi? Can güvenliğinden bahsetmiyorum bile.”

Bunun olacağını biliyordum ama gitmek zorundaydım. “Biliyorum.”

“Bildiğini biliyorum.” Gözleri o tanıdık bakışla kısıldı. Endişelendiğinde böyle yapıyordu. Bunu isteme nedenimin ardında onlara söylediğimden fazlası olduğunu anlıyor, tanrının bir lütfu gibi davranarak çok fazla soru sormuyordu.

Sandalyeme geri yaslandım. Başımı arkaya atıp şakaklarımı ovmaya başladım.

Diğerlerinin de anlattığımdan fazlasının olabileceğini düşünmesini istemiyordum. Planlamaya başladığımız anda babamın kafama bir masa fırlatacağını biliyordum. Aslında bunu asla yapmazdı ama öfkesi bazen tahmin edilemez olurdu.

Yani her an Kant'ın yanında durmak zorunda olsam da ayrı- lıp bir köstebek gibi etrafı eşelemek için zaman bulmam gere- kecekti. Yalnızca bir kez daha kendimi büyük bir pisliğin içine sokmamayı ve elbette ağır bir cezası olmamasını diliyordum.

Adrian elini benimkinin üzerine koydu. Bana yaklaştığını du- yabiliyorum. "Rowenan, sadece... dikkatli ol," diye fısıldadı.

"Ben her zaman dikkatliyimdir." Ben de fısıldadım.

"Öyle değil..." Ona baktım ve neredeyse keşke bakmasaydım diye düşünecektim. "Kant'a karşı, Row. Ona karşı dikkatli ol."

"Ne demek istiyorsun?" Adrian'ın bu yüz ifadesiyle konu- ştuğunu hiç görmemiştim.

"Sadece... kapılma." Ah...

"Adrian, bu öyle bir şey değil. Söylediğin asla olmayacak."

"Emin misin?" dediğinde gözlerimi devirdim.

"Ben her zaman tutulan sözlerin ticaretini yaparım, paranın değil. Bir ihtimal varsa bile emin ol âşık olamadan birbirimizi öldürmüş oluruz. Yani evet. Eminim."

Saçımı karıştırmak için uzanıp kapüşonumu geriye ittikten sonra tekrar düzeltti. "Pekâlâ o zaman." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken ben de peşinden ilerledim.

"Gece yerime yatacak birini bulmalısınız," diye düşündüm yüksek sesle. "Böylece yokluğum hemen göze çarpmaz."

Korkuyla inlediğinde gülümsedim. "Sen partilerken ben ter dökeceğim." Kapıyı açtıktan sonra duraksayarak bana baktı.

"Hadi, o kapıyı kapatıp git ve bana köpek yavrusu gibi bak- maya son ver." Bunun sadece oynanacak başka bir rol olduğun-

dan, her şeyin sahte bir şekilde plana göre gideceğinden oldukça emindim. Endişelenecek bir şey yoktu.

Endişelenecek çok şeyimiz vardı.

“Bence nane yeşili bu gece güzel görünür,” dedi biri.

Yeniden bulaşmamızın üzerinden bir saat geçmişti. Banyo-
dan yeni çıkmıştım ki, yatak odamdaki kitaplık açıldı. Yani tam
anlamıyla ikiye ayrılıp çift kapı gibi açıldı. Saniyeler içinde
elimde iki bıçak vardı, Alister’in sırttan yüzünü gördüğümde
onları fırlatmak üzereydim. Tüm bu cinayet modunu yatıştır-
maya çalışırken neredeyse kalp krizi geçirebilirdim.

Görünüşe göre -ve hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde- duvar-
ların içinden geçen bir tünel ağı vardı. “Bana daha sonra bu
tüneli göstereceğine yemin etmelisin.”

Solgun teniyle başını salladı.

O andan itibaren kendimi balo için hazırlamaya başlamış-
tım. Tanrım, Kant’ın sevgilisi olarak görüleceğime inanamı-
yordum. Bunu düşünmek bile akademinin tünellerinden aşağı
koşarak labirentlerde bir süreliğine kaybolmak istememe neden
oluyordu. *Belki de sonsuza kadar*. Böylece babam öğrendiğin-
de kafama bir masa fırlatamazdı.

Hangi elbisenin tenime daha çok yakışacağını tartışıyorlar-
ken onlara döndüm. Şahsen hangi rengi seçtikleri umurumda
değildi. Üzerinde gümüş güller olan gül rengi elbise ipekti.
Üzerinde altın rengi yapraklar olan nane yeşili ise kadifeydi.

“Ama gül, dışarıdaki süslemelerle çok güzel dururdu,” dedi
Alister. Son otuz dakikadır aynı şeyden bahsediyordu. Ondan
otuz dakika önce saçlarımla oynamış, onları en iyi haline sok-
manın yolunu bulmaya çalışmıştı. Bu konuda gerçekten profes-
yonel gibi konuşması garipti.

Saçlarım aşağıya doğru kıvrılarak kalçama kadar iniyordu. Saçımın ön kısmından iki küçük tutam geriye doğru çekildi ve tutamlar masadaki kimin olduğunu bilmediğim mücevher kutusundan çıkarılan altın iğnelerle birbirine tutturuldu.

Suikastçı olmam görünüşümle hiç uyuşmuyordu.

“Mint yeşili.”

Alistar ve ben arkamızdan gelen sesle sıçradık.

Bir kez daha cübbemdeki hançeri fırlatmak üzereydim ki, gelen kişinin Kant’ın uşağı olduğu ortaya çıktı. *Layla*.

Alistar elini göğsüne götürdü. “Yukarıdaki tanrılar, Layla.”

“Bir suikastçıya gizlice yaklaştığına göre ya cesur biri ya da aptal olmalısın,” dediğimde özür dilemek için başını eğdi. Tekrar Alistar’a dönünce nefes alıp verişini ve kalp atışını düzeltmeye çalıştığını fark ettim. Yüce tanrım, bu okulda buna alışması gerekecekti.

Ona ters ters bakarak, “Bir aptal. O bir aptal,” diye nefes aldı Alistar. Haksız sayılmazdı.

“Affedin beni,” diye özür diledi Layla. “Prens mint yeşili bir kıyafet giymiş. Sizin de ona göre giyinmek isteyeceğinizi düşündüm.”

“Haklısınız. Mint yeşili olsun.” Alistar, Layla’nın kapıya astığı elbiseye doğru yürüyüp arkasındaki bağları gevşetmeye başladı.

Layla gitmek için arkasını döndüğünde onu durdurdum. “Dur bir dakika. İyi de sen nereden biliyorsun? Yani benim onunla birlikte gideceğimi...” Bunu henüz Kant bile bilmiyordu.

“Hizmetliler her dedikoduyu duyar.”

Bu doğrudu. “Bu şimdilik bir sır olarak kalacak, Layla.”

Ellerini önünde birleştirip başını eğdi. “Elbette öyle.”

Tünelleri öğrendikten sonra Alistar’a beni gizlice tünellerden geçirmenin iyi bir fikir olacağını söylemişim. Eğer kule-

den güzelce giyinmiş halde çıkarsam, diğer öğrenciler akademiden kaçan biri olduğundan şüphelenmeye başlayacaklardı. Ya da tam o sırada Bay Harlow güzel penceresinden bakıyor olabilirdi ve bir şekilde benim Lena olmadığımı anlardı.

Layla kitaplığı açarak tünelde kayboldu, kitaplık arkasından yavaşça kapanıyordu. Döndüğümde Alister'ı yüzünde vahşi bir sırıtışla buldum. Bunun çok eğlenceli olacağını düşünüyor gibiydi. "Bir suikastçıyı giydireceğim için biraz heyecanlıyım."

"Çok eğlenmemeye çalış."

"Hadi şu işi bitirelim." Bununla birlikte bornozumu çıkardım ve Alister'ın elbiseyi başımdan geçirmesine izin verdim.

Kalenin altındaki tünellerden birinde yürürken, "Masken tüm yüzünü kapatıyor olabilir ama saçların seni ele veriyor," dedi Adrian. Elindeki yanan fener dışında çoğunlukla karanlıkta körlemesine yürüyorduk. Adrian bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Her dönemecin nerede olduğunu biliyordu. Köşeden ne zaman döneceğine ya da adımlarına odaklanmak zorunda değildi. Buraları sık sık kullanıyor olmalıydı.

Adımlarını izleyerek başka bir tünele girdiğimizde diğerleri gibi sadece karanlık vardı. "Saçlarım sıradan."

"Nedenini biliyorum ama seni iyi göründüğüne ikna etmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum."

"Öyleyse bir çılgınlık yap, zorunda hissetme."

Göz devirdi. "Çözüm odaklı karakterini takdir ediyorum." Maskeyi taktığımdan beri saçlarım ve görünüşümle ilgili atıp tutuyordu.

"Eleştiri ya da yorum yapmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü sen... bilirsin..." diyerek tüm vücudumu işaret etti. Şu anda görünen prenses tarafımdan değil, katil tarafımdan

bahsediyordu. “Ama göğüslerinin olmasına biraz şaşırdım.” Bu cümlenin sonunda söylenebilecek onca şey arasında “göğüslerim” listede yoktu.

“Ne?”

“Evet. Yani üniforma onları gizliyor.” Memelerimden bahsederken elleriyle kendi göğsüne hayali şerit çiziyor ve yürümeye devam ediyordu.

“Neyse ki yorum yapmamak için kendini zor tutuyorsun,” derken sesimde sinir bozukluğuyla karışık alay vardı.

Omuz silkip bakışlarını tekrar tünele çevirdi. “Ama öyle...”

“Tamam, Adrian. Lütfen.” Göğüslerim Raven üniforması içinde kaybolmuyordu, sadece gizleniyordu. Onları sıkıca sardıktan sonra aynada kendime bakardım. Aynı şekilde kıcımlı da gizliyordum. Kıvrımlarımın genelde gizli olması benim seçimimdi. İnsanlar göğüslerime ve kıcıma değil, önce elimde çevirdiğim silahlara ya da pelerinine bakmalıydı.

Dürüst olmak gerekirse, açıkça var olan göğüslerimden bahsetmesinden çok Alister’in yara izlerimi sormamış olmasına şaşırmıştım. Elbisem bağlanmadan önce onun önünde neredeyse çırılçıplaktım. Bacağımdaki ve gövdemdeki yara izleri ile kolumun alt tarafında kalan yara izini açık renkleri sayesinde fark etmek zordu. Uzunluklarından ya da pürüzlü olmalarından bahsetmiyordum. Eğer sorsaydı bacağımla kolumdaki yaraların hikâyesini ona anlatabilirdim.

Düşüncelerimden sıyrılıp nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım.

“Merak etme, kaybolmadık.”

Bir köşeyi döner dönmez çıkmaz sokağa benzeyen bir yere ulaştık. Çıkmaz sokak olmadığına neredeyse emindim çünkü Adrian bu tünelleri biraz fazla iyi biliyor gibi hareket ediyordu. Duvarın sağ tarafında yerinde olmayan bir tuğla fark ettim. Diğer tüm taşlar ateş ışığında kirli görünürken tek tuğla tamamen kirden arınmıştı.

En azından gizli geçitlerini biraz daha iyi gizlemeye çalışabiliyorlardı.

Ukala bir tavırla, “Şu çok gizli taş mı?” diye işaret ettim.

“Evet, evet. Sinir bozucu olmaya başladığını biliyorsun.”

“Şimdi fark etmene şaşırdım.” Elini tuğlanın üzerine koyarak küçük bir *klik* sesi duyulana kadar itti. Yanındaki taşlar sessizce geriye doğru hareket ediyordu.

Kant araca ulaştığında Garrison kapıyı dışarıdan iki kez çalacak, ben de tünel kapısından çıkacaktım. Sonra elbette hep birlikte gidecektik. Garrison’ın orada tek başına dikilmesi süslü bir kızla dikilmesinden daha az şüphe uyandırırdı ama bu tehlikeden tamamen uzak olduğu anlamına gelmezdi. Kulağımı duvara dayayıp bir aralıktan dinlemeye başladım. Sarhoş ya da aptal bir gardiyanın onu kovması ihtimaliyle tedirgindim.

Sessizlik en kötü, en etkili işkenceydi. Sırları olan birinin kalın duvarlı karanlık bir odaya kapatıldığında duyduğu tek şey, yemek tabağı ile su bardağının kapıdaki küçük bir pencereden kayma sesi olurdu. Biraz zaman tanınırsa bilmek istenilen ne varsa söylerlerdi. Ya da bazen tamamen delirip kendilerini öldürürlerdi. Her iki durumda da etkiliydi.

Babam birine ölüm işareti vermek yerine, bazen adamları eğitim salonlarının altındaki karanlık bir odaya kilitler ve delirmelerine izin verirdi. Elbette onları besleyip su verirdi ama insanlarla hiçbir etkileşime girmelerine izin vermezdi. Çöp kovalarını değiştirmemiz, pisliklerini temizlememiz gerektiğinde yiyeceklerine ya da içeceklerine bir iksir koymamız gerekirdi. Bazen gaz vermemiz gerektiği bile olurdu. Eğer duvarlara yazı yazarlarsa babam sırf adamları daha çok delirtmek için kendilerine temizletirdi. Düşününce belki de babamın ne kadar iyi biri olduğunu yeniden değerlendirmeliydim.

Tak. Tak.

Sinyal geldiğinde *klik* sesi duyulana kadar tuğlayı ittirdim. Adrian son bakışında belki onuncu defa aynı şeyi söylemişti. “Dikkatli ol.”

ON BİR

YILAN GİBİ DİL

KANT TENEBRIS

Kâfırlar beni yaksın.

Hani çirkin, deforme olmuş insanlar cadılarla ya da iyilik perileriyle tanışıp çirkinlikten muhteşemliğe doğru bir dönüşüm geçirirlerdi... Sonunda ne kadar güzelleştiklerini gördüğünde ailelerinin, arkadaşlarının ve tüm insanların nutku tutulurdu.

Ne yapmaları gerektiğini bilemezlerdi.

İşte ben de şu anda bana doğru yürüyen iki bacaklıya bakarken tam olarak böyle hissediyordum. Çirkin olduğundan değil, çoğu zaman onu pelerini ve koyu renk suikastçı üniformasıyla görüyordum. Şimdi onu göğsüne ve beline tam oturup kalçalarının üzerinde kabarık bir form alan nane yeşili elbisenin içinde görmek... Diğerlerinin giydiği kabarık balo elbiselerine hiç benzemediğinden şüphem yoktu. Sadece bacaklarını çevreleyen birkaç kat vardı. *Tanrılar*, yürürken ay ışığında parlıyordu.

Bu... o... maskenin altından görünen dudakları... *Tanrılar beni aptallıktan korusun*. Beni dudaklarına bakarken yakala-

madan önce gözlerine baktım, gerçi beni çoktan yakaladığından şüphelenmiştim.

Gözlerini daha önce de görmüştüm ama dantel maskenin içinde çok farklıydı. Arkasında bekleyen Garrison'a ve diğer nöbetçilere bakış attığımda onun dönüşümüne şaşırarak tek kişinin ben olmadığımı anlamıştım. Şoförün ağzı neredeyse yere çarpıyor, Kanarya ve Kartal Kanadı nöbetçilerinin gözleri yuvalarından fırlıyordu. Açıkçası ona *hafif* şaşkınlıkla bakan tek kişi bendim.

“Ne zaman göğüslerin oldu?” Hepimizin kafası sol kanat nöbetçisine döndü. Karşı cinse karşı haddinden fazla dikkat eden bir üçüncü sınıf öğrencisiydi. Bir elbise giymiş, her santiminde bıçaklar olmadan daha az tehditkâr görünüyor olabilirdi ama o hâlâ suikastçı akademisi öğrencisiydi. Hâlâ birilerinin kışını tekmelemek için makul isimdi.

Üçüncü sınıfa çenesini kapatmasını söyleyemeden yanındaki kafasının arkasına bir şaplak indirdi.

“Sana söylemiştim,” diye fısıldadım. Lena'ya uyumlu giyinmenin şık duracağını söylemiştim. Çenesindeki gerginlikten ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum.

“Her neyse, on üç yaşından beri sahip olduğum göğüslerime aval aval bakmayı bitirdiyseniz...” Sesi biraz tuhaftı. Nöbetçinin ağzı kapandı. “O zaman şu sözde baloya gitsek iyi olacak.” Garip bir sessizlik oluştu. Tüm ekip botlarını yere sürerek yaklaşıyordu. Gabriel bir şeyler mırıldanıyordu ama henüz duyacak kadar yakın değildim. Söyledikleri her neyse hoş şeyler olmasa gerekti. Hem Henry hem de Ethan tarafından aynı anda tokatlanmıştı.

ROWENAN LA BLANC

“Gel hayatım, kandırmamız gereken insanlar var,” dedi karşıdaki sahte leydiye kolunu uzatarak. Yüzümdeki maskenin altında gerçekte kim olduğumu anlamış mıydı? *Sanmam.*

Garrison, Osiris ve Alister önümüzdeydi. Ethan onun, Malen benim yanımdaydı. Diğerleri arkamızda üç sıra oluşturacak şekilde yerlerini alırken onun yavaşça kişi sayısını hesapladığını fark etmiştim. Gittiğimiz yerde Garrison onları bir tür düzene sokmakla yükümlüydü. Tıpkı diğerleri gibi onun da ilk göreviydi. Bunun için gergin olduklarını düşünmüyordum çünkü bu gece için hazırlandıktan sonra hepsini odamda havuçlu kek ve tart yerken bulmuştum. Kant’ın sınırlarına girip bir şeyleri ateşe vermek istemelerinin nedeni geceleri birinci sınıflar için tehdit oluşturan birilerinin olması değil, bunun aslında iyi bir fikir olmasıydı.

Alister parmağıyla beni işaret etti. “İyi iş çıkardık.” *İyi iş bendim.* Sessiz konuştuğunu mu sanıyordu? Kant’a bakarak ne kadarını işittiğini anlamaya çalıştım.

Vladimir ona vurmak üzere elini kaldırdığında, Alister koşarak arkadaki faytona yöneldi. “Ona zarar vermeyecektim,” diye mırıldandı Vladimir dişlerinin arasından. Yalan söylediği o kadar barizdi ki, yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. Elbette vuracaktı.

Garrison ellerini beline koyup kaşlarını çatı. “İstemediğimiz şeyleri söylemeyelim, Vlad,” dedi ona. Vladimir isminin kısaltılmasına sinirlenerek ona sert bir bakış attı.

Faytonun kapısı açıldığında Kant elini bana uzattı. İstemeden kabul ederken maskemin arkasında gözlerimi kısıp ona baktım. Ne kadar az konuşursam o kadar iyiydi. Bu gece kendini beğenmiş Lena olmak zorundaydım. Bana kalırsa ikimiz de bu oyunun içinde olmaktan hoşlanmıyorduk ama mecburduk. Faytona bindiğimizde içime çöken ağırlık daha da derinleşti.

Tekerlekler taşlı yolda ilerledikçe sessizliğin içinde her birimizin farklı planlar yaptığını hissedebiliyordum.

Issız Dağları geçmiştik.

Düşüncelerimi bir kenara bırakırken batı duvarının köşesini döndük. Uzaktan gelen konuşmalar eşliğinde hafif bir müzik sesi kulaklarımı dolduruyordu. Kalabalığın arkasındaki söğüt dallarında ışıklar dönüyor, yaprakları etrafı aydınlatıyordu. O an için kararan yaprakları altın gibi parlatacak ateş böceklerinin olmasını dilemiştim.

Kalabalığa yaklaştıkça tüm kafaların yavaşça bize döndüğünü görebiliyordum. Aslında önce Kant'a bakıyorlardı. İnsanların fısıltıları doğruysa Kant bir soyluydu. Bu durumda ona bu şekilde bakılmasına alışkın olmalıydı, yine de bu bakışlarda bir farklılık seziyordum. Sadece ona ve muhafızlara değil, ondan hemen sonra doğruca bana bakıyorlardı.

Her birinin gözleri onun üzerinde dolaşıyor, birbirine bağlı kollarımızda geziniyor ve bir kez daha bana kayıyordu. İçeriye baktığımda Garrison ve Vladimir'in bu kadar kısa süre içinde buraya uygun takılar bularak gerçekten iyi bir iş çıkardığını bir kez daha görüyordum. Elbette Layla'nın da payı vardı.

Yaklaştıkça gerildiğimi hissedebiliyordum. Sanırım bu hissi veren yakalanma fikriydi. Normalde gülümseyip gece boyunca numara yapabilirdim ama planın başarısız olma ihtimali beni gerçekten geriyordu. Bundan önce kelle almak için defalarca kez yola çıkmıştım. Her birinde adrenalin patlaması yaşamış, sonuçları hakkında endişelenmemiştim. Ancak bu plan ve bu plana dahil olan ayrıntıların miktarı... daha önce yaptığım hiçbir şey beni buna hazırlamamıştı. Peki ya babam öğrendiğinde ne söyleyecekti?

Kant'ın kolumdaki eli sıkılaşıarak dikkatimi dağıttı. "Lena, idam sehпасına yürüyormuş gibi görünüyorsun. Sakin ol." *Lena olduğumu düşünmesiyle rahatladım.* Yumuşak tonuna rağmen söyledikleri hiç yardımcı olmamıştı. "Bak, benim de senin takıldığın şu beyefendi arkadaşlarından biri olduğumu hayal et. Daha önce konuştuğumuz arka planı hatırlıyor musun?" Onaylar şekilde başımı salladım. *Hayır hatırlamıyordum.* "Sanki gerçekten olmuş gibi davran. Senin dünyanın en güzel kızı olduğunu düşünüyormuşum gibi davranacağım. Seni o kadar çok seviyormuşum ki, sensiz yaşamayı hayal bile edemiyormuşum gibi..."

İkinci kısım kulağa kolay geliyordu. Planla ilgili ilk kısım, oyunculuk becerilerimin en iyisini gerektirecekti. Yanımdaki Malen'e baktığımda onu sırtırtırken yakaladım. *Adi.*

İsteddiği kadar gülebilirdi. Şu anda benim yerimde olsaydı, muhtemelen altına işiyor olurdu. Götün tekiydi.

Kalabalığa doğru yaklaştığımızda Garrison geri çekilip omzumun arkasındaki yerini alırken Vladimir de Kant'ın arkasına geçti.

Kant, içecek bir şeylere ihtiyacımız olduğunda bizi her birinde farklı bir karışım olan yarım düzine kâsenin dizili olduğu şarap masasına yönlendirdi. Kraliyetin bu kadar çeşidi nereden bulduğu ya da bu tür şeyleri yapmaktan kimin sorumlu olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim tatlarının çok güzel olduğuydu.

Bir bardak alıp kırmızı renkli bir sıvıyla doldurduktan sonra bana uzattı.

Eğer bunu deneyeceksem, zihnimin hızlanmasını engelleyecek bir şeye ihtiyacım olacaktı. Bir an için duraksamama neden olan rahatsız edici derecede inandırıcı, tatlı bir gülümsemeyle içkiyi elime bıraktı. Kendine de aynı içkiden doldururken hâlâ bize baktığını hissedebildiğim insan kalabalığını gözden geçirmesini bekledim.

Tüm soyluların dikkatini üzerinde toplamıştı. Gerçekten...
Kant Tenebris kimdi?

Hâlâ göğsümün sıkıştığını hissederek onun etrafından dolandım ve dedikoduyla büyülenmiş insanlara sırtımı döndüm. Bu hareketim karşısında tek kaşını kaldırmış ama hiçbir şey söylememişti. Kısılmış gözleriyle omzumun üzerinden bakıyordu. “Şu anda aklından neler geçtiğini bilmek istediğimden emin değilim,” dedim yarı alçak bir sesle.

Bardağımın yarısını bitkinin dibine boşalttım.

“Ah, bilirsin işte.” Sıradan bir şekilde omuz silkti. “Her zamanki şeyler.”

“Peki ne?”

Sade gülümsemesi daha muzip bir hal alıp bana bir adım daha yaklaştı. Gözleri dikkatle kıyafetlerimin üzerinde gezinirken utanmaz görünüyordu. *Bu da rolün bir parçası*, diye hatırlattım kendime.

“Rakibim kim?” diye sorarak cevap vermesini bekledim. *Ben Lena rolündeki sahte sevgiliydim. Peki gerçeği kimdi?* Boştaki elini belimi sıkıca saran kumaşa uzattı. Dokunuşundan ürpermemeye çalışıyordum. Elbette bundan önce de bana dokunduğu anlar olmuştu. Antrenman sırasında ben boyun eğene kadar yumruk attığı, beni hırpaladığı ya da uzuvlarımı büküttüğü anlardı. Bu tamamen farklı bir dokunma türüydü ve *tanrılar...* bunun eğlenceli mi, yoksa korkutucu mu olduğuna karar vermiyordum.

Belki de yalnızca yarım bardak şarap etkisini gösteriyordu. Yüzümde sersem bir gülümsemenin belirmesi, “Kim benimle kıyaslanabilir?” diye soracak kadar aptalca bir özgüvene sahip olmam bunun kanıtıydı.

“Sersem.” Gözleri yine kısıldı ama bu onun meydan okuma bakışı olmalıydı.

“Sadece meraktan...” Güvenlik nedeniyle gözlerimi onun-

kilerden ayırmadan tehlikeli bir şekilde ona yaklaştım. “Bu aptalca sayılır mı?” Elim daha önce alnına düşmüş bir tutam saç teline uzattım, arkaya doğru ittirirken gözlerinin elimi takip edişini izledim. Saçları tarif edilemeyecek kadar yumuşaktı. Parmaklarımın basit bir hareketin gerektirdiğinden daha uzun süre kalmasına izin vermemek için büyük çaba sarf etmek zorunda kaldım. *Yalnızca Lena gibi davranmaya çalışıyordum.* Elim tekrar yanıma düşene kadar nefes aldığımı bile hatırlamıyordum.

İkimizi içine soktuğum yakınlıktan son derece pişman olmuşken aramızdaki mesafeyi kapattı. Ağzını kulağıma yaklaştırmak için olabildiğince eğilmesi gerekmişti. Ona bu kadar yakinken üzerine sıktığı tatlı bir şeyin kokusunu alabiliyorum. *Sanırım tarçındı.*

“Peki ellerimin yerini dudaklarım alırsa ne olur?” Bunu sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle fısıldamıştı. Cevap vermek için başımı kaldırdım ama boştaki eli elbisemin ince askısını köprücük kemiğimin üzerinde takip edince donakaldım.

Tehlikeli, çok tehlikeli bir oyun oynuyorduk.

Zorla gülümsedim.

“Uyum sağla,” diye ekledi. *Oynadığı oyundan bahsediyordu.* Başını tamamen bana doğru çevirdiğinde dudaklarımızın arasında bir nefeslik mesafeden fazlası yoktu. “Her şeyden sonra...” Yakıcı ve berrak bir şekilde mırıldanması midemin düğümlenmesine neden oluyordu. “Ellerimin dudaklarımdan daha fazla zevk verebileceğinden eminim.”

Gözlerimi kırıştırdım. *Lanet olası Lena ile iletişimleri bu şekilde mi yürüyordu?*

“Ancak aynı şeyi dilim için söyleyemem; Lena. Bunu biliyorsun.”

Gözlerim onun ağzına kaydı. Kalçalarıma en ufak bir aşına-

lığım bile olmayan sıcak bir his kök salmıştı. Mesafeyi kapattığında şaşırmamış gibi davrandım. Altdudağı dudaklarımın arasında kendine bir yol bulup yavaşça içeri kayarken, bir yılanın kendi üzerine kıvrılması gibi tenimde gezindi.

Geri adım atmalı ya da en azından eğilerek aramızdaki uygun mesafeyi yeniden sağlamalıydım. Ancak dudağım serbest kaldığında o alaycı gülümsemesinden başka bir şey görmemiştim. *Her şey oyundan ibaret*, diyerek rahatlattım kendimi. Ne de olsa, öptüğü kişinin Lena olduğunu sanıyordu.

“Davetsiz geldiğim için bağışlayın, lordum,” Sessiz adımların bir süre önce bize doğru yaklaştığını hissettim, Kant’ın da bunu hissettiğine şüphe yoktu. Bu küçük gösterinin... rolünü oynadığımız şeye alenen bir kanıt olduğunu umuyordum ama her zaman olduğu gibi soylular böyle şeylere karşı kördü. “Merak ediyordum da acaba çarpıcı arkadaşınızın adını sorabilir miyim?”

O konuşurken bakışlarımı Kant’ın yüzüne diktim. Sadece beklenti dolu bir kaş kaldırmayla birlikte az önce şekli kayan omurgamı düzelttim. Karşımızdaki adam ele avuca sığmaz biriydi, onu tanıyordum. Temelde Ethernia’nın dedikodu kralıydı. Eğer bir söylenti, efsane ya da kehanet duyduysanız, her zaman Gregory bunu biliyor olurdu. Söylentiye göre, bir şekilde kaledeki her baloya davet edilmeyi ya da gizlice girmeyi başarıp her zaman sarayın etrafını koklamaya gelirdi. *Ben ise çoğu kişiyi tanırdım ama onlar beni asla.*

Kant başını ona doğru çevirmekten başka bir şey yapmadı, yüzüne şimdiye kadar gördüğüm en sahte gülümsemeyi yaptırdı. Aslında gerçek bir gülümsemesi olduğundan tam olarak emin değildim. “Sorabilirsin, Gregory.”

Az önce Gregory ona lordum demişti. Kant bir lord olabilir miydi?

Tüm dişlerini gösteren o gülünç, fazla geniş gülümsemesini

takındı. Tıpkı kara gözleri ve solgun teni gibi gülümsemesi de kâbuslarıma girebilecek türdendi. Her zaman giydiği özenle dikilmiş giysiler çelimsiz vücudunu gizlemeye yetmiyordu. Eğer saçları bu kadar koyu olmasaydı, lanet olası bir deri değiştirene benzeyebilirdi. Başımı hafifçe eğerek, “Lena,” diye kendimi tanıttım.

“Lena.” *İşte başlıyoruz.* “Işık ve erdemi simgeleyen çiçek. Sana ne kadar da yakışıyor, Kant.” Onun bu nazik davranışı tamamen rahatsız ediciydi.

Karşılık vermemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyordum. Kant’ın böyle bir sorunu yok gibi görünüyordu. “Evet, çiçek bağlılık anlamına gelir. Tecrübelerime bakılırsa, ona çok yakıştığını söyleyebilirim,” dedim alayla. Gülmemek için dilimi ısıırıyordum. Kant’ın kolunu belime dolaması, şakacı bir şekilde çimdiklemesi de yardımcı olmuyordu.

“Neredeyse yılan gibi bir dille bu kadar rahat konuşmasına izin mi veriyorsun, Kant?” Ağzının kenarları, kelimelerini tekrarlamamak için gösterdiği çabayla sıkışıyor.

Pervasız davranışları Kant’ı da çileden çıkarmaya yetebiliyordu. Kant ona yaklaştı. “Aslında dilini oldukça beğeniyorum. Ayrıca kendiminkine yakın olmasını tercih ederim. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

“Ne yazık ki anlıyorum.” Burnu açık bir küçümsemeyle kırıştı. Sanırım ilk kez merakla aradığı bir şeyden bu kadar tiksintiyle vazgeçtiği görülüyordu. “İzninizle.” Yürümeden önce en azından bana selam verdi, gülümsemeye çalışırken dudakları dümdüz olmuştu.

“İçimdeki en kötü şeyi ortaya çıkarıyorsun, sevgilim.” Kahkahayı patlatmamak için kendimi zor tutarak ona döndüm. *Sevgilim. Sevgilim?*

“Hayır, ben sadece aklından geçenleri özgürce söylemen için sana yol açıyorum.”

ON İKİ

KAPIDA KALAN ANI

ROWENAN LA BLANC

Kant'a dönerek, "Affedersin, Lord Kant. Kısa süreliğine tuvalete gitmem gerekiyor," dedim soğukkanlı bir tavırla.

Kant'ın bakışları üzerimdeydi ama sorgulamaktan kaçındı. "Tabii, Lena. Ama çok uzun sürmesin," diye karşılık verdi.

Hiç oyalanmadan arkamı dönüp hızla uzaklaştım. Şatonun taş duvarları yankı yapıyordu ama içimdeki sesler çok daha yüksekti. Babamın tarif ettiği konumu hatırlıyordum. Annemi, Korucu'nun çalışma odasının kapısında öldürmüşlerdi. Aynı gece binlerce davetli vardı ve bunu kimin yaptığı hep muallakta kalmıştı.

Hızlı adımlarla koridorlarda ilerlerken Korucu'nun odasının olabileceğini düşündüğüm bölüme doğru yöneldim. Babamın tanımına uyan gümüş kapının önünde çivilenmiş gibi durdum.

Annemin son anlarına dair geriye kalan tek bilgi bu kapıdaydı, keşke dili olsaydı. Babamın anlattığına göre, annem bu odanın kapısında öldürülmüştü ama neden orada olduğunu asla öğrenememişti.

Burada ne bulmayı umuyordum? Annem, Korucu'nun oda-

sının kapısında kılıçtan geçirilmişti ama neden o kapının önündeydi? Elim yavaşça kapının soğuk yüzeyine dokundu.

İçimden bir ses burada daha fazlasının olduğunu söylüyordu.

Daha fazla zaman kaybetmemeliydim. Kapının önünde eğilerek gözlerimle çevreyi taradım. İlk bakışta hiçbir şey göze çarpmıyordu ama kapının eşiğinde küçük bir çizik fark ettim. Biraz da daha yakından baktım. Bu çizikler bilinçli olarak yapılmış olabilir miydi? Bir mesaj mıydı? Saçma bir aşınma mıydı? Elimi çiziklerin üzerine yerleştirip yıllar önce burada bir mücadelenin yaşanmış olabileceğini düşündüm. Annemle ilgili bir şeyler burada başlamış ve bitmiş olabilirdi.

İçim ürperdi. Annem buradaydı. Son nefesini burada vermişti. Saçımdan çıkardığım ince uçlu topuz tokasıyla kapıyı aralamaya başladım. Aynı anda her ihtimale karşı çevre kontrolü yapıyordum. Biraz sonra kapı aniden bir *klik* sesiyle açıldı. Babam bu yöntemin her zaman işe yarayacağını söylerdi.

Kapıyı içerideki ahşap mobilyaları görebilecek kadar araladığımda arkamdan gelen bir ses beni olduğum yerde durmaya zorladı.

“Burada ne arıyorsun?” diyen sert bir ses duyuldu.

Bir an için nefesim kesildi ama hızla toparlanmam gerektiğini biliyordum. Arkamı dönerken yüzüme sahte bir şaşkınlık yerleştirip koridorun sonunda duran muhafıza baktım. Adam elini kılıcına atmış, şüpheli bir bakışla bana yaklaşıyordu. Az önce çıkardığım ince uçlu topuz tokasını bileğime yapıştırarak gizledim.

“Ah, ben...” Gözlerimi yere kaydırıp biraz utanmış gibi davrandım. “Sanırım yanlış yöne saptım. Tuvaleti arıyordum ama burası... galiba yanlış yer.”

Muhafız kaşlarını çatarak beni süzdü. Şatonun bu bölgesinin fazla ziyaret edilmediğini, genellikle önemli kişilerin girdiğini

tahmin etmek zor değildi. Bu yüzden adamın şüphesi yerindeydi. Ancak bakışlarını üzerimden çekip başını salladı.

“Burası tuvalet değil, leydim. Yanlış yöne gelmişsiniz. Koridorun sonunda, sağa döndüğünüzde tuvaleti bulabilirsiniz.” Eliyle işaret ederek doğru yolu gösterdi.

Rahatlamış gibi bir gülümsemeyle hafifçe eğildim. “Ah, çok teşekkür ederim. Bu şato o kadar büyük ki, bir an yönümü kaybettim,” dedim kafam karışmış gibi.

Muhafız bir süre daha bana baktı, sonra başını eğip geri çekildi. İçimdeki heyecanı bastırarak hızlıca uzaklaştım ama içim içimi yiyordu.

Muhafızın gösterdiği yönde ilerlerken gözlerim geride bıraktığım kapıya son bir kez daha kaydı. Aniden kapıya dikilen iki adam ortaya çıkmıştı. *Lanet olasıcalar.*

Henüz bir şey bulamamış olmam sorun değildi. En azından artık olay mahallini biliyordum.

Kant’ın yanına döndükten sonra iki saat boyunca insanların rahatsız edici saray adabıyla konuşmalarını dinledim. Elbette buna uyum sağlamakta zorlanmadım ama Gregory’nin deyişiyle “yılan gibi dilimi” tutmam gerekmişti.

Genelde insanlar bu saate kadar zil zurna sarhoş olurdu. Hepsinin ayık kalmak için kadehlerini dikkatle yudumladığını söyleyebilirdim. Yeni dedikodular kadar hiçbir şey onları içmekten alıkoyamazdı. Üstelik Gregory sağ olsun, ortalıkta bolca dedikodu dolaşıyordu. Kant ile yalnız konuştuğumuzda hepsi gruplar halinde eğilip bizi dinliyordu.

Son yarım saattir sık sık Kant’ın kulağına doğru eğilerek çevredeki insanların bir anda sessizleşmesini, o kadar da nazik olmayan bir şekilde bize yaklaşmalarını izliyordum.

Kant boş bardağını bir hizmetçinin elinde taşıdığı tepsiye bıraktı. Bu onun dördüncü bardağıydı, bir tane daha almama-

sına şaşırmıştım. Tüm gece izlediği sohbet eden soylu adama baktım. “Bütün gece ondan kaçamazsın, Kant.”

Kant bir soyluysa -ki öyle görünüyordu- ailesi de öyle olmalıydı. Saatlerdir izlediği bu adam onun bir akrabası mıydı?

Kant yüzündeki huzursuz ifadeyi saklamaya çalışarak bana döndü. “Neyden bahsediyorsun?” derken kaşlarını çatmıştı. Elbette inkâr edecekti.

“Bütün gece izlediğin şu adamdan.” Dikkatlice gözlerini takip ettim. Kant’ın bakışları yine o adama kaydı ama bu sefer kaçınmamıştı. Gözlerinde gördüğüm şey... derin bir nefret ve öfkeydi. O adam... kimdi?

“Onu tanıyor musun?” diye sordum.

Kant bakışlarını o adamdan hiç ayırmadan derin bir nefes alıp soğuk bir tonda konuştu. “Korucuların kurucusu.” Sesi her zamanki gibi kontrollü olsa da altında kaynayan bir öfke vardı. Onunla ilgili bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu. *O adam Raven Akademisi’nin kurucusuydu. Adamın adını ezberleyecek kadar sık duymuştum fakat yüzünü ilk kez görüyordum. Erindor. Akademide dolaşan o dedikodu... Kant’ın Korucuların vârisi olduğunu söylüyordu. Şimdiye kadar bunların sadece asılsız söylentiler olabileceğini düşünmüştüm.*

Tabii ya...

Kant Tenebris.

Erindor Tenebris.

Ağzımda biriken soruları susturmaya çalışarak bir an için ona baktım. Ancak içimdeki şüphe daha fazla suskun kalmama izin vermedi. Kant’ın o adama duyduğu gözle görülür nefret, sadece sıradan bir öfke değildi. Bu kişisel bir meseleydi, çok kişiseldi.

“O senin baban mı?” diye sordum. Sesimde ince bir şüphe titreşiyordu. Üstelik bu şaşkınlığımın sadece yüzde biriydi.

Kant’ın yüzünde bir şeyler değişti. Kaşları hafifçe çatıldı,

dudakları sıkıca kapandı ama gözlerindeki sertlik gitmiyordu. Cevap vermek yerine sadece gözlerime baktı. O an cevaba ihtiyacım olmadığını fark ettim. Sessizliği, kelimelerin ifade edebileceğinden daha çok şey söylüyordu.

Kant bir Korucu ve Erindor'un vârisiydi. Oysa yüzüne baktığımda bu mirasın ona mutluluk getirmediğini görmek zor değildi.

Başını o kadar yavaş sallamıştı ki, neredeyse gözden kaçıracaktım. “Evet ama bu konuşmayı başlatanın ben olmam gerektiği anlamına gelmiyor.”

Yavaşça Korucu'ya doğru dönüp dikkatle inceledim. O anda benzerlikleri fark etmenin zor olmadığını anladım.

Sert hatları, güçlü çene yapısı ve gözlerindeki karanlık... Bunlar Kant'ın yüzünde gördüğüm detayların yansıması gibiydi. İkisi de gözlerini aynı şekilde kısıyor, yüzlerindeki aynı soğuk ifadeyle dünyaya bakıyorlardı. Babasından gelen bu izleri gizlemeye çalışsa bile şimdi oldukça belirgindi. Aralarındaki fiziksel benzerlik, gözden kaçırılması imkânsız bir gerçektir.

Kant'ın çenesindeki kasılmayı fark ettiğimde neredeyse bu gerçeği kendisinin de inkâr etmekte zorlandığını hissettim. Gözlerimi tekrar ikisi arasında gezdirirken dudaklarımın arasından neredeyse fısıldar gibi bir kelime döküldü. “Aynısınız.”

“Eğer bakmaya devam edersen, insanlar niyetini sorgulamaya başlayacak.” Bu kadar belli ettiğimin farkında bile değildim.

“Affedersin.” Erindor şimdi doğrudan bize bakıyordu. Gözleri sert ama sakince üzerimize odaklanmıştı. Bize değil, Kant'a doğru bakıyordu. Sanki onunla göz göze gelmeye çalışıyor, sessizce yanına gitmesini bekliyordu. Aralarındaki gerilim havada asılı kalmış gibiydi.

Yutkundum. “Konuşmaya sen mi başlamak istersin, yoksa ben mi başlayayım?”

“Uslu dur, Lena.”

Erindor'un yanına gitmemeyi tercih ettiğimi itiraf etmekten kaçınarak dudağımı ısırdım. Kant ona attığım bakışı anlamış gibi Erindor'a doğru yürümeden önce başını salladı ve kibarca koluma girdi.

Sürekli bu kadar centilmen olmasına biraz şaşırmıştım. Eğer Lena'nın yerinde benim olduğumu bilseydi bütün gece, "Onu yapma, bunu yapma, yoksa seni uykunda öldürürüm," deyip dururdu.

El ele tutuşmalar, yakınlaşmalar ve fısıldaşmalar bir roldü. Açıkçası üç kadeh şaraptan sonra bunları yapmak hiç zor değildi. Kibar Kant'a alışkın değildim ve bir yanımda yırtıcı canavarı geri istiyordu. Onunla sorunsuz bir iletişim kurmak katlanılır gibi değildi.

Eldamir Rothgar Hanesi'nden iki soylu kadın yaklaştığımızı fark ettiğinde Erindor'a veda ettiler. Onların gidişini izledim, muhtemelen yanlış yaptığım her şey hakkında sosyeteye bilgi vermeye gidiyorlardı.

"Erindor, bu bir onurdur." Kant kendisine tatlı tatlı gülümseyen Erindor'a tıpkı benim gibi reverans yaptı.

"O zevk bana ait..."

"Lena," diye ekledi beni göstererek. Bu isim insanların kullaklarında hızla dolaşmasına rağmen her biri birinci ağızdan duymak istiyordu.

Erindor'un kaşları sertçe kalktı. "Işık gibi mi?"

Bana sorduğunu ancak saniyeler sonra fark etmiştim. "Evet, lordum."

"Ah, lütfen. Bu unvan Kant için, bana Erindor de." Başımı bir kez daha eğdim, bu gece bu hareketi kaç kez daha tekrarlamam gerektiğini merak ediyordum. Açıkçası bundan nefret ettiğimi kolaylıkla söyleyebilirdim. "Elbette, Bay Erindor."

Tereddütle dikilen Kant'a baktım. "Baba, seni tekrar görmek güzel."

“Seni görmek de öyle, Lord Kant.” Nazik bir baş hareketi yerine çenesini daha da yukarı kaldırmıştı.

“Lena uzun süredir bana eşlik ediyor.” Bakışları kısacık bir an maskeli yüzüme dokundu. Yüzlerindeki tek bir kas bile kıpırdamıyor, yer değiştirmiyordu. Pozisyonu için iyi eğitilmiş bir düktü.

“Evet, çok çekici biri. Bu gece onun neden burada olduğunu anlayabiliyorum.”

Ona gülümsedim.

“Kartal Kanadı’nda hava nasıl, Lord Kant? Duyduğuma göre, geçen gece bir takım talihsiz olaylar yaşanmış,” diye sordu Erindor.

Bir öğrencinin ölümünden bahsediyorsa bu talihsiz olarak nitelendirilemezdi.

Başını salladı. “Kartal Kanadı hâlâ olduğu yerde duruyor, baba. Ancak her akademinin göğüslemek zorunda kaldığı fırtınalar vardır. Geçen gece olanlar da böyle bir fırtınanın yansımasıydı. O akademinin eğitmeni bensem sorun Bay Harlow’dan size bizzat taşınmadığı sürece ayrıntılar yalnızca beni ilgilendirir, değil mi?”

“Hâlâ arsız olduğunu görüyorum. Orada geçirecek daha çok vaktin olduğunu anlayabiliyorum.”

“Görünüşe göre bu bir sır değil,” dedi Kant.

Erindor bana döndü. “Peki ya sen?” Ne sorduğunu anlamaya çalışırken saniyeler geçiyordu. “Lord Kant’ın gelini olduğunda bir suikastçı akademisi binasında yaşamayı kabul edebilecek misin?”

Yutkundum. *Tanrılar.* Kimsenin gelini olmak istemiyordum. “Korkarım bu konuda kararsızım.”

Erindor, Kant’a dönerken kaşlarını kaldırıp kadehini yudumladı. “Gelinin kararsız.”

Kant cevap vermek için ağzını açmak üzereyken Garrison

sol tarafımdan beliriverdi. “Affedersiniz, Bay Tenebris. Konuşmak için bir dakikanızı rica ediyorum.”

“Pekâlâ,” dedi bana ve babasına baktıktan sonra. Bana kalırsa bu konuşmadan ayrılmaktan çok mutlu olduğunu belli etmeye çalışıyordu. Elimin tersini dudaklarına götürdü. “Umarım ben Garrison’la konuşurken Bay Erindor’a eşlik etmenin bir sakıncası yoktur.”

“Elbette yok.” Sesimde şüphesiz neşe vardı ama gözlerimle tehditlerimi savurmayı eksik etmedim. “Devam et.” Erindor’a dönüp ilham verici bir şekilde gülümsedim. Bakışlarında bende normal olmayan bazı şeyleri yakaladığını görüyordum. *Bingo*. Ben de onun için aynı şeyi düşünüyordum.

Büyük zihinler benzer düşünürdü.

ON ÜÇ

SAHTE LEYDİ NEREDE UYUR?

KANT TENEBRIS

Garrison'ı kalabalığın içinde takip ederken babamın, leydimin kafasını koparmadığından emin olmak için bir kez onlardan tarafa bakmayı ihmal etmedim. Hâlâ sıradanlardı, kıyame-te yaklaşmış gibi görünmüyorlardı. Yine de acele etmeliydim. Garrison insanların bizi görebileceği ama duyamayacağı kadar kalabalıktan uzaklaştırmaya devam etti. “Nöbetçiler bir saat önce akademide odanıza gizlice girmeye çalışan birini yakaladı.”

“Ne?” Elbette bu ilk değildi. “Bir saat önce olmasına rağmen neden bana şimdi anlatılıyor?”

“Çünkü yol uzun ve bir şey daha var.”

Evet, yol kesinlikle uzundu. “Ne oldu?”

“Adam onu anında öldüren bir zehir yutmuş. Bu yüzden onu sorgulayamadıklarını söylediler.”

“Kahretsin.”

Daha önce akademiye ve odama girmeye çalışanlar olmuştu. Her seferinde özel muhafızlardan ya da nöbetçilerden biri onları anında yakalamıştı. Bu girişimlerin bazen yatağıma girmeye

alışan kıızlardan kaynaklandığı da oluyordu. Yani birisinin sadece odama girmeyi başarmakla kalmayıp sorgulanmadan önce kendini zehirlemesi büyük bir zaferdi.

“Birinin neden sizin odanızda bir şey aradığını biliyor olamazsınız, değil mi?”

Başımı salladım. “Olağan şeyler dışında mı? Hayır. Bekle... bir şey mi arıyorlardı?”

“Bir gürültü duyduklarında ne olduğuna bakmaya gittiklerini ancak adamın çoktan masanızı boşalttığını, arşıflarınızı çıkardığını ve oturma odanızı yağmaladığını gördüklerini söylediler.”

“Ne istiyor olabilir ki?”

“Bilmiyorum. Belli ki aradığını bulamamış, Bay Tenebris.”

Bu hiç mantıklı değildi. “Bay Harlow biliyor mu?”

Garrison başını salladığında iç çektim. Bundan ne ıkarcasını sadece tanrılar bilirdi. “Adam öldükten dakikalar sonra Bay Harlow’u uyandırmışlar.”

“Güzel.” Harlow’un çoktan ıldırıldığını ve birilerine bağırdığını biliyordum.

“Ona benim ya da bana eşlik eden hiçbir öğrencinin zarar görmediğini, Korucu’ya mesajı ilettiğimi haber ver.”

“Elbette, Bay Tenebris.” Garrison her zaman diğer öğrencilerden bir adım önde gibi görünüyordu. *Neredeyse herkesten.* “Bir de... Baş eğitmen Marcus Harlow bu gece başka bir yerde uyumanızı istedi,” dedi yavaşça.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Unvanını bu denli uzatınca söylediklerinin daha kulak asılır olduğunu mu sanıyordu?

Sabır dileyen bir nefes aldım. “Peki nerede uyumam bekleniyor?” Suratına bakılırsa vereceği cevap iç açıcı olacakmış gibi görünmüyordu, bu da benim nefret edeceğim anlamına gelirdi.

Gözleri tekrar kalabalığa kaydı, aradığı şeyi bulduğunda

sertleşti. Bakışlarını takip ettiğim anda sırf onu kendim öldürebilmek için odama giren sersem hırsızı yeraltı dünyasına geri sürüklemek istiyordum. “Kesinlikle olmaz.” Korucu Kalesi’nde kalamazdım. Ona doğru döndüm.

“Bay Harlow aynı zamanda, eğer kendi başınıza hareket etmek istiyorsanız o zaman sizden yapmanızı isteyebileceği şeyleri kabul etmeye hazır olmanız gerektiğini söyledi.” Bana bu ifadeye katıldığını ancak yapılan eyleme katılmadığını belirten bir bakış attı.

Bay Harlow bir öğrenciyi gelin adayım gibi göstermemi kastetmişti. Ölüm işaretim, Raven Akademisi’nden kaçmaya kalktığımda beni öldürmek isteyen herkese açık bir hedef olacağım anlamına geliyordu. İşin en acı yanı, babamın koyduğu bir başka kural daha vardı... eğer bu işareti bilen biri gelinim olmayı kabul ederse, babam işareti nasıl sileceğini söyleyecekti. İşte bu yüzden Korucu balosuna sıradan bir suikastçı öğrencisini gelin adayım gibi getirmiştım. Tek bir anlığına bile olsa bu lanetten kurtulabileceğimi düşünmüştüm.

Hırsızın teki odama girmeyi denememiş olsaydı, Harlow bu gece uyanmayacaktı. Öğrencilerden birinin benimle muhafız olarak değil, sevgilim rolünde geldiğini bilmeyecekti. “Ah,” diye inledim tanrılara doğru. “İyi ama kız karyolada uyuyacak.”

“İyi tarafından bakın, en azından artık insanlar sizin ve onun birlikte oluşunuzdan şüphe etmeyecek.”

Söylediklerine ters ters bakışlarla karşılık verirken iyileşme sürecimi tamamlayıp partiye geri döndüm. Babam her zaman bana dokunmadan beni nasıl cezalandıracağını bilirdi. Akademi den bir suikastçı adayını sahte sevgilim olarak getirdiğimi anlaması, bana bir ders vermek adına aynı gece beni cezalandırması sürpriz olmamıştı. Bunu babamdan başkası yapmış olamazdı.

Sahte leydimin ellerinin titrediğini ve gözlerinin parladığını

birkaç metreden fazla yaklaşana kadar fark etmemiştim. Başta bunun rol mü, yoksa gerçek mi olduğundan emin değildim. Vücudunun geri kalanındaki hareketsizlik, sonraki birkaç adımı neredeyse koşarak atmama neden oldu.

“Burada neler oluyor?” Onlara yaklaşırken acil bir cevap talep ettim. Sesimi diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak ama babamın hiç parlak bir ruh halinde olmadığını anlayacağı kadar yüksek tuttum. “Lena? Ne oldu?”

“O iyi,” dedi Erindor neşeyle. “Ona korkunç bir hikâye anlatıyordum, bunu kaldıramayacağını fark edemedim.”

Babamın saçma açıklamasını görmezden gelerek ellerimi kızın omuzlarına koydum. Gözleri arkamdaki Erindor’un gözlerine kilitlenmişti. Başka tarafa bakmasını sağlamak için başını kendime doğru çevirmem gerekti.

Derin bir nefes aldıktan sonra nefesini yavaşça verirken vücudu titredi. Ne olduğunu, öfkesini kontrol altına almak için mi titrediğini, yoksa maskenin ardında parlayan gözlerinin gerçekte hissettiklerinin sadece yüzeysel bir yansıması mı olduğunu bilmiyordum. Bu kesinlikle hoşuma gitmemişti.

Bakışlarımı onunkinden ifadesi rahatsız edici sahte bir endişeye dönuşmüş olan Erindor’a çevirdim. “Ona ne söyledin?” Tekrar sordum, bu kez kızgınlığımı gizleme ya da sesimi alçak tutma zahmetine girmiyordum.

“Sana söyledim, Kant. Bir lord olabilirsin ama Korucu ailesinin bir misafirisin. Bu nedenle Korucu tarafından bir cevap verildiğinde sorgulamaktan kaçınmanı şiddetle tavsiye ederim.” Rütbesini başkalarından üstün tutmaktan her zaman hoşlanırdı, şimdiyse bundan kesinlikle zevk aldığını görebiliyordum.

“Sen...”

“Yeter artık. Tüm zırvalarını duyduk, Lord Kant. Akademiye küçük sınıflarına emir verebilirsin ama Korucular’a asla. Üstelik eş seçimini kırılğan olmayanlardan yapmanı dilerdim.

RAVEN SUİKASTÇISI

Bu sorgulayıcı üslubundan kaçınmalısın, yoksa seni uygun gördüğüm şekilde cezalandırırım.” Bunu yapacağını biliyordum. Tüm bunların neden yaşandığını bile biliyordum.

Bir kelime söylemesini dahi beklemeden ya da çıkışımızı kimin duyduğuna bakmadan Erindor’dan uzaklaşarak leydimi yavaşça kalabalığın arasından çekmeye başladım. Garrison ve diğerleri daha önce yaptıkları gibi hızla etrafımızı sardılar, vedalaşmaya zahmet etmeden uzaklaştık.

Araçta kimse bir şey söylemiyordu. Sahte leydi bizden gelen bakışları fark ettiyse bile belli etmiyordu. Fakat köşeyi döndüğümüz anda tüm tavırları değişti. Omurgası dikleşti, gözleri kurudu. Tuttuğum eli hâlâ hafifçe titrese de buna pek dikkat etmiyordum.

Gizli geçitte durmak yerine baloya gelen soylu insanlar gibi kaleye girdik. Korucu Kalesi’nin misafirhane kısmında kalacak, bu gece Kartal Kanadı’na dönemeyecektik. İçeri adım attığımızda sahte leydi sonunda beklediğim tepkiyi verip duraksadı. Neden şatonun koridorlarında olduğumuzu düşünüyor olmalıydı.

“Biri odama girmiş,” dedim açıklama yaparak.

“Ne?” Sesi bir bıçak kadar keskindi.

“Bulamadıkları bir şeyi arıyorlarmış, sonra akademinin muhafızları onu sorgulamak için yakalayamadan kendini zehirlemiş.”

“Ne arıyordu?”

“Hiçbir ipucu yok ama en kötü kısmı bu değil.”

“Daha kötü bir şey mi var?” Gözleri yavaşça benimkilere kaydı.

“Şey...” Bana ya da etrafımızdakilere saldırmasına neden olmadan bunu nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışırken bir an duraksadım.

“Babam senin suikastçı adayı olduğunu ve onu kandırma-ya çalıştığımızı anladı. Bay Harlow ise bu gecelik akademiye

dönmememiz gerektiğini söyledi. Güvenlik açısından böyle bir karar alınmış. Özetle bu gece aynı odayı paylaşacağız, sevgili Lena.”

“Anlıyorum.”

Ona tekrar baktım. “Bu konuda doğal olmayan bir sakinlik içindesin.”

“Burada mı, yoksa odamızda mı çığlık atmamı tercih edersin?”

“Anlıyorum.”

ON DÖRT

BİR MASKE KAÇ DEFA DÜŞER

ROWENAN LA BLANC

Kant yanında Garrison’la çekip gittikten sonra Erindor’a ailesini ve hiç umurumda olmamasına rağmen sağlığının nasıl olduğunu sormuştum. Cevapları kısa, kesik kesikti. Bu bir şeyler saklayan türden insanların sergilediği bir davranış biçimiymiş. Konuyu değiştirmek için ağzımı açtığım anda gözlerinin sertleştiğini, bana doğru eğildiğini fark ettim. Aramızda biraz mesafe bırakmaya çalışarak bir adım geri çekildim ama o konuşurken yürümeye devam ediyordu. “Kim olduğunu biliyorum. Ne olduğunu biliyorum.”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” dedim en masum sesimle. Kalabalıktan kimsenin bizi duyamayacağı kadar kısık sesle konuşuyorduk. Tekrar konuştuğunda Kant’ın geri dönmeye başladığını gördüm.

“Senin korkak annen bir haindi ve çektiği acıyı hak ediyordu.”

Bu cümle yüzümdeki maskemin değil ama büründüğüm soylu maskesinin düşmesine neden olmuştu. *Anneme ne olduğunu nasıl... nasıl biliyordu?* O anda düşünebildiğim tek şey buydu.

“Annen sırlarını mezara götürmüş olabilir ama ben onun ne yaptığını biliyorum.”

Sanki dünya ayaklarımın altından çekilmiş gibi hissediyordum. Erindor bizzat annemden, onun ölümünden ve sırlarından bahsediyordu. Muhtemelen sadece gerçek adımı, kim olduğumu bilmekle kalmıyordu. Kardeşimin kim olduğunu da biliyor olabilirdi.

Babamın gizli tutmak için çok uğraştığı her şeyin farkında olabilirdi.

Kant bize doğru yürüdüğünde ne dediğini duymamıştım. Hatta gözlerim onunkilerle buluşana kadar bana dokunduğunu bile hissetmedim. Bana nerede olduğumu, ne yapmam gerektiğini hatırlatan onun gözleriydi. Gözyaşlarımın düşmesine izin vermedim. Davranışım ile ilgili acınası mazeretini duyduğumda ellerimi boğazına sararak nefes borusunu kırmamak için Kant’ın ceketini tutmak zorunda kalmıştım.

Hâlâ kafamı toparlayıp hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordum. Oynamam gereken birden fazla rol vardı.

Korucu Kalesi’ndeki odaya girdikten sonra yavaşça ellerimi yüzüme götürerek maskenin iplerini çözdüm. Saçlarım maskeyle birlikte açığa çıkarken Kant’ın gözlerindeki o kısa şaşkınlığı fark ettim. Ardından maskemi düşürdüm. Gerçek yüzümle karşılarındaydım.

Ağladığım için her ihtimale karşı yaptığımız makyajımın aktığına emindim.

“Maskeler düşmeli, değil mi?” Sesim hâlâ alaycıydı ama altındaki kararlılık hissediliyordu.

Kant bir süre sessizce beni süzdü. Gözleri sanki bir şeyleri tartıyormuş gibi üzerimde gezindi. Sonra o sinsî gülümseme yine dudaklarına yerleşti.

Bir adım ileriye atarken yüzünde alaycı bir ifade vardı. İşte alışkın olduğum canavar dönmişti. “Sen koltukta uyuyacaksın,” dedi emreden sesiyle.

Bir kahkaha dudaklarımın ucuna kadar gelse bile sadece gülümsemeyle yetindim. Alaycılığımı saklamadan, “Çok geçmeden mertlik bozuldu,” diye karşılık verdim.

Kant’ın yüzündeki gülümseme keskinleşti. “Dedi sahtekâr.” Kelimeleri odayı doldururken atmosfer daha da ağırlaştı.

Adımlarımı yavaşça ona doğru atarken bakışlarımda meydan okuma olması için çabalıyordum. Açıkçası bu bakışa babamın beni gönderdiği görevlerde oldukça çalışmıştım. “Yalnızca sana, senin de yanılabileceğini göstermek istedim.” Sesim bu oyunun içindeki keyfimi yansıtır tondaydı. Ona karşı oynadığım bu tehlikeli kelime oyunları, adeta içimde bir kıvılcım yakıyordu.

“Aslında kim olduğumu ruhun bile duymadı! Sandığın gibi zeki biri değilsin!” diye bağırarak istiyordum. En azından bu gecenin kazancı bu olurdu.

Kant gözlerini üzerimden ayırmadan sinsî bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Lena’nın memelerini metrelerce öteden tanırım, inan bana seninkilere hiç benzemiyor. Asla yanılmadım.”

Dalga mı geçiyordu? Kaşlarımı kaldırıp sesimi kontrol altında tutarak sordum. “Şimdi en başından beri Lena olmadığının farkında olduğunu mu söylüyorsun? Senin hakkında onca şey öğrenmeme neden müsaade ettin öyleyse?”

Kant bir adım daha yaklaştı, ifadesi hiç değişmemişti. “Hakkımda paha biçilemez bir şey öğrenmedin, ufaklık.” Sesi soğuktu, konuştuklarımız önemsiz şeylermiş gibi kısıktı. “Evet, öyle söylüyorum.”

Geri adım atmadım. Hatta ona daha da yaklaştım, mesafeyi bilerek azaltmıştım. “Babasından korkan küçük bir oğlan olman dışında,” dedim alayla. Söylediklerimle birlikte gözlerindeki o tanıdık öfkeyi gördüm, bu öfke mümkünmüş gibi onu daha tehditkâr gösteriyordu.

Kant’ın çenesindeki kaslar gerildi. “Konu ondan korkmaksa, sen anlat çünkü seni tam karşısında bulduğumda dizlerin titriyordu,” derken sesi buz gibi soğuktu.

“Söylesene, Kant,” dedim sesimi daha da alçaltarak. “Seni bir prenses gibi kaleye kapattığında senin dizlerin titremiş miydi? Sahi, neyin bedelini ödüyorsun?”

Kant bir an için suskun kaldı. “Eğer ben buna cevap vereceksem sen de vereceksin.”

Ona şüpheyle baktım. “Açık konuş.”

Kant bir an için duraksadı. Gözlerimde bir şeyler okur gibiydi, sonra yavaşça bana biraz daha yaklaştı. Bu kadar yakın olmak her ikimiz için de tehlikeliydi ama o tehlikeden keyif alıyordu. Gözlerini saçlarımda dolaştırdı, aniden elini kaldırarak saçlarımdaki ince uçlu topuz tokasına uzandı.

Kapıyı açmak için kullanacağım ince uçlu topuz tokasıydı.

Bir an için ne yapacağını anlayamadım ancak parmakları onu kavradığında öylece durdum. Soluk aldığım her an, onun kısık gözleriyle bana daha çok yaklaştığını hissediyordum. Babasının ofisini neden karıştırmak istediğimi mi soracaktı? *Tanrı aşkına*, Korucu’nun ofisini karıştırmak istemeyen tek bir kişi bile yoktu.

Kant yavaşça kafamdaki şişi çıkardığında saçlarım belime kadar döküldü. “Korucu’nun kapısında ne aradığını söylemek istersin belki?” Kelimeleri bu sefer daha ciddi bir ton taşıyordu. Tehditvari değil, daha çok sorgulayıcıydı. Onun bir şeyler sakladığını biliyordum ama ben de boş değildim. Bunu gayet iyi biliyordu.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Kant bir kez daha gözlerini saçlarıma kaydırırken yüzünde tek bir kas bile oynamadı. “GörünüŖe göre bu gece herkesin sırrı kendine kalacak,” dedim sesimi olabildiğince sakın tutmaya özen göstererek.

Odaya hızlıca bir göz gezdirdim. Altın renginde ve elbette sadece bir yatağımız vardı. Kant bir Ŗey söylemeden önce bir yastık alıp yatağın ayak ucundaki alçak kanepeye fırlattım.

“Eğer yatağı benim almam için ısrar edersen, uyumadan önce bunu okurum,” diye tehdit ettim. Ağzını açtığını gördüğümde yatağın başındaki aşk şiirleriyle dolu kitabı salladım.

“İsrar etmek mi? Unut bunu, söylediğim gibi sen kanepede yatıyorsun.” Ağzı sert bir çizgiye dönüşmüştü. Elimde tuttuğum kitabı işaret etti. “Onu nereden çaldın kim bilir.”

“Şansını zorlama. Derin bir uykuya dalmadan önce sana masal okumam gerekip gerekmeyeceğinden endişelendim o kadar. Ortaya uyurken başparmağını emdiğin tatlı bir an çıkacağına eminim.”

“İnanılmazsın.” Ceketini çıkararak yatağın ayak ucuna attı.

“İnanılmaz derecede muhteşem, komik ve...”

“Gereksiz mi?”

“Ölümcül diyecektim.”

Gözlerini devirip banyoya doğru ilerlemeye başladı. O içeri girer girmez saçlarıma dolanmış minik tokaları çıkarmaya koyuldum, elbisemi yavaşça üzerimden sıyırdım. Yatağın üzerine özenle katlanmış olarak duran, bana göre fazlasıyla kısa ve ipekten yapılmış kraliyet mavisi geceliğı elime aldım. Üzerime giymeden önce bir an duraksadım. *Yüceler*, gecelik seçimlerini yaparken akıllarından ne geçiyordu?

Fazla düşünmemeye çalışarak geceliğı hızla üzerime geçirdim. Neyse ki, odada büyük ve kalın bir battaniye vardı.

Kant banyodan çıktığı anda hızla battaniyeye sarınıp yatağa yattım. Elbette kanepede yatacağımı söylerken dalga geçiyordum.

Aziz aşkına.

Bilin bakalım kim tişört giymeden vasat eğitiminin ona kazandırdığı o etkileyici karın kaslarıyla öylece yürüyordu. Dahası şaşırtıcı derecede bronzlaşmıştı. Sürekli üniforma ve siyah bir şeyler giyen biri olarak bronzlaşmasını beklemezdim ama çok yanılmıştım. Yaz boyunca akademi bahçesinde gömleksiz antrenman yapıp yapmadığını merak ettim.

Öldürdüğüm adamlar arasında da karın kasları olanlar vardı. Özetle iyi bir fizik, kimsenin canına kastetmemin veya ondan nefret etmemin önüne geçemezdi. Özellikle de aynı odayı paylaştığımız bu gece, her bir uzvunun yerli yerinde olması beni rahatsız ediyorken üzerimde hiç etkisi olmazdı.

Biraz daha medeni olup örtünemez miydi? Yine de yün battaniyenin altında neredeyse hiçbir şey giymeyen bendim.

Kant omuz silkti. “Dinlenmeye ihtiyacım var. Yatakta ben yatacağım, eğer bunu bekliyorsan.”

“Neden yalnızca senin dinlenmeye ihtiyacın oluyor?”

Kant kaşlarını çatarak bir adım yaklaştı. “Koltuk oldukça rahat. Yatağı bana bırakmanı tavsiye ederim, yoksa gece senin için zor geçebilir,” dedi kapıya bakarken. Beni kapıya mı koyacaktı? *Göt herif.*

Bunu yapacağından hiç kuşku yoktu.

Kaşlarımı kaldırıp doğruca yüzüne baktım. “Bütün gece senin için rol yaptım ve tehdit mi ediliyorum? Koltukta uyumaya gayet alışkın olmalısın. Yoksa tüm eğitimi rahat yataklarda mı geçirdin?”

Kant’ın gülümsemesi kayboldu. “Yatakta mı yatmak istiyorsun? Öyleyse yerini kaybetmemek için çok mücadele etmen gerekecek.”

Gözlerimi daralttım. “Bu yataktan beni çıkarabileceğini sanmıyorum.”

“Sana bunun için bile dokunmazdım.”

Pislik.

İkimiz de sessizce birbirimizi süzdük. Gerilim iyice yükselmişti. En sonunda Kant derin bir nefes alıp yatağın kenarına yürüdü.

“Peki,” dedi yorgun bir şekilde. “İkimiz de yatakta yatabiliriz, herkes kendi tarafında kalacak.”

“Bu uyarıyı kendine yap.” Yatağın diğer ucuna kaydım. “Ayrıca üzerine bir şeyler giy, göz zevkimi bozuyorsun.”

“Öyleyse gözlerini kapat.” Bir süre sessizce birbirimizi izledikten sonra yatağın en uzak iki ucuna yerleştik. Aramızda kalan mesafe ne kadar geniş olursa olsun, yan yana uyuma fikri garip geliyordu. Yorganı üzerime çekip sırtımı ona döndüm. Kant da aynı şekilde sırtını bana dönerek yatağın diğer ucuna yerleşti.

Onu öldürmek istiyor olsaydım elime bu geceden çok daha iyi bir fırsat geçmeyecekti. Biraz düşününce o da aynı planı yapıyor olabilirdi.

Odayı sessizlik kapladı. Her ikimiz de kendimize ait küçük alanımızda kalmakta kararlıydık. Odadaki bu sessizliğe rağmen uyanık olduğunu hissedebiliyordum.

Kant yatakta kıpırdanırken nöbetçilerin ayak seslerinden kapının hemen önünde olduklarını anlamıştım. Uykunun beni ele geçirmesine izin vermeden önce Kant’ın nefes alışının yavaşlamasını, derinleşmesini beklemeye başladım. O uyumadan uyuyamazdım.

Zihnimi rahatlatmak için nehirlerin, dağların ve huzurun olduğu uzak bir adayı hayal ediyordum.

Anılar gözümün önünden geçmeye başlamıştı. Annemin ölümü, yediğim yumruklar, babamın yabancılara boğazını kesmesi... tüm kötü anılarım aklımdaydı. İzdihamdaki atlar gibi yanımdan geçip gidiyorlardı. Anı üstüne anı zihnimi tırmalıyor, teslim olmam için yalvarıyorlardı. Anılar giderek daha yüksek sesle dile gelirken zihnimdeki yaratıkların keyifli kahkahalarını duyuyordum. Her biri daha hızlı, daha acımasız ve daha acı verici oluyordu.

“Lütfen,” diye yalvardım. “Lütfen, beni rahat bırakın. Lütfen.”

Sesler kısılırken uzaktan yumuşak bir ses gelmeye başladı. Tanıdığım ve güven anlamına geldiğini bildiğim bir kadın sesiydi. Bana doğru yürümekten başka bir şey yapmayan, onunla kalmam için yalvaran bir sestiydi. Geri dönmemi istiyordu. Hem özlediğim hem de hayranlık duyduğum bir sestiydi. Diğerleri kadar uzun süredir ortalıkta olmayan, bir şekilde eski ve rahatlatıcı hissettiren bir sestiydi.

“Rowenan,” diyordu ses. “Rowenan, uyan.”

Adımı söylemeye devam ederken gözlerimi açtım ve ayaklarımın yanında bir ip buldum. Ne anlama geldiğini, nereden çıktığını bilmiyordum ama tekrar çağırdıkça ip sesin yankısıyla parlıyordu. Bu yüzden sesin çağrısına odaklanarak ipi yakalayıp sıkıca tuttum. Dokunduğumda ipin gerilmesiyle diğer ucun uzak bir yerden çekildiğini hissettim. Bırakmak istemeyerek elimi ipin daha yukarısına götürdüm. Kendimi dışarı çekmeye başladım. Zihnimdeki yaratık sinirli bir hırlamayla ipe doğru uzandı. Bağırarak yalvardım ama elim ipe değdiği anda benden üç kat büyük bir diken fırlayıp yaratığın pençesine saplandı.

Yaratık acı içinde çığlık atarak elini ipten çekti. Bu gerçekten ellerimin titremesine neden olmuştu. Aşağı baktığımda ipin bir çeşit bitkiye dönüştüğünü gördüm. Bir sarmaşıktı. Ses tekrar çağırdığında kulağa daha telaşlı geliyordu, bu yüzden dikenin etrafına uzanıp ilerlemeye devam ettim. Karanlık beni tamamen sararken bile sarmaşığa doğru tırmanmaya devam ettim. Ellerim görünmez olmuştu. Sarmaşığın yapraklarının karnıma ve kollarıma sürtündüğünü hissediyordum, bu yüzden karanlığın beni ele geçirmesine izin verdim.

Uyandığımda hâlâ Kant'ın yanında uzanıyor olduğumu fark ettim. Neyse ki, birbirimize biraz bile yaklaşmamıştık. Ensemdeki tüyler ürpermişti, boğazım acıyla sızlıyordu. Saat çok erkendi ama akademiye dönmek için o kadar erken sayılmazdı. Üstelik bazılarımızın girmesi gereken dersleri vardı.

Sakince uyandırmak için, "Kant?" diye fısıldadım. Ancak uyanıp kafasını benimkine çarpma riskini göze almıştım.

Gözleri bir anda açıldığında nefesim kesildi. Deniz yeşili gözlerinin yerine biri turuncu, diğeri gümüş rengi gözler gelmişti. "*Bu da ne?*" diye kendi kendime sordum. Aynı anda bir gecede göz renginin değişmesine bir açıklama bulmaya odaklanmıştım.

Kant birden ayağa fırladı, ellerini açıkta kalan boynuma doğru uzattı. Ağırlığını kullanarak beni sırtüstü çevirip boğazımı sıkıldığında onu durduracak zamanım bile olmamıştı. Kapının açıldığını ve odaya birkaç ayak sesi girdiğini duyabiliyordum. Garrison'ın sesi çoktan beni neler olduğu konusunda sorgulamaya başlamıştı ama onu tam olarak duyamıyordum.

Garrison onu üzerimden çekmek için hamle yapınca elimi uzatarak durmasını işaret ettim. Onu daha fazla kışkırtmak durumumuza yardımcı olmayacaktı. Bu Kant değildi ve o değilse, hayatlarımızı umursamayacaktı. Sahi ne zaman umursamıştı ki? Bunun sonu kimse için iyi olmayacaktı. Bir tür atak geçiriyor olmalıydı.

Garrison uzaklaştı. Kant'ın yüzünde maskesi olmasa da henüz kimse gerçeği görece kadar yaklaşmamıştı.

Ürkütücü gözlerine tekrar bakıp ellerimi teslimiyetle uzattım.

"Kant." Nefes borumdaki acıdan irkilerek denemeye devam ettim. "Kant, benim. Rowenan. Bırak beni." Tabii bu beni öldürmek istemesine engel olursa ne hoştu. Hatta belki daha istekli olmasına bile neden olabilirdi.

Nefes almaya çalışırken hırıltılarım kulaklarımda yankılanıyordu. Otomatik olarak bu sestten nefret etmiştim.

“Bay Tenebris!”

Gerçekten umursamaz bir yaratığa dönüşmüştü. Elimi yavaşça bileklerine doğru götürürken beni bayıltıp bayıltmayacağından ya da nefes borumu kırıp kırmayacağından hâlâ emin olamıyordum. Birkaç saniyem kalmıştı.

Belki de bir tür atak geçirdiği falan yoktu. Yalnızca beni ortadan kaldırmak için yaptığı masum bir plandı.

“Kant. Bırak beni.” Avucumu bileğinin dış tarafına getirip parmaklarımı dikkatlice bileğinin etrafına doladım. Ona zarar vermek istemiyordum çünkü şu an onunla savaşacak enerjim yoktu. Bu durumdan kurtulmamın en az tehlikeli ve en kolay yolu, bileğindeki nabızı sıkarak bayılmasını sağlamaktı.

Umarım.

Parmaklarımı yavaşça atardamara bastırmaya başladığımda birkaç kez göz kırptı ve başını bir kez salladı. Gözlerini tekrar açtığında yeşil gözlerini görünce neredeyse ağlayacaktım. Biraz korkmuş olduğumu kimseye itiraf edemezdim. Gözlerini yeniden açıp artık tamamen uyanmış olan Kant bana ve boynuma doladığı ellerine baktı. Görünürdeki yeşil gözleri kocaman açılmıştı.

“Kahretsin.” Ellerini boynumdan çektiğinde derin bir nefes aldım. Öksürüklerim arasında kusmamaya çalışarak boğazımı yokladım, yara olup olmadığını kontrol ettim. Yalnızca yakıcı bir acı ve gergin bir boğaz bulduğuma şükrederken Kant’a döndüm.

Onu dehşete düşmüş halde buldum. Arkasını döndü, hızlıca yatak başlığındaki maskesine uzanıp yüzüne geçirdi. “Ne olduğunu bilmiyorum.”

Garrison diğer yatağın kenarında dikilmişti. “Bu çok... çok kötü bir kâbus olmalı, Bay Tenebris.” Onun da gözleri koca-

mandı. Sanki hâlâ Kant'ın saldırmasından korkuyormuş gibi ondan uzak duruyordu. En azından bu işten paçayı sağ salım yırtmıştı. Diğer yandan benim, muhtemelen birkaç saat içinde belirecek morlukları açıklamanın iyi bir yolunu bulmam gerekecekti. *Bay Tenebris'in* yatağındayken boğulmuş olmanın iyi söylentiler çıkaracağını sanmıyordum.

“Ben... ne olduğunu bilmiyorum.” Sanki başı ağrıyormuş gibi başının yanlarını ovuşturuyordu.

Kant'ın çıplak ve fazlasıyla açık bacaklarımın karşısında olduğunu fark ederek hızla doğruldum.

Hiçbir şey söylemeden bana sersem bir sırtışıla bakan Garrison'a döndüm. *Zihninden geçenleri biliyorum. Adi.*

Kant ikimize de bakmadan banyoya yürümeye başladı ama kapıyı kapatmadan önce bir saniyeliğine durup konuştu. “Artık dönmeliyiz, toparlanın.”

Bu da neydi böyle?

ON BEŞ

BAŞIM BELADA MI?

ROWENAN LA BLANC

Akademiye girer girmez geç kalışımızın farkındalığıyla hızlı adımlarımızı sıklaştırmıştık.

Antrenmana yetişmek için olabildiğince acele ediyorduk. Kant sessizce arkamızdan yürüyordu, yüzündeki ifadesizliği hiç bozmadı. Her zamanki sert ve mesafeli duruşu bu defa daha donuk görünüyordu.

Kant birden adımlarını yavaşlatıp geride kalmaya başladı. Göz ucuyla ona baktım ama soğuk ifadesinden hiçbir şey okuyamadım. Yön değiştirdi, hiç konuşmadan Kartal Kanadı'na doğru yürümeye başladı. Nereye gittiğini biraz bile merak etmiyordum. Umarım cehenneme giderdi. Bu sabahki olaydan sonra hiçbirimiz konuşmamıştık. Zaten beni neredeyse öldüreceği için açıklama yapmasını beklemiyordum.

Sahaya sessizce yaklaştık. Diğer öğrenciler çoktan yerlerini almıştı. Gözlerim eğitim alanının merkezindeki büyük boş alana kaydı. İpler, tırmanma duvarları, ağır taş bloklar ve diğer engeller dikkatimi çekti. Bayan Wren'in dersine bir dezavantajla başlıyorduk. *Gecikmiştik.*

“Geç kaldınız,” diyen buz gibi bir ses yankılandı. Samantha Wren ders alanında tam da beklediğim gibi dimdik duruyordu. Gözleri bizi süzdü, adeta zayıflıkları birer birer ortaya çıkaracak türden bakışlardı. Hızla giyilmiş üniformamla buruşuk pelerininim zayıflık sayılıyor gibiydi.

“Bir daha olmayacak, Bayan Wren,” dedi arkamdan öne çıkan Garrison. Ancak bu tür şeylerin burada yeri yoktu. Akademi özür dilemenin ya da mazeretlerin anlamı yoktu. Sadece sonuçlar ve zamanlama önemliydi.

“Eğer bu gerçek bir görev olsaydı, takımın seni beklerken çoktan ölmüş olurdu,” dedi Bayan Wren. Aynı anda hepimizin ifadesini inceliyordu. Haklıydı, bu dünyada tek bir hata diğerlerinin hayatına mal olabilirdi.

Derin bir nefes alarak başımı hafifçe öne eğdim. Bakışlarını üzerimden çekip diğer öğrencilere yöneldiğinde biraz olsun rahatladım. Bayan Wren konuşmaya devam etti. “Bugünkü ders takım çalışması ve liderlik üzerine olacak. Hepiniz bireysel olarak güçlü olabilirsiniz ama gerçek güç, bir ekip olarak çalıştığınızda ortaya çıkar. Liderinizi seçin ve görevlerinize başlayın.”

Bir süre herkes birbirine bakmakla yetindi. Ekip oluşturma kısmı her zaman gergin olurdu. Kimse liderlik sorumluluğunu almaya gönüllü değildi çünkü başarısız olurlarsa bütün gözler onların üzerinde olurdu. Gözlerim çevremdeki öğrencilere kaydı. Hızlıca bir analiz yaptım. Adrian güçlüydü, fiziksel olarak yetenekli ve zekiydi. Ancak aşırı özgüveni zaman zaman yanlış kararlar vermesine neden olabilirdi. Diğer yandan aralarında lider olabilecek tek kişi oydu.

Kararlı bir sesle öne çıkarak, “Ben olurum,” dedi Adrian. Gözleri ben dahil on iki takım arkadaşının üzerinde gezindi.

Bayan Wren’in dudaklarında beliren ince gülümseme dikkatimi çekti. Bu ifadesi genellikle testin en zorlu kısmının

başlamış olduğunun işaretiydi. “Liderinizi seçtiyseniz, elinizi çabuk tutun.”

Görevimiz netti. Bir dizi fiziksel engeli aşarak hedef noktalara ulaşacak, sonunda gizli bir bilgiyi ele geçirecektik. Bütün bunları ekip olarak yapmamız gerekiyordu. Hızlı, kararlı ve organize bir şekilde hareket etmek zorundaydık. Adrian hızlıca talimatlar vermeye başladı. İlk engel önümüzdeki yüksek tırmanma duvarıydı. “Rowenan, sen hızlısın. İlk sen çıkacaksın, biz seni takip edeceğiz.”

Başımı sallayıp sessizce görevimi kabul ettim. Bu tür antrenmanlarda fazla konuşmanın bir yararı yoktu. Harekete geçmek, yeteneklerini göstermenin tek yoluydu.

Duvara yaklaştığımda, parmak uçlarımın taş yüzeye nasıl sıkı sıkıya tutunduğunu hissettim. Tırmanmak her zaman en sevdiğim kısım olmuştu. Hızlı ve dengeliydim. Kaslarımın çalıştığını hissederek yukarı doğru ilerledim, neredeyse hiç zorlanmadan tepeye ulaşmıştım. Aşağıya baktığımda diğerlerinin de hızla yaklaştığını gördüm. Ancak Adrian ve birkaç kişi benim kadar çevik değildi. Duvarı geçmek onlar için daha zorlayıcıydı.

İlk engelin ardından ilerlerken takımın hızı düşmeye başladı. Adrian zekice stratejiler sunsa da takımın uyum sağlayamadığı açıktı. Takım arkadaşlarımın yorgunluk belirtilerini gözlemleyebiliyordum. Adrian sürekli talimatlar veriyordu ama herkes aynı hızda ilerleyemiyordu. Bir yandan geri kalan ekibi beklemek zorunda kaldıkça sinirlenmeye başlıyordu.

Bir sonraki engelde ipli bir köprüde ilerlememiz gerekiyordu. Köprü dar ve dengesizdi. Sırayla ilerlememize rağmen ekibin bir kısmı tökezlemeye başladı. Adrian hızlıca çözüm üretmek yerine, yine aynı stratejiyi tekrarlıyordu. “Devam edin! Hızlanın!” Fakat bu işe yaramıyordu.

“Biraz yavaşlamalıyız. Herkes aynı hızda ilerleyemiyor,” dedim Adrian’ın yüzüne bakarak.

Bana sinirli bir bakış attı. “Düşünüyorum.”

“Eğer böyle devam ederse bitiremeyeceğiz,” diye cevapladım. Gözleri boynuma kaydı, muhtemelen morluğun oluştuğu yere bakıyordu. Yeni fark ediyor olmalıydı. Gözlerini kıstı. Bu tepki sonra konuşacağız demekti. Gözlerimle diğer öğrencilere işaret ettim. Yorgunlardı, herkes kendi temposunda ilerlemek istiyordu. Adrian bir an için düşündü. Gözlerinde bir şeylerin değiştiğini gördüm. Direnmek yerine başını salladı. “Tamam,” dedi sonunda. “Senin planın ne?”

Parkurun arkasında hareket eden bir gölgeyi yakaladım. Sessiz adımlarla yaklaşan bir öğrenci, Bayan Wren’nin yanına gelmişti. Adeta havadaki rüzgârın bir parçası gibiydi, benden başka kimse onun varlığını fark etmedi. Diğer öğrenciler hâlâ aldıkları talimatlara odaklanmıştı.

Öğrenci, Bayan Wren’nin kulağına eğilip birkaç kelime fısıldadı. Fısıltılar o kadar sessizdi ki, tek kelimesini bile duyamadım. Bir an için Bayan Wren’in ifadesinde hafif bir değişiklik gördüm, ardından gözlerini bana çevirdi. Hiçbir açıklama yapmadan yalnızca adımı söyledi. “Rowenan.”

O an hissettiğim gerilim daha da arttı. Yüzündeki katı ifade hiç değişmeden, “Baş eğitmen seni çağırıyor,” dedi Samantha. *Marcus Harlow*. Bu kelimelerin ardındaki anlamı, bunun sıradan bir çağrı olmadığını hissediyordum. Başımı hafifçe sallayıp hızlıca bahçeden ayrıldım. Arkada kalan öğrenciler, hiçbir şey olmamış gibi derse devam ediyorlardı.

Adrian’ın arkamdan baktığını hissediyordum. Büyük ihtimalle dün gece işleri batırdığımı düşünüyordu. Aslında büyük ihtimalle Bay Harlow da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı.

Kendimi bu duruma ben sokmuştum. *Seni aptal.*

“Bir geceliğine Kant’ın sahte sevgilisi olabilirim,” demiştim. “Ne yanlış gidebilir ki?”

Ah, bilemiyordum. Tanrıların lanetlediği Bay Harlow’un

bunu öğrenip Kant’la aynı odayı paylaşmamız için ısrar etmesine ne dersin? Buna ne demeliydi!

Tabii babasının orada olacağını ya da Kant’ın odasına bir yabancı girdiği için akademiye dönemeyeceğimizi bilmiyordum. Bana kalırsa, plan biraz kontrolden çıkmış gibi görünüyordu.

Antrenman yapan sınıfların yakınından geçerken atılan bıçaklardan biri arkasından geçtiğim tahtaya saplandı. Onlara dönüp baktığımda eğitmenlerinin Kant olduğunu gördüm. Bakışmamız yalnızca saniyeler almıştı. Bıçak attıkları tahtalar küçük yarıklarla doluydu.

Yeniden Kant’a bakmak için döndüm ama o orada değildi. Onu son gördüğümde tam bir ölü cesaretiyle fırlatılan bıçakları yakından izlemek için tahtanın yanında duruyordu. Şimdi ise Kant’ın nereye gittiğine dair hiçbir iz yoktu.

Dakikalar sonra düşünceli şekilde Bay Harlow’un odasının önünde durduğumda kapısının hafifçe açık olduğunu fark ettim. Tıklattıktan sonra sessizce yaklaşip içeri baktım. Hemen kitaplığının önünde dikiliyordu, bir eli hâlâ rafların üzerindeydi. Önceki karşılaşmamızda takındığı ifadenin yerini, mümkün olabilirmiş gibi daha soğuk bir ifade almıştı.

Akademi çanı iki kez çaldı. Saat sabahın onuydu.

Harika. Antrenmanı tamamen kaçırmıştım.

Yüzüme bakarken dikleşti ve ellerini ardında birleştirdi. “Bayan La Blanc.” Masasına oturmadan önce kısa bir anlığına göz temasımızı kesti. “Yaklaşın lütfen.”

Söylediğini yapıp odanın içinde birkaç adım attım.

Biraz sessizlikten sonra, “Açık ve hızlı olmak gerekirse,” diye devam etti. “Eğer bir daha dün geceki gibi aptalca bir şey yaparsan, Raven Suikastçısı olma serüvenin burada biter. Anladın mı?” Gözlerinin içine bakarken başımı salladım.

“Akademinin kuralları seni korumak için koyuldu, Rowe-

nan. Yaptığın şeyin ciddiyetini anladığını düşünmüyorum,” dedi sesi daha da keskinleşirken.

Yutkundum ve derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. Gözlerimi kaçırmadan, “Anlıyorum. Ama bu görev benim için kişisel bir meseleydi,” diye açıkladım.

Harlow’un bakışları derinleşti. “*Dalga mı geçiyorsun?*” dercesine bakıyordu. Yumuşamamıştı, tam tersine durumun kişisel olması onu daha çok öfkelenirmişe benziyordu.

“Bu ‘kişisel meselenin’ akademideki yerin üzerinde bir önemi yok,” dedi sertçe. “Bu son ihlalin olmalı, Rowenan. Seni bağışlamak için bir sebep arıyorum. Akademideki geleceğin attığın adımlara bağlı ve sen onu tehlikeye atıyorsun. Az önce belirttiğim gibi itaatsizliğin bir daha tekrarlanırsa bunun sonuçları çok daha ağır olur.”

Tekrar başımı sallayarak onayladım. Bu durumdan en az hasarla çıkmanın tek yolu bu gibi görünüyordu.

Odadaki sessizlik beni neredeyse boğuyordu. Bay Harlow’un gözlerinden kaçamıyordum ama ona karşı sessiz kalamazdım. Toparlanmak için derin bir nefes aldım, başımı eğip odadan çıkmak için adım attım.

Tam kapıya ulaştığım sırada Harlow’un sert sesi arkamdan yankılandı.

“Bitmedi.” Arkamı döndüğümde konuşmadan önce beni incelediğini gördüm, sanki asıl konuşmak istediği şeyi henüz söylememişti.

Bir an duraksadıktan sonra bakışlarını doğruca bana dikerek devam etti. “Bay Tenebris, partide yaşananlarla ilgili bana bir şeyler söyledi. Orada bazı sorunlar çıkardığını, planların dışına çıktığını duydum.” Sesi alışlagelmiş sakinliğinin arkasına gizlenmiş bir tehdit taşıyordu. *Adi Kant. Sersem Kant. Aşağılık Kant.*

Kalbim bir anda hızla atmaya başladı. Kant’ın bu durumu

ona bu şekilde aktarmış olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Bu alenen bir iftiraydı. Elbette partide her şey planlandığı gibi gitmemişti ama bunun sorumlusu ben değildim. Bakışları daha da kısıılırken, “Bay Tenebris özellikle senin dün gece kontrolünü kaybettiğinden bahsetti,” diye devam etti Bay Harlow.

“Bu doğru değil, efendim.”

Kaşları havalandı. “Raven Akademisi eğitmeninin yalan söylediğini mi ima ediyorsun?”

Söyleyecek bir şey bulamadım. Yenilgiyle omuzlarım düştü. Canımı ve planımı seviyorsam her adımımı dikkatli atmam gereken bu noktada, kelimelerimi özenle seçmek zorundaydım. “Elbette hayır, efendim.”

Söylediğini yapacaktım. Beni bir daha uyarmasına gerek kalmayacaktı çünkü bir daha öğrenmesine izin vermeyecektim.

“Dün gece o şatoda bulunman tesadüf değildi, Rowenan. Bunu biliyorum. Eski yaraları deşmek, bazen sandığımızdan daha karmaşık sonuçlar doğurur.” Sesi sakın ama bir o kadar keskin geliyordu. Sanki her şeyi biliyordu ama bunu açıkça ifade etmemeyi seçiyordu. Yutkundum çünkü annemden bahsediyordu.

O an içim daraldı. *Biliyor... Her şeyi biliyor*, diye düşündüm. Elbette biliyordu, onun için tahmin etmesi zor değildi. Harlow sadece itaatsizlik ettiğimi değil, kişisel motivasyonum olan planı da fark etmiş olabilirdi.

Odadaki ağır sessizlik altında boğuluyor gibiydim ama sorularımı daha açık hale getirmek zorundaydım. Cesaretimi toplayarak bir anlığına gözlerini aradım ve derin bir nefes aldım. Bay Harlow’un bildiklerini bana söylemeyeceğini biliyordum, yine de sormak zorundaydım.

“Annem hakkında öğrenmek istediğim bir şey var,” dedim sesimi yavaşça kontrol ederek. “Aynı binada, aynı derecede eğitim aldığınızı biliyorum. O zamanlar onun hakkında ne dü-

şünüyordunuz? Belki küçük bir şey bile olsa... hatırladığınız ufak bir detay?"

Arkadaş olup olmadıklarını merak ediyordum.

Yüzlerce sorunun sadece küçük bir parçasıydı. Harlow'un yüzü değişmedi ancak gözlerinde beliren o derin, düşünceli bakışlarıyla geçmişten bir şeyleri hatırladığını belli ediyordu. Buna rağmen düşündüğü her şeyi dile getirmesi beklenmedik olurdu.

Harlow sanki söylediğim her kelimeyi tartıyormuş gibi gözlerini hafifçe kıstı. Yüzünde duygusal bir ifade yoktu ama gözlerinde bir şeylerin değiştiğini fark ettim. Sonunda kısa, keskin bir cevap verdi. "Annen akıllıydı. Her zaman görevine sadıktı, kimseye karşı zayıflık göstermezdi."

Harlow'un söyledikleri kulağımda yankılanırken içimde bir boşluk hissettim.

"Sadakati tartışılmazdı. Akıllıydı," diye tekrar ettim. Bu kadar mıydı? Bu basit kelimeler bana hiçbir şey söylemiyordu.

"Duydukların seni tatmin etmedi, etmesi de gerekmiyor." Harlow'un gözleri bir anlığına bana dikkatle odaklandı, sanki zihninde bir şeyleri tartıyordu. Soğuk ses tonuyla, "Bana anneni hatırlatıyorsun," derken kısacık bir an için gözlerinde yumuşama belirdi. "Aynı zamanda gençliğimi. En az annen kadar inatçı ve gözü pek olabilirsin." Birkaç saniye sessizlik içinde bana baktı, sonra hafifçe başını eğip ekledi. "Yine de beni, seni bir daha uyarmak zorunda bırakma."

Bu sözlerin Harlow'dan duyabileceğim en kişisel şeyler olduğunu hissediyordum. Gözünün üzerimde olacağı ortadaydı. En sonunda Harlow masasındaki evraklara bir göz gezdirip ses tonunu yeniden resmileştirdi. "Şimdi git, Rowenan. Sonra tekrar görüşeceğiz."

Uslu bir kız gibi, "Pekâlâ, Bay Harlow," diyerek kabullendim.

Kapıyı sessizce kapattıktan sonra derin bir nefes aldım.

Birincisi Bay Harlow şatoya neden gittiğimi hızlıca tahmin etmişti. İkincisi söylediklerinden yola çıkarak annemi dün gibi hatırladığı aşikârdı. Üçüncüsü, içeriden çıktığımdan beri kafamın içinde Kant'ın, Bay Harlow'a benim adıma söyledikleri yankılanmaya başlamıştı. Kalbim hızla çarparken adımlarım koridorda yankılandı.

Kant.

Aşağılık bir yalancıydı.

Derin bir nefes aldım ama öfkem dinmek bilmiyordu. Ellerim istemsizce yumruk haline geldi. Onu ilk gördüğüm yerde bunun hesabını soracaktım.

ON ALTI

BU CESARET KOKUYOR

ROWENAN LA BLANC

Alister’la birlikte Kanarya Kanadı’na doğru ilerlerken duvarların her iki yanında sıralanmış otuz muhafızı gördüğümde adımlarım yavaşladı. Lena antrenman salonunun tam önünde duruyordu, kapı kolları kılıç mührü şeklindeydi. Bizi fark ettiğinde yüz ifadesi sertleşti. Koridorda bize doğru hızlı adımlarla yürümeye başlamadan hemen önce solundaki muhafıza bir şeyler söylemişti.

“Küçük kiskanç bir çocuk gibi davrandın. Tam da dışarıdan görüldüğü gibi bir ezikmişsin. Şu an seninle uğraşamam, aldığım emri iletmek için buradayım ama sonrası için bir şeyler düşüneceğimden emin ol.” Kesin bir ifadeyle konuşurken parmağını yüzüme doğru sallıyordu.

“Güzel. Cevaplamam gereken sorular ya da not almam gereken şikâyetler var mı?” diye sordum ukala bir sesle.

“Sorular, hayır. Eminim senin hakkında şikâyetlere başlarsak bitmez...” Bakışları kararmıştı. “Dün akademide yaşanan olayla bizzat ilgileneceksiniz. En ufak ayrıntısına kadar. Ayrıca akademide hakkında yayılan dedikodulara hazır ol.”

“Peki. Onları not edeceğimden ve sonra ocağında yanmalarını keyifle izleyeceğimden emin olabilirsin.”

Öfkeyle gülümsedi ama yaklaşmak için bir hamle yapmamıştı. “Her zaman böyle sürtük müsündür?” diye sordu.

“Sadece kanım ısınmadığında. Genelde sürüngenlere ısınmaz.” Küçük adımlarının bana yaklaştırmaya başladığı sırada kaslarımın onun saldırısına hazırlanmak için seğirdiğini hissetmiştim. Ne yazık ki, Alister aramıza girerek onun daha fazla yaklaşmasını engelledi.

Lena yeniden ağzını açtığında konu aldığı emirlere geri döndü. “Garrison kendisinin ve diğerlerinin bu gece boyunca pislik temizleyeceğinizi söylemem için beni gönderdi. İdare edebilirsen altı saat.”

Garrison haberini iletme için daha kötü bir seçenek bulamamış mıydı?

Alister ona hiç cevap vermemişti, ben ise sabrımın tükenip öfkemin arttığını hissediyordum. “Umarım onu duymuşsundur. Konuşurken çıkardığı sesi tekrar duymak istemem.” Alister’la konuşuyor fakat Lena’ya bakıyordum.

Lena sahte bir üzgünlükle dudağını büktü. “Ne yazık ki daha yolu göstermem gerekecek.”

Lena beni koridorlardan geçirip akademinin altındaki zindanlara götürdü. Zindanlar darmadağınktı. Muhafızlar üst sınıflara görev yerlerine gitmeleri için bağılıyor, aceleyle atılan adım sesleri sürekli bir takırtının yankılanmasına sebep oluyordu. İki gün önce akademiye girip odasının karıştırıldığı söylendiğinde bunun Darkstalkers akademisinden gelen bir mesaj olduğunu anlamıştım. Akademinin duvarlarını koruyan sayamayacağım kadar çok adam vardı. Yine de bir şeyin yapılmasını, birinin öldürülmesini istiyorlarsa bunu yapacak kişiyi ayarlayabiliyorlardı. *Yoksa Kant bu şekilde mi işaretlenmişti?*

Olay yerini incelemek için bir saat boyunca Kant’ın odasını

aramıştım. Odasının çoğunu yakmakla kalmamışlardı, bir şekilde dört yatak direğine bir ceset asmışlardı. İpler, dört kolu farklı bir direğe bağlıyordu. Cesedin kime ait olduğunu bilmiyordum çünkü yüzünde şeritler halinde yaralar açılmıştı. Vücudunun ön kısmında uzun yatay kesikler vardı, pantolonuna kadar soyulmuştu. Muhafız mı, yoksa hizmetçi mi olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Yatağın her tarafına kan sıçramıştı ve onu nereden sürüklemiş olabileceklerini gösteren bir iz yoktu. Ancak zorlandığına dair hiçbir kanıt bulunmuyordu, bu da ya başka bir yerde öldürüldüğü ya da ona bunu yapanı takip edecek kadar güvendiği anlamına geliyordu.

Cesedin vücudu bir somun ekmek gibi dilimlenmiş olmasına rağmen dördüncü ve beşinci kaburgasının arasından saplanarak doğruca kalbinden bıçaklandığını bulmuştum. Havayı dolduran kan ve keskin koku yüzünden çoğu muhafız, birkaç dakikadan fazla dayanamayıp dışarı çıkıyordu. Getirdikleri rahip dualarını okumadan önce bir köşeye çekilmişti. Diğerleri hâlâ hayatta olan şüpheliyi zindana sürüklerken geride kalan tek kişi Vladimir'di. Görünüşe göre gruptaki en güçlü mideye sahip olan oydu.

Cesedi inceleyip bir isim bulmaya çalışmıştık. Birkaç muhafız öğürmüş, birinin bayıldığı için dışarı çıkarılması gerekmişti. Ellerimdeki kan hissine alışkındım ama bıçaklandığı noktadaki kesiğe dokunduğumda nefesimi tutmak ve midemi kasmak zorunda kalmıştım. Teninde olası bir silaha ait herhangi bir kırık ya da parça yoktu ancak kullandıkları bıçağı ahşap sandalyenin çatlağına saplanmış halde bulmuştum. Bilerek yerleştirilmişti. Böylece biri oturursa kendini kılıcında bir bıçakla bulacaktı. Bazı insanların gerçekten karanlık bir mizah anlayışı vardı.

Vlad, adamı teşhis etmek için yüzünün parçalarını bir araya getirmeye çalışırken ben de diğer ölü kızın cesedini incelemiştim. Düz, bol bir pantolonla gömlek giymişti. Ceplerinde ya da

dikiş yerlerinde hiçbir şey yoktu, kimliğine dair bir iz bulamamıştım.

Odanın geri kalanını araştırdığımda sadece el yapımı bir patlayıcının kalıntılarını, daha da fazla ipi, birkaç gizli bıçağı ve oturma odasındaki her şeyin yandığını bulmuştum. Ancak Kant'ın öfkesinin izlerini taşıyan saklama dolabını gözden kaçırmamıştım. İçinde ne olabileceğini düşünüp sıırtmıştım.

İşimi bitirip yatak odasına geri döndüğümde cesedin bir tavanın üzerine konulduğunu ve beyaz bir çarşafıa örtüldüğünü görmüştüm. “Kimdi o?”

Ellerini keten bir havluya silerken, “Rex,” diye cevap vermişti Vlad. “Bu sabah Bay Tenebris'in odasını korumakla görevlendirilmiş bir muhafızdı.”

“Daha fazla zarar verip vermediklerini görmek için diğer odaları kontrol eden oldu mu?”

“Hayır ama dün yediğin halıttan sonra Bay Harlow'dan fazladan bir azar yemek istemiyorum. Hemen şimdi oraya çıkıp odaları kendim arayacağım. Sen zindanlara gitmelisin. Canlı buldukları adamı sorguluyor olacaklar.”

“Tamam. Bir şey bulursan haber gönder.”

“Haber veririm.” Sağ taraftaki merdivenlere doğru dönmüş, ben de gidişini bir avuç kale muhafızıyla birlikte izlemiştim.

Lena kapının girişinde bekliyordu ama yüzü birkaç ton daha solgundu. Cesedin dışarı taşındığını görmüş olmalıydı. Belki hâlâ dün için kızgındı. Belki de her ikisi birdendi. Beni karanlık merdivenlere götürürken hiçbir şey söylememişti. Ona antrenmana dönmesini söyleyip yolun geri kalanını tek başıma gidebileceğime dair güvence verdim. Bugün için fazlasıyla samimi olduğumuzu düşünüyordum.

Lena ortadan kaybolduktan sonra Garrison'ın duvarlarda yankılanan sesini takip ederek merdivenlerden aşağı inmeye başladım.

İlk katta dar koridorları kaplayan birkaç hücre vardı. Bazılarında cesetler, bazılarında ise sadece pis kokular vardı. Alt katlara doğru devam edip öncekilere benzeyen ikinci bir hücreyi, sonra parmaklıklar yerine kapıları olan üçüncüsünü bulmuştum. Adrian'ın arkadaş grubundan tanıdığım Winston'ın kızıl saçları fener ışığında parlıyordu.

Hiçbiri mutlu görünmüyordu. Garrison'ın sesindeki sakinliğe bakılırsa mental anlamda uçurumun kenarına çok yakın yürüyorlardı.

Kapıdan içeri girdiğimde kimseden çıt çıkmadı. Kadını odanın ortasında bir sandalyeye bağlı, Garrison'ı da onun önünde volta atarken bulmuştum. Kırk yaşından gençti, belki otuzlu yaşların ortalarındaydı. Diğeriyle aynı kıyafetleri giyiyordu ve cildinde izler görünmüyordu. Yüzünün bir tarafında kırmızı bir iz vardı. Bir gözü şişip kararmış, burnu çarpılmıştı ve yüzünün yarısı kafasındaki bir kesikten sızan kanla kaplanmıştı.

Bizden önce onu sorgulayanların üst sınıflar olduğunu biliyordum. Görünüşe göre oldukça bastırılmış bir öfkeleri vardı.

Saatlerdir karşımda kadını sorguluyorlardı ve kemerlerinde duran hançeri bir kez bile kullanmamışlardı. Bu tür şeyler için eğitilmiş bir işkenceci olup olmadıklarını merak etmiştim. Kadının sürekli, “Hayır”, “Git kendini becer” ve “Cehenneme git” dışında başka bir şey söylemeyi reddedişini izliyordum. İçeri girdiğimde beni görmemişti ve karanlıkta duvara yaslandığım için hâlâ varlığını fark etmemişti.

Her ne kadar araya girip ihtiyacımız olan cevapları almak istesem de bana güvenmesine ihtiyacım vardı. Sorguyu devralmak -eğer buna böyle denilebilirse- bana yardımcı olmaya-caktı. Kendimi Bay Harlow'a ispatlama hissi duyuyor olmam

tamamen Kant'ın iftirası yüzündendi. Tırnaklarımla oynamış, yirminci kez esnemiş, bıçaklarımdan birini birkaç dakika boyunca parmağımda ve burnumda dengelemeye çalışmıştım. Ancak kadın hâlâ bildiklerini kendine saklıyordu.

“Bana istediğim bilgiyi vereceksin,” dedi Garrison. Ellerini sandalyenin kollarına koyarak kadının hırpalanmış yüzüne doğru eğildi.

Kadın bir santim bile geri çekilmedi. “Yoksa ne olacak?” diye sordu.

“Yoksa oturup onun...” diyerek parmağıyla beni işaret etti. “Seninle eğlenmesini izleyeceğim.”

Bir esnemeyi daha bastırıp ışığa doğru adım attığımda kadının yüzünün düştüğünü, parmaklarının sandalyenin tahtasına gömüldüğünü gördüm. Garrison'ın soğuk bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık vermeden önce birkaç kontrollü nefes aldı, ardından sandalyesine geri yaslandı.

“Pekâlâ. Tamamen senin,” dedi Garrison. Odanın diğer tarafına yürüyüp bir fenerin yanında yerini aldı.

Kadına yavaşça yaklaşıırken kullanabileceğim olası zayıf noktalar için onu dikkatlice inceleye başladım. Aniden çenesini tuttum, başparmağımla işaretparmağımı yanaklarına saplayarak muhtemelen dişlerinin arasına sıkıştırdığı tableti ısırmasını engelledim. “O kadar çabuk değil. Sonunun geçen geceki arkadaşın gibi olmasına izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?”

Dişlerinin birbirine değmesini engelleyip tableti ağzından çıkardım. Başını sallamaya çalışıyordu ama tutuşum çok sıkıydı. Zehirli tableti cebime attıktan sonra onu bıraktım. Yüzüne yayılmaya başlayan panikle odada etrafına bakıyor, çaresizce bir çıkış yolu arıyordu.

“Arkadaşımın söylediğini tekrarlayacağım,” dedim soğukkanlı bir sesle. “Ya bize istediğimiz bilgiyi verirsin ya da ben keyfime bakarım. Seçim senin.”

“Siktir git,” diye tükürdü. Ayağa kalkmaya çalışırken sandalyenin ayakları taş zemine sürtünmeye başlamıştı. Bacakları birbirine zincirli olmasaydı başarılı olabilirdi.

“Eğlenceden kastım bu değildi ama bunu ‘hayır’ olarak kabul ediyorum. Şimdi başlayalım.”

Garrison, Malen, Benny, Osiris ve Winston’ın yardımıyla kadının bileklerine zincirler geçirip bunları karşı duvarlardaki metal halkalara bağladık. Ayak bilekleri de birbirine bağlanmıştı. Çalışırken beni tekmelememesi için onu bir gülle ile ağırlaştırmıştım.

İşimiz bittiğinde hepsi havasız odada kalmaya devam etti. Bu beni şaşırtmıştı çünkü bugün için yeterince kan gördüklerini düşünmüştüm.

Kısık sesle, “Hadi seni konuşturalım,” diye fısıldadım.

ON YEDİ

CASUS VE YARA İZLERİ

ROWENAN LA BLANC

Ondan bilgi almak için derisine bıçak saplamama gerek yoktu. Bir insan geçmişte yaşadığı bir yaralanmanın acısı tetiklendiğinde ya da doğru noktalarına dokunulduğunda kontrol edilebilirdi. Ellerimi kollarında, sırtında, gövdesinde ve bacaklarında gezdirirken her dokunuşumda kadının küçüldüğünü hissetmiştim. Beynine yakın oldukları için gözleriyle burnuna dokunmayı düşünmüştüm ama acı zaten işini yapıyordu. Daha etkili bir şey, acısını arttırıp ona dokunmadığım her an bunu sürdürecektir bir şey arıyordum.

Şimdiye kadar kollarında ve sırtında işe yarar bir şey bulamamıştım. Yara izi, nasır ya da istismar izi yoktu. Kas kütlesi bile etkileyici değildi. Ancak Rex'in cesedini Kant'ın yatak odasına nasıl sürüklediklerini, yatak direğine nasıl astıklarını hâlâ merak ediyordum. Gövdesine geçmeden önce kollarını bir kez daha taradım. Gömleğinin eteklerini tuttuğumda zincirler şingirdamış, gözlerini kapattığını görmüştüm.

Gömleğini yukarı çekince sağ alt kaburgasında yumruğum

büyükülüğünde mavimsi mor renkte bir çürük bulmuş ve duraksamıştım. “Bu ne? Başka bir yerde dayak mı yedin?”

“İlk seferinde kırılmadı. Şimdi de kırılmayacak,” dedi gözleri sıkıca kapalı tutarken.

“Hmm.” İçimde kök salmaya çalışan suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştım. “Keşke doğru olsaydı. Yara izlerinin sahate olduğunu fark etmeyeceğimi mi sandın? Yine de denediğin için tebrik ederim. Sana bu teknikten bahseden birinin cesur bir çabası.”

Söylediklerimi duyduğunda nefesi kesildi, gözlerindeki ani korkuyu yanlış anlamak mümkün değildi. “Evet, onu tanıyor-sun. Söylesene. İçeriden mi, yoksa dışarıdan biri mi?” Raven koynunda yılan besliyor olabilir miydi? Asıl soru buydu. “Kale duvarlarında başka kim var?” diye sordum bu defa.

“Bilmiyorum. Lütfen,” diye yalvardı.

Saatlerdir uğraşıyorduk. Dizinde geçmişte geçirdiği bir yaranın izini bulmuştum. Şifacı bunu onarmaya çalışmıştı, ancak kaslar doğru iyileşmemişti. Bağlar ve tendonlar zarar görmüştü. Bu kadar kötü bir dizle yedi kat yukarı tırmanmak bir yana, Rex’in bedenini nasıl sürüklediğini hâlâ bilmiyordum. Tırnaklarının ve dudaklarının rengiyle gözlerinin tuhaf tonundan güçlü ama yanlış bir yatıştırıcı aldığını anladım. Darkstalkers her zaman acele etmemeyi severdi.

Kadının verdiği her yanlış cevapta dizini parça parça ayırı-yordum. Kanamasını önlemek için bacağındaki kan dolaşımını kesmek adına pantolonundan bir şerit kullanmıştım. Ayak parmakları bir süre önce maviye dönmüştü. Kanlı dizine doğru diz çöküp elimdeki parlak bıçağı teninde kaydırmaya başladım.

“Bekle! Bekle,” diye bağırdı. Bıçağın ucunu derisine tamamen girmeden önce duraksayarak ona baktım.

“Kalede kimin olduğunu bilmiyorum ama kaç kişi oldukla-rını biliyorum,” dedi hıçkırıklar arasında.

İçimde hissettiğim rahatlamaıyla ayağa kalktım. Biraz daha kesseydim bacağını tamamen kaybedecekti. “Kendine geleceğini biliyordum.”

“Şüphe çekmemek için her ay içerideki köstebekleri değiştiriyorlar,” dedi kadın.

“Nasıl iletişim kuruyorsunuz?”

“Duvarlardan geçmeden önce bize ne yapacağımızı söylüyor. Sonra bize tek kelimelik bir not gönderiyor,” diye açıkladı.

“Nasıl?”

“Bilmiyorum.” Cevabıyla tekrar eğildiğimde, “Bekle!” diye bağırdı. “Lütfen, notları odalarımıza bırakıyor. Onları oraya kimin koyduğunu bilmiyorum, sadece emirlerine uymak zorundayım.”

Duvara yaslandığı yerden, “Seni ona itaat etmeye zorlayan neyi var?” diye sordu Garrison. Güzel soruydu.

“Aile. Çocuklarımızı, ebeveynlerimizi ya da kardeşlerimizi kaçırıyor. Biz dönene kadar onları hücrelerde tutuyor. Lütfen, geri dönmem gerek. Kız kardeşim onun elinde,” dedi yalvarmaya başlayarak.

Marcel’in yüzü aklıma gelince bir anlığına tereddüt ettim. Ağabeyim için yapamayacağım şey yoktu ama şu anda tüm bunları bir kenara itmek zorundaydım. Bunu yapmak canımı yakıyordu. Kadının gözlerinin içine bakıp aynı acıyı görmek... *Duygularımla hareket edemezdim.* En büyük hatalar böyle yapılırdı. “Kalede daha kaç kişi var?” diye tekrarladım.

“Üç. Üç kişi daha var ve görevlerini sadece onlar biliyor,” dedi hızlıca. “Hepsi bu.”

“Onu gördün mü?” Sesimin tok çıkmasına özen gösterdim. “Emirleri veren kişiyi?”

“Gölgelerin içinden geldi, onlardan uzak durdu ama yara izini gördüm. Kolunda. Tek gördüğüm buydu.”

Garrison kadını sorgulamaya devam ederken ben bilmem

gerekeni öğrenmiştim. Duvarların içinde üç köstebek daha vardı, tanımlamamız ve Darkstalkers'ın herhangi bir köstebeğini akademi sınırlarından uzak tutmamız gerekiyordu. "Tüm bildiğim bu, yemin ederim. Lütfen. Kız kardeşime ulaşmalıyım," diye yalvarmaya devam etti.

"O çoktan öldü," dedim yüksek sesle. Kelimelerim odada yankılanarak herkesin dikkatini çekti. "Yakalanıp buraya getirildiğini çoktan duymuş olmalılar. Onların kız kardeşine ihtiyacı yok artık. Onu serbest bırakmazlarsa geceyi çıkaramaz. Üzgünüm."

"Hayır." Başını öfkeyle salladı, umudu kalbini hâlâ acılı pençeleriyle kazıyordu. "Hayır, ona elini sürmeyeceklerine söz verdi..."

"Görevi tamamlayıp dışarı çıktığın sürece," diyerek bitirdim cümlesini. "Ama şu anda buradan çıkacak durumda değilsin."

"Peki bu kimin suçu?" Çıkışırken zincirlerini çekiştiriyordu. En sonunda yaptığı tek şey topallayan bacağını büküp omurgasına acı vermek olmuştu.

"Bana teşekkür etmelisin, biliyorsun."

"Teşekkür mü?"

"Evet," dedim kapı eşiğinde durarak. "Bir noktada dizini kırmışsın, onu her kim iyileştirdiyse berbat bir iş çıkarmış. Acıyı hafifletmek için sana verdikleri iksirlerle tonikleri alıyordun ama bu şeyler seni yavaş yavaş içeriden öldürüyor. Eğer şüphelerim doğruysa, sabaha kadar öleceksin ve bu dizinle ilgili değil. O kumaş parçasını bacağının etrafına sarmamın sebebi kanamanı önleyip görüşümü bulanıklaştırmadan hasarlı dokuyu görebilmektir."

Yüz ifadesi o kadar acı doluydu ki, gözlerimi yere indirmek zorunda kaldım. "Ne?"

Yani ölümünü garantilemişler, demek istedim.

Bunun yerine, "Buradaki şifacılar dizini yeniden yapabilir

RAVEN SULKASTÇISI

ama iyileşmesi için benim yaptığım kesiklerin aynısını yapmaları gerekecek. Zehirle ilgili kısmı daha zor, belki büyük bir çabayla sisteminden temizleyebilirler. Eğer Darkstalkers seninle işini bitirmeden kaçarsan hayatta kalabilirsin,” diye açıkladım.

Ona konuşma ya da beni durdurma şansı vermeden hızla hücrelerden ayrıldım.

Bu en hafif tabirle, berbat bir akşamdı.

ON SEKİZ

ÇİÇEK AÇAN MORLUKLAR

ROWENAN LA BLANC

Kant yanımdan geçerken hiçbir şey söylemedi.

Midemin düğümleri çözülmeye başladı ama tekrar sıkılaşmadan önce tam olarak rahatlayamadım. Merdivenlere adımımı attığım anda bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamıştım. Onda bir terslik vardı. Gözleri bana odaklanmış bir şekilde baksa bile sanki puslu gibiydiler. Gözbebekleri odaklanmak için büyüse de tam olarak burada değildi.

Bütün koridor sessizdi. Birinin açıklama yapmasını bekleyerek etrafıma baktım ancak hepsi aynı şekilde sessizdi. “Ne var?” diye sordum hesap sorarcasına.

“Kahretsin,” dedi normalden daha sert bir sesle. Dönüp başka bir şey söylemeden merdivenlerden inmeye başladı. Tavrı sanki pelerininin altından siyah bir sis çıkmış da onu bir gölge gibi takip ediyormuş hissi veriyordu.

Merdivenlerden aşağıya doğru onu takip ederken her ne hissediyorsa dolu kovadan taşan su gibi üzerinden sızdığını hissedebiliyordum. Yanımda duran Adrian’a bir bakış attığımda onun da bunu fark ettiğini anladım. Fark edilmeyecek gibi

değildi. Geçen sabah ya da bugün her ne olduysa iyi görünmüyordu. Bu tavrı tünelin sonunda gerçekten bir ışık olup olmadığını merak etmeme neden oluyordu. Artık birbirimizi öldürme derecesinde düşman mıydık, yoksa umursamıyor muyduk?

Henüz iftirasının hesabını sormamışken ateşkes yapamazdık.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda Kant, elini Garrison'a doğru sallayarak hepimizi içeri çağırdı. Onu yatak odasına ve gizli tünele kadar takip ederken bizi bir tuzağa sürüklediğini düşünüp duruyordum. Hepimizi aynı anda öldürmeyi mi planlıyordu?

“Kötü bir yara izi istemiyorsanız bu işe bulaşmayın,” diye soğuk bir şekilde uyardı. Bulduğumuz cesetlerden ve köstebeklerden mi bahsediyordu? İçimdeki o burkulma hissi tekrar geri geldi. Hızlıca bana dönerek parmağını yüzüme savurdu. “Hiçbir şey hakkında yorum yapma ve ne yaparsan yap... oyun oynama, yoksa yarım saniye sonra göğsünde bir bıçak bulursun.”

Hakkımda iftira atmıştı. Ben de yaptığımız sorgudan sonra Bay Harlow'la konuşurken olaya Kant'ın ismini karıştırarak oyununa aynı şekilde karşılık vermiştim. Belki kızgınlığının asıl sebebi bunu öğrenmiş olmasıydı. Bu kadar öfkelenmesini beklemiyordum.

Bizi daha önce görmediğimiz bir antrenman salonunun önüne bırakıp ortadan tamamen kaybolmadan önce Garrison'a döndü. “Antrenmanınızı bugün için Bay Harlow'a teslim ediyorum.”

Bütün gün kışımın üstünde oturmamak için hareketli bir şeyler olmasını dilemiştim ama aklımdaki bu değildi. Aklımda olan şey, annem için yaptığım plana devam etmek gibi bir şeydi.

Bunun yerine bana verilen bir görevden diğerine koşuyordum.

Kant'ın odasını yakan kadınla konuştuktan sonra bir grup nöbetçiyi akademinin her yerine girip herkesin ağzında zehirden yapılmış sahte diş olup olmadığını araştırmakla görevlendirmiştım. Köstebeklerin onları çıkarıp muhafızlar kontrol etmeden önce bir yere saklamalarını önlemek için aramaları habersiz yapmıştım.

Onları hazırlıksız yakalamak istiyorsak üç gün, akademi öğrencileri ve personelinin dörtte birini bile aramak için yeterli değildi. Garrison, Alister ve Vladimir bana yardım etmeyi teklif etmişlerdi ama ihtiyacım olan son şey, onların birilerinin eşyalarını karıştırırken yakalanmalarıydı. Eğer yakalanırlarsa, Bay Harlow onları sorgular ve izinsiz aramadan hainlikle suçlardı. Bu işi hızlı yoldan çözmek istiyordum, Bay Harlow da burnumun sürmesini istiyordu.

Ayrıca yeni muhafızlar yeni görevlerine alışırken Kartal ve Kanarya Kanadı'nı güvende tutma meselesi de vardı. Neyse ki bu görev benim değildi. Yalnızca birinci sınıftım, bu çok fazla olurdu. Gürültüler, hırıltılar azalmıştı ama eğitmenler ve öğrenciler hâlâ çekincelerini belli ediyorlardı. İlerleme çok yavaştı, içimden bir ses hâlâ akademide olan bir köstebek tarafından bunun bilerek yapıldığını söylüyordu.

Yaklaşık yarım saattir dizlerimin ağrısından ve uykusuz beynimden başka bir şey düşünmeden pencereden dışarı bakıyordum. Kant antrenmana geri gelmemişti, ayrıca Bay Harlow'la yaptığım konuşmayı öğreneceğini biliyordum. Hayır, çoktan öğrenmiş olmalıydı.

Nefes alıp verdiğim için cam buğulanıyor, sürekli silmek zorunda kalıyordum. Bu beni sinirlendiriyordu. Yağmurun hız kesmeden yağması beni daha da geriyordu. Yani her öyküde ya da kitapta yağmur yağdığında genellikle üzücü bir sahne olur-

du. Elimde değildi, midemin derinliklerinde bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordum. “*Tehlikedesin*” gibi değildi, daha çok... “*dünyada bir değişim oldu*” gibiydi.

Duvardan yumuşak bir ses geldi. Kapı açıldı ve Bay Harlow içeri girdi. Kılıcı tutan elini serbest bıraktı, hepimize bakarak başını salladı.

Bay Harlow salonun ortasına kadar yürüyüp durdu. Yavaşça kollarını kavuşturdu, her bir öğrencinin yüzlerine baktıktan sonra konuşmaya başladı. “Bugün burada ne kadar ter dökerseniz, savaş meydanında ya da görevlerinizde o kadar az kan dökersiniz.”

Tanrılara ve azizlere şükürler olsun, öfkemi atacaktım.

Bay Harlow bizi eşleştirirken herkes sessizdi.

Karşıma geçip turuncu siyah, vahşi görünümlü bıçaklarını çıkararak, “İlk dokunan,” dedi Adrian. İki keskin el bıçağı kullanıyordu. Onları daha önce kılıflarında görmüştüm. O zamanda böyle ölümcül görünüyorlardı ama kılıflarının dışında... tamamen uğursuzlardı.

Bunları nereden buluyorlardı? Çünkü ben de bir tane istiyordum.

“Ya da ilk ölen,” diye bitirdi.

Bekle, ne?

Adrian ilk hamleyi yaparak karnımı hedef alan temiz ve sert bir yumruk savurdu. Saldırıya geçmeden önce onu ve ikincisini kolayca savuşturdum.

O sırada Kant’ın kimseye göstermeden salona girmiş olduğunu fark ettim. Bay Harlow’un karşısına geçtiğinde onu izliyordum. Her zamanki sakin, kendinden emin haliyle ağır adımlarla ilerledi.

Arsız bir gülümsemeden sonra beklemediğim bir şey oldu.

Dövüşmeye başladılar.

Gözlerim Kant’ın hareketlerine kilitlenmişti. Kant ve Ha-

low'u dövüşürken izlemek, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Hem hız hem de güçle hareket ediyorlardı ve mutlak bir hassasiyetle nişan alıyorlardı. Yetenekleri hakkındaki söylentiler onlara hiçbir şekilde haksızlık etmiyordu. Daha önce Kant'ı dövüşürken görmüştüm, onunla kendim de dövüşmüştüm.

Şimdi ona baktığımda öncekilerin tümünde kendini sınırlamış olduğunu görebiliyordum çünkü görünüşe göre hamlelerinde cennetle cehennem bir aradaydı.

Birinin savurduğu yerde diğeri kaçıyor ve hızla kendi saldırısını yapıyordu. Bir anda yere düşüyor ve bir saniye sonra ayağa kalkıp bir şekilde diğerrinin arkasına geçiyorlardı. Geri çekilmiyorlardı, birbirlerini kestiklerinde durmuyorlardı. Bu antrenman değildi. Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama bu işe bulaşmayacağımı, sadece onları izlerken gözümü kırpmayacağımı biliyordum. Tanrı biliyor, eğer gözümü kırparsam ikisinin de bir saniye içinde yaptığı üç hareketi kaçırdım.

"İki gün içinde her ne olduysa," dedi Adrian yanıma geleerek. "Bu onları biraz kızdırmış gibi."

"Bunu sana söyleten ne?" diye sordum. O sırada Bay Harlow, Kant'ın göğsüne ağır bir tekme indiriyordu. Yutkunarak nefes aldığını duydum ama bir saniye sonra ayağa kalkmıştı.

Hareketlerini takip etmeye, bize öğrettiği teknikleri bulmaya çalışıyordum. Ancak o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki, kimin kim olduğunu bile takip edemiyordum. Yerde hareket eden iki bulanıklık gibiydiler, sadece biri yere düştüğünde ya da kısa süren tehlikeli bir pozisyonda sıkışıp kaldığında odaklanabiliyordum.

Garrison sınıfa dönüp diğerrlerine ısınma hareketleri yapmalarını emretti. Bunlar Kant'ın bize öğrettiği basit ama yorucu hareketlerdi. Isınmaya katılmadım. Bu iki yırtıcıdan biri pes edene ya da ölene kadar dövüşmelerini izleme fırsatını kaçı-

mamın imkânı yoktu. Tek kuralın bu olması bizi endişelendirmeliydi fakat hiç endişelendirmiyordu. Beni en çok düşündüren şey, böyle bir dövüşe neden ihtiyaç duyulduğuydu. Vuruşlar arasında birbirlerine söyledikleri ağır sözleri duymazlıktan geldik. Morarıp maviye dönecek çürüklerden, oluşan kesiklerden bahsetmeye gerek bile yoktu. Hızlı ve sert dövüşüyor, geri adım atmadan saldırılarına devam ediyorlardı.

İnsanlar sinirlenirdi. Biri sinirlendiğinde duvarı ya da karşısındakinin yüzünü yumruklardı. Kant istemediği sürece yüzünde ve hareketlerinde duygularını gösteren birine benzemiyordu. Peki neden şimdi gösteriyordu?

Kant'ın, Bay Harlow'un bacaklarını kesip onu yere yatırmasını izlerken son günlerde yaşananları aklımdan geçiriyordum. Yangından önce her şey yolundaydı.

Her ne olduysa, ondan sonra sabahın köründe beni boğazlamış ve akademiye gelince de kaçmıştı. İftira attığı kısmı hızlı geçtim. Garrison bunun tehlike anlamına geldiğini, bana bir saldırı olduğunu söylemişti.

Dövüş ringindeki yeteneklerine bakılırsa, hiç bitkin görünmemeleri bunun uzun süreceğini gösteriyordu.

ON DOKUZ

ÖLDÜR GİTSİN

KANT TENEBRİS

Harlow'un karşısında gardımı aldım. Geçen sabah kendimi Rowenan'ın boğazına yapışmış halde bulduğumdan beri zihnimde karanlık anılar oynamaya devam ediyordu. Ne kadar denesem de zihnimi temizleyemiyordum. Ellerimdeki hafif titreme o eski günlerden kalmaydı, babamın beni bir seçim yapmaya zorladığı o lanet olası günü hatırlıyordum. Küçük bir çocukken elimdeki hançerin ne kadar ağır olduğunu fark ettiğim o an... ya öldürecektim ya da ölecektim.

Marcus Harlow bir adım atarak bana doğru geldiğinde zihnimdeki gölgeler daha da yoğunlaştı.

Bay Harlow hızla bir hamle yaptı. Adımlarımı geri çekerken kaslarım gerildi. Her darbe geçmişte verdiğim ilk ölüm kalım mücadelesinin yankılarıymış gibi üzerime geliyordu. Nefesimi kontrol etmeye çalışarak darbeleri savuşturdum ama zihnimdeki o ses... babamın o soğuk, metalik sesi hâlâ kafamda yankılanıyordu.

“Öldür onu ya da öl, Kant.”

Öfkem büyüdü. Her darbede, her vuruşta babama ve içine

bırakıldığım zalim dünyaya karşı duyduğum nefret alevleniyordu. Öfkemi Bay Harlow'a yönelttim, o ise tüm saldırılarımı sakın bir ustalıkla karşılıyordu.

Her vuruşumla, her nefesimle babamın bana bıraktığı bu laneti kırmak istiyordum.

UZUN YILLAR EVVEL, KANT TENEBRİS HENÜZ KÜÇÜK BİR ÇOCUKKEN...

"Öldür onu." Emir basitti ve babam emri verirken hiçbir tartışmaya girmedim. "Ya da ikiniz birlikte ölün. Seçimini yap, oğlum."

Aslında bir seçim sayılmazdı.

Hançer elimde titriyordu. Metal saplı küçük bir şeydi, sebze kesmek için kullanılabileceği gibi bir insanı kesip biçmek için de kullanılabilirdi. Hançerin uzunluğu yaklaşık on santimetreydi, ucu hariç her yeri körelmişti.

Etrafımızdaki siyahlı adamlar ve kadınlar hareketsiz dururken bir mezar kadar sessizlerdi. Beni Erindor Tenebris'in kalesinden alıp buraya kadar sürüklediklerinden beri neredeyse hiç konuşmamışlardı. Yanlarında benim yaşlarımda küçük bir kız çocuğu daha vardı. Kısa bir itiş kakıştan sonra yerde öylece yatıyordu, yakın zamanda kalkacak gibi de görünmüyordu. Onlardan kaçmaya çalışmıştı ama onu tekrar tekrar dövüp denemeyi bırakana kadar zorlamışlardı.

Kolay görünüyordu.

Tek yapmam gereken hançeri boynunun arkasına saplamaktı ve o ölmüş olacaktı.

Ya onun ya da ikimizin hayatı söz konusuydu. Babam bu tür seçimler yapmamı istediğinde hep kendimi seçerdim.

Ancak daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim.

Bir keresinde bir sıçanı öldürmüştüm ama kalenin mutfağından

RAVEN SUİKASTÇISI

çalmak için çok uğraştığım öğle yemeğimi kaçırmaya çalıştığı içindi. Gerçek bir insanın canını alma fikri... düşünmek bile istemediğim bir şeydi.

Her nasılsa, her şeye rağmen kendimi kıkırdarken bulmuştum. Ah, ellerimin titremesine engel olamıyordum.

Gözlerim yerdeki figüre takıldı.

Kolay olmalıydı.

Çok kolaydı.

Sadece bıçağı saplayacaktım ve hepsi bitecekti.

Yüzümden aşağı soğuk terler aktı. Kalp atışlarım içimde güm-bürderken göğsüm patlayacak gibiydi. Kalbim hızla atıyor, nefeslerim hızlanıyordu.

Yapabilirdim.

Bu bir öldür ya da öl durumu bile değildi. Öyle sayılırdı ama tam olarak değildi. O bana bir tehdit oluşturmuyordu, kendimi gerçekten savunuyor olmayacaktım. Sadece bu çocuğu öldürmezsem ikimiz de ölecektik. Birimiz ölmek zorundaydı, bundan kaçış yoktu. Etrafımız babam ve muhafızları tarafından sarılmıştı, kaçmak bir seçenek değildi. Diğer çocuğa yaptıkları gibi beni de ölene kadar döverlerdi. Peki bu bizi nereye götürürdü? Yaşamak zorundaydım. Yaşamak istiyordum, yaşamanın tek yolu ise başka birini öldürmekti.

Göğsüm sıkışıyordu. Ciğerlerimden hızlı, düzensiz nefesler çıkıyordu. Bunu yapmak zorundaydım.

Yapamazdım.

Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim, üstelik kimsenin canını almak istemiyordum.

Hançer elimde titriyordu.

Kimseyi öldüremezdim.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlamıştı.

Ağlıyor muydum? Muhtemelen son on saat içinde su içmiş olsaydım altıma işer duruma da gelebilirdim.

Sonuç olarak dilim damağım kurumuştı, tamamen dehşete ka-

pılmış haldeydim. Hatta dehşete kapılmak hissettiklerimi tarif etmek için fazlasıyla yetersiz kalırdı.

Açık camdan giren soğuk hava yüzüme sertçe çarptığında iliklerime kadar işleyen ürpertiği güçlkle bastırdım. Siyahlar içindeki muhafızlar, babam ve seyirci olan sosyetenin pis eşlikçileri gece havasının soğuğuna aldırıyor gibiydi. Sosyetenin kaymak tabakası arasında hiç kimsenin duymadığı karanlık bir taraf vardı. Babamın, yani Erindor Tenebris'in eteğinden ayrılmayan ve tüm kirli arzularını bu şekilde elde eden bir gruptu. Tabiri caizse iblislerdi. Bu topluluğun içinde olmayan herhangi biri grubun varlığından bile haberdar olmazdı. Erindor Tenebris her zaman olduğu gibi onların sırlarını da çok iyi koruyordu.

Korucu işte buydu. Erindor Tenebris'ti, iblislerin şeytanıydı. Yalnızca kirli sırlara kucak açardı.

Bir noktada parmaklarım gevşemiş, hançer yere düşmüştü. Göğsüm hızla inip kalkıyordu ve tenim hızla solmuştu.

Neredeyse içgüdüsel olarak birkaç adım geri attım. "Bunu yapmam... bunu yapamam," diyerek başımı salladım.

Erindor Tenebris bana doğru bir adım attı, diz çökerek saçımı kavradı ve sağ kulağıma doğru eğildi. O konuşurken ürperdim. Sesi camın kırılması ve metalin gıcırdaması gibiydi. O anda gözlerindeki soluk kıızıl parıltıyı fark ettim. Vücudum kontrolsüzce titrese bile kaçma isteğimi hemen bastırmıştım çünkü kaçmanın ölüm anlamına geleceğini biliyordum. "Bu senin son şansın, oğlum. Ya onu öldür ya da onunla birlikte öl. Gece bitmeden seçimini yap. Bir an bile ölümünün hızlı olacağını düşünme. Kuralları biliyorsun, acı verici olacak." Parmağıyla seyircileri gösterdi. "Derini canlı canlı yüzecekler ve sabah olduğunda bedenini güneşte kurumaya bırakacaklar. İstedğin bu mu?" Şarap kokan ekşi nefesi yüzüme vuruyordu. "Belki de Kara Mora seni kaynatır?" diye ekledi biraz sonra.

Kafamda görüntüler belirdi. Çırılçıplak soyulmuş, derisi yüzülmüş ve açıkta çürümeye bırakılmıştım. İç organlarımdan kan damlı-

yor, sokaklara akıyordu.. Kan... her yerde kan gördüm. Kargalar ve kuşlar yüzümden arta kalanları gagalıyor, haşaratlarla kemirgenlerden oluşan bir deniz vücudumu kaplıyordu. Veya o kaynar suda...

Düşünmemeye çalışarak bir anlığına gözlerimi kapattım.

Başımı salladım.

Babam gülümsedi. Ayağa kalkarken inci gibi dişleri hafifçe parlıyordu. Az önce yere düşürdüğüm hançeri aldı. Gülümsemesi genişledi. Alev alev yanan kırmızı gözleri daha da parladı. "Kararsızlığından hoşlanmadım. Bunun için onu silah kullanmadan öldüreceksin."

Keskin bir nefes aldım.

Dünya bulanıklaşmıştı. Her şey puslu bir renk karmaşası, hareket eden nesneler gibi görünüyordu. Parmak eklemlerimde bir acı hissetmiştim ancak nereden ve neden geldiğini anlamamıştım. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Yüzüme ve göğsüme ani bir sıcaklık yayılmıştı. Havayı çürümüş, bakır gibi keskin bir koku doldurmuştu. Sanki... kan mıydı? Bir ya da iki kahkaha sesi duyduğumu sanmıştım ama emin olmamıştım. Çığlık mıydı? Tek gördüğüm, renklerle şekillerin karmaşık bir tabloya dönüştüğü bulanık bir manzaraydı.

Sonra sis dağılmıştı. Bu defa kan, et ve dağılmış kemikler görmüş-tüm. Ellerimin kalıntıları titriyordu. O sırada tırnaklarımin bazılarının yerinde yalnızca et kalmıştı. Altımda kaldırıma sıçramış diğer çocuğun yüzü, daha doğrusu yüzünün korkunç kanlı parçaları duruyordu.

Arkamdan biri alkışlayarak gülmüştü. İşte bu ses çok netti, babama aitti. Çok geçmeden pis ara sokakta yankılanan alkış sesleri yükselmişti. Bir adam konuşmuştu. Sesi derindi ama konuşurken ses tonunda hem eğlence hem de memnuniyet vardı. "Gelecek vaat eden bir acemi daha! İyi iş çıkardın, çocuğum."

Ne için gelecek vaat ettiğimi düşünmüştüm.

"Götürün onu," dedi Erindor. Diğerleri hareketee geçti ama ben fazla umursamadım. Gözlerim bana bakan kanlı irislerle odaklanmıştı. Az önceki kadın orada durmuş, bana sırtıyordu. İnci beyazı dişleri ayın soluk ışığında parlıyordu.

"İyi iş çıkaracaksın," dedi kadın. "Sende büyük bir potansiyel seziyorum, evlat. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Hemen sonra kendimden geçtim.

Uyandığımda kendimi karanlık, rutubetli, belli belirsiz kurumuş ot ve bayat su kokan bir odada buldum. Yerdeydim. Zemin soğuk ve kuruydu. Yine de bir yerlerden damla sesleri geliyordu, sabit bir ritimle düşüp etrafa sıçırıyordu. Tavandaki bir çatlaktan içeri süzülen yumuşak, loş bir ışık vardı.

Kendimi yukarı ittiğimde yalpaladım. Üzerimde kıyafet yoktu. Sanki saatlerce güneş altında kalmış gibi cildim aşırı sıcaktı. İçimde de aynı sıcaklık vardı. Ancak bunun hiç önemi yoktu. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Etrafıma bakınırken duvarın diğer tarafında belli belirsiz dikdörtgen bir şey gördüm. Bu bir kapı olmalıydı. Başka bir şey olamazdı. Bu düşünce karşısında duraksadım. Kaçarsam geri dönecek hiçbir yerim, sığınağım, evim ya da beni güvende tutacak bir ailem olmayacaktı. Dünya karanlık bir yerdi. Kendimi bildim bileli kalede yaşamıştım. Babamdan kaçmış, saklanmış ve sabretmişim. Kocaman kalede her zaman gizlenecek bir yer bulmak kolaydı. Öyle ki, bir defasında bir hafta boyunca varlığımı unutmalarını bile sağladığım olmuştu. Hayatta kalmakta iyiydim. Bunları yapabiliyorsam dışarıda da idare edebilirdim.

Buradan kaçacaktım.

Her zaman yaptığım gibi hayatta kalacaktım.

Kapı artık yakındı. Sadece birkaç adım ötedeydi.

Karanlık odanın kenarına ulaşıp ellerimi dikdörtgen şeklin üzerine koydum. Lütfen, bir kapı olsun...

Ellerimi yüzeyde gezdirerek kapı tokmağı olabilecek herhangi bir şey aradım. Hiçbir şey bulamadım ama kapı hafifçe öne doğru hareket ediyor gibiydi. Bu da yeterince sert itersem muhtemelen öne doğru açılacağı anlamına geliyordu.

Olabildiğince sert ittim. Küçük bir kıpırdama dışında başka ha-

reket olmadı. Yavaş, hırıltılı bir nefes alarak ellerimle dizlerimin üzerine yere çöktüm. Nefes nefese kalmıştım, hava aniden çok ince gelmeye başlamıştı. Her nefes zor ve ağırdı. İçim yanıyor gibiydi, sıcak ve acı verici bir şekilde karnımdan tüm vücuduma doğru yayılıyordu. Dizlerimin üzerine çöküp inledim.

İçerisi havasızdı.

Sonra duvar hareket eder gibi oldu. Biraz sonra orada bir kapı olduğunu anladım. Tuttuğum kısım elimden kayarken öne doğru düşeceğimi hissettim ama o anda donakaldım. Biri beni yakalamıştı.

Ben yüzüstü düşerken aniden biri hayal kırıklığına uğramış bir tonla konuştu. "Ah, sadece biri hayatta kaldı."

Korucular buldukları kimsesiz çocuklar üzerinde kimyasal ve psikolojik deneyler yapıyordu. Bu yıl yeterince büyüdüğüme karar veren Erindor, beni de bu pislüğün içine atmaya karar vermişti. Onun pis işlerini onaylamadığım için mirasının bana kalmasını istemiyordu. Bu nedenle beni onca zaman kalesinde yaşayan bir fazlalık olarak görmüştü.

Birisi yere tükürdü, neyse ki üzerime gelmemişti. Ayak sesleri duvarın açıklığına doğru yaklaştı. Bir çift büyük bot, yüzümün hemen yanında durdu. "Bu çocuklar önceki grup kadar güçlü değil. Gidecekleri yeri düşününce kalanlar da hayatta kalmış sayılmaz, değil mi?"

Konuşan bir kadındı, sesi bir büyükanneninki gibi hırıltılı ve huyusuzdu.

Sırtımda bir ayağın baskısını hissettim. Ağırlığı fazla değildi ama hafif de sayılmazdı. Sadece yerimden kıpırdamamı engelleyecek kadar ağırdı. Zaten istesem bile hareket edemezdim, göğsümdeki ve karnımdaki yanmayla tüm vücudum kaskatı kesilmişti.

İnleyerek uzuvlarımda güç bulmaya çalıştım. Son enerjimle kendimi yukarı itmeyi denediğimde çizme hızla geri dönüp beni tekrar yere bastırdı. Kadın kıkırdadı. Sırtımdaki baskı arttı. "Bu diğerlerinden daha güçlü. Bunca zamandır uyuyor numarası yapıyormuş."

“Doğru,” diye onayladı adam. Ne hakkında konuştuklarına dair hiçbir fikrim yoktu ama bir şekilde benimle ilgili olmalıydı.

Baskı ortadan kalktı. Kısa süre sonra kendimi görünmez eller tarafından havaya kaldırılmış buldum. Hareket etmeye çalışsam da arkamda duran biri uzuvlarımı yerinde tutuyordu. Ardından ensemde bir iğne saplandı. Her nasılsa vücudumun her yanına sabit bir basınç uyguluyordu. Felç olmuş gibiydim. Kireç beyazı dudaklar ve tuhaf şekilde genç görünen pürüzsüz, porselen gibi yüzü olan bir kadınla göz göze geldim. Bu açıdan neredeyse bir oyuncak bebek gibiydi. Cildi doğal olamayacak kadar mükemmel, pürüzsüz görünüyordu.

Adam gülümserken inci beyazı dişleri hafifçe parıldıyordu. Korutucu olmakla güzel olmak arasında bir yerdeydi.

Yine de bakışlarına karşılık verdim.

Beni öldürmeye ya da sakat bırakmaya zorlayabilirlerdi ama başımı dik tutacaktım.

“Bu çocuğun ruhu var, bakışları diğerleri gibi değil.” Adam gözlerini yüzümde gezdirirken gülümsedi. “Potansiyeli büyük. Erindor Tenebris’in onun üzerine neden büyük bir bahis koyduğunu görebiliyorum.”

“Adın ne, çocuk?”

Üzerimdeki baskı artıp ağırlı hale gelmişti. Kaslarımın seğirdiğini hissederek inledim. “Kant Tenebris...”

Adam kaşını kaldırdı, öne doğru uzanarak başparmağını alnıma yerleştirdi. Gözlerini kısa bir anlığına kapatsa da bu an göz kırpmaktan biraz daha uzun sürmüştü. “Azizler ve tanrılar! Sen onun öz oğlusun...”

Bunu neredeyse unutmuştum. Çığlık atarak öne atıldım. Üzerimdeki eller bir anlığına kaydıktan sonra daha sert, daha acımasız bir şekilde geri döndü.

Adam ve kadın aynı anda güldü. Kadın konuşmadan önce bana doğru yürüdü, elini başımın üstüne koyarak saçlarımı karıştırdı. Kendimi ne kadar zorlasam da az önceki öfke patlamasıyla kazandığım

ani güç hızla kayboldu. Her geçen saniye kendimi daha bitkin hissediyordum. "Ah, bir çocuğun sadece öfke yoluyla tutma büyüsunü kırabileceğini kim düşünebilirdi? Bu çocuk tam bir canavar olacak."

Babamın büyücülerle işbirliği yaptığı tek bir şey vardı... Raven Akademisi. Oraya gitmek isteyenlerin büyük çoğunluğu ya kendi iradeleriyle ya da ailelerinin kararlarıyla katılırdı. Ancak bunun dışında Erindor Tenebris bizzat suikastçı potansiyeli gördüğü çocukları seçip onları ağır bir eğitime tabi tutardı. Erindor'un özel olarak seçtiği bu çocuklar, Raven Akademisi'ndeki diğerlerinden farklıydı. Onlar hayatlarını, inançlarını ve dinlerini Koruculara adamak zorundaydı. Eğer bir Korucu kendini öldürmesini emrederse, tereddüt etmeden bunu yaparlardı. Küçüklükten itibaren aldıkları eğitimle zihinleri bu amaca odaklanarak şekillendirilirdi.

"Kesinlikle," diye onayladı adam. Yere bırakılırken sadece kollarımla yüzümü korumayı başarmıştım. Canım yanıyordu ama geçmişten bugüne acı benim eski bir dostumdu. "Bay Erindor bunu kesinlikle yüzümüze vuracak, değil mi?"

Kadın omuz silkmekle yetindi. "Eh, her zaman öyle yapar."

"Çocuğu şifa odasına götürün," dedi adam kısa bir sessizlikten sonra. "Eğer ölürse, geri kalanınız da onunla birlikte ölür. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," diyen başka bir yabancının sesini duydum.

Birkaç elin beni kavradığını hissetmemin hemen ardından bir tür sedyeye bırakıldım. Etrafımda siyah cübbeler giyen, vücutlarının çoğunu örten figürler belirmişti. Ellerinde, ciltlerini gizleyen eldivenler vardı.

Yürüyorlardı. Başımı sola ya da sağa çeviremeyecek kadar zayıftım. Gözlerimin görebildiği tek şey, üstümüzdeki sıkıcı tavandı. Yer yer küçük çatlaklar taşıyan solgun gri taş, bana bakan yüzlere benzeyen tuhaf koyu desenlerle kaplıydı. Bazıları bana alaycı bir şekilde bakarken bazıları ise acıyarak bakıyor gibiydi.

Gözlerimi kısa bir an kapattığımda muhtemelen uyuyakalmıştım çünkü gözlerimi açtığımda tamamen farklı bir yerdeydim. Tavandaki donuk, siyahımsı gri renk bembeyaz bir renge dönüşmüştü. Burası şifa odası olmalıydı.

“Onu buradaki masaya koyun,” dedi bir kadın. Kapüşonlu figürler başlarını kısa bir süre eğdikten sonra beni yumuşak bir yüzeye bıraktı. Hiçbir şey söylemeden dönüp gittiler. Kendimi yukarı itmeye çalıştım ama kollarımda hiç güç kalmamıştı. Hareket etmek imkânsızdı. Yine de etrafım aydınlıktı, çevremdeki şeyleri görebiliyordum.

Ansızın bir kadının bana yaklaşmakta olduğunu fark edip donakaldım. Elinde kâseler ve iğnelerle dolu bir tepsi taşıyordu. Beni öldürmeye mi geliyordu? Hareket edemiyordum. Göğsüm hızla inip kalkıyordu.

“Rahatla,” dedi daha önce konuşan kadın.

O anda başından beri odanın diğer köşesinde dikilenin o olduğunu anladım. Nasıl olmuşsa, orada olduğunu tamamen unutmuştum. “Eğer seni öldürmek isteseydim, sen buraya adım atmadan önce bunu yapardım, velet. Korkma.”

“Neredeyim?”

“Evinden çok uzaktasın, sanırım.” Kadın omuz silkti. Bir an onu incelemek için duraksadım. Ten rengi benimkine benziyordu ama pürüzsüz ve parlaktı. Kesinlikle bir yabancı değildi, tam olarak yerli de sayılmazdı. Gördüğüm diğer kadınlardan çok daha uzundu.

“Benim evim yok,” dedim annemin kokusunu hatırlamaya çalışırken.

Yüzü ve boynu dışında, vücudunun çoğunu örten siyah bir cübbe giyiyordu. Ellerini ise siyah eldivenlerle gizlemişti.

Buradaki herkesin siyah giysilere düşkün olduğu belliydi.

Bir anda bana dönüp yanan gözleriyle benimkilere dikkatlice baktı. “Testi geçtin. Tebrikler, artık resmen Raven Akademisi’nin bir

üyesisin. Bu da yaşam sürenin çoğunu burada geçeceğini anlamına geliyor.”

Başımı öne eğdim. “Neden buradayım? Burada ne yapacağım?”

“Hadi ama.” Bana arkasını dönerek dört kollu tuhaf yaratık yatağın kenarında durdu. “Gerçekten babanın kalesine dönmeyi mi tercih edersin? Zenginlik içindeyken bir kaşık yemek için günlerce odanda sessizce saklanmak zorunda olduğun o kaleye... Yaşamak istediğin hayat bu mu?”

“Orada değer yok,” diye devam etti. Diğer kadının tepsisinden aldığı metal bir kâseyi elinde tutuyordu.

“Ancak burada,” derken ela gözleri alev alev parlıyordu. “Kendinden daha fazlası olma şansın var. Ethernia’nın bilinen en iyi suikastçısı olabilirsin.”

Elindeki metal kâseyi bana uzattı. Hafifçe sarımsak ve soğan kokuyordu. İnce buhar şeritleri dışarıya süzülünce midem guruldamıştı. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum. En son ne zaman sıcak, düzgün bir yemek yemiştim? Bunu hatırlamakta zorlanıyordum.

Bu yüzden zorla yutkunup elimi uzattım.

Kâse sıcaktı ama acı verecek kadar değildi. İçinde tavuk parçaları yüzen bir çorba vardı. Ağzım sulanacak, nefesim kesilecek kadar lezzetli kokuyordu. Bir yerlerden kucağıma bir kaşık düştü.

Dönüp uzaklaşmadan hemen önce kıkırdayarak, “Burada kesinlikle aç kalmayacaksın,” dedi kadın.

Erindor Tenebris bu defa beni böyle cezalandırıyordu. Ölümünden kaçan oğlunu en iyi katil olmak üzere eğitecekti.

Çorbadan ilk yudumu aldığımda ağladığımı fark ettim.

Yediğim son darbeye zihnim anı şeridinden çekildi.

Harlow ile dövüşün sonunda nefes nefese kalmış halde birbirimize bakıyorduk. Çok yorgunduk, bitkindik ama ikimiz de dövüş boyunca pes etmemiştik. Kazanan yoktu, sadece iki tükenmiş savaşçıdan ibarettik. Harlow terli alnını dirseğin içine silerken kılıcını yere dayadı ve soluk soluğa konuştu.

“Bir gün birimiz kazanacak,” dedikten sonra burnundan gülerек ekledi. “Ama o gün bugün değilmiş. Yani en azından ölmedik.”

“Henüz.” Omuz silkip zoraki bir gülümsemeye karşılık verdim. “Bay Harlow, bir gün gerçekten kazanmamam için beni uykumda öldürmenizden endişelenmeli miyim?”

Harlow yapabileceği en geniş gülümsemeyi sergiledi. Bu bile yeterince yakından bakmadan görülecek türden değildi. “Belki yaparım. Mezar taşına ‘Gelişmeye açık değildi’ yazmalarını isteyeceğim. Sana da uygundur herhalde?”

Gözlerimi devirdim. “Kötü bir eğitmen olduğunu kayıtlara geçirmek için sanırım?”

Cevap vermek yerine Baş eğitmen kimliğinde kullandığı bakışı üzerime çevirdi. *Pekâlâ*.

Derin bir nefes alıp terimi silmek için elimdeki paçavrayı alnıma götürdüm. Kalbim hâlâ hızlı atıyordu ama bunun nedeni sadece antrenmanın zorluğu değildi. Rowenan’ın uzak ve kısık bakışları beni izliyordu. Onun bakışları altında kendimi her zamankinden daha açıkta hissediyordum, sanki tüm sırlarımı tek bakışta görebilecekmiş gibi geliyordu. İşte o zaman onu hiç beklemeden öldürmek zorunda kalırdım.

Elimi yavaşça gözümü örten maskeye götürdüm. Ufak bir düzeltme yaparak yerinde durduğundan emin oldum.

Gözlerim kısılrken yüzümdeki tüm yumuşaklık kayboldu. Ona aynı sertlikle karşılık verdim, bakışlarım keskinleşti.

Artık onun başıma açtığı sorunlarla ilgilenmek istemiyordum. Birini daha ortadan kaldırmakla uğraşamazdım.

YİRMİ

KİMLER KİMLERLE YANYANA

ROWENAN LA BLANC

Ders biter bitmez salondan hızla çıktım. Diğer öğrencilerin arasında kaybolup gitmek istemiyordum. Yemeğimi hızla yemiş, Adrian’la diğerlerini masada bırakarak çoktan girişe yürümüşüm.

Harlow’un odasına adım attığımda içimdeki hafif bir gerginlik dalgası, bastırmaya çalıştığım huzursuzluğu daha da artırdı. Onu yine kitaplığının önünde, elinde eski bir kitapla dikilirken bulunca başımla selam verdim. İçimdeki soruların ağırlığını hafifletmeye çalışarak yüzüme sıradan bir ifade yerleştirdim. Buraya sadece basit bir bilgi edinmek için gelmişim gibi davranmalıydım.

Bir an sessizlik oldu, sanki bu sessizliği o bilerek uzatıyordu.

“Beni ziyaret etmek için en yoğun zamanımı seçmişsin, Rowenan.” Harlow’un sesinde hafif bir alaycılık vardı. Elindeki kitabı masaya bırakıp sandalyesine oturdu. “Acaba yine hangi ölümcül hatanı örtbas etmeye çalışıyorsun?”

İçimdeki hafif huzursuzluğun yüzüme yansımaması için kendimi gülümsemeye zorladım. Fakat mesafeli ve ciddi duru-

şumu bozmamıştım. Yüzüne bakarken söylediği şey gerçekten komikmiş gibi başımı sallıyordum. Harlow'un böyle imalarla, soğuk bir mizahla yaklaşması alışıldık değildi.

“Eğer bu kez bir hata yaptıysam,” dedim sakın ama küçük bir tebessümle. “Umuyorum ki henüz öğrenmediniz.”

Harlow ağzını hiç açmadan dudağının köşesiyle gülmeye benzer bir ses çıkardı. Gözlerindeki o keskin bakış değişmemişti. Hatta bir süre doğruca yüzüme bile bakmamıştı. Her zaman olduğu gibi asıl niyetimi öğrenmek için bir fırsat arıyordu. *Sanki hep bir haltlar yerdim de...*

Konuyu fazla uzatmadan ona yaklaşmak zorunda olduğumu biliyordum ama acele etmemeliydim.

“Biliyorsunuz, bazen işlerin planlandığı gibi gitmediği olur,” dedim hafifçe omuz silerken. “Gelme nedenim ciddi bir şey değil, endişe etmeyin. Sadece akademide yapılan operasyonlarla ilgili bir şey sormak istedim.”

Harlow sandalyesinde biraz daha geriye yaslandı, gözlerinde sorgulayıcı bir bakış belirdi. “Operasyonlar mı?” diye sordu yavaşça sözcüklerimi tartarak. “Gerçekten koca Raven Akademisi'nin görevlerini kaydedip kaydetmediğini mi soruyorsun, Rowenan? Eminim daha fazlası vardır.”

Göz temasını hiç kesmeden ciddi bir tavırla devam ettim. Bu noktada geleceği için endişelenen bir öğrenci gibi görünmek zorundaydım. “Evet, sadece merak ettim. Görevler ve operasyonlar... özellikle son dönemlerde benimle ilgili olanlar. Bu operasyonlarla ilgili kayıtlar tutuluyor mu? Kimlerin görevlendirildiğine dair bir dosya ya da belge var mı?”

Mahcup bir ifade takınarak devam ettim. Sanki gizlice kaçtıktan sonra yakalandığım balo görevinin kayıtlara geçip geçmediğini merak ediyormuşum gibi görünmesini istiyordum. Harlow yüzündeki alaycı ifadeyi tamamen kaybetmişti. Gözleri derin bir merakla beni süzmeye başlamıştı.

“Ah, o operasyonun kayıtları mı?” En sonunda sorularım mantık açısından kafasına yatmıştı. “Bunu merak etmek için çok geç değil mi, Rowenan?”

Tırnaklarımla oynarken çok yavaşça başımı salladım. “Biliyorum. Yine de merak ediyorum,” diye karşılık verdim.

“Elbette, her zaman operasyonlar kayıt altına alınır,” dedi soğukkanlı bir şekilde. Ardından biraz daha yaklaşıp kısılmış gözleriyle beni inceledi. “Bu bilgi ne işine yarayacak şimdi?”

Bana inanmıyordu.

Yüzümü ifadesiz tutmaya devam ederek omuz silktim. Gözlerimi yere indirdim ve tek düşündüğüm ona anlattığım kadar-mış gibi konuşmaya başladım. “Söylediğim gibi geçenlerde gittiğim görevin... resmi olarak kayda geçirilip geçirilmediğini merak ediyorum. Açıkçası içten içe adımı öyle bir dosyada kayıt altında görmek istemiyorum.” Kendimi açıklarken Harlow sessizce beni izlemeye devam etti.

Yüzünde bir hareketlenme oldu, kaşlarını hafifçe çattı. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından başını hafifçe salladı. “Görevler ve görevlendirilen isimler her zaman titizlikle kayıt altına alınır. Gizli görevlerin bile bir izi vardır.”

“Bay Harlow,” dedim sesimi biraz alçaltarak. “Eğer yaptığım hata arşivdeki dosyalarda yazıyorsa... ömür boyu suikastçı kimliğime yapışacak mı?” Bu soru tamamen rol amaçlıydı.

“Ömür boyu kimliğine yapışacak bir hata mı?” dedi alaycı bir tınıyla. “Rowenan, suikastçı dünyasında hata yapmaktan bu kadar korkuyorsan belki de yanlış yerdesin. Burada her hareketin, her yanlış adımın iz bırakır. Bir iz bırakmaktan korkuyorsan o kılıcı eline almamalıydın.” Ona karşı kendimi savunma gereği hissetsem de susup dinlemeye devam ettim. Hatta onaylar anlamda başımı salladım.

Kapının eşiğinden geçerken arkamdan gelen soğuk sesini duydum. Neredeyse uyaran bir tavırla, “Rowenan,” dedi Harlow. “Antrenmanlarına bu tür şeylerden daha fazla odaklanmalısın.”

Hiç düşünmeden, “Elbette, Bay Harlow,” diye karşılık verdim. Sessizce kapıyı kapatarak koridora adım attım.

Tüm operasyonlar kayıt altında tutuluyordu. Bu durumda annemin gittiği son görev de kayıtlı olmalıydı. Eğer dosyayı bulursam o güne dair her detayı kolaylıkla öğrenebilirdim.

Marcus Harlow arşive giremeyeceğimi düşünüyor olmalıydı. Ne kadar yanıldığını bilse aklını kaybederdi.

Marcus Harlow’un odasına girmemin asıl sebebi olan pelerini çekiştirdim. O üzerimdeyken herhangi bir muhafız benden tarafa bile bakmazdı. Benden sonra pelerini aradığını sanmıyordum çünkü onu her gün giymediğini biliyordum. Bu yüzden o masanın etrafından dolaştığı sırada elimde tuttuğum pelerini onunkiyle değiştirmiştım.

Keşif için geceyi beklemiştim ama işin zor kısmı henüz başlamamıştı. Akademide uzun süredir bulunmama rağmen arşivin tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum. Sadece bazı muhafızların ve üst sınıfların fısıltılarla bahsettiği yerleri hatırlıyordum. Bu da beni başka bir zorluğa sürüklüyordu. Arşivi arayarak bulmalıydım.

Koridorlarda sessizce ilerlerken attığım her adımın yankılanıp yankılanmadığını kontrol ediyordum. Etrafımda yalnızca taş duvarlar, meşalelerin titreyen ışıkları ve arada sırada duvarlardan gelen soğuk rüzgârın sesi vardı. Akademi devasa bir yerdi, bu da bakacak çok yer olduğu anlamına geliyordu.

Evet, yerini bilmiyordum ancak biraz akıl yürütebilirdim. Eski yazıların ve kaybolmuş belgelerin saklandığı bir yerin her

zaman en تنها köşelerde olacağını düşünüyordum. Daha önce hiç dikkat etmediğim, genellikle terk edilmiş görünen koridorların sonlarında kalmış olabilirdi. Tanrı bilir, bu koca yapının kaç tane terk edilmiş koridoru vardı. Bu fikir beni akademinin alt katlarına doğru yönlendirmeye başladı.

Her kapıyı, her köşeyi dikkatlice tarayarak ilerledim. Görünürde hiçbir şey yoktu, yine de sabırlıydım. Yeterince araştırırsam bu lanet labirentin içinde aradığımı bulacaktım.

Duvardaki tozlu meşalelere göz gezdirirken dikkatimi çeken bir şey fark ettim. Garip bir şekilde etrafta muhafız yoktu. *Boşu boşuna mı o kadar riske girmiştin?* Diğer kapıların aksine, en sonda duran kapı daha eski ve bakımsız görünüyordu. Sanki diğerlerine nazaran çok az hareket ediyormuş gibiydi. Kapının çevresinde yavaşça dolanıp hafifçe ittiğimde ağır bir gıcırtyla açıldı. Menteşeleri eskiydi, buna rağmen kimsenin duymayacağı kadar sessizce açılmıştı.

İçeri adım attığımda ay ışığıyla aydınlanan eski raflar ve masa beni karşıladı. Burası sıradan bir oda gibi görünüyordu. Her köşe olması gerekenden çok daha düzenliydi. Buranın bir odayla sınırlı olmadığını bilecek kadar deneyimim vardı.

Botum halının üzerinde sert bir şeye takıldığında tökezledim. Dengemi toparlamaya çalışırken çıkardığım sesle birlikte birkaç muhafızın, “Ne oluyor orada?” diye seslendiğini duydum.

Kalbim hızla atmaya başlasa da arkamı dönüp yüzlerine bakmadım. Nihayetinde pelerin üzerimdeydi. Nefes alıp verirken gözlerimi kapatarak ayak seslerine odaklandım. Işık kaynağını içeri doğru tuttuklarında sadece sırtımı ve Bay Harlow’un bordo pelerinini görebiliyor olmaları gerekiyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra sorun olmadığını göstermek için elimi kaldırdım. Hiç beklemeden sesler kesildi, içeri yayılan ışık geldiği gibi kayboldu. Adım sesleri uzaklaştı. Artık kimse-nin beni izlediğini sanmıyordum.

Halıyı kaldırdığımda altında demir bir halka olduğunu gördüm. Parmaklarımı soğuk metal halkaya geçirip çekmeye başladım. Ağır ve eski kapak gıcırdarak açıldı. Aynı anda yerden yükselen toz, ay ışığının gölgesinde etrafa dağıldı. Boğazıma dolan o eski, ağır toz kokusu beni hafifçe öksürttü ama aldırmadım. Aşağıya inmek için eğildiğimde soğuk bir esinti yüzümü yaladı. Derin bir nefes daha alırken kendimi karanlık boşluğa bırakmaya hazırlandım.

Aşağısı daha da soğuktu. Bu yüzden Bay Harlow'un pelerinine sıkıca sarıldım.

Bir süre durup sessizliği dinledim. İçimdeki sezgi doğru çıkmıştı. Nihayet arşivi bulduğuma inanamıyordum.

Raflarda sırayla dizilmiş kitaplar ve rulolar duruyordu. Tozla kaplanmış olan bu belgeler, uzun zamandır kimsenin dokunmadığı türdendi. Derin bir nefes aldım, aradığım bilgilerin burada bir yerlerde gizli olduğundan emindim. Fakat şimdi başka bir zorluk ortaya çıkmıştı. Annemin ölümüne dair ipuçlarını bu karışıklığın içinde bulmam gerekecekti.

Uzun bir süre boyunca raflar arasında dolaşıp belgeleri karıştırmama rağmen aradığım hiçbir şeyi bulamamıştım. Elime aldığım her dosyayı baştan sona inceliyor, ne anneme dair bir iz ne de doğru tarihlerde bir bilgi bulabiliyordum. Sinirlerim iyice gerilmeye başlamıştı. Arşivde o kadar çok dosya ve belge vardı ki, hangisinin doğru olduğunu kestirmek neredeyse imkânsızdı. Hangi salak bu kadar fazla dosyaya tarihlerini yazmazdı ki?

Bir an durup etrafıma tekrar bakındım. Dosyaların sırtlarına yazılı bir şeyler arıyordum ama her dosya isimsiz ve tarihsiz görünüyordu. Sonra aklıma geldi. Dosyaların sırtında değil, kapaklarında yazıyor olmalıydı. Ellerimle dosyaların kapaklarını çevirmeye başladım. Her birinin kapağında tarihleri görebiliyordum. Bunu daha önce bunu fark etmediğim için kendime kızdım, bu kadar basit bir detayı atlamak bana çok zaman kaybettirmişti.

Tarihlerle isimler sonunda gözlerimin önüne serilmişti. Şimdi doğru yılı bulmam, annemin adıyla ilgili herhangi bir ipucu aramam gerekiyordu.

Bir dosyanın kapağını çevirdim, tarih... annemin görev yaptığı yıllara denk geliyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu dosya olabilir miydi? “Azizler, yardım edin,” diye inleyerek sayfaları karıştırmaya başladım. Her bir sayfada yazılı olan notlar, görev kayıtları gözlerimin önünden akıp gidiyordu.

En sonunda bir görev raporuna denk geldim. Görev yüksek risk taşıyan bir operasyondur. İsimler arasında annemin adını gördüm. *Elera*. Kalbim bir an için duracakmış gibi oldu. Oradaydı, annemin adı dosyanın bir köşesine yazılmıştı. Ancak raporda görevin detayları eksikti. Annemle ilgili daha fazla bilgi arıyordum ama her şey çok yüzeysel görünüyordu. Aniden duraksadım. Bazı sayfalar eksik görünüyordu, sanki bir şeyler gizlenmiş ya da ortadan kaldırılmıştı.

“Ananın kırık şarap testisi...” Hayal kırıklığıyla omuzlarım düştü.

Dosyayı kapatırken bir şey daha dikkatimi çekti. Dosyanın düzenleyicisinin ismi üst köşede küçük harflerle yazılıydı. *Marcus Harlow*. Bu isim beni bir an için duraksattı. Onun adını burada görmek, bu dosyanın sandığımdan karmaşık bir gerçekle bağlantılı olabileceğini düşündürmüştü.

Harlow'un bu dosyayla ne ilgisi vardı?

Bu sorular zihnimde dolanırken dosyayı yerine koydum ve hızlıca arşivden çıkmaya hazırlandım. Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı ama kapının önünden gelen seslere bakılırsa bu gece için yeterince risk almıştım.

Harlow'u daha dikkatli incelemem gerekecekti.

YİRMİ BİR

LEŞ YİYEN AÇ KALMIŞ

ROWENAN LA BLANC

Ders : Çeşitli Görevler ve Saha Eğitimleri - Samantha Wren
Gerçek görev simülasyonları, saha eğitimleri, hedef imha
ve kaçış senaryoları

“Hiçbirinizin kaçış şansı yok. Bu yüzden bu düşünceleri kafanızdan çıkarın. Eğer dinlemek istiyorsanız düşüncelerinizi aydınlatayım. Nerede olduğunuzu ya da buraya nasıl geldiğinizi biliyorsunuz. Kördüğüm, içini bilmeyenler için bir labirenttir. Yanlış bir dönüş yaparsanız, kendinizi Leş Yiyenlerin önünde ya da daha kötüsünün dişleri arasında bulabilirsiniz.” Bayan Wren’in söylediklerini tiksintiyle dinledim. En az kırk kişiydik. Sınıfımdakiler ve ikinci sınıflardan geçen sezon bu dersten kalan birkaç isim buradaydı. Yüzleri kasvetli, gözleri karanlıktı ama dinliyorlardı. Belli ki dinlemek, Bayan Wren’in bahsettiği bu yerde, bir gün daha hayatta kalabileceğimiz anlamına geliyordu.

İkinci sınıflar geçen sezon aynı eğitimdecan verenlerden bahsedince onlara baktım.

Dinlemek bilgi demekti. Bilgi güçtü ve güç ise hayatta kalmanın anahtarıydı. Daha önce olduğu gibi hayatta kalmak zorundaydım. Yaşayacaktım çünkü bu yerde ölmeye niyetim yoktu.

Akademiye gelmeden önce gerçek görevlere çıkmıştım. Hatta metrelerce uzaktan gerçek bir Leş Yiyen bile görmüştüm. Tek farkı, Korucuların ve eğitmenlerin öldürmek için kurduğu simülasyonla uğraşacak olmamdı.

Bunu hoş bir değişim olarak kabul eder miydim, bilmiyordum. Gerçek görevlerimle bunun arasında, temel bir fark olup olmadığından bile emin değildim. En azından akademiden bir şeyler öğrenecektim. Hayatta kalırsam çok şey...

“Eğer bir şekilde Kördüğüm’den çıkmayı başarırsanız, tebrikler. Hayatta kaldınız.” Bayan Wren gülümsedi. “Gerçekten ama gerçekten kaçmaya çalışın. Eğlenceli olacak.”

Önceki dönem kurtulanlara baktım. Hiçbiri konuşacak havada görünmüyordu. Gözleri sert ve odaklıydı. İçlerinden yayılan öfkeyle karışmış korku neredeyse elle tutulur düzeydeydi. Bana savaş esirlerini hatırlatıyorlardı. Korkuyorlardı ama bir o kadar da hırslıydılar.

Bayan Wren bunun farkında olmalıydı. Gözleri daha da parladı. “Neyse, kaçış planları yeter. Bugün ben konuşacağım, sizler de dinleyeceksiniz. Şu anki durumda siz kırk kişi dışında bu akademiye girmeden önce yüzlerce aday daha vardı ama zayıflar, güçlülerden ayrıldı. Geriye siz kaldınız. Bundan önceki antrenmanımızla birlikte alıştırma sürecini bitirdiniz. Bir kez daha tebrikler. Raven Akademisi’nde hayatta kalmak başlı başına bir ödüldür.”

“Henüz hiçbir şeysiniz,” diye devam etti. “Hatta şu an hiçbir şeyden daha azsınız. Sokak serserileri, hırsızlar, dilenciler ve istenmeyen çocuklar. Pislik gibi, neredeyse hepiniz öksüz ve ailelerinin vazgeçtiği kişilersiniz. Tek avantajınız geçmişte

kendinizi eğitecek kadar akıllı olmanız. Bunca zaman hayatta kaldınız. Her şeye rağmen, hepiniz hayattasınız. İşte bu yüzden buraya, Raven Akademisi'ne getirildiniz çünkü her birinizde suikastçı olma potansiyeli var.”

Kendime ailemin benden vazgeçmediğini hatırlatmak zorunda kaldım. Bu çok boktan bir histi.

“Şu anda hiçbir şeysiniz ama çok daha fazlası olacaksınız. Tabii ölmezseniz.” Yine gülümsedi.

“Bir sonraki sınavınıza başlıyoruz.” Bakışları avcı gibiydi. “Göreviniz basit. İki gün boyunca hayatta kalın. Bunu başarırsanız, birinci sınıf öğrencisi olarak eğitim almaya devam edeceksiniz.” *Eğer başaramazsak eğitim son bulacaktı.* Bu sınav ikinci sınıfların da son şansıydı ancak bize ikinci bir şans tanınmayacaktı.

Kollarını kaldırıp muhafızlara seslendi. “Öne gönderin onları!”

Gözlerimi kırptığımda karanlık çöktü.

Sonra yayından fırlayan okun sesini duydum.

Hepsini vurmaya çalışıyorlardı.

Her biri ok, yay ve kılıca sahipti. On ya da on beş kişiden fazla olmalıydılar. Tıpkı akademinin dışındaki insanları öldürürken kullandıkları gibi hepsinin beni binlerce kez öldürmeye yetecek kadar cephanesi vardı. Koşturduğumuz sırada önümdeki koca yaratık sığırdan başka bir şey değilmiş gibi ona atış yapmaya devam ettiler. Et ve kemikten oluşan devasa kütle, önümde hantalca ilerlerken onların oklarından etkilenmedi. Okların hiçbirisi bana zarar vermeye yaklaşmadı.

Bu canavar bir faytondan daha büyüktü.

Zindan kapıları açıldığında onlarca esir ayaklarını sürüyerek hepimiz gibi alana katıldı. Kir ve kan içindeydiler. Bunlar operasyonlarda alıkonulan kişiler olmalıydı. Aralarında eskiden soylu olanlar bile vardı.

Et parçası onlara doğru ilerlemeye başladı. Ağgözlü bir çılgınlıkla içlerini parçalayarak onları lime lime ederken çılgılık atıyorlardı. Kaçmaya çalışanlar etin dalları tarafından yakalanıyor, kana bulanmış kemikler ve kıpkırmızı etlerden oluşan kıvrımlı ağzının içine sürükleniyorlardı. Kütle elindeki adamın kemiklerini kırıp derisini yırttığında öğrencilerden biri, muhafızın birinden aldığı oku gerdi. Tam kafasına denk gelecek şekilde fırlattı. Oku çaldığı muhafız muhtemelen şimdi ölüydü.

Öğrencinin attığı ok, canavarın elindeki adama isabet etti. Adam huzur içinde ölmüştü. Ancak diğerleri onunla aynı kaderi paylaşmadı. Çılgınlıkları ancak sonuncusu da yutulup ete karıştığında, bedenleri parçalanarak öğütüldüğünde kesildi.

Onlar için hiçbir şeyin önemi yoktu. Ancak ölmeden önce katlandıkları acı, canavarlıktan başka bir şey değildi. Onlar dahil, hiç kimse bunu yaşamak zorunda kalmamalıydı.

Yine de öylece bu canavarın önüne salınmalarının tek nedeninin, neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamamızı sağlamak olduğunu idrak edebilmişim.

Canavar titreşerek büyüdü ve bana doğru yuvarlanarak bir adım önümde durdu. Hareket etmedi, saldırmadı. Kemikler, saçlar ve sivri dişlerden harmanlanmış, ezilip parçalanmış bedenlerden oluşan ürkütücü bir duvar gibi dikiliyordu ama bana zarar vermiyordu.

Çünkü isteseydi beni çoktan öldürmüş olurdu.

Mide bulandırıcı bir farkındalık kafamın içine doğru ilerledi.

Orada donmuş bir şekilde durdum. Beni korumuştı. Hepsi ni öldürmüştü. Bunu neden yapmıştı? Neden biri ya da bir şey beni korusun ki?

“Henüz hiç kimsesin.” Bayan Wren’in sesi kafamın içinde yankılandı.

Nefes alıp ileri doğru uzandım. Uzaktaki çılgınlardan, ya-

yından fırlayan okun ısığından ve parçalanma seslerinden uzaklaştım.

Sağ elim canavarın kirli, kanlı yüzeyine dokundu. Dokunuşun garip bir şekilde rahatlatıcı olduğunu fark ettim. Soğuk ve sümüksüydü, aynı zamanda sert ve sağlamdı. Tıpkı bir nehir yatağının altındaki yosun kaplı taşlara benziyordu. Kokusu mide bulandırıcıydı. Bir yıl boyunca nemli kalmış, sonra aniden gün ışığına çıkarılmış bir pislik, dışkı yığını gibiydi. İğrenç olsa bile aynı zamanda bu yerde beni öldürmeye çalışmayan tek şeydi. Beni koruyan tek şey o olmuştu. *Garip*.

“Bana gerçekten zarar vermeyeceksin, değil mi?” diye sordum. Gerçi gerçek bir cevap beklemiyordum çünkü o şeyin -her neyse- konuşacak bir ağzı yoktu. Herhangi bir sesli işaret yerine, iğrenç formu titreşip devasa bir kalp atıyordu. Buna rağmen cevabını hissettim. Hayır, bana zarar vermeyecekti.

“Ne pahasına olursa olsun, beni koru.” Aklıma gelen en basit emri verdim. O da itaat etti, kıvranıp guruldayarak şekil değiştirdi. Cüssesinin büyük bir kısmını oluşturan et ve kan selinden kemikli bir tür zırhlı duvar oluşturdu. Tam olarak ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım ama oklarla patlayıcılardan kurtulabilen bir yaratık beni korumak için fazlasıyla yeterli olmalıydı. “Önümüzdeki iki gün boyunca hayatta kalmak zorundayım.”

Etten canavar onaylarcasına gürleyip gümbürdedi. Varlığı yok olana kadar beni koruyacaktı.

Geldiğim yoldan geri yürümeye karar verdim. Etli canavar benimle birlikte yuvarlanıyor, hareket ettikçe formu sürekli değişiyordu. Özellikle kemikli plakaları, formuyla tam olarak koruyamadığı kısımlarımı örtmek için bir tür kalkan olarak kullanıyordu. Onları dalların kenarlarına tutturarak sürekli etrafımda dönüyordu.

Çıglıkları takip ettim.

Olduğumuz bölgenin dört bir yanından çıglıklar yükseliyor-

du. Ardından korkunç kükremelerle hiçbir insan yapımı silahın üretemeyeceği, doğal olmayan başka sesler geliyordu.

İlerlemeye devam ettik. Bir zamanlar cesetlerle dolu olan yıkık zemin şimdi bomboştu. Bizi sadece paramparça tuğlalar, parçalanmış arabalar, yırtık pırtık giysiler ve silahlar karşılamıştı.

Herkes bir yere saklanmış olmalıydı.

En sonunda yaşam ve ölümden yoksun, ıssız ağaçlık alana koştuktan sonra merkez olabilecek bir yere ulaştım. Öğrenciler bağırıp çağırarak birbirlerine emirler yağdırıyordu. El becerisiyle en hızlı şekilde yaptıkları silahları canavarlara ateşliyor, sürekli bir yerden başka bir yere hareket ediyorlardı.

Ateşler fırlatılıyor ve korunan muhafızlar oklarını yaratığın üzerine doğrultuluyordu. Hem canavarı hem de öğrencileri sürekli ateşli ok yağmuruna tutuyorlardı. Gürültü yüzünden yaşanan diğer her şeyi zar zor duyabiliyordum.

Muhafızlar bizi korumak için burada değildi. Gerçek bir tatbikat yaratmak için buradalardı.

Gözlerim büyüdü.

Birinci sınıflarla ikinci sınıflar bölge için birbirlerine karşı savaş açmıştı. Orada her ne oluyorsa beni zerre kadar ilgilendirmiyordu. “Hayır. Bu saçmalığa bulaşmayacağım,” diye fısıldadım.

Yanımdaki çok daha küçük etten canavara döndüm. Orada duruyordu, benim sessiz koruyucumdu. “Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım.”

Bu alandan ne kadar çabuk çıkarsam, önümüzdeki iki gün boyunca nasıl hayatta kalacağımı bulmaya o kadar çabuk başlayabilirdim. Yemek bulmak bir sorun olacaktı, su ise derhal ele alınması gereken daha da büyük bir sorundu. Daha önce tek bir lokma bile yemeden bütün bir günü geçirdiğim olmuştu ama bütün bir günü susuz geçirmek tekrar yaşamak istemediğim bir

şeydi. Pekâlâ, önce bu lanet kaostan kaçıp sonrasında su bulmaya çalışacaktım.

Birkaç adım ilerlediğim anda yakındaki bir tahta ve taş molozunun altından ani bir hışırtı geldi. Etten canavar kıpırdanıp fokurdadı. Aşağıdan büyük bir konteyner parçası devrildi. Muhtemelen benim yaşlarımda bir kız sürünerek dışarı çıktı. Üzerinde siyah paçavralardan başka bir şey olmayan bir kızdı. Koyu renkli çukurlaşmış gözleri yumuşak ama doğal olmayan sarı bir renkle parlıyordu. Benden daha kısa boylu ve daha zayıftı, bu da çok şey anlatıyordu. Omuzlarına kadar uzanan kirli sarı saçları soğuk esintide zorlukla sallanıyordu. Baştan aşağı kana bulanmış, cildi gibi kirle ve pislikle kaplanmıştı.

Onu tanıyordum.

Böyle görünmesi için kargaşanın tam ortasında kalmış olması gerekiyordu. Korkmuştu ancak korkusu gözlerinden okunmuyordu. Onun da benim gibi olduğunu fark ettim. Korkuya ve dehşete o kadar alışmıştı ki, bağışıklık kazanmış gibi görünüyordu.

“Sen miydin?” diyerek bana doğru yürüdü. Etten canavarı ona saldırmaktan alıkoymak zorunda kaldım. Kız elini kaldırıp bir parmağını bana doğrulttu. Sesi boğuk ve kuruydu. “Benimle ve diğerleriyle birlikte o yerdeydin... nasıl oldu da bu yaratıkla yan yanayken hayattasın?”

Onu tanıyordum ama birbirimize karşı sebepsiz başlayan nefretimizin son günlerde neredeyse elle tutulur boyutlara ulaştığını inkâr edemezdik. En azından birlikte hayatta kalabiliydik.

Lena.

“Soru sormaya devam edeceksen seni ölüme terk edebilirim,” diye inledim.

“Durma yap. Gitmek için arkanı döndüğün anda tam kafanın arkasına koca bir taş atacağım.” Kesinlikle erdemli biri değildi.

“Umalım da simülasyon bizi öldürmeden önce birbirimizi öldürmeyelim.” İç çekerek başımı salladığım sırada büyük bir patlama ayaklarımızı sarstı. Arkama bakmaya zahmet etmedim. Onun yerine Lena’ya odaklandım. Birden fazla yönden bana benziyordu. Yanımdaki etten canavardan rahatsız olmuş, şoke olmuş gibi bile görünmüyordu. “Benimle gel, birlikte olursak şansımız artar.”

“Tamam, öyle olsun.” Sesi fısıltıdan farksızdı. “Ama sırf sen istediğin için.”

Gözlerimi devirdim. “Evet, evet. Tabii.” Başımı sallayıp koşmaya başlamadan önce elini tuttum.

YİRMİ İKİ

CEHENNEME BİR KALA

ROWENAN LA BLANC

“Neden ikinci sınıfların aksine tek şansımız var?” Labirentin yıkık dökük duvarları arasında yürürken Lena dalgın dalgın mırıldanıyordu. Yerde devasa ağaç kökleri, cesetler ve rasgele yerleştirilmiş içi boş metal parçaları vardı. Sürekli duyulan ok ve patlayıcı sesleri neredeyse boğuk bir arka plan gürültüsüne dönüşmüştü. Bir noktada dehşet vericiydi ama artık alışmıştım. Kulaklarımın çınlaması labirentin meydanından uzaklaştıkça yavaş yavaş azalmıştı.

Bir ya da iki kez yakınımızda bir şey patlamıştı ancak Leş Yiyen koca cüssesiyle bizi korumak için hep yanımızdaydı. Şekilsiz formuna, yaydığı pis kokuya rağmen varlığına şükretmekten kendimi alamadım. Cesetlerin arasından çıkıp beni korumasaydı çoktan ölmüş olurdum.

Önümde uzun ağaçlarla kaplı ormanlık bir alan vardı. Orada saklanmak, canımıza kastedebilecek bir grup muhafız ve yaratık kaynayan bir meydanda saklanmaktan çok daha kolay olacaktı. Tek sorun ikimiz için yiyecek ve su bulmak olacaktı.

“Ölürsen ikinci şansın olamaz da ondan.” Gözlerimi altı-

mızdaki zemine dikmiş halde cevap verdim. İkinci sınıflara neden birden fazla şans tanındığına dair bir fikrim vardı. En basit cevap şuydu: İlk simülasyonda hayatta kalmak için hile yapmış olmalıydılar.

Bize katılmışlardı çünkü bu onlar için en iyi ceza olacaktı. Bu akademiye gelen çoğu insanın hiçbir şeyi yoktu. Benim ise alacağım bir intikamım vardı. Lena için durumun farklı olup olmadığını elbette bilmiyordum. Akademide yüzlerce öğrenci vardı, en azından bazılarımızın diğerlerinden daha iyi bir hayatı olabilirdi. “Ama sanırım bunun nedeni bize karşı daha sert olmaları.”

“Bunu kafamda kurduğumu düşünmeye başlamıştım,” dedi başını sallayarak. Konuşurken gözleri karanlık, bakışları ölüydü. “Annem beni doğururken ölmüş. Babam da komşu krallık Maridia ile girdiğimiz savaşta öldü çünkü kendisi açlıktan ölürken elindeki tüm yiyeceği bana vermişti. Darkstalkerlar ve Ravenlar şehri kurtardıktan kısa bir süre sonra Koruculara verildim. Büyüylene kadar eğitim gördüm ve Raven’a geldim.”

Sadece başımı sallayabildim. “Sanırım birbirimize benziyoruz.”

Babama göre eğer böyle bir dünyada hayatta kalmak istiyorsam, gözümü kırpmadan ve tereddüt etmeden öldürmeyi öğrenmeliydim. Herkesten daha güçlü olmalıydim.

Lena korkusuzca Leş Yiyen’e baktı. “Bu şeyle aran iyi.”

Başımı salladım. “Sanırım öyle...”

“Anlıyorum.” Dönüp ağaçları işaret etti. “Sanırım ekşi bir koku aldım. Ekşi ve çürük. Orada birkaç böğürtlen ağacı olabilir.”

“Böğürtlen.” Ethernia’da böğürtlene pek rastlanmazdı. Arada sırada pazar tezgâhlarında satıldıklarını görürdüm ama hep fazlasıyla pahalı olurlardı.

Midem guruldayınca yüzümü buruşturdum. Kurumuş boğa-

RAVEN SÜKASTÇISI

zım içinde azıcık su olan her şeye razıydı. “Biraz böğürtlen iyi olur.”

Tam ağaçlara yaklaştığımızda arkamızdan, labirentin biraz daha içinden büyük bir patlama sesi geldi. Kısa bir an için oluşan mutlak sessizliğin ardından bir toz ve enkaz bulutunun havaya yükselmesiyle birlikte yere savrulup yuvarlandık. Çığlık atarak kollarımla başımı kapattım. Lena bir yerlerde kaybolmuştu ama içimden bir ses, büyük ihtimalle iyi olduğunu söylüyordu. Yer sarsıldı, dünya döndü. Havanın kendisi çığlık atıyor, feryat ediyor gibiydi. Kül ve toz üzerimize yağmaya başladı.

Sarsıntı durmadan ve havadaki çığlıklar dağılmadan önce yaklaşık beş saniye boyunca devam etti.

Leş Yiyen uzaklaştığında bunu ayağa kalkmak için bir işaret olarak algılamıştım. “Lena?”

Cevap alamadım. Tam zamanında omzumun üzerinden bakınca büyük bir ateş bulutunun göğe yükselip dağıldığına şahit oldum. Yine de bu beni fazla endişelendirmedi.

“Lena, neredesin?” Bu sefer çok daha yüksek sesle bağırmıştım. Yumuşak bir toz bulutu görüşümü engelliyordu.

“Buradayım,” diye topallayarak ağaçların arasından çıktı. Elimle tozu savuşturmaya çalıştım. Sağ kolu kanıyordu, sol bacağı kırılmış gibi görünüyordu. Alnındaki yaradan sol gözüne doğru kıpkırmızı bir çizgi akıyordu. Sol eli titriyordu. Cildi normalde olduğundan çok daha solgun ve beyazdı, grinin garip bir tonunu taşıyordu.

Bu kızın nesi vardı böyle?

Ona doğru koşmaya başladığımda Leş Yiyen de peşimden geliyordu. Tam bir adım daha atıp düşmek üzereyken onu kollarımla yakaladım. Bana tutunduğunda düşündüğümden daha hafif olduğunu fark ettim. Çoğunlukla bir deri bir kemikti, el-

leri nasırlarla doluydu. Omzuma vurarak öksürdü. Neredeyse dalgın bir şekilde elimi sırtında gezdirdim ve küçük daireler çizdim. “Sakin ol... sorun yok. Seni tutuyorum.”

“Her yerim acıyor,” diye fısıldadı. Gözlerinde ya da yüzünde hiç acı belirtisi göremiyordum. “Doğru düzgün yürüyemiyorum. Sanırım beni geride bırakmak zorunda kalabilirsin.”

Hemen başımı salladım. Onun ölmesine izin verme düşüncesi bile bana doğru gelmiyordu. Lena kişisel olarak umurumda değildi, aslında hiç değildi. Onu tanıdığım kadarıyla ve yaraları düşünüldüğünde en iyi ihtimalle bir baş belası olurdu.

Beni bu kadar rahatsız eden aslında başka birinin ölümüne sebep olma fikriydi. Onu kurtarmayı seçebilecekken bunun yerine ona sırtımı dönme düşüncesiydi. *Tanrım*. Rüyalarımaya girecekti. “Hayır, birlikte kalacağız ve bundan kurtulacağız. Sırf daha kolay olacağı için ölmene izin vermeyeceğim.”

“Hayır...”

“Kapa çenenı.”

Açıkçası üzerime kusması gerekmediğı sürece yürümesine bile gerek kalmazdı. Leş Yiyen’e döndüm. “Onu nazıkçe taşı ve kemiklerinin daha fazla zarar görmediğinden emin ol.”

Leş Yiyen guruldayıp hareketlenmeye başlayarak etten bir hamak oluşturdu. Hamaktan damlayan soğuk kan ayağıma bulaşmıştı. Lena’nın etrafını şefkatle sardıktan sonra onu benden aldı ve etten hamağın içine yerleştirdi. Lena en ufak bir tedirginlik göstermiyordu, yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. “İyi misin?” diye sordum.

Başını salladı. “İyi olacağım.”

Yolumuza devam edip ormana doğru ilerledik. Burada ki ağaçların hiçbirini tanıımıyordum ama bunun beklenen bir şey olduğunu düşündüm. Ormanın zeminindeki böğürtlenlerle diğer meyveleri ise hemen tanımıştım. Çürümüş, böceklerle kaplanmışlardı ancak onların varlığı etrafımızda meyve veren

ağaçlar olduğu anlamına geliyordu. Yukarı baktığımda dallar ve yapraklardan başka bir şey bulamadım.

Nerede olduğum ya da nereye doğru yürüdüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ayaklarım ağrıyor, karnım gurulduyordu. Yorgunluğum o anda beni ele geçirdi, adımlarım yavaşlayarak duraksadı. Soğuk yavaşça çökmeye başlamıştı ama artık görmezden gelinemeyecek kadar belirgindi. Burnumdan ve ağzımdan çıkan nefesler duman şeklinde uzaklaşıyordu.

Sadece bizi bulmamalarını umuyordum. Leş Yiyen güçlüydü ama Lena'yla ben başı boş bir okun ikimizi de anında öldürebileceği kadar yumuşaktık. Üstelik Lena zaten yaralıydı.

“Orada.” Lena'nın sesi dikkatimi çekti. Döndüğümde onu devasa bir çalıyı işaret ederken buldum. Çalının sayısız dalında küçük, kırmızı şeyler vardı. “Bunlar kiraz. Tatlı ve yenilebilirler. Şimdilik ikimizi de doyurmaya yeter.”

Başımı salladım. Burada kirazın ne işi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o yenilebileceğini söylüyorsa muhtemelen yenilebilirlerdi.

Onları dallarından teker teker koparmaya başladım. Kollarım tamamen dolana kadar durmadım. Hafif ama tatlı bir kokuları vardı. Böğürtlenleri yere, et ve sinirden oluşan hamağa uzanmış olan Lena'nın yanına bıraktım. Bir tanesini Leş Yiyen'e ikram etsem de meyve yemekle ilgilenmiyor gibiydi.

Karnımızı doyurduktan sonra dört bir yanı kadim ağaçlarla çevrili bir açıklığa ulaşana kadar ilerlemeye devam ettik. Ağaçların kalın ve budaklı kökleri nemli toprağın derinliklerine iniyordu.

Güneş giderek uzaklaşırken hava da soğumuştı. O noktada artık titrememi durduramıyordum, ağzımdan çıkan her nefes düzensiz ve buharlıydı.

“Ateş yakmamız lazım,” dedi Lena. Yüzü soğukkanlılığını korurken bile vücudu titriyordu. Bunu nasıl yapabiliyordu? “Ateş yakmazsak donarak öleceğiz.”

Başımı salladım. “Nasıl ateş yakacağımı biliyorum.”

Lena gözlerini devirip iç geçirmeye çalıştı. En azından titredığı sırada yapabildiği kadarıyla denemişti. “Sanırım bu noktaya ulaşan herkes biliyordur, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Dua et, prensip olarak ölüm döşesindekileri aşağılamıyorum.”

Dal parçalarıyla taş toplamak için toprağa bakarak yürümeye başladım. Ne olursa olsun hayatta kalacaktık.

Etrafımızdaki birkaç ölü dalı almak üzere yere eğildiğimde ormanda bir şeylerin süründüğünü duydum. Kurumuş yapraklar hışırdıyor, dalların kırılma sesi geliyordu.

Leş Yiyen kıpırdandı, bir anda saldırmaya hazırlanmıştı. Garip bedeninden kemikten olduğunu düşündüğüm dalları çıkıttı, dalların her biri dev boyutlarda birer yay gibi kıvrılmıştı. Her açıdan tehlikeye karşı gardını almış gibi görünüyordu. Etrafımı sarıp beni çevreledi. Güvendeydim. Güvendeydik çünkü Lena’yı da en az beni koruduğu kadar korumak zorundaydı. Buna rağmen korkuyordum. Bulunduğumuz şartlarda beni koruyabileceğine inandığım tek şey, bu Leş Yiyen’di. Bizim en az beş katımız kadar güçlü ve korkunçtu. Elbette ben de bir işe yaramazdan fazlasıydım. Ancak saklanmak için tamamen güvenli bir alan bulamamıştık, bu yüzden ansızın alnıma saplanacak tek bir ok beni sonsuza dek yere sermek için yeterliydi.

Gittikçe artan soğuk hiçbirimiz için işleri kolaylaştırmıyordu. Bayan Sarsılmaz, yani Lena bile rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titriyordu. *Tanrı aşkına!* Yüzü hissettiği rahatsızlığı yine ele vermiyordu. Dürüst olmak gerekirse, yüzü vücudundan bağımsız gibi görünüyordu.

Ağaçların arasından yırtık pırtık giysileriyle tanıdık görünümlü bir çocuk çıktı. Yuvarlanarak, oflaya puflaya ormandan dışarı fırladı. Benden büyük olmayan bir çocuktü. Gözleri korkuyla doluydu, bir şeyden ya da birinden kaçtığını hemen an-

layabiliyordum. O tökezlerken eğer Leş Yiyen'i son saniyede durdurmasaydım, onun sonraki öğünü olacaktı.

Kan çanağına dönmüş gözleri yanımdaki et ve kemik yığınınna, yani Leş Yiyen'e takılır takılmaz çığlık attı. Gözleri kocaman açılmış, yaşlarla dolu bir şekilde yerde geriye doğru sürünmeye başlamıştı. Bir elini kaldırıp parmağıyla iğrenç yaratığı işaret ederken ağzından tükürükler fırrar ediyordu. "Aman tanrım, başka bir canavar!"

Bir an için ona baktım. Giysileri yırtık pırtık ve kirliydi, çamur ve pislikten oluşan bir tarladan sürünerek geçmiş gibi görünüyordu. Forması ya da formasından geriye kalanlar, daha çok bir çuvalı andıran grileşmiş ve kararmış paçavralardan başka bir şey değildi. Pantolonun dizleri ise aşınmış, yaralı dizlerini göz önüne çıkarmıştı.

"Sana zarar vermeyecek, Alister." Söylediklerimin inandırıcı olup olmadığından emin değilim. Doğal olarak hiçbirini yutmamış, daha yüksek sesle çığlık atmaya başlamıştı. O an için beni duyup duymadığından bile emin olamıyordum. Yüzündeki panik o kadar belirgindi ki, derisini kaplayan kirin de etkisiyle başka yüzünde hiçbir duygu görünmüyordu. Alister'ın çığlıklarının boğazını yırttığına, tükürüklerine kan bulaştığına bahse girerdim. Anlaşılır bir şekilde korkmuştu ama korkmasına gerek olmadığını anlamasını istiyordum.

"O bizden biri," dedim Lena'ya dönerek. "Yüzü temizken hayal edersen hatırlayacaksın."

Bir kaşımı kaldırdım. Birdenbire onu hayatta tutmak daha büyük bir gereklilik haline gelmişti. Eğer o da Lena ve benim gibi elenmediyse, ilerleyen saatlerde ona ihtiyacımız olabilirdi. Leş Yiyen'in son on öğünü atlanmış gibi etrafa saldırdığı sınavdan sağ çıkmıştı. Bu durum Adrian, Garrison ve Vladimir'in de sağ olabileceğini gösteriyordu, ya da göstermesini umuyordum.

Burada ölürsek, gerçekten tam anlamıyla ölmüş olur muyuz diye merak ediyordum.

“Bekle, bir saniye sakinleş. Kimse sana zarar vermeyecek, söz veriyorum!” diye inledim Alister’a bakarak.

“Lanet, lanet, lanet!” Kendini yukarı iterek döndü. Koşarken tökezledi ve kafasını bir ağaca çarptıktan sonra baygın bir şekilde yere düştü.

Omuz silkmeden önce bir süre ona baktım. Yere yığılmış aptaldan uzaklaşıp elime geçen dalları toplamaya başladım. Kollarımın taşıyamayacağı ağırlığa ulaşana kadar durmadım. Onları Lena’nın önüne yığıdıktan sonra hemen daha fazlasını toplamaya devam ettim. Bunu Alister’ın baygın yattığı, ağzından salyalar aktığı ve alnında koyu bir çürük oluştuğu yere ulaşana kadar sürdürdüm. Bedeninin etrafında birkaç kurumuş dal daha vardı. Hızla yerden toplayıp kollarımdaki demete ekledim.

“Ateşi sen mi yakarsın, yoksa ben mi?” Bir dakika kadar daha toplayınca artık yeterince büyük olduğunu düşündüm.

“Ben,” dedi Lena. Bu kısacık kelimeyi söylerken bile çenesindeki titremeyi duyabilmişim.

Hava dayanılmayacak kadar soğumaya başlamıştı. Her hareketim kemiklerimin inanılmaz derecede ağrmasına neden oluyordu. Parmaklarım sağlıksız, mora çalan bir mavi tonuna dönüşmüştü. Artık dudaklarımı ya da burnumu hissedemiyordum. Garip bir şekilde titrediğimi de hissetmiyordum, sanki vücudum soğuğa alışmıştı.

Kendimi yere, hâlâ uyanmamış olan çocuğun yanına bırakmadan önce soğuk bir nefes aldım.

Dünya her geçen an biraz daha yok oluyor gibiydi. Aldığım nefesler gittikçe yavaşlıyordu. Kendimi bir anın içinde sıkışmış hissettim. Uyanıklıkla rüya arasındaki o saf mutluluk anına benziyordu. *İnsanın gerçekten uykuya dalmadan önceki o birkaç saniye gibi.*

RAVEN SULKASTÇISI

Taş ve dalı eline alırken, “Deneyeceğim,” diyerek başını salladı Lena. Sesi beni içine düştüğüm sersemlikten çıkardı. Dalı iki taş arasında hızla hareket ettirdikçe etrafa minik kıvılcımlar saçılıyordu. Gözlerini kapatıp kaskatı kesildi, ardından son bir kez daha denedi. Önünde adeta ateşten bir gökkuşağı yükseldi ve kuru odun yığınını alevlendirdi. Bir an sonra topladığım rasgele çubukların üzerinde çok renkli bir ateş yanıyordu. Ona doğru süründüm, bana doğru yayılan sıcaklık karşısında rahat bir nefes aldım. Sıcaklığın soğuğu yok etmesiyle tüylerim ürpermiş, parmaklarımı bir kez daha hissetmeye başlamıştım.

Leş Yiyen’e döndüm. “Çocuğu al ve buraya getirip ateşin yanına koy.” İşaretparmağımı kaldırdım. “Onu öldürme.” Bunu kendim de yapabilirdim ama Alister’in yaşına rağmen ağır bedenini ateşe doğru sürüklemekle uğraşamayacak kadar yorgundum. Kalan son enerjimle kendimi oturur pozisyona çektim. Aynı anda Leş Yiyen’den çıkan dalların hâlâ baygın olan Alister’in kollarıyla bacaklarına dolanmasını, onu yanıma kadar sürüklemesini izliyordum. Yüzü ateşten yalnızca birkaç santim uzakta duruyordu.

“Ölüme çok yakındın, Rowenan,” dedi Lena aniden. Konuşurken titriyordu. Gözleri uzaklara dalmış, solmakta olan gökyüzüne bakıyordu. “Soğuk ölüm neredeyse seni ele geçirecekti. Bunu daha önce köyümde görmüştüm.”

Ona bakarken bir kaşımı kaldırdım. “Sen neden bahsediyorsun? Ben iyiydim.”

Başını salladı. “Daha önce hiç karla karşılaşmadın, değil mi?”

“Elbette karşılaştım,” diye cevap verdim. “Ben Estia’dan geldim, orada kar hiçbir yeri beyaza boyamaz.” Görev için Estia dışına çıktığımda oldukça kar görmüştüm ancak buradaki normalin tamamen dışında bir soğuktu.

“Kar bastırıp havaya buz kokusu yayıldığında dışarıda ince

giysiler giyemezsin. Gökten buz topları düşerken *biz ona dolu diyoruz*, kemiklerin donar. Kulakların, burnun ve dudakların hissizleşir. Eğer fazla maruz kalırsan uyku bastırır, zayıf düşersin. Sonra uyur ve bir daha uyanamazsın.” Gökyüzüne sırtını dönerek göz kamaştırıcı ateşe baktı. “Bu soğuk ölüm, kışın laneti. Annemi öldürdü. Ateş ve kalın giysiler onu uzak tutar.”

Başımı sallayıp sessiz kaldım. Tam olarak nereden geldiğini bilmiyordum ama kesinlikle soğuk hakkında benden daha çok şey biliyordu. Bu yüzden ona bu konuda güvenmemek için bir neden göremiyordum. Ne var ki, bizi soğuk ölümden uzak tuttuğu varsayılan iki şeyden sadece birine sahiptik. Üzerimdeki ince paçavralar soğuğu geçtim, beni sert bir esintiden bile koruyamazdı. Arkamı dönüp Alister’a baktım, hâlâ derin bir uykuydaydı. Yakında uyanmazsa onu nasıl taşıyacağımızı düşünmem gerekecekti. Leş Yiyen, Lena’yı taşıyordu ancak iki bedeni taşıyamayabilirdi.

Böylece bir süre, hiçbir şey yapmadım. Ormanın homurtulu inlemeleri arasında, ağaçlar rüzgârla sallanırken ateşe baktık. Soğuk rahatsız edici, yabancı ve istenmeyen bir şey olsa da... güzeldi. Lena’yla ben ben yakın arkadaşlar değildik ama öyleymişiz gibi hissettiriyordu, üstelik bu his Kördüğüm için fena sayılmazdı.

Ancak tam her şey yoluna girmiş gibi görünürken güçlü, dondurucu bir rüzgâr açıklıkta esmeye başladı. Beyaz bir kar örtüsü onu takip etti, geldiği gibi ateşimizi söndürerek her şeyi ve herkesi kapladı. Rahatlatıcı sıcaklık hemen kayboldu. Soğuk bir karanlık kısa sürede bizi sardı, şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha soğuktu. Ne kadar denesem de hareket edemiyordum. Rüzgârın sert ıslığı, ağaçların hışırtısı dışında hiçbir şey duymuyordum. Ellerim donmuş, bir kez daha morla karışık siyaha dönüyorlardı. Ani bir güçsüzlük beni ele geçirdi. Dünya buğulu bir cama dönüşürken derin bir nefes alıp iç çektim.

“Üç tanesini buldum, kayıp ve yalnızlar. Fiziksel açıdan iyi görünmüyorlar, üstelik aç olmalılar.” Gölgelelerin arasından hırıltılı bir yaşlı kadın sesi geliyordu. Karda belli belirsiz ayak seslerini duydum ama ona bakamayacak kadar yorgundum. Kıkırdama sesleri sanki her yerde yankılanmıştı. “Siz üçünüz oldukça tuhaf bir grupsunuz, sanırım bu ilk denemeniz? Elbette öyle, yoksa bu soğukta oturmamanız gerektiğini bilirdiniz.”

Kadın başını yana eğip çarpık bir gülümsemeyle Leş Yiyen’e baktı. “Ah, ne hoş bir sürpriz,” dedi alaycı bir tonla. “Kördüğüm’ün küçük koruyucusu da buradaymış. Bakalım, köklerin ne kadar derine iniyor?”

Leş Yiyen, kadının söylediklerine aldırmadan saldırıya geçti. Dalları hızla ileri atıldı, her biri ölümcül birer mızrak gibi parlıyordu. İzlerken nefesimi tuttum. İlk dal, kadına doğru şimşek hızıyla uzandı. Ancak kadın doğaüstü bir çeviklikle yana kayarak darbeden kaçındı. Dal hemen arkasındaki toprağa saplanarak derin bir çukur açtı.

“Daha iyisini yapmalısınız!” diye kıkırdadı kadın. Ellerini havaya kaldırıncı parmaklarından mavi bir ışık süzüldü. Gözlerimi kısarak baktım, bu büyü olmalıydı. Işık, Leş Yiyen’in dallarına çarptığında uçları anında buzla kaplandı. Leş Yiyen geri çekilip dallarını sarsarak üzerindeki buzu kırmaya çalıştı.

“Hayır!” diye fısıldadım. Elimden bir şey gelmediğinin farkındaydım. Soğuk hava tekrar yüzüme çarptı, sanki Kara Mora’nın büyüü çevreyi de etkiliyordu.

Leş Yiyen yeniden toparlandı, bu sefer tüm dallarını bir araya getirerek kadına doğru büyük bir darbe indirmeye hazırlandı. Ancak kadın hızlıydı. Yere eğildi, elini toprağa koyup bir büyü mırıldandı. Birden Leş Yiyen’in ayaklarının altındaki toprak patladı ve onu geriye doğru savurdu. Devasa bedeninin sarsıldığını gördüm.

“Dayan, lütfen dayan,” diye mırıldandım. Eğer Leş Yiyen yenilirse bizim için hiçbir umut kalmayacaktı.

Kadın zaferinin tadını çıkarırcasına ağır adımlarla Leş Yiyen’e yaklaştı. “Bu kadar mı? Kördüğüm göndere göndere seni mi koruyucu olarak gönderdi?” dedi alay ederek.

Ancak Leş Yiyen pes etmedi. Son bir çabayla dallarını kadının etrafına sarıp onu sıkıştırmaya çalıştı. Dallar hızla hareket ederek bir ağ oluşturdu. Kadın bir an şaşırdı, yüzündeki kendinden emin ifade silinmemişti çünkü sonraki an Leş Yiyen’in pençesinden kurtuldu ve onu hareketsiz bıraktı.

Hay lanet.

Bu kadın her kimse onu duymakta zorlanan bize bir şeyler anlatıyordu. O da tıpkı dondurucu soğuk ve canavarlar gibi Kördüğüm’ün bir parçasıydı. Bunun güvende olduğumuz anlamına mı, yoksa artık kesinlikle boku yediğimiz anlamına mı geldiğinden tam olarak emin değildim. Yürüdü ve yanımda durdu. Sadece burnu doğal olmayan bir şekilde uzamış, yaşlı bir kadının silüetini gördüm. Isıran soğuktan hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. “Büyüleyici, akademinin ilk sınıflarından soğuk ölümle karşılaşp hayatta kalan çıkmamıştı.”

Kadın bir anlığına duraksadı.

“Neyse ki şimdi kurtarılıyorsunuz. Lütfen direniş göstermeyin,” dedi gülerek. Gözlerim bir açılıp bir kapandı, zihnim rüyalar ülkesine gitti. “Ben de Tanrıya kolay bir akşam yemeği için dualar ediyordum. Kimse yaşlı bir kadının bu koşullarda nasıl yemek yiyebileceğini düşünmüyor!”

Dünya solmuş gibiydi. Yere baktım, parmaklarımdan biri yere düşüp zeminle buluştuğunda sanki buzdan yapılmış gibi paramparça oldu. Tüm renkler siyaha bürünmeden önce gördüğüm son şey, gökyüzünden inen dev bir tencereydi.

YİRMİ ÜÇ

CADININ KAZANI

ROWENAN LA BLANC

Çığlık sesleriyle uyandım. Gözlerim tam açılmadan hemen önce kendimi yukarı itmeye çalıştım ama hareket edemiyordum. Ellerim ve ayaklarım bağlıydı. Çığlıklar devam ediyordu. Buna eğlenen yaşlı bir kadının gürültülü kahkahaları eşlik ediyordu. Ayrıca yalnızca kaynayan bir kazandan gelebilecek bir fokurdama sesi duydum. Havadaki sarımsak, taze soğan ve diğer baharatların kokusundan bir şeyler pişirildiği anlaşılıyordu.

Çığlıklar yoğunlaştı.

Gözlerimi açtığımda sol tarafımda Lena vardı. Hâlâ uyuyordu. Omzunda ve bacaklarında herhangi bir yara görünmüyordu, oysa her iki tarafında da çok fazla kırık olduğuna adım kadar emindim. Sağımda ise Alister vardı. Onun da hâlâ bilinci yerinde değildi ama alnındaki morluk geçmişti.

Aşağıya doğru bakıp sadece kâbuslarımin derinliklerinden gelebilecek bir şeye tanıklık ettiğimde yüzüm buruştu. Görüş alanımda burnu ağaç dalına benzeyen, derisi kurumuş ve kırışmış, ölmekte olan bir ağacın kabuğuyla karıştırılabilecek kadar yaşlı bir kadın vardı. Çaresizce kaçmaya çalışan bir çocuğu

sürekli olarak kaynayan bir kazandan aşağı itiyordu. Yüzünün yarısıyla birlikte derisinin büyük bir kısmı erimiş, kemiklerinin bir kısmı ortaya çıkmıştı. Çocuğun gözlerindeki dehşet ve acı açıkça görülüyordu. Yardım için çığlık attı. Su toplamış elleriyle uzanmaya çalışırken tepesinden dökülen sebze dolu bir sepetteki bir yığın havuçla lahana tarafından susturuldu.

Yaşlı kadın kıkırdadı.

Bu defa çığlık atan bendim.

Lena ve Alister çığlığımla uyandı. Yaşlı kadın oklavayla kafasına vurmadan önce kazanın içindeki çocuk son kez kendini dışarı çekmeye çalıştı.

Artık hepimiz çığlık atıyorduk.

Yaşlı kadın bizi tersledi. “Hepiniz sessiz olun!” Ağzımın istemediğim halde kapandığını hissettim. Aynı şeyi Lena ve Alister da yaşamış olmalıydı çünkü aniden sessizleştiler. Yaşlı kadın bir kepçe kaldırarak başını salladı, ardından büyükçe bir kapak alıp kazanın üzerine kapattı. Çocuğun çığlığını hâlâ duyabiliyordum.

Uzun beyaz saçları sanki sürekli bir esintiye kapılmış gibi bir kez bile aşağı inmeden arkasında süzülüyordu. “Sakin tekrar bağırmaya başlamayın. Hepinizi yemek gibi bir planım yok. Sizi hemen öldürmeye başlarsam kellemi alırlar. O yüzden sakın olun ve uykunuza geri dönün. Akşam yemeği yakında hazır olacak.”

Sonra dikkatini tekrar tencereye verdi. Kapağını hafifçe açarak çocuğun haşlanmış yüzünü ortaya çıkardı. Bu defa kesin olarak ölmüştü.

Sakinleşemedim ve kesinlikle uykuma geri dönemedim. Lena’yla göz göze geldik. Her nasılsa, yüzüne yansımasa bile korktuğunu anlayabiliyordum. Ellerim titriyordu, üstelik uzun zamandır ilk defa bunun nedeni soğuk değildi. Boğazımdaki yumruyu yutup önümüzde duran buruşuk canavardan hayatımızı kurtarabilecek bir şeyler bulmak için etrafıma bakındım.

Etrafımızda tanımadığım bir sürü şey vardı. Ancak fokurdayan kazanın içindeki ölü çocuğu saymazsak, burası dürüstçe “güzel” olarak kategorize edilebilirdi. Tıpkı modernleşmeye hiç zahmet etmemiş yaşlı bir büyükannenin evi gibiydi. Doku-ma sepetlere yerleştirilmiş bol miktarda meyveyle sebze vardı. Kime ait olduğu belirsiz, şüpheli kurutulmuş etler tavandan sarkıyordu.

Ancak buranın doğal olmadığını gösteren başka şeyler de vardı. Mor, yeşil, mavi, kırmızı, hatta beyaz renklerde ve aynı derecede tuhaf kaplarda buharı tüten biralar görebiliyordum. Fokurdayan sıvılar her yeri kaplamıştı.

“Zahmet etme, bücür,” dedi yaşlı kadın. “Kaçmana yardım edecek hiçbir şey bulamayacaksın. Tabii buradan havuç ve patates kullanarak çıkmayı planlamıyorsan, değil mi? Hayır, ben çıkmaya izin verene kadar orada kalacaksın.”

Gözlerimi kazandan kaçırarak tekrar yere baktım, bizi saran bağlara odaklandım. Metalden yapılmışlardı ve bileğimin etrafına o kadar mükemmel sarılmışlardı ki, tam olarak sıkı olmasalar bile ellerimi çekip çıkarmam imkânsızdı. Aynı şey ayaklarım için de söylenebilirdi.

Canavar bir büyükanne, hayatım boyunca gördüğüm en büyük tencerede bir çocuğu pişirirken kesinlikle burada sıkışıp kalmıştık.

“Bizi öldürmeyecek,” dedi Lena. Sesi yumuşak ve yorgundu. “Anlasana, o akademinin bir parçası. Aksi takdirde kazandaki o çocuğun akıbetine uğrardık.”

Diğer çocuk yine de çılgılık atmaya devam etti. Ona başımı salladım. “Tenceredeki çocuk bana pek oyun gibi gelmedi.”

“Değil,” dedi açıkça. “Ama dışarıda da güvende değiliz. En azından Kördüğüm Muhafızları’nın yapabileceği gibi bizi vurmaya çalışmayacağını düşünüyorum.”

Derin bir nefes aldım. Söyledikleri mantıklıydı. Eğer o kor-

kunç cadı ölmemizi isteseydi, çoktan ölmüş olurduk. Bunun yerine yaralarımızı iyileştirip bizi yerimize bağlamıştı. Ancak işleri şansa bırakmak bana doğru gelmiyordu. Zaten buradan canlı çıkma şansımız oldukça düşüktü. “Tamam ama fırsatını bulduğumuzda buradan kaçacağız.”

Onaylar anlamda başını salladı.

Yaşlı kadın sırtıttı, yavaşça bize doğru yürürken iç çekiyordu. Yürüyüşü düzensiz ve dengesizdi. Sanki bacakları iğrenç bir şekilde yanlış açılarla bükülmüş gibiydi. Elbette üzerindeki solmuş, yırtık pırtık elbiseye bakarak bunu doğrulamak imkânsızdı. “Sizi yaramaz çocuklar, sizi öldürmek için sihrimi yaralarınız üzerinizde harcamadım. Hayır, bu aptalca olurdu. Beni birçok isimle tanırlar ama akademiniz bana... Kara Mora der.”

Lena yüzüme eğildiğinde kaşları endişeyle çatılmıştı. “Yüce tanrım, onunla ilgili çok fazla söylenti duydum ve hiçbiri mutlu bitmiyordu,” diye fısıldadı.

“Anlaşılan hiçbiri söylentiden ibaret değilmiş,” dedim cadının karşımızdaki kanlı canlı varlığını işaret ederek. *Gerçek anlamda kanlıydı.*

“Sizi askerler gibi vurmaya gelecek olursak...” Kara Mora kıkırdadı. “Ah, bu bir La Blanc için fazla hızlı bir son olabilir.”

Parmaklarını şıklattığı anda sebze çöpleriyle kabuklar yok oldu. “Ancak Raven Akademisi sana bu hoşgörüyü göstermeyecek. Başarılı olmak, her şeyin üstüne çıkmak için soyadını kullanamazsın. Elinden gelen her şeyi yapmaya hazır olmalısın, yoksa annen gibi akranların ya da eğitmenlerin tarafından büyük olasılıkla öldürüleceksin.”

Cadıya yepyeni bir gözle baktım. “Ailemi tanıyor musun?”

“Kanının kokusunu alabiliyorum, çocuğum. Bir zamanlar annenin ve babaninkini de almıştım. Kimlerin tohumu olduğunu elbette biliyorum.”

Başımı sallayarak iç geçirdim. Haklıydı. Tıpkı bir zamanlar

RAVEN SUİKASTÇISI

annemle babamın ait olduğu gibi sonuçta Kördüğüm de akademiye aitti.

“Akademi’ye geri gönderilmeden önce sadece iki saatiniz var,” dedi Kara Mora gözlerini kısarak. “Orada asla huzur bulamayacaksınız. Savunmasız uyumak bile ölüme öyle yakın ki...”

İki gün ne çabuk geçmişti.

“Ama ben sadece bir öğrenciyim. Akademide öğrencilerin canını almak kanun dışıdır,” dedim başımı sallayarak. “Üstelik kimse beni öldürmek isteyecek kadar tanımıyor.”

“Evet, kanun dışı. Ölenlerin yasal yolla öldüğünü söylemedim. Raven tarihinde, akademide şu ana kadar kaç ceset bulunduğunu biliyor musun? Elbette bilmiyorsun. Herkes kim olduğunu biliyor çocuğum, yalnızca şu ana kadar onlara seninle ilgilenmeleri için bir sebep vermedin,” diye yanıtladı Kara Mora.

“Biri seni planındaki köstek olarak görebilir. Bu onun seni öldürmesi için bir sebep. Bir büyücünün taze bir cesede ihtiyacı olabilir ve senin, bunun için yeterince iyi olduğunu düşünebilir. Bir öğrenci size bakıp sizden hoşlanmadığına, bu nedenle ölmeniz gerektiğine karar verebilir. Söylenmemiş kurallar taşakazınmış değildir, adı da buradan gelir. Esnetilebilir, bazen de çiğnenebilir. Sizi korumaları için kurallara güvenemezsiniz. Ama en çok sen La Blanc, soyadın seni bu akademide hedef tahtası yapıyor.”

“Yani herkes beni öldürmeye çalışacak ve nedeni kesin değil. Anladım.”

Kara Mora başını iki yana salladı. “Hayır, herkes değil. Elbette dostlarınız olacak. Aslında erkenden ittifaklar kurmak önemliydi. Bunu başardınız.” Yüzünü benimkine çevirip gözlerimin tam içine baktı. “Arkanı kollayıp koruyacak insanlara ihtiyacın olacaktı.”

Bunun üzerine kıkırdadım “Kime güveneceğimi nasıl bileceğim?” Ne kadar korkunç olsa da akademideki herkesin sözde birbirini öldürmek istemesine rağmen akademinin işlevini sürdürebilmesi biraz komikti.

Bunun üzerine Kara Mora omuz silkti. “Bu sana bağlı.”

Başımı salladıktan sonra aklıma gelen bir düşünce kaşlarımın çatılmasına neden oldu. “Annem? O da buradaydı, bu doğru mu?”

Yaşlı cadı kıkırdadı. “Onları bıraktım.”

Annem ve babamdan bahsediyordu.

Elara ve Valen'den.

“Askerler silahlarını doğrultup ikisine bağırmaya başladığında yüzündeki ifadeyi görmeliydin.”

Kaşlarımı çattım. Kara Mora diliyle dişlerini temizleyerek konuşmaya devam etti. “Bu kadar üzülme, evlat! O istediğini elde etti, sonuçlarını göze almıştı. İyi bir baş eğitmendi.”

Cevap vermek üzereyken aniden durdum. “Neydi dedin?”

Kara Mora sırttı. Böylelikle dişlerindeki tüm çürükler ortaya çıkmıştı. “Baş eğitmen.”

Babam bana bundan asla bahsetmemişti. Hem de biraz bile. Buraya geldiğimde öğrenmemi mi bekliyordu? Eğer söylemiş olsaydı, çok daha farklı bir yol izleyebilirdim ama o bunun yerine sır tutmayı tercih etmişti. *Tamam ama neden?*

“Şey... en azından bu iyi.” O lanet yerden kurtulmadan evvel gerçekten söyleyebileceğim tek şey buydu.

YİRMİ DÖRT

BIÇAK SIRTINDA

ROWENAN LA BLANC

Kördüğüm'den çıkmak, neredeyse gölgemden kaçmak kadar imkânsızdı.

Ancak günün sonunda o iğrenç görünümlü Kara Mora, bize kesinlikle ve doğrudan yardım etmişti. Oysa ben son dakikaya kadar kazanın dibini görmeyi beklemiştim. Lena ve Alister oradan çıkar çıkmaz diğer kurtulanlarla birlikte odalarına dağılmışlardı. Ben akademi bahçesinde kendimi toprak zemine öylece bıraktıktan sonra kaç saat o yerde bilincimi kaybettiğimi bile bilmiyordum.

Gözlerimi açık tutmaya çalıştım.

Bacaklarım beni zar zor taşıyordu. Her adımım, sanki vücuduma ağır bir yük binmiş gibi yavaş ve isteksizdi. Solgun mum ışıkları taş duvarların gölgelerini uzatıyor, dar koridorun loşluğunu daha da derinleştiriyordu.

Yorgunluk bedenime yayılmıştı. Kaslarım sızlıyor, başım dönüyordu. Gözlerim neredeyse kapanacak kadar ağırlaşmıştı ama bir şekilde odama ilerlemeye devam ettim. Sağ kolumu

duvara yaslayarak denge bulmaya çalışırken adımlarım istemsizce tökezliyordu.

Nefesim düzensiz ve derindi. Labirentte geçen saatlerin yorgunluğu omuzlarıma çökmüştü. Döndüğüm her köşede, odama yaklaştığımı düşünerek kendimde biraz daha güç buluyordum. En sonunda ahşap kapımın önüne ulaştığımda parmaklarım kapı kolunu zorlukla kavradı.

Kapıyı açıp içeri adım attığımda karanlık bir boşlukla karşılaştım.

Odama girer girmez karanlık beni bir örtü gibi sardı. Işıklar kapalıydı, pencereden sızan zayıf ay ışığı odanın köşelerini belli belirsiz aydınlatıyordu. Yorgun adımlarla içeriye doğru ilerledim, kapıyı arkamdan kapattım.

“Jassy?” diye seslenirken sesim odanın içinde yankılandı. Hiçbir cevap gelmedi. Genellikle bu saatte burada olurdu. İçimde bir huzursuzluk yükseldi. İki gün boyunca kahrolası labirentten sağ çıkmaya çalışmışım, şimdi odamdaki bu tuhaf sessizlik beni tedirgin ediyordu.

Ellerimle duvarı yoklayarak şamdanı bulmaya çalıştım ancak şamdan yerinde değildi. Kaşlarımı çattım. “Bu da neyin nesi?” diye mırıldandım. Gözlerim karanlığa alışmaya başladığında Jassy’nin yatağının düzenli ve hiç kullanılmamış gibi durduğunu fark ettim.

Kalbim hızla atmaya başladı. “Jassy, burada mısınız?” diye bir kez daha seslendim. Ancak yine cevap yoktu. Odada bir şeylerin yanlış olduğu hissi gittikçe güçleniyordu.

Tam o anda, odanın karanlık köşesinde birinin oturduğunu fark ettim. Gözlerim karanlığa alıştıkça belirsiz silüet şekillenmeye başladı. Kalbim bir an için duracak gibi oldu. Sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak, “Kim var orada?” diye sordum.

Cevap gelmedi. Silüet hareketsizdi, sadece karanlığın içinde bir gölge gibi duruyordu. İçimdeki tedirginlik iyice arttı. Bir

adım geri çekilince elim duvara yaslandı. “Jassy, sen misin?” Tekrar seslendim ama yine sessizlikle karşılaştım.

Nefes alışlarım hızlandı. “Eğer şaka yapıyorsan hiç komik değil,” dedim daha sert bir ses tonuyla.

Aniden silüet hafifçe hareket etti, yine de kim olduğunu seçemiyordum. İçimdeki cesareti toplayarak birkaç adım ileri attım. “Kimsin sen?”

Sessizlik birkaç saniye sürdü, ardından tanıdık bir ses duyuldu. “Öldüğünü düşünmeye başlamıştım.”

“Bu saatte odamda ne yapıyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla.

Silüet ayağa kalktığı anda ay ışığı yüzüne vurdu. Kant’ın görünen tek gözü karanlıkta parlıyordu. “Labirentten tek parça çıkmışsın. Üstelik iyi görünüyorsun,” derken sesi sakın ama bir o kadar da ciddi idi.

Adım adım bana yaklaşıırken, “Kokuyu saymazsak,” diye ekledi.

Omuzlarımı hafifçe silktim. “Hayatta kalmanın küçük bir bedeli.” Sesim yorgun olsa da kararlıydı. “Ayrıca ne durumda olduğum seni ilgilendirmez.”

“O yalnızca bir simülasyon, Row. Duygu sömürüsüne gerek yok.” Kant hafifçe gülümsedi. “Her zamanki gibi inatçısın.”

Ona sert bir bakış attım. “Artık git.” Yorgunluk ve sinir sesime keskin bir ton katmıştı.

Kant yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bana doğru birkaç adım attı. “Ne oldu? Labirent seni biraz hırpalamış gibi görünüyor.”

Gözlerimi devirerek, “Senin saçma yorumlarını dinleyecek halim yok,” diye karşılık verdim. “Bir defalığına kibar olmayı deneyeceğim, lütfen odamdan çık.”

“Ah, ama burada oldukça rahatım.” Odanın karanlığında gözlerini üzerime dikmişti. “Belki de biraz sohbet etmek istersin.”

“Şu an konuşmak isteyeceğim en son kişi bile değilsin.” Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, içimdeki öfkeyi bastırmaya çalışıyordum.

Kant kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Harlow’a benim hakkımda ne söylediğini biliyorum,” diye mırıldandı. Sesi keskin bir kenara sahipti.

Bir an için duraksadım. Bu tahmin ettiğim bir şeydi. “Eğer kulak misafiri olmayı seviyorsan, bu senin sorunun,” dedim alaycı bir tonda. Kulak misafiri olmadığını gayet iyi biliyordum.

“Uyarılarıma dikkat etmeyi öğrenmeyeceksin gibi görünüyor,” diye karşılık verdi. “Zaten bu senin gibi tecrübesiz biri için gerçekleştirmesi zor bir tavsiyeydi.”

“Ne ima etmeye çalışıyorsun?” Adım adım bana yaklaşıp aramızdaki mesafeyi iyice azalttı. Yakınlığı bana baloda dudaklarının benimkilere değdiğini anı hatırlatıyordu. Bu hatıra neredeyse yüzümü buruşturmama neden oldu. Tekrarlanmasındansa ölmeyi yeğlerdim.

“Hiçbir şey.” Gözlerinde meydan okuyan bir ifade belirdi. “Sadece dikkatli olman gerekiyordu ve olmadın.”

“Senin tavsiyelerine ihtiyacım yok,” dedim sert bir şekilde. “Kendi işine bak.”

Alaycı ses tonuyla, “Belki de şu andan itibaren işim sensindir,” diye cevapladı. “Bunu hiç düşündün mü?”

“Seninle uğraşacak vaktim yok,” dedim tekrar ona sırtımı dönerken. “Çık git.”

Yerinden kıpırdamadı. Tam aksine, üzerime doğru eğildi. İçimdeki huzursuzluk artmaya başlamıştı. “Neden gitmem için bu kadar aceleci davranıyorsun? Sana bir şey yapacağımdan korktuğunu düşünmeye başlıyorum.” Sesi sakindi ama biraz keyif aldığını görmemi istiyordu.

Gözlerimi devirdim. “Uyuyarak geçirebileceğim değerli vaktimi seninle konuşarak heba edemem.”

RAVEN SÜLKASTÇISI

Kant hafifçe gülümsedi. “Gerçekten mi? Yoksa konuşmaktan kaçtığın şeyler mi var?” Aramızda herhangi bir mesafe kalmamıştı ve bu beni rahatsız ediyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Kalbim hızla atmaya başlamıştı.

“Baloya neden geldiğini biliyorum,” dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. “Annenle ilgili bir şeylerin peşindesin.”

Nefesim kesildi. İçimde bir panik dalgası yükseldi. “Saçmalıyorsun.” Sesimdeki olası titremeyi gizlemeye çalışıyordum. “Partiye sana ders vermek için geldim. Tabii bir de ilk operasyon deneyimimi kazanmak içindi.”

Kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?” diye alayla sordu. “Yoksa asıl amacın annenin öldüğü kalede, o geceye dair ipuçları bulmak mıydı?” Söyledikleri beni tam kalbimden vurmuştu.

İnkâr etmek istedim ama gözlerindeki ifade beni durdurdu. Her şeyi biliyordu. Yalan söylemenin faydası yoktu. Sert bir şekilde, “Bu seni ilgilendirmez,” derken bu defa sesimdeki tereddüt açıkça hissediliyordu.

Kant elini kaldırıp parmaklarının tersiyle yanağıma düşen bir tutam saça dokundu. “Belki de ilgilendirir. Akademide olmanın asıl sebebi bu, nasıl tahmin edemem değil mi?”

Elinin bana değen kısmını tiksintiyle kıyafetime sildi.

İçimdeki öfke ve korku birbirine karıştı. “Eğer beni takip ediyorsan bunu bırakmalısın,” diye uyardım. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Onun bu kadar çok şey bilmesi, burada olduğum süre boyunca beni tedirgin etmeye devam edecekti.

Sırlarını biliyordum. Bu yüzden bana zarar verebilirdi. Sırlarımı biliyordu, bunu kullanmak isteyebilir ya da önümü keşkebilirdi.

Onu öldürmem gerekecekti.

“Takip etmeme gerek yok,” dedi sakın bir sesle. “Sadece gözlem yapıyorum. Sen de oldukça açık saçıksın. Yalnızca

bunu görmekte neden kadar geç kaldım bilemiyorum ama işte tam ortada.” Düşünürmüş gibi yaparak tavana baktı. Bu açıdan onu oldukça aşağıdan görüyordum. “Sence Bay Harlow bir casus olduğunu mu düşünecek, yoksa intikamının akademi için tehlike arz ettiğini mi? Harlow araştırılmaktan nefret eder. Özellikle Erindor Tenebris, akademisinde bu tür işler yürütenlere ne yapar biliyor musun?”

Bu sözleri duymak beni hem kızdırdı hem de garip bir şekilde tüylerimi ürpertti. “Ne istiyorsun?” diye sordum. Artık oyunu bırakmasını umuyordum.

Kulağıma yaklaşırken son ana kadar göz temasımızı kesmedi. “Sadece seni bilgilendirmek istedim,” dedi soğuk bir sesle. Uyarmıyordu, tehdit etmiyordu. Bu defa bilgilendiriyordu. Bunun diğerlerinden çok daha kötü olduğu hissine kapılmıştım. “Eğer benim sırlarımı kurcalamaya devam edersen, bu senin için iyi sonuçlanmayabilir.”

Aslında bu açık bir tehditti. “Beni tehdit mi ediyorsun?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Sana yapabileceklerimin garantisini sunuyorum, ufaklık.” Cevap verirken omuzlarını silkti. “Aslında bu bir pazarlık. Senin sırrına karşılık benimki. Sen ağzından kaçırırsan ben de çıkarırım.”

“Çocuk gibi yani?” dedim meydan okuyarak. “Korkmuyorum.”

Kant hafifçe güldü. “Cesaretine hayranım ama bu bazen aptallıkla karıştırılabilir.”

“Düşüncelerini kendine sakla,” diye tısladım. “Ve odamdan çık.”

Aniden geri çekildi. “Tatlı sohbetimiz bittiğine göre, elbette.”

Kapıya doğru yöneldi, son bir kez arkasına bakarken gözündeki demir maskeyi kaldırıp göz kırptı. Aşağılık herif aynı anda sırtıyordu.

Odadan çıkarken arkasında soğuk bir sessizlik bırakmıştı. Ellerimin yumruk olduğunu, tırnaklarımın avuçlarıma battığını dakikalar sonra fark ettim.

Jassy'nin kapıyı sertçe kapatmasıyla irkilerek uyandım, kalbim hızla çarpmaya başladı. Ağır bir yorgunluk üzerime çökmüşken gözlerimi aralamakta zorlanıyordum. Kördüğüm'den çıkalı ne kadar olduğunu bilmiyordum ama o lanet yerden beri ilk kez bu kadar derin uyuyabilmişim. Sanki bedenim daha fazla dayanamayacak kadar yorulmuş, kendini uykuya teslim etmişti.

Hafifçe doğrulmaya çalıştığımda kaslarım hâlâ sert ve ağır, beynim bulanıktı. Jassy'nin odanın içinde öfkeli adımlarla dolaştığını fark ettim. Gözlerimle onu takip ederken bir yandan boğuk bir sesle, "Neler oluyor?" diye sordum.

Göz ucuyla bana baktı, yüzü öfkeyle kasılmıştı. Tepkisiz bir suratla tekrar odanın bir ucundan diğerine yürümeye başladı.

Tam bir şey daha soracakken birden durdu, kısa bir an bana baktı. Sonra hızla kapıya ilerleyerek çıkıp gitti. Kapı bir kez daha sertçe kapanırken odada onun geride bıraktığı sessizlik yankılandı.

Derin bir nefes alarak kendimi yatakta geriye bıraktım.

O şıfıntı biraz bile umurumda değildi.

Kapının tekrar çalmasıyla derin bir iç çekip gözlerimi devirdim. Jassy'nin bir şey unuttuğuna emindim. "Ne unuttun Jassy? Hiçbir şeyi doğru yapamıyorsun, değil mi?" Söylenerek yataktan kalkarak kapıya doğru yürüdüm. Yorgun adımlarla kapıyı açarken yüzümde sabırsız bir ifade vardı.

Ancak kapıyı açtığımda karşımda Jassy yerine başkası duruyordu. Beklenmedik neşeli bir yüzle karşılaştığımda gözlerimi kıstım. “Sabahın köründe odamın kapısında ne yapıyorsun?”

“Sabah mı?” Adrian davet etmemi beklemeden yanımdan geçip içeri girdi. “Ethernia’nın tepeleri aşkına! Kış uykusuna falan mı yatmıştın? Öğlen oldu, Row. “

Başımı iki yana salladım, hâlâ tam uyanamamıştım. “Sadece biraz huzur istiyordum. Ama tabii, senin gibi biri için bu ‘öğlen’ kavramı hayli esnek sanırım,” diye karşılık verdim. Adrian’ın geniş gülümsemesine bakarken içten içe sinirim katlanıyordu.

Uykulu insanlar böyle olurdu.

Gözlerimi devirdim -yine- ve Adrian’ı daha fazla dikkate almadan lavaboya yöneldim. Soğuk suyun yüzümden akarken sağladığı serinlikle uyanmaya çalışıyordum. Her damla, zihnimdeki sis perdesini biraz daha kaldırıyordu. Havluyla yüzümü kurularken arkamdan Adrian’ın sesini duydum.

“Bu sabah, baloda Bay Tenebris hakkında neler öğrendiğini hiç konuşmadığımızı fark ettim.”

Lavabonun kenarlarını tutarak aynada kendime daha yakından baktım. “Gerçek bir Korucu vârisi olduğunu söylememe gerek yok sanırım.”

“Bunu tahmin ettim,” dedi sona doğru inceye kayan bir sesle. “Aynı odada uyudunuz ve azizler aşkına, Rowenan. Adam seni boğazladı. O maskeli gözüne ne olduğunu görmemen imkânsız.” Başını banyonun kapısından içeri uzatmıştı.

“Evet, ciğerlerim sönmek üzereyken herifin gözünü incelemekle meşgul olmalıydım.”

Gözleri arkaya doğru kayarken dirseğini kapı girişine yasladı. “Bunu yapmak için koca bir gecen vardı, kızım.”

Saç örgümün sonuna geldiğimde ona bıkkın bir bakış attım. Susması için bir uyarı olmalıydı ama devam edecek gibi görünüyordu. “Kördü.”

“Yani görmüyor?”

Beni beklemeden arkasını dönüp odamda kayboldu. “Evet, sevgili Adrian. Körün kelime anlamı bu.”

Dakikalar sonra içeri döndüğümde sanki kendi odasıymış gibi yatağıma yerleşmiş, rahat bir şekilde oturmuştu. “Biliyor musun,” dedi hafif bir heyecanla. “Kördüğüm’de gerçekten öleceğimi sandım.”

Gözlerimi ondan ayırmadan konuşurken sesimde hafif bir alay vardı. “Öyle mi? Ne tesadüf.” *Bende çorba olacağımızı sanmıştım.*

Adrian gözlerini uzağa dikmiş, dudaklarını kemirirken anılarını tazeliyordu.

Bir an duraksadığında düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyordu. “Bir seferinde... bir gölün kenarına ulaştım. Suyun yüzeyi durgundu ama içine baktığımda kendi yansımanın farklı hallerini gördüm. Sanki o yansımalar beni ele geçirip suyun derinliklerine çekmek istiyordu. Kendi zihnimin bana oyun oynadığını anlamam uzun sürdü.”

Onu dinlerken istemsizce içim ürperdi. Kördüğüm’ün sıradan bir labirent olmadığını zor yoldan öğrenmiştim.

Adrian yatağın yanında duran kitaba göz atıp ilgisini çekmiş gibi eline aldı ve rasgele sayfaları aralamaya başladı. Onu durduramadan sayfaları hızlıca çevirmiş, bir yerde durmuştu. Kenarını hafifçe katladığım sayfaydı. Gözleri o sayfaya takıldı, dudaklarında belirsiz bir ifade belirdi.

“Elera La Blanc...” diye mırıldandı. İsmi bir süre zihninde evirip çevirdikten sonra aniden bir bağlantı kurmuş gibi gözlerini bana dikti. “La Blanc... senin soyadın değil mi, Row?”

Gözlerimi hızla ona çevirdim, bir an için ne diyeceğimi bilemeden duraksadım. “Evet... evet bu benim soyadım,” diye yanıtladım. Sesimdeki hafif tedirginliği fark etmemesini umuyordum.

Adrian sayfaya bakarken yüzündeki ifadenin ciddileştiğini görebiliyordum. Kısa bir an yüzüme baktıktan sonra yeniden sayfadaki kadının yüzüne baktı. *Yani annemin*. “Neden sana bu kadar benziyor?”

“Aslında ben ona benziyorum.” Derin bir nefes alıp Adrian’ın gözlerine baktım. “Evet,” derken sesim fısıltı kadar hafif çıkmıştı. “Elera La Blanc... benim annemdi.”

Adrian’ın ifadesi yavaşça şaşkınlığa dönüştü. “Annen mi?” diye tekrarladı. Neredeyse duyduğu şeye inanmak istemiyormuş gibiydi.

“Evet,” dedim gözlerimi ondan kaçırmadan.

“Yani annen bu akademide baş eğitmen miydi?”

Şaşkın bir gülümsemeye başını sallayarak, “Yani eskiden Bay Harlow’un yerinde o vardı,” dedi Adrian. Söyledikleri havada asılı kalırken düşüncelerim hızla aklımda yankılandı. Bay Harlow... annemin adı... oda...

Birden beynimde bir kıvılcım çaktı. Bu demekti ki... şu anda Bay Harlow’un kullandığı oda eskiden anneme ait olmalıydı. *Baş eğitmen ofisi*. Annemin geçmişine, hatta ölümüne dair daha fazla ipucu bulabileceğim bir yerdi.

Derin bir nefes alıp Adrian’a belli etmemeye çalışarak yüzümü toparladım. “Öyle görünüyor,” dedim hafifçe. Zihnim çoktan bir sonraki adımı düşünmeye başlamıştı.

YİRMİ BEŞ

BELANIN TEKİ

ROWENAN LA BLANC

Ders: Zihinsel Eğitim - Hafıza Teknikleri

Evelyn Drake sınıfı sert bir bakışla süzdükten sonra yere bir kumaş serdi, üzerine bir dizi nesne koydu. Bir hançer, küçük bir ayna, kırık bir saat, siyah bir tüy, birkaç kurşun mermi ve yıpranmış bir harita parçası... “Bu nesneleri iyice inceleyin. Sadece birkaç saniyeniz var.”

Herkes hızla gözlerini nesnelerin üzerinde gezdirdi.

Hemen ardından Bayan Evelyn kumaşı hızla toparlayıp nesneleri göremeyeceğimiz bir yere koydu. “Savaş sırasında her şeyin fotoğrafını çekemezsiniz, tüm bilgileri zihninizde saklamak zorundasınız. Şimdi,” dedi yankılı bir sesle. “Bu nesnelerle ilgili her ayrıntıyı aklınıza getirin. Nesnelerin sayısı, her birinin konumu, üzerindeki ayrıntılar... en önemlisi, tehlikeli olan ya da ipucu verebilecek olanları ayırt edin. Hatırladığınız her şeyle o nesnelerin olduğu sahneyi yeniden yaratın.”

“Alister,” Topuğunu yere vurdu ve omzundan geriye baktı.

“Sessiz ol.” Alister olduğu yere sinerek nesnelerle yakından ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Gözlerimi kapatıp zihnime o sahneyi geri çağtırmaya çalıştım. Hançerin kısa ve kalın yapısını, saatin kırık camını, birden fazla ok ucu izini...

Bayan Evelyn’in sesini duydum. “Bu sahnede en kritik nesne hangisiydi?”

Bir süre düşündüm. En dikkat çeken nesne kırık ok parçalarıydı. Elimi kaldırarak cevap verdim. “Ok ucu izi.”

Bayan Evelyn başını onaylar şekilde salladı. “Savaşta sıradan nesneler bile stratejik bir anlam taşır. Her biri size bilgi verir. Unutmayın, gözlemlediğiniz her detay bir sonraki hamlenizi planlamanıza yardımcı olacak.” Ardından bir sonraki aşamaya geçmek için nesne sayısını artırarak aynı sahneyi yeniden yaptı, tekrar hatırlamamızı istedi. Bu sefer gözlerimle en küçük ayrıntıları bile hızla hafızama kazımaya çalıştım.

En sonunda Bayan Evelyn konuşmak üzere dudaklarını araladı. “Gerçek bir savaşta her nesne, her hareket hafızanıza kazınmalıdır. Bu zihinsel hafıza teknikleri sadece düşmanlarınızı değil, aynı zamanda içinde bulunduğunuz ortamı da size silah yapacak.”

Nesneleri anımsarken zihnimde Bay Harlow’un odasında bulmayı umduğum nesnelerin görüntüsü belirdi. Belki anneme dair bir not, eski bir harita ya da gizli bir dosya... hepsi odanın herhangi bir köşesinde olabilirdi.

Vladimir ciddi bir ifadeyle elini kaldırdı. “Bu tekniklerin işe yaradığını varsayalım, savaş sırasında etrafımdaki her şeyden bilgi toplamaya kalkarsam düşman beni üç kez bıçaklayıp gider. Ben hâlâ kumaşın üstündeki nesnelere bakıyor olurum.”

Sınıfta kısa bir sessizlik oldu.

Bayan Evelyn kaşlarını kaldırarak Vladimir’e baktı, hafifçe başını salladı. “Vladimir, belli ki senin daha hızlı öğrenmen ge-

rekecek,” dedi hafif bir tebessümle. Sabır dileyen ifadesi metrelerce öteden okunuyordu.

Elimde sert, ekşi tadı damağımı kamaştıran bir yeşil elma vardı. Dişlerim elmanın sulu dokusuna batarken Bay Harlow’un ofisinin kapısına bakmaya devam ettim.

Bir süre önce gözlerim istemsizce oraya takılmış, kimse fark etmeden odaya nasıl girebileceğimi düşünmeye başlamıştım.

İlk seçenek, gece geç saatlerde koridor boşken girmekti. Nöbetlerin düzenini öğrenirsem kimseye yakalanmadan içeri girebilirdim. Ancak önce kilitli bir kapıyı aşmam gerekeceğini biliyordum, üstelik zorlarsam iz bırakırdım.

Bir diğer fikir, temizlik yapan ya da içeri girme izni olan biri gibi davranmaktı. Belki günün erken saatlerinde, Bay Harlow’un derste olduğu sırada odaya sızabilirdim. Öğrenci görevlilerden biri gibi davranarak masasına koyabileceği kadar küçük bir şeyi arayabilirdim. Bu seçenekte zamanım oldukça kısıtlıydı.

Son seçenek ise Bay Harlow’un anahtarını bir şekilde ele geçirmektir. Elmayı çiğnerken gözlerimi kapıdan ayırmadan seçeneklerin her birini zihnimde evirip çevirdim. Bu sırada elmayı bir kez daha ısırdım.

Tam o anda koridorda yankılanan sesle irkildim. Neredeyse elimdeki elmayı düşürecektim. Dönüp baktığımda orada duranın Kant olduğunu fark ettim. Kollarını göğsünde birleştirmiş, o kendine has sert bakışlarıyla beni izliyordu. Kaşlarını hafifçe kaldırmıştı.

Cidden sürekli böyle benimle mi uğraşacaktı?

“Rowenan,” dedi sesinde hafif bir küçümsemeyle. Parmakıyla kapıyı işaret etti. “Bay Harlow’un kapısında ne görmeyi umuyorsun?”

İfademi bozmadan kapıya bakmaya devam ettim. “Senin tehdit etmen gereken başka birileri yok mu?” Sesimde aptal değilse rahatlıkla anlayabileceği bir alay vardı. Gizlice odama sızdığından bu yana onu ilk görüşümdü, hâlâ son derece sinir bozucu görünüyordu.

Kant hafifçe gülümseyerek başını eğdi ve gözlerini benden ayırmadan yanıtladı. “Yani gidip Bay Harlow’a ofisin güvenlik önlemlerini artırması gerektiğini mi söyleyeyim?”

“Yalnızca boş vaktimi rasgele bir yere bakarak huzurla geçirmeye çalışıyorum, *Bay Tenebris*,” dedim omuz silkerek. Ortada önemli bir şey yokmuş gibi davranıyordum. Elmayı tuttuğum elimle kapıyı işaret edip hafifçe kaşlarımı kaldırdım. “Tepemde dikelererek huzurumu kaçıırıyorsunuz, eminim ilgile-necek bundan daha önemli işler bulabilirsiniz.”

Elmayı bir kez daha yavaşça ısırdım. Kant’ın gözlerinin hâlâ hareketlerimde olduğunu fark edince hafifçe başımı kaldırıp ona baktım. “Tadına mı bakmak istiyorsunuz?” dedim elma-mı yüzüne doğru kaldırırken.

Beni yakından incelemesinden nefret ediyordum.

Koridor dersini bitirip çıkmış öğrencilerin adımları ve fısıldaşmalarıyla doluydu. Hafif bir uğultu vardı ama Kant’ın bu kalabalıkta kulağıma doğru eğilmesi, etrafımdaki her şeyi bulanıklaştırdı. Aramızdaki mesafe yok denecek kadar azalmıştı. Yüzünde yalnızca benim fark edebileceğim bir ifadeyle fısıldadı. “Şu an tadına bakamam, velet.”

Sesi olabildiğince alçaktı ancak ima ettiği şey benimkinden tamamen farklıydı. Kelimelerinin ardındaki lanet anlamı hemen anlamıştım.

Kalbim aniden hızla çarpmaya başladığında ifademi korumaya çalıştım. Onun bu kalabalık içinde, bu kadar doğrudan bir hamle yapacağını beklemiyordum.

Onun böyle bir şeyi ima edeceğini hiç beklemiyordum.

Yavaşça doğrulmaya başladığında yanağı benimkine hafifçe değdi. Bu dokunuş o kadar anlaktı ki, kasıtlı olup olmadığını anlamam imkânsızdı.

Elmayı çiğnemeye devam ettiğim sırada kendimi toparlamaya çalışıyordum. Buna rağmen Kant'ın bıraktığı o kısa an, düşüncelerimi tamamen ele geçirmişti. O ise hiçbir şey olmamış gibi geri çekilip bana son bir bakış attı. Bana değen yanağını tiksintiyle silerek arkasını döndü, ardından koridorun kalabalığında gözden kayboldu. Ağzımdaki ekşi tadı hâlâ hissederken hiçbir şey olmamış gibi davranmakta zorlandım.

Kendini beğenmiş tavırları, yüzündeki o sinsî gülümseme... Elmayı sert bir ısıklıkla bitirerek, "Belanın teki," diye içimden homurdandım. Bir yandan kalbimin hâlâ hızla attığını hissediyordum, bu da sinirimi daha çok bozuyordu.

Marcus Harlow antrenman salonuna girdiğinde gölgelerin içinden süzölüyormuş gibi sessiz, akıcı bir şekilde ilerliyordu. Uzun, gri pelerini arkasında dalgalanırken sert ve keskin bakışlarıyla her birimizi tek tek süzdü. Her zamanki gibi gizemli, soğuk bir duruşu vardı.

Koyu renkli deri ceket, siyah pantolon ve sessiz adımlarını tamamlayan hafif ama sağlam botlar gitmişti. Bunlar en çok onun kişiliğiyle örtüşüyordu.

Salonun ortasına geldiğinde durup etrafına baktı. Gözleri en ufak bir hatayı bile affetmeyecek bir ciddiyetle parlıyordu. Onun varlığı tüm salonu doldurmuştu. Yanımda dikilen Adrian gergin bir şekilde yutkundu.

Bay Harlow konuşmaya başlamadan önce hafif bir el hareketiyle bize pozisyon almamızı işaret etti. Bu tek hareket, ke-

limelere ihtiyaç duymadan otoritesini hissettirmeye yetiyordu. Herkes pozisyonunu aldıktan sonra Bay Harlow sesini düzeltti. “Biliyorsunuz, Rekabet Günü yaklaşıyor,” diyen sesi salonun taş duvarlarında yankılandı. “Ethernia’nın gelmiş geçmiş en önemli ve köklü geleneklerinden biri.”

Kalbimde hafif bir sızı hissettim. Rekabet Günü gerçekten yılın en büyük etkinliklerinden biriydi.

Pelerinin kenarını hafifçe düzeltirken, “Bu yıl,” diyerek devam etti Bay Harlow. “Her yıl olduğu gibi... tüm eğitmenler yanına bir öğrenci seçecek. Bu öğrenci hem yetenekleriyle hem de disipliniyle öne çıkan biri olacak.”

Salonun içinde hafif bir mırıltı yükseldi. Adrian ve Garrison’ın gözleri heyecanla parlıyordu. Vladimir ise dudaklarında beliren hafif bir gülümsemeyle ileriye bakıyordu.

“Seçimlerimiz...” Bay Harlow bakışlarını tek tek üzerimizde gezdirdi. “Sadece sizin bireysel yeteneklerinize değil, aynı zamanda takım çalışmasına ve sadakatinize dayanacak.”

Sıkın bir nefes aldım. Kurallar ve şartlar beni hep ürkütürdü.

“Rekabet Günü’nde,” diye ekledi. “Ethernia’nın dört bir yanından insanlar yeteneklerinizi izleyecek. Bu önemli gün, kendinizi kanıtlamak ve son günlerde yaşanan talihsiz casus vakalarından sonra akademimizin adını korumak için bir fırsat.”

Markus Harlow’un gözü hiç olmadığı kadar üzerimizdeydi, hiçbir hatayı affetmeyecekti. Ofisine girme planları yaptığım aşamadayken bu durum hiç iyi olmamıştı.

Antrenman bittiğinde karnımızdan ölümcül gurultular yükselirken Adrian ile birlikte çoktan yemekhanenin yolunu tutmuştuk. Biraz yemek yemenin sinirlerime iyi geleceğini biliyordum, hep gelmişti.

Rekabet Günü, yılın en sevdiğim günlerinden biriydi. Di-

ğerleri doğum günüm, Marcel'in doğum günü -ki hâlâ kutlayamadığım için kızgındım- yaz baloları ve dinlenip uyuyabildiğim her gündü.

Anılarımı kurcalayarak o atmosferi zihnimde canlandırmaya çalıştım.

Okçuluk, düello, mızrak dövüşü, bıçak atma, güreş ve elbette zorlu parkurlar olacaktı.

Kütüklerin altından yuvarlanmamız, büyük ve keskin sallanan baltaların arasından geçmemiz, çamurda sürünmemiz, oklardan kaçmamız, iplerden sallanmamız ve varillerin üzerinde koşmamız gerekiyordu.

Herkes bu etkinliklere bayılırdı. İnsanların hata yapmasını izlemek hoşuma giderdi fakat özellikle iriyarı, kendine güvenen adamların bana meydan okumasını daha çok severdim. Onları sırayla alt edip kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde tozumu yutturmak gibisi yoktu.

Etkinlikler Miras Ovası'nda düzenleniyor, şehirdeki herkesin katılabilmesi için yeterli alan sağlanıyordu. Her etkinliği takip etmeye çalışan biri, güneş batana kadar ancak dördüncü veya beşinci etkinliğe yetişebilirdi. Bu kadar çok etkinlik arasında hepsini görmek neredeyse imkânsızdı. Tek sorun, alanın tamamen halka açık ve korunmasız olmasıydı.

Darkstalkers öğrencilerinin yerinde olsaydım, bütün gün nişan alıp ateş ederdim. Ama hayır, onlar yaptıkları onursuzluklara rağmen hep şereften bahsederlerdi.

Rekabet Günü'nde öğretmenlere eşlik etmek üzere seçilen öğrencilerle birlikte, öğretmenlerin yanında eğlenmeyi dileyen kırk kadar somurtkan muhafız da bulunacaktı. Kral ve kraliçenin etrafı korunacak, halktan uzak tutulacaklardı. Tüm etkinlik alanlarına muhafızlar yerleştirilip tarlaların çevresi güvenlik için kapatılacaktı.

Her yıl festivale halktan biri olarak katılmak beni daha öz-

gür hissettirirdi. Bahse girerim eğitimci gözetiminde olmak, ölümcül kuralların altında esir kalmak gibi olacaktı. Henüz seçileceğim bile belli değilken bunları düşünmek anlamsızdı ama Rekabet Günü, Ethernia'nın köklü bir geleneğiydi. Böyle bir şeyi reddetmek için gerçekten deli olmak gerekirdi.

Oraya her türden katil ve benzeri sapkın tipler gelirdi.

Festival alanındaki insanlar çevrelerindeki tehlikeyi bilse çıldırırdı. Kendilerini evlerine kilitler ya da Ethernia'yı terk ederek başka yerlerde şanslarını denerlerdi.

Savaş Çanı'nı çalıp insanların panik içinde kaçışmalarını, çılgınlıklar atmalarını izlemek bile akla gelen cazip bir düşünceydi. Herkesin bu festivali bir defa olsun duyduğundan oldukça emindim. Aslında biri fikrimi sorarsa, bu akademinin oldukça büyük bir kesimi o kaos içinde defalarca bulunmuştu.

Burası bir suikastçı akademisiydi. Kabul ediyordum, *"her türlü katil"* tanımına oldukça uyan kimliklerimiz vardı.

"Hiçbir işaretlenen o festivale gitmemeli," dedi Adrian. El yapımı olduğu belli, yapraktan bir tacı başımın üstüne yerleştiriyordu. İtiraf etmek gerekirse, bu tür ayrıntılar her zaman annemin benim için hayal ettiği geleceği düşünmeme neden oluyordu. "Sağ çıkma ihtimali Vladimir'in hür iradesiyle bir öğününü atlamasından daha düşük." Yemek sırasında bekleyen arkadaşına bakıyordu.

Başımdaki taca dokunurken gülümsedim. Anneme göre onun bir prenses tacı olduğunu hayal etmek başımı döndürmeye, hatta neredeyse bayılmama yetmeliydi.

Neyse ki, akademinin yemekhanesinde otururken omuzlarımdan dökülen pelerinin ağırlığını bir şekilde rahatlatıcı buluyordum. Kasvetli ve ağır duruşuyla beni farklı kılmasa bile her an içinde görünmez olabilirmişim gibi hissetmemi sağlıyordu.

"Sana yakıştı," dedi Adrian. Başımı çevirdiğimde onun da koyu yeşil yapraklardan oluşan tacının alnına çarpık bir şekilde

oturduğunu gördüm. Bu hali onu oldukça sevimli gösteriyordu, içten içe gülümsememi zor tutuyordum.

“Ama sana yakışmamış,” dedim alaycı bir sesle. “Eğri bir yılbaşı ağacına benziyorsun.”

Kaşığını silerken gözlerini devirerek yüzüme baktı. “Peşinden koştuğum kişi sen değil, başka kızlar olduğu için mi kıskanıyorsun?”

“Daha çok diğer kızların seni fark etmemiş olmasından endişeliyim.”

“Fark etmek mi? Ben odak merkeziyim, güzelim,” derken kırılmış gibi elini göğsüne koydu.

“Bu durumda kız arkadaşını bizden saklıyorsun,” diye sormuştum. Tacını düzeltmek için uzandığım sırada elim taca değmeden parmağını burnuma sokmaya çalıştı.

“Hangisini tanıştıracığıma henüz karar vermedim.”

“Seni aşağılık.” Ona ve mutlak ciddiyetine bakakaldım. Ciddi olamazdı. “Bu şakanın devamını getirme.”

“Peki neden?” Bu kez ağzını bir kaşık pirinçle doldurdu. “Güzel bir kadını kendinden geçirip senden uzaklaşacağım için kıskanıyor musun?”

Ona hayır demek için ağzımı açtım ama dudaklarımdan yalnızca iki kelime çıktı: “Piç kurusu.” Tipik bir durumdu.

Adrian kaşığını bıraktı, oturduğu yerde duvara yaslanırken beni kızdırmanın zaferiyle gülümsedi.

Ortamıza yerleşerek, “Kenara kay,” dedi Vladimir.

“Önce hangisini yapacaksınız? Okçuluk? Bıçak atma? Güreş?” Adrian cevap vermek üzere ağzını açtığı anda ondan daha hızlı davrandım.

“Bunların hiçbirini yapmayacağız. Henüz seçilmedik, seçilme ihtimalimiz de kesin değil.”

Adrian kaşlarını kaldırdı. “Ne?” Yüzü düşerken ikimize sırayla baktı. “Yani siz de kesin olarak Bayan Isabella’nın beni seçeceğini düşünmüyor musunuz?”

“Adrian, yalnızca birinci sınıflardan değil, her sınıftan seçim yapılacak. Hiçbirimiz garanti değiliz.”

“İşini şansa bırakma, Ad.” Vladimir konuşurken Adrian’ın omzuna hafif bir yumruk vurmuştu.

Eğitmeni ayartabileceklerini mi sanıyorlardı?

Ona şaşkınca baktım. “Bel altı öneriler vermeyi kes.”

Adrian bu fikri beğenmişti. Bunu yüzünden rahatlıkla anlayabiliyordum. Bu yüzden ona bakarken başımı iki yana sallamaya başladım.

“Biliyorum ama denediği için bir adamı suçlayamazsın,” dedi ikna etmeye çalışarak.

“Başın belaya girecek.”

Vladimir dilini şaklattı. “Girmeyecek. Tecrübeyle sabit.”

Yüzümü ekşittim. “İğrenç küçük tahta kuruları.”

YİRMİ ALTI

ADİL BİR DÖVÜŞ

ROWENAN LA BLANC

Ders: Silah Kullanımı - Kant Tenebris

“Sen sokakta üç düzine adamı öldürürken ben yakınlarda bir çatıdan seni izliyor olmayacağım,” diye azarladı Kant öğrenciyi. Katanayı oğlanın elinden alıp havada hızla savurduğunda keskin bir hışırtı duyuldu. Sert, güçlü bir hamleydi ama bıçak tam olarak doğru açıyla indirilmiyordu. Elindeki silahın tüm potansiyelini kullanamıyordu, bu da onun savunmasında bir zayıflık oluşturuyordu.

İçimde oluşan bir dürtüyle yine kendimi tutamadım ve seslendim.

“Bu şekilde yaparsanız,” derken sesim normalden daha yüksek çıktı. “Katananın ağırlık merkezini tam anlamıyla kullanamazsınız. Eğer böyle saldırırsanız, gözleri kapalı biri bile hareketinizi önceden tahmin edebilir.”

Sınıf anında sessizliğe büründü. Tüm gözler bana çevrildi. Kalbim hızla atmaya başlasa bile geri adım atmayacaktım. Kant’ın hareketini sorgulamıştım, bunu biliyordum ama doğru

olduğunu düşündüğüm bir şeyi söylemiştim. Kant ise söylediklerimden hiç memnun kalmamış gibi görünüyordu.

Aniden durdu, sınıfın ortasında sanki donmuş gibi kalakaldı. Bana doğru yavaşça döndüğünde gözleri öfkeyle parlıyordu. Bakışlarında beni cezalandırmak için bir fırsat yakaladığını görrebiliyordum.

“Öyle mi, Rowenan?” Sesi soğuk ve tehditkârdı. “Demek ki, bu işte benden daha bilgilisin.”

İçimdeki huzursuzluğu bastırmaya çalışarak gözlerinin içine baktım. Bu kadar ileri gitmişken geri çekilemezdim. “Katananın ağırlığını kullanmak için hareketinizi öne doğru değil, aşağıya doğru yapmalısınız. Böylece rakibin savunmasını kırmak için daha fazla güç kazanırsınız,” diye açıkladım. Konuşmam tamamen teknik bilgiye dayalıydı.

Kant gözlerindeki öfkeyi daha belirgin hale getirerek sınıftan bir öğrenciye döndü. “Onun gözlerini bağla,” dedi sesinde acımasız bir kesinlik vardı. Sınıftaki herkesin üzerine bir gerginlik çöktü.

Öğrencinin tereddüt ettiğini gördüğünde öfkesi bir anlığına ona yöneldi. “Yap dedim!”

Oğlan titreyen elleriyle yanıma gelip gözlerimi sıkıca bağladı. Görüşüm tamamen kapanmıştı. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Kant’ın planının ne olduğunu hâlâ tam olarak kestiremiyordum.

“Bu kadar emin olduğuna göre,” dedi Kant sesinde alaycı bir tonla. “Bakalım bu teorini uygulamada da gösterebilecek misin?” İsimlerini tam olarak anlamadığım iki öğrenciye seslendi. “Pozisyon alın.”

Sözleriyle birlikte iki farklı bedenin karşımda hareketi kestiğini duydum. Bu hiç adil olmayan bir meydan okumaydı. Hem gözlerim bağlıydı hem de birden fazla rakibe karşı savaşmak zorundaydım. Tüm duyularıma güvenmem gerekiyordu ama

asıl mesele Kant'ın bu durumu ölümcül bir savaşa çevirmek istemesiydi.

İlk hamle geldiğinde sesin yönünü tahmin ederek katanayı savurdum. Ancak ikinci saldırı çok hızlıydı, darbe karnıma inerek nefesimi kesti. Savunma yapmak zor olsa da Kant'a söylediklerimi ispatlamam gerekiyordu. Katanayı sıkıca kavradım ama gözlerim bağlıyken hareketlerim sınırlıydı.

Kant'ın sesini duydum, soğuk ve alaycıydı. "Eğer söylediklerin doğruysa, bu saldırıyı savuşturabilmelisin."

Düşüncelerim hızla geri döndü. Katananın ağırlık merkezini kullanmak, hareketlerimde daha fazla denge sağlayabilirdi. Tabii bunu gözlerim bağlıyken yapmak neredeyse imkânsızdı. İçimde bir an için korku hissettim, hemen ardından bu korkuyu bastırdım. Kant'ın beni yenmesine izin veremezdim.

Sonraki hamle daha sert geldi. Rakiplerim gözlerim kapalı olduğu için avantajlıydı. Onların saldırılarını savuşturmak için katanayı daha düşük bir açıyla tutarak hareket ettim. Vuruşlarım, söylediklerimi destekler nitelikteydi, yine de her darbe beni zayıflatıyordu. Karnıma aldığım darbenin acısı hâlâ sürüyor, içimdeki inat beni ayakta tutuyordu.

En sonunda dizlerime gelen bir darbe beni yere düşürdü. Katana elimden kaysa bile mücadeleyi bırakmadım. Derin bir nefes alarak yeniden ayağa kalktım. Kant'ın gözlerindeki öfkeyi hayal edebiliyordum, amacını biliyordum ama ona boyun eğmeyecektim.

"Gözleri bağlı biri," diye seslendim nefes nefese kalmış bir halde. "Doğru teknikle saldırıların çoğunu savuşturabilir. Ama Kant, bu adil bir dövüş değil."

Kant'ın adım sesleri etrafımda dönüyordu. "Bu bir ders, Rowenan." Sesi sert ve keskindi. "Hayatta kalmanın tek yolu, ne kadar zorlu olursa olsun doğru teknikleri kullanmayı öğrenmektir. Sen bu derste asla unutamayacağın bir şey öğrenmek üzeresin."

Bu cümleden sonra ilk saldıran karşıdakiler oldu. Biri katanasını aşağıya, diğeri de gövdeme doğru savuruyordu. Sol kolumun hızlı bir hareketiyle iki darbeyi de engelledim. Toprak üzerindeki ayak hareketlerine odaklandım ve bacağımı savurup dizlerinin arkasına indirdiğim darbeye onu yere düşürdüm. Bir diğeri açıkta kalan sırtıma doğru hamle yaptı. İçgüdüsel olarak katanamı kaldırdığımda onun savuruşunun benimkiyle havada buluştuğunu hissettim. Güçlüydü ama kolumun darbeden titremesine yetecek kadar değildi. Muhtemelen erkekti. Momentumumdan faydalandım, dizimi karnına vurdum ve sonraki hamlede sol pazısını kestim.

Üzgünüm Kant...

İşte eğlence şimdi başlıyor.

“Bay Tenebris.” Yabancı bir sesin uyarısını duydum. Fakat bunun onu durdurmaya yetmeyeceğini anlamıştım. Aynı anda, “İçeri gir,” dedi Kant. Bunu küçük hayali ringe girmesi için üçüncü bir öğrenciye söylemiş olmalıydı.

Üç kişiye karşı gözleri bağlı bir ben.

Mükemmel bir uyum içinde çalışarak omzumda, baldırımda, karnımda ve uyluğumda kesikler açıyorlardı. Tam o anda arkamda kalan ikisinin dengesini bozacak bir hamleyle yere düştüklerini duymam bir oldu.

“Dışarıdasınız,” dedim katanamı boyunlarının olduğunu düşündüğüm yere savurarak. Katananın tenlerinde ince bir kesik bıraktığını hissetmiştim.

Kaldı bir.

Katanamın sapını sıkıca kavrarken Harlow’un uzaktan gelen sesini duydum. “Kant, yeter!” diye bağıırıyordu ama Kant’ın onu duymazdan geldiğini biliyordum.

Havayı kesen ıslık sesiyle içgüdüsel olarak eğildim. Bacağı

aşağı inerken yakaladım, katanasının uzağa savrulduğunu duydum ve göğsüne oturdum. Bir an sonra silahımın keskin tarafı onun da can damarının üzerinde duruyordu. “Öldün.”

Ayağa kalkarken göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Etrafta sessizlik hâkimdi. Diğer öğrencilerin soluklarını bile tutarak bu anı izlediğini sessizlikten anlayabiliyordum. En sonunda yeniden Kant’ın adımlarını duydum. Sert ve öfkeli adımlarla bana doğru yaklaşıyordu. Her adım, sanki yere vurulan birer tokat gibiydi ancak gözlerim hâlâ sıkıca bağlıydı.

Bir an duraksadıktan sonra soğuk, hesaplı bir hareketle gözlerimdeki bağı çözdü. Gözbağı çekilirken etrafımdaki bulanık görüntüler yavaşça netleşmeye başladı. O an sınıftaki herkesin bana baktığını fark ettim. Üç öğrencinin karşımda durduğunu gördüm, nefesleri çoktan düzene girmişti. Ben ise oldukça kötü bir durumdaydım. Yaralı bedenim aldığı darbelerden dolayı titriyor, kaslarım isyan ediyordu.

Adım atmaya çalıştığımda topalladığımı fark ettim. Dizimin arkasından hâlâ kan sızıyor olmalıydı.

Kant’ı savunma pozisyonuna geçerken görünce kanım dondu. Katanayı bir elinde döndürdü. “Endişelenme, ufaklık. Sana iyi davranacağımdan emin olabilirsiniz.”

Bir öğrenciye mi meydan okuyordu?

Sadece onun duyabileceği bir şekilde, “Fazla oluyorsun,” diye mırıldandım. Dudağının kenarı kıvrıldı. Kendi savunma pozisyonuma girerken oldukça yorgundum.

Bir anda savunmasını bozup dikleşti. “Gerçekten bana karşı dövüşebileceğini mi düşünüyorsun?” Diğer öğrencilere dönerek alayla sırıttı. “Tüm sınıfın önünde rezil mi olmak istiyorsun, Rowenan?”

Katanamı kınına geri koyarken doğruldum. “Savunmaya

geçen ilk kişinin siz olduğuna gayet eminim, Bay Tenebris.” Tıpkı onun gibi gülümsedim. “Yoksa bir çocuk gibi hayaletle mi dövülecektiniz?”

Başını iki yana sallayarak derin nefesler alıyor, gözünü benden ayırmıyordu. “Rowenan,” dedi hata yapmışım gibi harfleri uzatarak. “Yerine geçebilirsin.” Şaşırsam bile hiç itiraz etmeden söylediğini yapmak üzere hareketlendim.

Antrenman salonunun taş zemininde zorlukla ayakta durmaya çalışırken yaralarım hâlâ sızlıyordu. Adımlarımı dikkatlice atıp yanından geçmek üzere yürüdüm ama tam o anda beklenmedik bir şey oldu.

Kant hiç tereddüt etmeden ayağını dizlerimin arkasına vurdu. Bir anlığına dengemi kaybettim, ne olduğunu anlayamadan kendimi sert zeminde buldum. Vücudumun acıyla titrediğini hissettim ama o an aklımdan geçen tek şey, bu düşüşün nasıl bir tuzak olduğuydu.

Yüzümden sadece bir karış ileride Kant’ın katanası duruyordu. Keskin kenarı yüzümün hemen yakınında parlıyordu, nefesim bir an için kesildi.

Kant avantajını kullanarak üzerime doğru eğildiğinde gözleri alaycı bir parıltıyla doluydu. “Önemli başka bir kural,” dedi soğuk ve sert sesiyle. “Rakibin düşmeden asla gardını indirme.”

Söyledikleri ders vermekten ibaret değildi. Görünüşe göre onun öfkesinin bir dışavurumuydu. Ancak bu durumun benim gözümde hiçbir değeri yoktu. O sadece hile yapıyordu, bana karşı adil bir dövüşte zafer kazanmamıştı.

Kant beni kaldırmak için elini uzattığında bakışlarımı bir anlığına aramızdaki eline sabitledim. Onun yardımını kabul etmek, yenilgiyi kabul etmek gibi bir şeydi. Onun oyununun bir parçası olmayacaktım. Elini tutmadan kendi başıma ayağa kalktım. Dizlerim hâlâ acıyordu ama bundan keyif almaması için duruşumu düzelttim.

“Bu bir hileydi, Bay Tenebris,” dedim gözlerimi ondan ayırmadan. Sesim titremiyordu, içinde saklı bir meydan okuma vardı. “Gerçek bir dövüşte böyle hileler yapmak, zayıflığın bir işaretidir. Gardımı indirmem için beni hileyle yere sermek sizi zafer kazanan biri yapmaz, sadece zayıflığınızı gösterir.”

Kant’ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ama bu gülümseme soğuk ve tehlikeliydi. “Zayıflık mı?” dedi alaycı bir tonla. “Bu hayatta kalmak, Rowenan. Savaşın ortasında hiçbir şey adil değildir. Rakibini alt etmek için her türlü fırsatı kullanmalısın.”

Tüm sınıfın önünde bana birden fazla kez ders verdiğini düşünüyordu. Bu bakış açısı, Kant’ın dünyasının acımasız gerçeği idi.

“Bu sadece bir antrenman, değil mi?” dedim yüzümde hafif bir gülümsemeye. “Hileleriniz sadece burada işe yarar, Bay Tenebris. Gerçek savaşta bu kadar kolay bir zafer elde edemezsiniz.”

Söylediklerim Kant’ın gözlerinden anlık bir karanlığın geçmesine sebep oldu. Bana tekrar yaklaşırken katanayı yere indirdi, tehdit etmeyi bırakmıştı. Bu sırada tüm sınıfın bizi inceleyen bakışları tenimi karıncalandırıyordu.

“Savaş,” dedi neredeyse fısıltı kadar alçak sesle. “Sadece hayatta kalmakla ilgili değildir, ufaklık. Savaş, gücü kimin elinde tuttuğuyla ilgilidir. Bu gücü anlamaya başladığında her fırsatı değerlendirmeyi öğrenmelisin.”

Bu kelimeler Kant’ın bana karşı olan yaklaşımını özetliyordu. Onun bu acımasız yönü, benim bu akademide hayatta kalma isteğimi güçlendiriyordu. Kant’ın hileleri ve oyunları, benim için sadece birer meydan okumaydı. O beni her seferinde daha çok zorlamaya çalışırken ben daha da güçlenmeye kararlıyım.

Parmağını katananın kenarında gezdirip amacı buymuş gibi kendini kesti. “Cehennem gibi keskinler.” Tekrar yaralı par-

mağına baktı, kesik ince bir çizgiden fazlası değildi. “Hızlı bir ölüm için olması gerektiği gibi.” Kanamayı durdurmak için parmağını yaladı. Aynı anda yüzüme bakıyordu. “Kime meydan okuduğuna dikkat etmeyenlerin hak ettiği gibi. Sen dikkat et, olur mu?”

Gözlerimi kısıtım.

Bana son bir bakış attı. Bu bakışta içindeki karanlığı görmemek imkânsızdı. Aynı zamanda kendisini kontrol altına almıştı.

Bir adım geri çekildikten sonra sınıfa dönerek katanayı omzuna astı. Sınıftaki sessizlik, onun komutunu bekliyordu. Birkaç saniye boyunca etrafına baktı, gözleri sırasıyla her bir öğrenciyi süzdü. Ardından sert bir ses tonuyla konuştu.

“Herkes yerini alsın ve derse devam etsin,” dediğinde sesi yankı yapar gibi açık alanda yayıldı. Kant’ın otoritesi tüm sınıfın üzerinde bir ağırlık gibiydi. Onun bu komutuna herkes anında itaat etti.

Öğrenciler sessizce yerlerine dönerken içimde hafif bir rahatlama hissettim. Ancak Kant’ın beni yeniden sınavacağı anın ne zaman geleceğini bilmiyordum.

Kant sınıfın ortasında tekrar pozisyonunu aldı, katana kullanımıyla ilgili yeni bir teknik gösterisi yapmaya başladı. Gözlerim hâlâ onun üzerindeydi. Kant bir adım atarak bana doğru eğildi. Sesini daha da sertleştirerek konuşurken alaycı tavrı hâlâ belirgindi.

“Bu halde antrenmana katılamazsın, ufaklık,” dedi bedenimi baştan aşağı süzerken. “Revire git, yaralarını sardır. Bu halinle hırpalanmış, sefil bir çocuğa benziyorsun.”

Bu kelimeler bir tokat gibi yüzüme çarptı. Kant beni yerden yere vurmuştu ama bu kez kibarlığı bir kenara bırakmıştı. Onun bu kaba tavrı, zaferini pekiştirmek için yapılmış bir hamleydi.

Öfkeyle dişlerimi sıktım ama başımı hafifçe sallayarak emrine itaat ettim. “Pekâlâ, Bay Tenebris.”

Revire doğru yürürken diğer öğrencilerin bakışlarını hissettim. Onların gözlerindeki ifadeleri görebiliyordum. Bazıları alayla, bazıları ise şaşkınlıkla bana bakıyordu. Bahçenin diğer köşesinde üst sınıfların alaycı gülüşmelerini gördüğümde baştan beri olanları izlediklerini fark ettim. Her saniyesinden son derece keyif almışa benziyorlardı. *Sersem piliç kabilesi*.

Revire ulaştığımda bedenimdeki acı artık daha belirgindi. Kesin olan bir şey varsa o da babamın deyimiyle, en hafif tabirle onlara gerçek bir dövüş izletmiştim. Bunun tesellisiyle pansumanımı izledim.

Aynı gecenin sabahına, karanlığın ortasında ani bir çığlıkla uyandım. Kulaklarımda yankılanan telaşlı ayak sesleriyle boğuk bağırışlar, kalbimin hızla atmasına neden oluyordu. Gözlerimi kırpıştırarak odama baktım. Her şey karanlık ve sessizdi ama dışarıdaki kargaşa gerçektir.

Yatağımdan hızla kalkıp pencereye koştum. Aşağıda, bahçede toplanmış panik içindeki öğrencileri gördüm. Titrek meşale ışıkları, yüzlerindeki merak ve endişeyi aydınlatıyordu. “Ne haltlar dönüyor yine?” diye fısıldadım kendi kendime.

Cübbemi alelacele üzerime geçirerek odadan çıktım. Soğuk taş koridorlarda yankılanan adımlarım, diğer öğrencilerin telaşlı koşuşturmacasıyla birleşiyordu. Herkes aynı yöne doğru ilerliyordu ancak kimse ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Yanımdan geçen bir kız gözleri korkuyla büyümüş halde, “Darkstalkers saldırısı olduğunu söylüyorlar,” diye mırıldandı.

Merdivenlerden inerken uzaktan gelen metal çarpışma sesleriyle anlaşılmasız bağırışlar kulağıma ulaşmıştı. Bahçeye adım attığımda kalabalığın uğultusu beni sardı. Herkes birbirine sokulmuş, neler olduğunu anlamaya çalışan gözlerle etraflarına bakınıyordu.

Bu bir suikastçı akademisi için gelecek vaat etmeyen bir manzaraydı.

Bir anda Vladimir'in karanlığın içinden birini sürükleyerek getirdiğini fark ettim. Gözleri öfkeyle parlarken yakaladığı kişiyi kalabalığın ortasına fırlattı. Meşale ışığı altında çocuğun üzerindeki koyu renkli üniformayı, göğsündeki Darkstalkers amblemini gördüm. “*Bir Darkstalkers öğrencisi,*” diye düşündüm.

Çocuk sendeleyerek yere düştüğünde yüzündeki dehşet ifadesi net bir şekilde görülüyordu. “İşte bir ezik daha!” diye haykırdı Vladimir geceyi yırtarcasına. Etrafımdaki öğrencilerden bir uğultu yükseldi. Nefesimi tutmuş, olanları izliyordum.

Darkstalker öğrencisi titreyen elleriyle yerden kalkmaya çalışırken Vladimir ona doğru bir adım attı. “Koridorlarımızda gezmeye cesaret ediyorsun, ha?” dedi sert bir sesle. Çocuk ağzını açıp bir şeyler söylemek üzereydi, Vladimir aniden kaldırdığı yumruğunu sertçe yüzüne indirdi. Çocuk tekrar yere yığıldığında bilinci kapanmış gibiydi.

O an Garrison kalabalığı yararak öne çıktı. Yüzü öfke ve hayal kırıklığıyla gerilmişti, gözleri Vladimir'e dikilmişti. “Aptal herif, ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu sertçe. Sesi etrafımızdaki uğultuyu susturdu.

Vladimir omuzlarını silkerek Garrison'a döndü. “Onu yakaladım,” diye karşılık verdi soğuk bir ifadeyle. “Ayrıca etkisiz hale getirdim.”

Garrison'ın kaşları çatıldı, gözlerinde öfke parlıyordu. “Sersem! Bilgi alabileceğimiz tek kişiyi bayılttın!” Vladimir'e yaklaştıkça kısılan sesindeki kızgınlık herkesin duyabileceği kadar belirgindi. Üstelik konuşurken dişlerini sıkıldığını, gecenin karanlığında bile metrelerce ileriden görebiliyordum.

Vladimir alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi. “Ondan bir şey öğrenemezdik. Sadık bir Darkstalker köpeği asla konuşmaz.”

Garrison bir adım daha ileri çıkıp yüzünü Vladimir'in yüzü-

ne yaklaştırdı. “Varsayımlarla adam öldüremezsin!” diye gürledi. “Onu bir güzel öttürürdük.”

Etrafımdaki herkes nefesini tutmuş, bu gerilim dolu anı izliyordu. Garrison sabır dilercesine bunun kemerini sıktı. Sesini biraz daha alçaltarak, “Düşüncesizce davranışlarınla sadece işleri zorlaştırıyorsun. Bay Tenebris ve Bay Harlow bizi cehenneme yollayacak,” diye ekledi.

Vladimir’in yüzü kasıldı ancak bir şey söylemedi. Gözlerini kaçırdı, yaptığı hatayı yeni fark etmişti.

Bu sırada uzaktan gelen savaş naraları ve silah sesleri yeniden duyuldu. Tehlike kapımıza dayanmıştı, liderlerimiz arasındaki bu anlaşmazlık bizi daha savunmasız hale getiriyordu.

Kalbim hızla çarparken ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım.

Aniden ağır adımlarla yaklaşan bir grup dikkatimi çekti. Baş eğitmen Harlow karanlığın içinden çıkarak kalabalığın önüne geçti. “Burada neler oluyor?” diye sorarken sesi uğultuyu delip geçti.

Onun hemen arkasında Kant ve Bayan Drake vardı. Kant’ın yüzünde her zamanki alaycı sıkılmış ifade belirdi. “Gece partinize davet edilmediğim için alınmalı mıyım?” dedi mırıldanarak.

Garrison derin bir nefes alıp Baş eğitmen Harlow’a döndü. “Vladimir bir Darkstalker öğrencisini bayılttı.”

“İspiyoncu pislik.” Vladimir söyleniyordu.

Bay Harlow keskin bakışlarını Vladimir’e çevirdi. “Bu ciddi bir hata,” dedi demir gibi sert sesiyle. “İçeride başkalarının daha olup olmadığını öğrenebilirdik.”

Vladimir başını eğdi, yüzünde pişmanlıkla karışık bir inat vardı. “Sadece akademiye korumaya çalışıyordum.”

“İyi niyetin hatalarını mazur göstermez,” diye yanıtladı Harlow. “Şimdi önceliğimiz öğrencileri güvende tutup bu saldırıyı püskürtmek.”

Kant kılıcının kabzasını tutarak etrafa göz gezdirdi. “Sarımsı davetsiz misafirlerimize bir hoş geldin demenin zamanı geldi.” Dudaklarına hafif bir tebessüm yerleşmişti. “Kim bana katılmak ister?”

Parmağımla tuttuğu kılıcı işaret ettim. “Gece onunla mı uyuyorsun?”

Bakışları benimkini buldu. “Nasıl uyuduğumu merak mı ediyorsun, velet?”

Gözlerimi devirdim. *Sersem*.

Garrison’ın arkasından Alister ve Lena çıktı. İkisinin de bakışları, “Ben hazırım,” diyordu. O an için Alister’a, Kördüğüm anılarını hatırlatmak istedim. Bahse girerim tehlikeyle karşı karşıya kaldığında zihni fazla berrak olmuyordu.

İkinci sınıflar Kanarya Kanadı’ndan, üçüncü sınıflar Kartal Kanadı’ndan çıkageldiğinde gözlerimi karanlığa dikip olağandışı bir hareket arıyordum.

Bayan Drake bakışlarını bize çevirerek sakın bir sesle konuştu. “Zihninizi berrak tutun ve panik yapmayın.”

Kant’ın alaycı gülümsemesinin ardından kalabalık bir anda hareketlenmeye başladı. Baş eğitmen Harlow’un emriyle öğrenciler gruplara ayrılıyordu. Garrison ve Vladimir hâlâ birbirlerine sert bakışlar atarken ben etrafımdaki kaosu tartmaya çalışıyordum.

“Rowenan!” diye bir ses duydum arkamdan. Döndüğümde Lena’nın bana doğru koştuğunu gördüm. “Bizim gruba katılmalısın. Doğu koridorlarına ilerlememiz gerekiyor.”

Başımı salladım.

Alister yüzünde hafif bir endişeyle yanımıza geldi. “*Lanet olsun*. Bu gerçekten oluyor mu? Darkstalkers bize saldırıyor,” diye mırıldandı.

“Anlaşılan öyle,” dedim gözlerimi karanlığa dikerek. “Ama neden şimdi?”

Lena omuz silkti. “Bu şu anın konusu değil. Yapmamız gereken şey belli.”

Üçümüz hızla doğu koridorlarına doğru ilerledik. Yol boyunca diğer öğrenciler ve öğretmenler koşuşturuyordu. Bazıları kılıçlarını kuşanmış, bazıları tuzakları için odaklanıyordu. Akademinin her köşesinde hummalı bir hazırlık vardı.

Doğu koridorlarına ulaştığımızda sessizlik ürkütücü bir şekilde üzerimize çöktü. Alister elindeki hançeri sıkıca kavradı. “Sence buradan gelecekler mi?” diye fısıldadı.

“Bilmiyorum.” Ona cevap verirken etrafa kulak kesilmiştim. “Dua edelim de gelsinler.” Böylelikle kanlı bir antrenman yapabilirdim.

Bir an için her şey durdu. Nefes alışlarımızın sesi bile duyuluyordu. Tam o sırada, hafif bir tıkırtı dikkatimi çekti. Gözlerimi kısarak karanlığa baktım. “Orada bir şey var,” diye işaret ettim.

Lena okunu kaldırarak hazırlandı. “Ne görüyorsun?”

“Hareket eden bir gölge.” Kalbim hızla atıyordu.

Alister adım atmak üzereyken bir anda karanlıktan siyah giyimli iki figür üzerimize atıldı. Refleksle yana sıçrayarak saldırıdan kurtuldum. Lena hızlı bir hamleyle iki oku serbest bıraktı.

“Arkanda!” diye haykırdı Alister.

İşte başlamıştı. Saldırganlar hızlı ve acımasızdı ama biz de boş değildik. Hançerler parladı, oklar etlerine gömüldü. Bir saldırıyı savuştururken diğeri hemen peşinden geliyordu.

Lena’ya yaklaşarak, “Eğil!” diye uyardım. Birlikte hareket edip saldırganları geri püskürtmeye çalıştık.

Tam birini etkisiz hale getirdiğimizi düşünürken arkamdan gelen bir hışırtı hissettim. Hızla dönüp kılıcımı savurdum ancak saldırgan çoktan üzerime atlamıştı. Yere düştüğümde silahım elinden kaydı.

Bana doğru hamle yaparak, “Hareket etme,” diye fısıldadı Lena.

Saldırganın soğuk gözleriyle karşı karşıya kalmıştım. “Bu sefer kaçış yok,” diye fısıldarken hançerini kaldırdı.

Tam gözlerimi kapatacağım anda saldırganın üzerinden bir gölge geçip onu yere serdi. Gözlerimi açtığımda Kant’ın kılıcını saldırganın boğazına dayadığını gördüm.

“Asıl eğlence buradaymış,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. Saldırgan cevap veremedi bayıldı.

Nefes nefese kalmış halde yerden kalktım. “Çok nazıksın,” dedim gözlerimi kısarak.

“Dikkatini toplamalısın, velet.” Kant bakışlarını baştan aşağı üzerimde gezdirdi. “Bu bir oyun değil.”

Sıkıcı bir nefesi ciğerlerime çektim. “Farkındayım.”

“Çabuk toparlansan iyi olur,” diye ekledi Lena yanıma gelecek. “Çünkü daha bitmedi.”

Kant kılıcını kınına geri koyarken bize baktı. “Siz ikiniz, batı koridoruna gidin. Orada Garrison ve Vladimir’i bulun.”

“Tamam,” dedik ikimiz aynı anda.

Alister’ı bulmak için etrafa bakındım. Onu biraz ileride başka bir saldırganla mücadele ederken gördüm. “Ona yardım etmeli miyiz?”

Önce bakiştık.

Bir an sonra Lena’yla birlikte ona doğru koşuyorduk. Tam zamanında yetişerek Lena adamın göğsüne bir tekme savurdu. Adam bana doğru sendelediğinde hiç beklemeden boğazını kestim.

Alister derin bir nefes aldı. “Teşekkürler. Neredeyse kötü bitecekti.”

“Tahmin yürütebiliyor olman iyi, belki de medyum olmalısın,” dedim Alister’ın terli yüzüne bakarak. “Topla kılıcını, batı koridoruna gitmemiz gerekiyor.”

Üçümüz yeniden yola koyulduk. Akademinin içindeki kar-

gaşa tüm şiddetiyle devam ediyordu. Duvarlar sarsılıyor, bağırışlar her yeri dolduruyordu.

Nasıl içeriye bu kadar casus girmişti?

Batı koridoruna ulaştığımızda Garrison ve Vladimir saldırganlarla çarpışıyordu. “Davetiye mi bekliyorsunuz?” diye seslendi Garrison. *Tanrım*, aç bir köpek gibi hırlıyordu.

Beklemeden harekete geçtik. Saldırganlar sayı olarak fazlaydı ama biz bir akademi dolusu suikastçıydık. Nereden bakılırsa bakılsın, Darkstalkers bu baskını ele geçirme planıyla yapmış olamazdı. Bu her açıdan imkânsızdı. Onları elbet bastıracaktık, bunu yüzde yüz onlar da biliyordu.

Bu saldırının göremediğimiz başka bir amacı olmalıydı.

Tam her şey yoluna giriyor derken güçlü bir patlama sesiyle sarsıldık. Tavanın bir kısmı çökmüş, toz ve duman her yeri kaplamıştı.

“Sikeyim, ne oluyor?” diye bağırdı Lena öksürerek.

Gözlerimi ovuşturup etrafa baktım. “Sanırım savunma bariyerlerini kırmaya çalışıyorlar.”

Toz ve duman yavaş yavaş dağılırken yerde yatan birkaç öğrenciyi fark ettim. Neyse ki, ciddi yaralanan yoktu.

Yüzündeki şaşkınlıkla, “Bu nasıl oldu?” diye sordu Alister.

“Sanırım içeride bir yere patlayıcı yerleştirdiler,” diye yanıtladı Lena. Konuşurken kaşlarını çatmıştı. “Ama nasıl bu kadar içeri sızabildiler?”

“İşte bunu öğrenmemiz gerekiyor,” dedim düşünceli bir şekilde. “Belki de akademide bir hain vardı.”

Bu fikir içimde soğuk bir ürpertiye neden oldu.

O sırada, ikinci ve üçüncü sınıflar diğer koridora dağılıyordu.

Garrison hızlı adımlarla yanımıza geldi. “Durum kötüleşiyor.”

Gözlerini ona dikerek, “Plan nedir?” diye sordu Lena.

“İkinci sınıflar doğu koridorunu, üçüncü sınıflar ise kuzey koridorunu savunacak,” diye açıkladı Garrison. “Biz de di-

ğer birinci sınıflara katılıp batı koridorunu savunmaya devam edeceğiz.”

“Güzel,” dedim başımı sallayarak. “Hemen harekete geçelim.”

Tam yola koyulacakken Vladimir kahrolası çenesini açmıştı. “Belki de önce içerideki haini bulmalıyız.” Gözlerini kıstı. “Yoksa bu saldırılar bitmeyecek.”

Garrison ona ters bir bakış attı. “Şu an birbirimize suç atmanın zamanı değil, Vladimir.”

“Belki de tam zamanı,” diye ısrar etti Vladimir. “Biri onlara içeriden yardım ediyor, aksi halde bu kadar ilerleyemezlerdi.”

Tartışma daha fazla uzamadan araya girdim. “Saldırı devam ediyor ama siz ahmaklar yalnızca tartışıyorsunuz,” dedim kararlılıkla. “Herkes bir şeyler yapıyor, öylece duramayız.”

Garrison derin bir nefes alarak başını salladı.

Batı koridorunda ileri doğru koşmaya başladık. Yol boyunca duvarlarda oluşan hasarlar ve yerde yatan saldırganlar dikkatimi çekiyordu.

“Bu saldırının asıl amacı ne olabilir?” diye düşündüm yüksek sesle. “Akademiye ele geçirmek mi, yoksa başka bir şey mi?”

Yanımda koşarken, “Belki de dikkat dağıtmaya çalışıyorlar,” dedi Lena. “Asıl hedefleri başka bir yerde olabilir.” İşte asıl o zaman endişelenmemiz gerekirdi.

Bu düşünce beni daha da germiştii. “Diğerleri çoktan bunun farkına varmış olmalı.” *Umarım.*

Beklemeden harekete geçtik. Bir saldırgan bana doğru hamle yaptığıında hızlı bir hareketle saldırısını savuşturup onu etkisiz hale getirdim. Lena oklarını ustalıkla kullanarak uzak mesafedeki hedefleri vuruyordu.

Lena’dan metrelerce ileride bir beden daha düştü. “Sanırım sonuncusuydu,” diye mırıldandı elindeki yayı indirirken. Koridorlarda yankılanan çarpışma sesleri yavaş yavaş azalmıştı. Etraf sessizleşiyordu.

“Bu kadar mıydı?” dedim şüpheyle etrafı süzerek.

Alister yerde yatan saldırganlardan birine bakıp, “Belli ki bizi hafife aldılar,” diye homurdandı.

Tam o anda akademinin koridorlarında metalik bir ses yankılandı.

“Tatbikat başarıyla tamamlandı.”

“Tatbikat başarıyla tamamlandı.”

“Tatbikat başarıyla tamamlandı.”

Durmadan tekrar ediyordu.

Aralanan dudaklarımı kapattım. Birkaç saniye boyunca sessizliğimiz sürdü. Önce birbirimize sonra öldürdüğümüz adamlara baktık. “Ne sikim dönüyor?” dedi Garrison. Tatbikat için adam öldürmüştük, olan buydu.

Bir an için neye uğradığımı şaşırmıştım. Gözlerini şaşkınlıkla açarak, “Tatbikat mı?” diye sordu Lena.

Öfkeyle kılıcımı kınına sokup ortalarda görünmeyen sesin sahibine doğru bağırdım. “Neredeyse ölüyorduk!”

Raven kanımızı akıtmış, bize can aldırmişti.

YİRMİ YEDİ

YOLUN SONUNDAKİ ANAHTARCI

ROWENAN LA BLANC

Dünden kalma gömleğimi banyonun zemininden alıp palto-mu giydim ve odama döndüm.

Adrian yarım saat önce içeri girer girmez yatağıma attığı pelerinini yeniden üzerine çekti. Sonra kapıyı hafifçe aralayıp kapımın dışında bekleyen Vladimir'e işaret ettim. Jassy gelmeden içeriye girebilmelerinin tek yolu birinin kapıda nöbet tutuyor olmasıydı. Jassy çirkefti ve tıpkı bir hayvan gibi yaşam sınırlarında yabancı bir koku istemiyordu.

Vladimir'e bakarak, "Bu akşam ilk serbest zamanı kasabaya gitmek için kullanacağız, gelmek ister misin?" diye sordum.

"Seçme şansım var mı?"

"Pek sayılmaz."

Vladimir bir kez başını sallayıp Adrian'ın elindeki diğer pelerini almadan önce sesli, ağır bir iç geçirdi.

Vladimir... yakışıklıydı, birlikte gezdiğimizde kadınlar doğruca ona yönelirdi. Onun aksine, yüksek sesle söylenmedikçe bir şekilde Adrian'ı tamamen es geçiyorlardı. Sarı saçlar ve mavi gözler kızları tahrik ederdi ama Vladimir her zaman

aksanının onları daha fazla etkilediğini görmemizi sağlıyordu. Kimseye nereli olduğunu söylemezdi, ben de geçmişini araştırıp sorgulamayacak kadar akıllıydım. Gizemli biri olmasını anlıyordum, sadece... temkinli kalmaya çalışıyordu.

Sonunda hazırдық. Kanarya Kanadı koridoruna çıkıp kitaplığın arkasındaki gizli geçidi açtık. Bu geçit Alistер'ın dediğine göre unutulmuş bir kanalizasyon tüneline ve kale arazisinin hemen dışındaki bir sokağa çıkıyordu.

Küçükken buna benzer karanlık tünellerde gezinir, kadim bir ejderhanın ya da aslan yüzlü güzel bir yaratığın gölgelerinde dolaştığını hayal ederdim. Yaratıkları dışarı çekebilmek için yemeklerimden ısırlıkları gizlice tünele sokardım ama gelenler sadece şişman farelerle sokak kedileri olurdu. Bir keresinde onları sevmeyi denemiştım ve dost canlısı olmadıklarını söylemek hiç yanlış olmazdı.

Ah, çocukların hayal gücü ve korkusuzluğu...

Şimdi tünelde yürürken tek yapabildiğim birini burada öldürmenin ya da bir cesedi buraya saklamanın ne kadar ürkütücü ve kolay olacağını düşünmekti. Kant'ın bahsettiği karanlık, soğuk duvarlar bunlar mıydı?

Adrian ve Vladimir iki yanımda, elimizde birer meşaleyle sessizce ilerliyorduk. Otuz dakika kadar sonra kanalizasyon tüneline sonuna ulaşmıştık. Birkaç dakika kadar Adrian'ın metal merdivene tırmanmasını, gri arnavutkaldırımlı sokağa çıkmadan önce çukuru örten ağır plakayı hareket ettirmesini bekledik.

Ana caddedeki yiyecek arabalarından gelen temiz hava ve Ethernia tatlılarının kokusu anında etrafımı sardı. Bir gün intikam planları ve soru işaretleri olmayan biri olarak bu krallığın topraklarında özgürce, tek başıma yürümek istesem de bazı şeyleri hayal etmek oldukça güzeldi.

Vladimir kapüşonunu çekerek, "Şimdi nereye?" diye sordu. Uzun boyu ve ela gözleri kapüşonun gölgesinde kararıyor,

sadece alt çenesinin dış hatları görünüyordu. Bu kontrastın onu ne kadar gizemli bir şekilde yakışıklı gösterdiğini bilip bilmediğini merak ediyordum.

“Eleni’nin Yeri,” diye cevap verdim. Ardından kapüşonumu takarak söylentilerden tanıdığım meyhaneye yöneldim. Burası kalabalık insan gruplarının toplandığı tavernalar kasabasıydı ama günün bu saatinde daha az kalabalık olduğu belliydi.

Başımızı eğip kulaklarımızı açık tutmaya dikkat ederken küçük bir kalabalığın arasından yolumuzu bulmaya çalışıyorduk. Seyyar satıcılar tüm Ethernia’da en iyisinin kendilerinininki olduğunu iddia ederek ticaretlerindeki fırsatları bağılıyor, işportacılar ise kasabanın kenarından kale kapılarına giden ana caddenin daha güneyinde onlara meydan okuyordu.

Halk, Ethernia’nın her köşesinden gelen her türlü malla dolu arabalarla masalar arasında sepetlerine eklemek için yeni, egzotik bir şeylerin arayışıyla dolaşıyordu. Her zaman olduğu gibi şimdi de çocuklar ortamın en çılgınlarıydı. Etrafta koşuşturup dalgın insanların ceplerinden bir şeyler aşırıyorlardı. Bir başka seçenek ise elde etmek için seve seve olay çıkaracakları bir şey alınana kadar ebeveynlerini rahatsız etmekte.

Buraya Marcel’in bahsettiği anahtar tüccarını bulmak, Ethernia’nın suikastçı akademisi öğrencileri unvanından kaçmak için gelmiştim. Mumlardan yiyeceklere kadar sürekli değişen kokular, hayatın hareketli sesleri... buraya tüm bunlar için tekrar gelebilirdim.

Hâlâ orada olduklarından emin olmak için kendimi omzumun üzerinden Adrian ve Vladimir’e bakarken buldum. Eleni’nin Yeri’nin kapısını açıp karanlık bir köşeye oturmadan önce bunu tekrar yaptım. Tahmin ettiğim gibi sadece birkaç masa doluydu. Birkaç saat içinde burayı havasız bırakacak olan akşamüstü yoğunluğu başlamadan oldukça fazla seçenek vardı.

Etrafıma göz gezdirerek oturmuş olanların küçük bir envan-

terini çıkardım. Çoğu ekmek ya da çorbayla karnını doyuruyordu ama herkesin elinin altında en az bir kupa köpüklü bira vardı. Bazıları bizim gibi pelerin giyyordu. Tek farkla, onların kapüşonları düşmüştü. Burası hakkında insanların kapüşonumuzun açık ya da kapalı olmasını umursamadığını bilecek kadar çok şey duymuştum. Bu yüzden içeride ne kadar kalırsak kalalım bizimki başımızda duracaktı.

Bahse girerim dikkatlerini çekecek olan şey, kapüşonlu olmamız ve içki içmememiz olurdu. Üç kupa bira aralarına karışmamızı kolaylaştıracaksa severek içerdim. Bana kalırsa Adrian dışında, Vladimir’de benim gibi meyhanelerde ne varsa ondan bir kadeh içmekte bir sakınca görmezdi.

Oturacak yer bulmamızdan otuz saniye sonra bir maşrapacı kız yanımıza geldi. Yerlere kadar uzanan orman yeşili eteği masaların arasından geçerken kalçalarıyla birlikte sallanıyordu. “Size bir şey ikram edebilir miyim çocuklar?”

“Rom,” dedi Vladimir ikinci bir bakış bile atmadan.

Maşrapacı kız başını salladı. Bu hali bir suikastçının taveranın karanlık köşesinde kirli, eski bir pelerinle oturduğu gerçeğine ne kadar alışkın olduğunu merak etmeme sebep olmuştu.

Ya da on sekiz ve on dokuz yaşlarındaki iki gencin orta kışadaki en sert içkiyi istedikleri gerçeğine...

Masanın üzerine çıkıp pelerinimi yavaşça omuzlarımdan sıyırma fikri, meyhanedeki herkesin bana çevireceği şaşkın bakışları hayal ederken dudaklarımda bir gülümseme oluşturuyordu.

Bir keresinde başka bir Estia tavernasında neredeyse bunu yapıyordum. Neyse ki, Marcel oradaydı ve her zamanki gibi ayıktı. İçkiyi sadece yudumluyor, bardağının üçte ikisini hâlâ dolu bırakıyordu. İtiraf etmek gerekirse, bu beni çoğu zaman rahatsız ederdi.

Eğer kafa dağıtmaya geldiysek, ben onun kafasını başka

yöntemlerle dağıtmadan benimle birlikte sarhoş olmasını söyledim. O da bana tıkanmış bir hortum gibi kusarken boğulmamı izleyeceğini söylerdi.

Adrian kibarca başını eğdi. “Ben bir şey almayacağım.”

Azizler aşkına iç şunu!

Estia'dayken kasabaya gitmekten sadece eğlenmek ve sarhoş olmak, satıcıların ürünleri arasından hoş olanlara bir göz atmak için hoşlanmazdım. Özellikle etrafı kadınlarla çevrili, iyice sarhoş olmuş halktan insanların dedikodularını dinlemek için gelmeyi severdim.

Bu defa durum buna oldukça benziyordu. Her kapıyı açabilecek o anahtar için dedikodulara ihtiyacım vardı.

Vladimir ve Adrian da etrafı dinlediğimin farkındaydı ancak asıl nedeni söylerken dürüst olamamıştım. Tıpkı benim gibi buraya ilk defa gelmişlerdi. Gerçekte hayati bir bilginin değil de dedikoduların peşinde olduğumu, daha çok hikâyeleri ve insanları merak ettiğimi sanıyorlardı.

Tavernalarda her şey konuşulurdu. Derin ve karanlık bilgilerin kolay öğrenilebileceği bir hayat hilesi gibiydi.

“Hayır, fırtına sonrası orman kokan açık kahverengi saçları olduğunu duydum. Çilek gibi kırmızı dudaklarından bahsetmiyorum bile,” dedi arka masada oturan ufak tefek boylu ve kırışmış sakallı bir adam.

“David!” Koyu saçlı olanın, dramatik bir şekilde bardağını masaya vururken içkisi bardağın kenarından taşmıştı. “En kızıl elma kadar parlak kırmızı saçları var. Öyle değil mi, Sam?”

Sam ağır bir hareketle omuz silkti. “Söylentilere göre öyle. Gerçi son zamanlarda onun sarışın olduğunu söyleyen dedikodular da var.”

“Güneş kadar parlak,” dedi diğeri.

“Gerçi içinde biraz kahverengi de olması gerekiyor.”

“Kirliliğe karşı hep bir ilgin vardı, Rulf.”

“Bunun nesi yanlış?”

“Sadece o değil...”

“Affedersiniz,” diye araya girdim. Doğuştan güzel, gizemli bir kadının bu denli açık bir alanda tartışılmasından nasıl etkileneceğimi ki? “Konuşmanıza kulak misafiri olmadan edemedim. Bahsettiğiniz bu kadın kim?”

“Kadın falan değil,” dedi yeşil gözlü adam. Yanlış hatırlamıyorsam adı Sam’di.

Kollarımı bağladım. “Genç kız o zaman?” Sandalyemin arkasına daha da yaslanarak onlara yaklaştırmaya çalıştım.

İçkisini kafaya dikip yüzünü ekşitirken başını iki yana sallıyordu. “Hayır.”

“Kimden bahsediyorsun o zaman?”

Her biri bana hayret ve şaşkınlık dolu ifadelerle baktı. “Başka bir ülkeden falan mı geliyorsun?”

“Öyle denilebilir, evet.”

“Peki sözüme güvenin ve kızı aramaya çıkmayın. Söylentilerdeki kadar güzel ve hoş biri olmadığını göreceksiniz,” diye uyardı Sam. Demek istediğini vurgulamak için yudumladığı içkisini şırıldatarak başını sallıyordu.

“Pekâlâ ama kim bu kız? Kimden uzak durmam gerektiğini bilmek için soruyorum,” dedim yabancı bir gezginin masum gülümsemesiyle. Öyle olduğumu sanıyorlardı sonuçta, değil mi?

Hepsi bana şaşkınlıkla baktı, muhtemelen gerçekten şehir dışından olup olmadığımı ya da ölmek istediğim için bu kadınla yatağa girmeye çalışıp çalışmadığımı merak ediyorlardı. Zaten bu kasabada kadınlarla ilgilenen kadınların sayıca fazla olduğu söylentilerini duymuştum.

“Anahtarcı’dan bahsediyorsun, değil mi?” dedi yanımdaki arkadaşım. Başımı bunca zamandır kimden bahsettiklerini çok iyi bilen Vladimir’e çevirdim. Adrian’ın yüzüne bakınca onun

da bu gizemli kadının kim olduğunu bildiğini anlamıştım. Bana tuhaf tuhaf bakmalarına şaşmamalıydı. Şakanın içinde olmayan tek kişi bendim. “Şaka mı yapıyorsunuz?”

David -sanırım- Sam’e yaklaşıp fısıldadı. “Söylüyoruz.” Ardından bana dönüp, “O çocuğa yaklaşmasan iyi olur, yoksa hayatın başlamadan biter,” diye ekledi.

O çocuk. Bir erkekti.

Söylediklerini düşünerek Adrian ve Vladimir’e döndüm, tam o sırada maşrapacı kız iki bardak rom getirip masamıza bırakmıştı. Adrian’a bakmadan önce onun gitmesini, erkeklerin masasındaki sohbetin yeniden başlamasını bekledim. “Kim o?”

“Tahminin doğrudu, o Anahtarcı,” diye cevap verdi. Romu neredeyse taşmak üzere olan kenarından yudumlamak için başını eğdi. Şu anda dikkatim dağınık olduğu için kendi bardağıma bir bakış bile atmadım.

“Sadece adı var sanırım?”

“Azizlerin hatırı için, Row. Şu her kapı için anahtar üreten kadından bahsediyorlar.” Gülümsedim. Düşüncelerim yüzümden okunuyor olmalı ki, Adrian uzun bir iç çekti.

“O kadının kaç yaşında olduğu bile bilinmiyor. Bir var bir yok. Kadın tehlikeli.” Bunu vurgulamanın bir faydası yoktu.

“Biz de suikastçiyiz.”

Vladimir gözlerini devirdi. “Ne istiyorsun?”

Çoktan anlamamış olmasına şaşırarak, “Onu bulmak,” dedim kısık sesle.

“Hâlâ hiçbir fikrin yok, değil mi? Row, Estia’da geçirdiğin o kadar zaman içinde Anahtarcı’yla ilgili söylentileri duymanı beklerdim.”

Ah, biliyordum. Efsaneye göre Cehennem Kralı’nın vârisiydi. Acımasız insan katili, yeraltı dünyasına açılan kapıların koruyucusuydu. O kapının bile anahtarını taşıyordu.

“Söylentilere göre tek bir bakışla, tek bir kelimeyle bir ada-

mın intihar düşünceleri kurmasını sağlayabilirmiş,” dedi Vladimir. Yaşadıkları dehşetten kurtulmayı başaranların söylediğine göre, gözleri fırtına öncesi bulutlar gibi griydi.

“O bakışı biliyorum, Row,” diye fısıldadı Adrian masanın karşısından.

“Ne bakışı?” Düşüncelerimi gizlemeye çalışırken yüzümü buruşturdum, bu yüzden romu alıp dudaklarıma götürdüm.

“Onu aramaya gideceğini söyleyen bakış.”

“Ben...”

“Aramanıza gerek yok,” dedi Vladimir düpedüz yalanımı bölerek.

“Peki neden?” diye sordu Adrian. *Evet, neden?*

“Çünkü onun evini biliyorum. Kasabanın sonunda, ormana doğru.” Neredeyse romu tükürecektim.

Adrian’ın gözleri kısıldı. “Bunu nereden biliyorsun? Daha önemlisi neden biliyorsun?”

“Arkanızdaki iki kız, onun kapısının önünde bir nöbetçiye hayranlıkla bakarken Anahtarcı’nın camdan bakıp onları fark ettiğini ve kovaladığını söyledi.” Genç kızlar, onların keskin gözleri ve kaybolan dilleri hep iş görürdü.

Yirmi dakika sonra masadan kalkıp Eleni’nin Yeri’nden ayrıldım. Bunu yaparken Adrian ve Vladimir’i de peşimden gelmeye zorlamıştım.

“Bu kötü bir fikir, Row.”

Eleni’nin Yeri’nden kasabanın diğer ucundaki Anahtarcı’nın evine yürümemiz yaklaşık otuz dakika sürmüştü. Bu süre boyunca Adrian bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söyleyerek bu otuz dakikayı doldurma nezaketini gösterdi. Belki de Alister’ı getirmeliydik, en azından Anahtarcı’yı aramakla daha çok ilgilenirdi.

Ben sadece onu görmek istiyordum. Tabii bir de anahtar istiyordum. Eğer söylentiler doğruysa, ona yaklaşıp ölümle olan

şansımı test etmektense ondan uzak durmak en iyisi olacaktı. *Anahtar için uzaktan bir pazarlık mı? Bu iyiydi.*

“Bu iyi bir fikir değil.”

“Bunu söylediğin son elli seferde de seni duydum, Adrian,” diye iç geçirdim. “Sadece bir anlığına bakmak istiyorum, hepsi bu.”

“Bir bakış mı? Anahtarcı’nın evine mi?”

“Sadece... arkamı kolla.”

Doğruca Anahtarcı’nın evine çıkan bir ara sokakta köşeyi döndüğümüzde kapüşonumu hafifçe geriye çektim.

Gölgelerin arasına karışmaya çalışarak karanlık bir duvara doğru yürüyorduk. Genellikle karanlıkta gizlice dolaşmak çok daha kolaydı. Neyse ki, sokağın sonunda arkasına saklanabileceğimiz birkaç kasa vardı. Bir tanesinin arkasına çömeldiğimde sokağın karşısındaki evin mükemmel bir görüntüsünü izleyebiliyordum. Buradan ev aynı anda hem vahşi hem de zarif duruyordu.

Anahtarcı’nın evinde hiçbir şey gizli değildi. Bahçede ve neredeyse her pencere kenarında anahtar sembolleri asılıydı. Herkesin görebilmesi için kapının hemen üzerine en büyüğünü koymuştu. Kapıdaki çok açık tabeladan bahsetmeye gerek bile yoktu. *Anahtarcı’nın evi.*

Cesaretiniz varsa girin, der gibiydi.

Oldukça dramatikti. Her şey içeri girmek isteyenlerin aklına sızmak için bilerek, ustalıkla düzenlenmiş gibi görünüyordu. Anahtarcı dışında herkesin bu eve girmekten kesinlikle korkacağını tek bakışta söyleyebilirdim. Aklıma soru işaretleri getiren tek şey, kapı girişinin hemen yanında duran siyah atlı arabaydı. Üzerinde ne bir mühür ne de bir işaret vardı. Hatta şoförü bile arabanın kime ait olduğuna dair bir ipucu vermiyordu. Ancak kime ait olursa olsun, Anahtarcı’nın evini ziyaret ediyordu.

Düşüncelerim yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü Adrian bana doğru eğilip fısıldadı. “İnsanlar at arabası kiralayabilir.”

Akıllıca. “Bak,” dedi Vladimir ikinci kattaki bir pencereyi işaret ederek.

İlk başta sadece gümüş peleriniyle penceredeki hafif parlıtı belirgindi ama daha dikkatli bakınca gümüş pelerinlinin kiminle konuştuğunu görebiliyordum.

Tanrılar adına, bu bir Darkstalkers’dı. Sadece yan tarafını ve kapüşonuyla pelerininin silüetini görebiliyordum. Peki neden Anahtarcı’nınevinde bir Darkstalkers vardı ki?

“Pekâlâ, işte gördünüz. Şimdi gidelim.”

“Bekle.” Adrian’ın kolundan tutup onu tekrar yanıma çektim.

Sandıkların arkasından Darkstalkers öğrencisinin gümüş pelerinlinin önünde eğilmesini izledim. Eğitilmiş bir suikastçı ona boyun eğiyorsa...

“Sence bu Anahtarcı mı?” diye sordum Adrian’a.

Sinirli bir şekilde iç geçirip tekrar pencereye baktı, onu tekrar ayağa kalkana kadar izledi. “Anahtarcı kendi evinde neden pelerin giysin ki? Ayrıca Darkstalkerslar kimsenin önünde eğilmezler. Selam bile vermezler.”

“O zaman kimin önünde eğiliyorlar?”

“Kral olabilir, herkesin önünde eğileceği tek kişi o,” dedi Vladimir kasalara yaklaşarak. En azından konuyla ilgilenen tek kişi olmadığımı bilmek güzeldi.

Başımı salladım. “Kral’ın boyu daha kısa, bu başka biri.”

“Kim?”

Sanki bir işaretmiş gibi Anahtarcı’nın iki çift kapısı açıldı. Yüzü kapüşonunun gölgeleri altında kalan gümüş pelerinli ve Darkstalkers baş eğitmeni zıt yönlerle ayrılıp ormana karıştı.

“Göremedim,” diye fısıldadı Vladimir.

Hayal kırıklığıyla nefesimi verdim. “Ben de.”

“Hâlâ burada ne işimiz var?” diye kükredi Adrian.

Açık kalan kapıya bakarken ağzımı oynatmaktan başka bir şey yapamıyordum. “Bir şey daha var.”

O an başka bir silüetin cama yanaştığını gördüm. Perdelerini sonuna kadar açıp temiz havayı evine davet etti. Bir cüceydi, küçük tatlı bir cüceydi.

Bu mesafeden gözlerini göremiyordum ama havadaki değişimi hissedebiliyordum. Sanki rüzgâr bile yakınlarda neyin durduğunu biliyordu. *Uğursuz Tilki*. Ondan hiç hoşlanmamıştım, cüceler hep akılalmaz derecede kurnaz ve çıkarıcı olurdu.

Onunla ilgili duymadığım şeylerden biri de buydu: Ufacık olması. Benden bile kısa boyluydu.

Beni gerçekliğe çekmek için, “Rowenan,” diye fısıldadı Vladimir. “Yoksa tahmin ettiğim şeyi mi düşünüyorsun?”

Başımı bir kez daha pencereye çevirdim. Bir anahtar, Bay Harlow’un kapısını açmak için çok işime yarardı. Derin bir nefes alıp Adrian ve Vladimir’e döndüm.

“Evet,” dedim kısık bir sesle. “İçeri gireceğim ama yalnız.”

Adrian’ın yüzü hızla değişti. “Yalnız mı? Row, bu tamamen saçmalık. Burada olmamız bile yeterince kötü bir fikirken bizi dışarıda bırakıp yalnız başına içeri girmek... delilik.” Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

“Bunu tartışmaya açmıyorum,” dedim araya girerek. “Çok kısa sürecek yemin ederim. İkiniz burada kalın ve etrafı gözetleyin. Eğer işler kötüye giderse, hemen uzaklaşın.”

Vladimir bir süre sessiz kaldı, ardından omuzlarını silkti. “Kıçını kollarım. Yine de acele etsen iyi olur, yoksa Anahtarcı’nın bahçesinde cüce cini olursun.”

Bahçede toprağın üzerinde duran cüce cin heykellerine baktım. Kirlenmişlerdi, hatta bazıları devrilmek üzereydi. Oraya ne niyetle konulduklarını bilmiyordum, genellikle bahçeyi süslemek için kullanırlardı ama bunlar...ürkütücüydü.

Adrian bir şey söylemek üzereyken onu bir bakışımla susturdum. Kapüşonumu yüzüme biraz daha çekerek ağır adımlarla Anahtarcı'nın evine doğru yürümeye başladım. Kapının önüne geldiğimde bir an duraksadım. Elimi kapının soğuk metal tokmağına koyunca içimde bir ürperti hissettim.

İçeriye adım atarken bir gıcırta yankılandı.

Derin bir nefes alıp gözlerimi içerideki tüm detaylarda gezdirdim. Duvarlarda asılı her anahtar farklı şekil ve büyüklükteydi. Bazıları o kadar eskiydi ki, pasları birkaç metre öteden bile belli oluyordu. Diğerleri ise çok yeni ve oldukça detaylıydı. Bir ustanın elinden çıktıkları belliydi.

Bir köşede, masanın arkasında duran ufak bir silüet öne çıktı.

“Hoş geldiniz,” diyen sesi karanlık ve melodikti. “Sanırım, burada olmanızın bir nedeni var.”

Boyu belki bir çocuğunki kadardı ama hareketlerinde çocuk masumiyetinden eser yoktu. Kısa, kıvrırcık saçları bakımsız bir şekilde her yöne dağılmıştı. Yüzü küçük, gözleri kocamandı. Tuhaf bir parıltıyla karanlıkta bile parıldıyordu. Gözlerinin rengi söylendiği gibi açık griydi.

Burnu onun yüzüne hiç yakışmayan tuhaf bir şekilde yamuktu. Dudakları ise ince, sürekli hafif bir gülümsemeyle kıvrılmış gibiydi ancak bu gülümseme sıcak değildi. Daha çok kurnaz bir ifadeyi ortaya koyuyordu.

Ellerine gelince... küçük olmaları gerekirken vücuduyla orantısız şekilde büyüktüler. Bu açıdan görebildiğim kadarıyla kalın parmakları ve çatlaklarla dolu sert bir derisi vardı.

Dikkatimi en çok çeken şey, belindeki kemere asılı anahtarlar oldu. Küçük bir desteydi ama her birinin her kapıyı açtığını düşünürsek bu cüce boyundan büyük işler çıkarıyordu.

Bir an konuşmakta tereddüt ettim, ardından kendimi hızla toparladım. “Bir anahtar arıyorum,” dedim sesimi sakın ve kararlı tutmaya çalışarak. “Her kapıyı açabilen bir anahtar.”

RAVEN SULKASTÇISI

Aynı gece, o cüce bana bir anahtar karşılığında bir fedakârlık teklif etmişti. Gözlerindeki keskin parıltı, bunun sıradan bir anlaşma olmadığını anlamam için yeterliydi. Üstelik ben de... kabul etmiştim.

Ardından cüce, bana bilmemem gereken bir gerçek öğreneceğimi söyledi. Zihnimi rahatsız edebilecek, belki de geceleri uykularımı kaçırarak bir sırdı. Ne zaman, kimden ya da nasıl öğreneceğimi bilmiyordum. Sadece cüce, bu gerçekle karşılaşacağımı kesin bir dille belirtmişti.

Biraz dedikodu bana zarar vermezdi, değil mi?

O evin içinde on dakikadan fazla durmama gerek kalmamıştı.

YİRMİ SEKİZ

ŞEKER ÇOCUK

ROWENAN LA BLANC

Ders: Silah Kullanımı - Kant Tenebris

Adrian'ın katanasının sapı soğuktan donmuş elime çarptığında derim sızladı.

Nefesim ağzımdan çıktığı anda buhara dönüşüyordu. Bugün havada, her köşede hayalet geziyormuş gibi bir soğuk vardı. Bunu hem hissetmediğim kulak uçlarımdan hem de bastığımda çatırdayarak kırılan çimenlerden anlamıştım.

Adrian hamlem karşısında dönerek eğildi. “İyi izle.”

Kant'ın sesi nefes alıp verişlerimizin arasına girdi. “İlk olarak, ‘Kesme Çizgisi’ dediğimiz temel teknik. Katana ile keserken güç yalnızca kollarınızdan gelmez. Omuzlarınızdan, belinizden ve adımlarınızdan destek alırsınız. Bir bütün olarak hareket etmelisiniz.” Sesini takip ettiğimde ikili gruplarımız arasında yavaş adımlarla gezdiğini duyabiliyordum.

“Adrian,” dedi Kant. Kendi adını duyduğu anda Adrian'ın bana yönelttiği alaycı gülümsemesi yüzünde dondu. “Dirseğini beline yapıştırma.” Komutuyla söyleyeceklerini bitirdi.

Katanayı elimde çevirirken burnumu çekip sııttım. “Sen iyi izle. İzle de nasıl yapılacağını öğren artık.”

Muhtemelen soğuktan kızarmış burnuma bakarak kahkaha attı. “Dayanabilecek misin?” diye sordu yüzünde sahte üzgün ifadesiyle. “Yoksa kılıcı bırakıp sıcak bir yere mi kaçmayı düşünüyorsun?”

Katanayı ayaklarına savurduğumda zıpladı. Ayakları yere indiğinde beklemediği bu hamle için şaşkınlık ve hafif bir kızgınlıkla bakıyordu. “Sana bir ders vermeden gitmeyeceğim, şeker oğlan.” Arada etrafa bakmakla oyalanıyordu, bunun bir an önce bitmesini istediği her açıdan ortadaydı. Dersler hakkında sızlanmayı, şikâyet etmeyi ne kadar sevdiğini düşündüğümde neden gitmek istediğini anlayabiliyordum.

Kant katanasını hepimizin göreceği şekilde kaldırdı. “Doğru duruş, doğru nefes ve doğru zihniyet olmadan bu kılıç size hizmet etmez. Çoğunuz kambur duruyor.” Son cümleyi söylerken yüzüme bakınca duruşumu dikleştirdim.

Bu sırada göz ucuyla Adrian’a baktım. Elindeki katanayı hafif bir şeymiş gibi tutuyordu.

Kant konuşmaya devam ederken metal sesleri birbirine giriyordu. “Ayağınızı sürüklemeyin. Dengede kalın ve unutmayın, saldırıdan önce rakibinizin savunmasını gözlemleyin. Gerçek hayatta bir hata, ölümünüz demektir.”

Alister bu uyarıyı üzerine alınmış olmalı ki, rakibine bakmak yerine aniden bana baktı. Ona dönüşlerini ayağını sürükleyerek yapmaması gerektiğini ilk söyleyen bendim. Kafasını kaşıyıp ayaklarını izledi. Tam o sırada rakibi katananın arkasını burnuna geçirmişti.

Gözlerim saçılan tükürüklerini havada seçince yüzümü buruşturdum. Acıtmış olmalıydı.

Adrian’ın gözleri bana odaklanırken gülümsemesi daha da genişledi. “Bay Tenebris’i duydun mu, Row? Sakın şeker oğ-

İlana karşı bir hata yapma,” dedi savrulan katanayı yerden kaldırarak.

Kılıcımı sımsıkı kavradım. Gözlerim Adrian'ın duruşuna odaklandı. Kılıcını biraz yukarıda tutuyordu, alt savunması açıktaydı. İşte zayıf noktası buydu. “Alister burnuna katana yedi,” dedim savunmasını incelerken.

“Antrenmandan sonra çok söylenecek.” Ona göz ucuyla baktı. O sırada Alister çoktan ayağa kalkmış savunma yapıyordu. “Azizlere dua etsin de bu defa buz torbası yerine, bir poşet donmuş bezelye vermesinler.”

Sırıttım.

“Dik durun,” diyen Kant'ın sesi bir komut gibi yankılandı.

Adrian beni beklemeden ilk hamlesini yaptı. Hızlıydı ama öngörülebilirdi. Geri çekildim, onun saldırısını savuşturup dengemi korudum. “*Sadece kılıcı kullanmayın, zihninizi de savaşın içine katın.*”

Hemen bir karşı hamle yaptım. Omzundan kalçasına doğru uzanan bir kesik çektim. Adrian hızlı bir hareketle hamlemi engelleyerek bana doğru yaklaştı.

“Soğuk ellerini mi titretiyor, canım?” diye sordu. Gözleri alaycı bir ışıltıyla doluydu.

“Hayır,” diye mırıldandım. Tüm dikkatimi vermiş halde, sonraki hareketini anlamaya çalışıyordum. Savunmasını açtığı bir anı bulana kadar gözleyecektim. “Ayrıca ‘canım’ mı? Bayan Thorne duyarsa kıskanabilir.” Etrafında döndükten sonra gözlerini kıstım. “Aa... dur biraz. İlişkinizden henüz haberi yoktu sanırım, değil mi?”

Adrian diğer öğrencilerin gözünde oldukça yakışıklı ve çekiciydi. Girdiği ortamlarda dikkat çektiğinin farkında olduğunu biliyordum, iltifat aldığında yüzünün girdiği şekilden bunu anlamak kolaydı. Ancak Rekabet Günü söz konusu olduğunda Bayan Isabella tarafından seçilmek için onu ayartabileceğini

ima etmişti. *Hem de açıkça!* Adrian'ı hoşlanmayacağı işe çıkar uğruna girmeyeceğini bilecek kadar tanımıştım.

Eğer adım Rowenan ise Adrian o buz küpüne karşı boş değildi. Hem de hiç...

Kant'ın sesini tekrar duydum. "Vladimir, savunman iyi ama bir sonraki hamleni planlamıyorsun. Garrison, hareketlerin daha net olmalı. Rakibinin dengesini boz. Onun seni yönlendirmesine izin verme. Kör değil ya da engelli değilsen, hamlelerini ezberlediğini görmen gerekiyor."

Adrian tekrar bana doğru hareket etti ama bu sefer önceden tahmin ettim. Eğilip sağa adım attım ve ona doğru bir saplama yaptım. Kılıcım tam karnına dokunacakken Adrian geri çekildi. Nefes nefeseydik.

"Sakin ol, Bay Tenebris'i şaşırtacaksın," dedi Adrian. Sesinde hâlâ o kibir vardı. "Şaşkınlığın etkisiyle yine boğazına yapışmasını istemeyiz, değil mi?"

"Hem de hiç." Gözlerim onun her hareketini takip ediyordu. "Adrian," dedim cümlesinin devamını getirmeden.

Hareket etmeyi kesmeden konuşuyorduk. "Yalnızca isim mi? Ciddi bir şey geliyor olmalı."

Etrafımızı tarttım. "Aslında bakarsan ciddi. Annemden bahsettiğimizi hatırlıyor musun?" Kant bizi dikkatle izliyordu ama duyabileceği bir mesafede değildi.

"Evet, evet. Şu kitapta gördüğüm zamandı."

"Evet, konu bu." Bir an duraksayıp ona doğru eğildim. "Annemle ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorum," diye fısıldadım.

Kaşlarını çatarak ellerini beline koydu. İfadesine bakılırsa durumun ciddiyetini henüz kavramamıştı. Yalnızca neden fısıldadığımı ve gizemli hallere büründüğümü anlamaya çalışıyor gibiydi. "O zaman eski öğretmenlere ya da babana sormalısın."

Başımı sallayıp daha yavaş konuşmaya başladım. “Hayır, anlamıyorsun. Annemle ilgili kimsenin bilmesini istemediğim şeyler öğrenmek istiyorum.”

Sonunda jetonun düştüğünü belli eden bir ifadeyle, “Yüce tanrım, sen casus gibi işler karıştırmak istiyorsun,” diye mırıldandı.

Aslında neler yaptığımı bilse akli giderdi.

Başımı salladım.

Gözleri arkamda bir yere takılınca beni omzumdan ittirdi, yeniden katanasını kaldırdı. Muhtemelen birinin dikkatini çektiğimiz içindi. Katanalarımız çarpıştığı sırada yakınlığımızdan faydalanarak fısıldamaya başladı. “Ne işler çeviriyorsun?”

Bıkkın bir nefes aldım. “Sana bunu hızlandırılmış versiyonla anlatmak istemedim.”

“Yani?”

“Yani yardım istersem şaşırma, şeker oğlan. Beni fazla soruyla sıkmayacağını biliyorum.” Aslında bunu yapmayacak tek kişi olduğu için ona bunu söyleyebileceğimi düşünmüştüm.

Gözlerini kıstı. “Erdemli biri olduğumu biliyorsun ve bunu kullanıyorsun. Sinsiliğine on üzerinden puanlandırma yapmayacağım.”

“Bu kadar yeter,” dedi sonunda Kant. Yakınımızdan geçerken her ikimizin yüzüne uzunca baktı. Bunun anlamı, “*Ne konuştuğunuz hakkında en ufak bir fikrim yok ama çok fazla konuşuyorsunuz,*” demekti. Meraktan aklını kaçırdığına bahse girerdim.

Adrian bir kez daha sırtıp göz kırptı. “Bir dahaki sefere daha hızlı olmalısın.”

Bedenim yorgun, zihnim hâlâ hareketliydi. Bazı öğrenciler alanda kalıp Kant’la pratik yapmaya devam ediyordu. Soğuk hava bir saat öncesinin aksine, terli bedenimi ferahlatıyordu. Biraz dinlenmek için kenardaki ağaçlardan birine yöneldim.

Oturduğum yerde, buraya girerken Kant'ın elinde gördüğüm su matarasını ve deri kaplı defterini fark ettim. Defter rulo şeklinde tutulmaktan tamamen yamulmuştu, kenarları yıpranmıştı. İçimdeki merak duygusu kabarmış, “*Acaba ne tür notlar tutuyor?*” diye düşünmeden edememiştim. Aklına gelen en hakikatli tehdit cümleleri? O kadar çoklardı ki, unutmamak için yazıyor olmalıydı.

Etrafıma bakındım, kimse bana dikkat etmiyordu. Defteri elime alıp sayfaları karıştırmaya başladım.

Şaşırmıştım.

İlk sayfada özenle çizilmiş bir portre vardı. Tanımadığım biriydi. Çizim yaptığını bilmiyordum, açıkçası bu konuda yetenekli birine benzemiyordu. Sonraki sayfalarda da benzer portreler sıralanıyordu. Bazıları tanıdık geliyordu, akademideki üst sınıf öğrencileri veya öğretmenlerdi. Sayfaları çevirdikçe merakım daha çok artmaya başladı. Kendi portremi gördüm. Detaylı ve gerçekçiydi, neredeyse aynadaki yansımam gibiydi. Beni bu denli inceleme fırsatı bulduğunu hatırlamıyordum.

Saçlarımin her telini ve gözlerimdeki o keskin bakışı, hatta dudaklarımı hafifçe sıktığımı bile fark etmişti. Sanki beni o anın içine hapsedmişti.

Ancak asıl dikkatimi çeken duruşumdu. Kılıcımı tutarken çizmişti. Hafifçe eğilmiş, sanki bir saldırıya hazırlanıyormuş gibi görünüyordum. Bu kesinlikle antrenman sırasında bir an olmalıydı. Kant'ın bizi her zaman dikkatle izlediğini biliyordum ama bu kadarını asla tahmin etmemiştim.

Sayfaları geçmeye başladım.

Bazı portrelerde tuhaf bir şey vardı. Gözleri ve dudakları kalın siyah çizgilerle kapatılmış, sanki dikilmiş gibi görünüyordu. Bu görüntü içimde bir ürperti yarattı. Neden böyle çizmişti? Bu insanlar kimdi ve onlara ne olmuştu?

Son sayfaya geldiğimde nefesim kesildi. Elain'in portresi

karşımdaydı. Haftalar önce ölmüştü, bedenini bulduklarında gözleri ve dudakları dikilmiş haldeydi. Portrede de aynı şekilde çizilmiş, yanına küçük bir çarpı işareti konmuştu.

Zihnimde parçalar hızla birleşmeye başladı. *Bu mümkün olamaz... Kant mı?* İçimde bir soğukluk yayıldı ama bu seferki kesinlikle hava yüzünden değildi. Eğer düşündüğüm şey doğruysa, Elain'i öldüren kişi Kant olabilirdi. Bu defter onun kurbanlarının bir listesi miydi?

Ellerim titremeye başladı. Defteri hızla kapatıp yerine koydum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Kant hâlâ alanda diğer öğrencilerle ilgileniyordu. Bana doğru baktığını hissettim ama belki de sadece paranoyak davranıyordum.

Buradan hemen uzaklaşmalıyım. Ayağa kalkarak dikkat çekmeden antrenman alanından ayrılmaya çalıştım. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Kime güvenebilirim? Bu bilgiyi kiminle paylaşmalıyım?

Ya da paylaşmalı mıydım?

Koridora çıktığımda derin bir nefes aldım. Düşüncelerim karmakarışık. Eğer Kant gerçekten bu insanları öldürdüyse, sıradaki ben olabilirdim. Hayır... sıradaki kesinlikle bendim. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

Ondan kurtulmalıydım. O beni öldürmeden önce ben onu öldürmeliydim.

YİRMİ DOKUZ

BASRADONYA KÖKÜ

ROWENAN LA BLANC

Victoria Steele : Bitki Bilimi ve Zehir Üretimi

Odaklan, Rowenan, dedim kendime.

Mantıklı düşünebilmek için Kant'ı ve tüm yeteneğiyle resmettiği cinayeti zihnimin arka planına atmalıydım.

Victoria sınıfın önünde duruyordu. Sanki tamamen bu binaya ait bir sanat eseriymiş gibi zarif, aynı zamanda kırılgan bir görünüşü vardı. Tıpkı taktığı gözlükler gibi elinde küçük bir cam şişe tutuyordu. Onu camın önüne doğru tuttuğunda içindeki koyu yeşil sıvı, ışık vurdukça parıldadı. “Zehir, sadece bir silah değildir,” dedi sesi sınıfta yankılanırken. “Doğru kullanıldığında bilgi kadar güçlü bir araçtır. Ancak yanlış ellerde, geri dönülmez sonuçlara yol açar.”

Gözlerimi onun hareketlerine kilitledim. Şişeyi dikkatlice masanın üzerine koyarken fazlasıyla temkinli görünüyordu. *Bilgi kadar güçlü bir araç?* Bu sözler kafamda yankılandı. Akademideki asıl katilin kim olduğu bilgisinden bile mi? Sanmıyordum.

Mantıklı bir açıklaması yoktu. Kant'ın işaretli olduğunu baştan beri biliyordum, bu da onun çoktan masum olmayan şeyler yaptığının bariz bir kanıtı olabilirdi. Onun kendi hikâyesinin kurbanı olduğunu düşünmek saflık olurdu.

Belki de tam olarak sebebi buydu.

Belki bir suikastçı akademisine bile ters düşecek akılalmaz cinayetlere karıştığı için işaretlenmişti. Bu ihtimal hiç olmadığı kadar mantığa yatkın geliyordu.

Defterinde benim de portrem vardı.

Tanrı aşkına, onunla aynı yatakta uyumuştum... Bu da o gecenin sabahında neden boğazıma sarıldığını açıklıyordu. *Ne aptaldım.*

“Bugün Basradonya kökü üzerinde çalışacağız,” dedi Victoria. Onun sesiyle irkildim. Masanın üzerindeki kurutulmuş bitkilerden birini havaya kaldırmıştı. Yaprakları kurumuş, sapı hâlâ sağlam görünen bir köktü. “Bu bitki çiğnendiğinde küçük miktarlarda enerji ve dayanıklılık sağlar. Ancak ısıyla işlendiğinde ölümcül bir zehre dönüşebilir.”

Demek öyle...

Duraksayarak sınıfı tarayan bakışları bir an için benimle buluştu. O anda sanki zihnimi okuduğunu hissettim. Duruşumu düzelterip etrafıma baktığımda bakışlarını benden uzaklaştırdı, sınıfa hitaben konuşmaya devam etti. “Basradonya kökünün etkisi kullanıcının niyetine bağlıdır. Amacınız ne olursa olsun, doz ve uygulama yöntemini bilmek her şeydir.” Bitkiyi parçalarına ayırarak havana koydu ve öğütmeye başladı. “Şimdi bu kökleri dikkatlice hazırlayın. Fazla bastırırsanız tozlar havaya karışır, işlem sırasında kendinizi zehirleyebilirsiniz.”

Bakışlarımı masama indirdim. Önümdeki bitkileri incelerken ellerim hafifçe titriyordu. Daha önce birini öldürmeyi enine boyuna planlamıştım. Daha önce birini öldürmüştüm. Her biri ağır suçlu veya koca burnunu bataktan çıkarmayan heriflerdi.

Kant ise hiç masum görünmüyordu. Diğerleriyle onun arasındaki tek fark, bu defa öldüreceğim kişiyi en derin sırrına kadar tanımış olmamdı. Her gün ondan nefret etmiş, her gün ölmesini dilemiştim. Ancak dilerken bu görevin bana kalacağını hiç düşünmemiştim.

Babam beni olağanüstü bir suikastçı adayı olarak eğitmişti. Fakat bitkiler... Bu daha önce hiç bilmediğim, ilgilenmediğim bir alandı ve benim için tamamen yeni bir meydan okumaydı.

Zihnimde tek bir düşünce vardı. *Kant*. Eğer bu bitkiyi doğru şekilde hazırlarsam... eğer ne yaptığımı bilirim, onu kolay yoldan öldürmek için bir fırsatım olabilirdi. Böylelikle kanını üzerimden çıkarmak için saatlerce suyun altında tenimi ovalamaya gerek kalmayacaktı. Bu düşünce beni ürpertirken ondan kurtulma fikri beni rahatlatıyordu.

Ellerimi birbirine sürttükten sonra bitkileri masada doğru açığa getirip küçük parçalar halinde kesmeye başladım. Victoria sınıfta dolaşarak bizi izliyordu. Arada bir düzeltmeler yapıyor, hataları gösteriyordu.

Seranın kapısından çıktığımızda Adrian bana yan gözle baktı. “Bayan Steele’in korkunç bir etkisi var.” Aynı anda başını ovalıyordu. *Korkunç* derken baş ağrısından bahsediyor olabileceğini düşündüm.

“Nahif bir ölümü anımsatıyor,” diye katıldım. “Bazılarının aksine.” Gözlerimi kocaman açarken katanaların görüldüğü silah salonuna bakarak imada bulundum. “Bazılarının ilk fırsatta ruhumuzu çekip almak için fırsat kolladığını düşünüyorum.”

“Bunun olması için bir ruhum olması gerekir.” Ona tamamen endişeli bir ifadeyle döndüm. Yalnızca birkaç ay sürmüştü. Burada geçirdiğimiz birkaç ay sonunda Raven Akademisi, Adrian’a ruhunun olmadığını düşündürmüştü. *Tanrı onu korusun*.

“Gün içinde daha az rol yap, şeker oğlan. Yoksa biri seni mutlu sanabilir.”

Gözlerini devirdi. “Burada olduğum için mutluyum, Row. Yalnızca buraya gelmek benim hayalim değildi. Bunun için üzülme.”

“Mükemmel Raven Akademisi’nin seni sürüklediği karanlık ruh hali için neden üzülmeyeyim?” diye sordum.

Bana abartıyormuşum gibi baktı. “Çünkü karanlık bir tarafım olması gizliden gizliye hoşuna gidiyor.”

“Herkesin karanlık bir tarafı vardır,” diye belirttim sırtıırken.

Omuz silkti. “Belki ama bıçak kadar keskin bir kenarı olan bir şeker oğlanı kim sevmez ki? Hani şu gizemli ve karanlık olan.” Tekrar endişeyle ona döndüğümde onu çoktan yüzümün aldığı hale gülerken bulmuştum. Yalan söyleyemem, haksız değildi. Bu günlerde kızlar gerçekten o tür tiplere tapıyordu ama söylediklerini muhtemelen akademinin kendini tatlı sanan kızlarından duymuş olması rahatsız ediciydi.

Zihnim hâlâ Kant’ın cinayet defteri ve Victoria’nın dersindeki zehir karışımlarıyla meşguldü. Tam koridorun sessiz bir noktasına geldiğimizde durdum. Adrian adımlarını durdurup kaşlarını kaldırdı. Gözlerindeki o rahat ama meraklı bakışı tanıyordum. “Adrian.”

“Evet?”

“Bay Harlow’un odasına girmem gerekiyor,” dedim konuyu uzatmadan. “Gizlice.” Sesim alışlagelmişin dışında ciddiydi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, belki de konuya bu kadar hızlı giriş yapmamalıydım.

Bir süre durduktan sonra Adrian’ın yüzüne kısa bir şaşkınlık yerleşti, dudaklarının köşesi alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Ah, tabii.” Eliyle ters istikameti gösterdi. “Bu taraftan, neden olmasın? Sonuçta hayatımda hiç daha iyi bir fikir duymamıştım,” dedi başını hafifçe eğip beni süzerken.

Ona ciddi bir bakış attım. “Adrian, bu bir şaka değil. Yardıma ihtiyacım var.”

Gülümsemesi hafifledi. “Peki, Row. Tam olarak ne arıyorsun?”

Gözlerimi ondan kaçırdım. *Bu konuyu ona daha fazla açmayacaktım.* Bu onun da başını derde sokmama neden olabildi. “Bu önemli değil,” dedim kısaca. Beni daha fazla sorgulamasını istemediğimi açıkça belli etmeye çalışıyordum. “Tek yapman gereken içeri girdiğimde kapıda beklemek. Harlow’un odasına girip bir şeye bakmam gerekiyor.”

Gözlerini kıstı. “İçeri nasıl girmeyi planlıyorsun? Sana Kara Mora yardım edecek değil ya.”

“Anahtarla.” Gurur duyulacak bir şey yapmışım gibi gülümseyordum.

“Beni asla sende Bay Harlow’un odasının anahtarı olduğuna inandıramazsın.”

Başımı salladım. “Yok zaten.”

Sabrının taşıdığını hissediyordum. “Hani tavernalara indiğimiz gece...” Aniden yüzü aydınlandı. Her kapıyı açan anahtardan bahsedeceğimi anlamıştı. Elbette onun her kapıyı açtığını bilmiyordu.

“*Azizler ve tanrılar*, bir işler karıştırdığını anlamıştım.” Adrian bir süre sessiz kaldı. Gözlerini üzerimde gezdiriyor, benimle ilgili bir şeyler anlamaya çalışıyordu. Sonunda derin bir nefes alarak omuzlarını silkti.

“Tamam. Sana yardım edeceğim,” dedi yarı alaycı yarı ciddi bir tonla. “Ama biliyorsun, bu işler genelde eğlenceli bir şekilde sonuçlanmaz. Özellikle Bay Harlow gibi biri söz konusuysa.”

Onun yardıma yanaştığını fark edince omuzlarım rahatlamayla gevşedi. Ona güvenebilirdim, Adrian’ın nasıl her zaman hem fazlasıyla temkinli hem de oldukça rahat görüldüğünü asla anlamamıştım. O ikisi bir aradaydı. Belki bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorduk.

“Tehlikeyi göze almamış gibi mi görünüyorum?” dedim ona. “Sen de bana katılacak mısın?”

Gözlerini devirdi. “Katılmazsam başını daha büyük bir belaya sokacağından eminim. O yüzden hayır diyemem.”

“Teşekkür ederim.” Sesim hâlâ sertti ama içinde minnet barındırıyordu.

“Pekâlâ.” Adrian elini saçlarının arasından geçirdi. “Ama bir şartla. Eğer yakalanırsak, her şeyin senin fikrin olduğunu söyleyeceğiz. Ben sadece tesadüfen oradaydım, tamam mı?”

“Anlaştık.” Başımı sallarken kahkaha atmak üzereydim. “Geceyi bekleyeceğiz.”

Adrian gözlerini bana dikerek başını sallıyordu Gülümsemesi sanki yapacağımız bu şeye inanamıyormuş gibiydi. “Tanrı yardımcımız olsun, Row. Bu delilik.”

Onun peşinden yemekhaneye yürümeye başladım.

Harlow’un odasına girmek, annemle ilgili bilgilere bir adım daha yaklaşmak için ilk hedefti. Adrian’ın söylediği gibi belki de Tanrı’ya ihtiyacımız vardı.

OTUZ

HARLOW DA AZ DEĞİLMİŞ

ROWENAN LA BLANC

Kanarya Kanadı'nın dar koridorlarında, hava taş duvarların soğukluğunu taşıyordu. Ay ışığı ince uzun pencerelerden içeri süzülerek gölgeler oluşturunuyordu. Adrian beni beklerken Harlow'un odasının hemen karşısındaki köşede duruyordu. Kollarının önünde bağlamış, her zamanki rahat tavrıyla duvara yaslanmıştı. Ancak gözlerindeki tetikte bakışı kaçırmak mümkün değildi. Gelen kişinin benden başkası olup olmadığını kontrol ediyordu.

“Geç kaldın,” dedi beni baştan aşağı süzerek. “Beni buraya çağırıp ifşa edeceğini düşündüm.”

“Dost olduğumuzu sanıyordum,” diye fısıldadım. Gözlerimi koridorun karanlık köşelerinde gezdirdim. “Zaten buradayım işte, şikâyet etme.”

Alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. “Çok dakiksin. Umarım kapı açma becerinin de aynı oranda başarı oranı yoktur.”

“Kapıyı açacağım ve sende göt olacaksın,” dedim hafif bir gülümsemeyle. O sırada cebimi karıştırmaya başlamıştım. “İşimizi görecektir bir şeyim olduğunu söylemiştim.”

Hafifçe güldü. “Evet, evet şu anahtar. Tamam biliyorum.” Hâlâ etrafı kolaçan ediyordu. “Beni etkiledin, Row. Gerçekten. Hadi işimize bakalım.”

“Göreceksin, kolay olacak.” Anahtarı Harlow’un kapısının kilidine yerleştirdim. “Sadece gözcülük yap.”

Ellerini havaya kaldırıp kapının yanında sessizce durdu. “Pekâlâ, lider sensin.”

Zihnimi tamamen işe odakladım. Parmaklarım soğuğa rağmen titremeden hareket ediyordu. Sessizlik, koridorun içinde yankılanan tek şeydi. Kalbimin hızlı ritmini Adrian’ın bile duyabileceğinden endişe ediyordum.

Anahtar dönmesine dönüyordu ama olabildiğince sertti.

Sabırsız bir şekilde fısıldayarak, “Ne kadar sürer?” diye sordu.

“Sessiz olursan daha çabuk biter.” Anahtarı biraz daha oynattığımda bir tık sesi duyuldu ve kapı aralandı.

Harlow’un odasının ağır kapısını sessizce kapatarak içeriyi dikkatle inceledim. Adrian kapının yanında tetikte duruyordu. Karanlık odada tek ışık kaynağı pencereden süzülen soluk ay ışığıydı. Harlow’un odası son görüşümde olduğu gibi düzenliydi. Her şey yerli yerinde, hiçbir şey rasgele bırakılmamıştı. Raflar üst üste dizilmiş kitaplarla doluydu, masanın üzerinde ise dikkatlice yerleştirilmiş belgeler sıralanmıştı.

Hızlıca masaya yöneldim. Annemle ilgili bir şeylere rastlamayı umuyordum. Belki bir kitap, belki bir defter ya da bir mektup olabilirdi. O da bir zamanlar bu akademide bulunmuştu, izlerinin tamamen silinmiş olması mümkün değildi.

Masanın üzerindeki belgeleri hızla karıştırdım. Çoğunluğu öğrenci raporları ve akademi kayıtlarıydı. Annemle ilgili herhangi bir şey bulma umuduyla bir dosyanın kapağını açtım ama yalnızca başka bir öğrenciye ait değerlendirmeler vardı. Hayal kırıklığı içimde bir yumru gibi büyüyordu.

“Bir şey buldun mu?” diye sordu Adrian. Sesi fısıltı kadar alçak ve gergindi.

“Henüz değil,” dedim başımı çevirmeden. Masanın çekmecelerine doğru eğildim. Çekmeceler sıkıca kapalıydı ama anahtarım bu engeli aşabilirdi. Hızlıca kilidi açıp içeri taramaya başladım. Yine aynı şeyler vardı. Resmi belgeler ve mühürlü zarflarla doluydu, hiçbir kişisel eşya yoktu.

Raflara yöneldim. Parmaklarım kitapların sırtında hızla gezinirken gözlerim bir isim, bir ipucu arıyordu ama bu raflar yalnızca akademik kitaplarla doluydu. *Bir zamanlar annem de buradaydı*, diye düşündüm içimde büyüyen bir boşlukla. *Ama geride hiçbir şey bırakmamış gibi görünüyor.*

Adrian omuzlarının gevşediğini belli eden bir şekilde iç çekti. “Row, burada bulabileceğini düşündüğün şey nedir? Harlow’un odasında annene dair bir şey saklaması mantıklı mı sence?”

“Saklamış olmalı,” dedim inatla. Anneme dair bir iz bulamamak beni her geçen saniye daha çok zorluyordu. “Bir şeyler olmalı, bir ipucu. Annem, Harlow’un hayatına dokunmuş biri. Bu odada bulunmuş biri.”

Son olarak dolaba yöneldim. Kapısını açtığımda içeride düzenli bir şekilde yerleştirilmiş kıyafetler ve birkaç sıradan eşya buldum. Yine hiçbir kişisel not, kitap ya da defter yoktu. Ellerimi yumruk yaparak dolabı kapattım. Kalbimde bir düğüm gibi büyüyen hayal kırıklığını Adrian’a hissettirmek istemiyordum.

Adrian sessizce bana baktı. “Bazen aradığımız cevaplar doğru yerde olmayabilir,” dedi beklediğimden daha yumuşak bir sesle. “Burada bir şey yok gibi görünüyor. Daha fazla oylanamayız.”

Haklıydı ama bunu kabul etmek istemiyordum. Ellerimi masanın üzerine dayayarak bir an için başımı eğdim. “Belki de yanlış yere bakıyorum,” diye mırıldandım kendime.

Adrian kapıya doğru bir adım attı. “Hadi, Row. Buradan çıkmamız lazım. Daha fazla risk almamalıyız.”

Son bir kez masanın üzerindeki belgelere baktım. Annemle ilgili herhangi bir şey bulamadığım gibi buradan eli boş dönüyor olmak ağır geliyordu. Ama başka seçeneğim yoktu. Başımı sallayıp Adrian’ın yanına doğru yürüdüm.

“Tamam,” dedim sesimdeki hayal kırıklığını saklamaya çalışarak. “Hadi gidelim.”

Tam Adrian’a dönüp odadan çıkmaya hazırlanırken gözüm kitaplığın önüne, yere takıldı. Ay ışığı zemin üzerinde ince bir hat çizmişti ve kitaplığın hemen önünde bir şeyler farklıydı. Tozlar zemin boyunca düzenli bir şekilde ileri itilmiş gibi duruyordu. Sanki kitaplık hafifçe yerinden oynamıştı.

Adımlarımı yavaşlattım, eğilerek yere daha dikkatlice baktım. *Bu odada toz yok*, diye düşündüm. *Ama burası... burası farklı.*

“Bir sorun mu var?” diye fısıldadı Adrian arkamdan. Sesinde hem merak hem de sabırsızlık vardı.

“Elbette bir sorun var.” Mırıldanırken daha çok kendi kendime konuşmuştum. Ellerim kitaplığın kenarına dokundu. O sırada zihnimde ani bir görüntü belirdi. Harlow’un bu odada olduğu her an, kapısını açıp içeri girdiğim her seferinde eli neredeyse hep kitaplığın en üst rafına yakındı. Sessizce durarak raflardaki kitapları inceliyormuş gibi yapardı. *Ama gerçekten öyle miydi?*

Kalbim hızla çarpmaya başladı. “Bu kitaplık,” dedim neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesle. Söylediklerimi duymak için birkaç adım yaklaştı.

Kaşlarını kaldırmış halde, “Ne olmuş kitaplığa?” diye sordu. Sabrı taşıyor gibiydi. “Başlatma rafına, dolabına!”

“Bilemiyorum.” Hâlâ yere ve kitaplığa bakıyordum. “Ama burası... burada bir şey saklıyor olabilir.”

Yüzündeki ifade bir anda değişirken benim gibi kitaplığa bakmaya başladı. “Yani diyorsun ki, Harlow’un sırları var. Doğru mu anlıyorum?”

“Kesinlikle,” dedim kitaplığın kenarını yoklayarak. Ahşabın üstünde bir tür mekanizma, bir tutamaç ya da hareket ettirecek bir şey arıyordum. “Sence bir insan neden bir kitaplığın önünde hep aynı şekilde dursun ki?”

“Şey olabilir mi mesela... çok zor oldu düşünmek tabii ama...” diye alayla fısıldadı. Ancak gözlerindeki kıpırtı onun da aynı şeyi düşündüğünü ele veriyordu. “Kitap okuyor olabilir mi, Row?” Söyledikleri sorudan çok sitem gibiydi.

“Tahmin yürütmeye vaktimiz yok sanıyordum.”

Bıkkın bir nefes verdi. Yine de elleriyle bana yardım etmeye başlayıp kitaplığın yan tarafını yokladı. “Belki hareket ettirecek bir mekanizma vardır.”

“Belki de,” diye mırıldandım. Ellerim kitapların sıralandığı rafların kenarına kaydı. Parmak uçlarım bir kitaba dokunduğunda diğerlerinden daha hafifçe dışarı çıkmış olduğunu fark ettim. Gözlerimi kısarak o kitabı dikkatlice çektim.

Bir *klik* sesi duyuldu.

Adrian aniden hareketsizleşti. “Azizler aşkına,” derken sesi alçak ama netti. “Ne yaptın?”

Kitaplık hafif bir sarsıntıyla ileri doğru kaydı.

Kitaplığı yerinden hafifçe oynatıp kendime doğru çektiğim de duvara yerleştirilmiş bir mekanizma harekete geçti. Karşımızda bir kapı belirdi. Kapının ardında ise dar bir koridor uzanıyordu. Adrian gözlerini şaşkınlıkla bana dikti.

“Bir odası mı varmış?” diye fısıldadı. Sesi hem şaşkın hem de merak doluydu.

“Öyle görünüyor,” dedim kalbim hızla çarparken. Bir an tereddüt ettikten sonra içimdeki merak ve anneme dair bir şeyler bulma umudu beni ileriye doğru adım atmaya itti.

Dar koridordan geçerken havanın soğukluğunu hissettim. Ayak seslerimiz taş zeminde yankılanıyordu. Koridorun sonunda başka bir kapı belirdi. Kapıyı hafifçe ittiğimde karşımızda gizli bir oda açıldı.

Oda küçüktü ama inanılmaz derecede düzenliydi. Duvarlar boyunca raflar yerleştirilmişti. Raflarda ise eski kitaplar, kutular ve kişisel eşyalar vardı. Masanın üzerinde dağınık halde duran kâğıtlar, kalemler ve birkaç not defteri dikkatimi çekti. Oda, sanki biri her an geri dönecekmiş gibi düzenli tutulmuştu.

“Burası... Harlow’un özel odası olmalı,” dedim gözlerimi etrafta gezdirirken.

“Tamam.” Omzunun üzerinden raflara bakarak fısıldadı. “Bu kadarını beklemiyordum. Ne arıyoruz peki?”

“Annemle ilgili bir şey,” diye mırıldanıp masaya doğru ilerledim. Masanın üzerinde dağınık halde duran belgeleri hızla karıştırmaya başladım. Ancak hepsi akademiye ait sıradan evraklardı. Aradığım hiçbir şey yoktu.

Raflara yöneldim. Eski kitapların sırtlarını taradım ama tanıdık bir isim ya da sembol bulamadım. Açtığım bir kutunun içinde eski haritalarla mühürler vardı. Hiçbiri anneme ait olabilecek türden değildi. Kalbim sıkışıyordu, buraya kadar gelip yine eli boş mu dönecektim?

Adrian da masanın üzerindeki kâğıtlara bakıyordu. “Burada daha kişisel bir şeyler olması gerekmez mi?” diye sordu. “İnsanlar gizli odaları bu amaçla kullanır sanıyordum.”

“Sanırım Bay Harlow bizden kaçmak için kullanıyor.” Haklıydı ama şu ana kadar hiçbir iz bulamamıştım. Tam vazgeçmek üzereydim ki, gözüm masanın yanındaki küçük bir çekmeceye takıldı. Tereddüt etmeden çekmeceyi açtım. İçinde eski, deri kaplı bir günlük vardı.

Ellerim titreyerek günlüğü aldım. Kapağındaki ismi görün-

ce nefesim kesildi. Gözlerimi günlüğe dikmiş halde, “Adrian,” dedim heyecanla. “Buldum.”

Adrian hemen yanıma geldi. “Bu annenin mi?” diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

“Evet.” Fısıltım neredeyse duyulamayacak kadar alçatı. Günlüğün kapağını açtım. İçindeki yazılar annemin el yazısıydı. Her satır, her kelime beni onun anılarına doğru çekiyordu. İlk sayfalarda Raven Akademisi’ndeki günlerinden bahsediyordu. “Bu annemin günlüğü,” dedim gözlerim dolarken.

İlk sayfalar düzenli bir şekilde yazılmıştı. Annem, Raven Akademisi’ndeki günlerini özenle anlatmıştı. Yazıları her zamanki gibi onu tanımlıyordu... tertipli, detaycı ve güçlüydü. Ancak birkaç sayfa ilerlediğimde satırların arasında boşluklar belirmeye başladı. Bazı kısımlar tamamen boştu, bazıları ise birkaç kelimeden sonra aniden kesiliyordu.

Boş kalan satırlara bakarken, “Bu tuhaf,” diye mırıldandım.

“Ne tuhaf?” Adrian masanın yanına yaklaşmış, günlüğe göz atıyordu.

“Bazı yerler yazıldıktan sonra devamı birdenbire boş kalmış,” dedim parmağımla boşlukları işaret ederek. “Bak, sanki bir şey anlatmaya başlamış ama devamını yazmamış.”

Kaşlarını çatıp sayfalara baktı. “Belki bir şeyden korkmuş ya da yazmayı kesmek zorunda kalmış olabilir. Belki de bunu bilerek yapmıştır.”

“Bilerek mi?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Bu mümkündü.

“Evet.” Adrian hafifçe omuz silkti. “Bazen bir şeylerin tamamının yazılmaması onları daha güvenli hale getirir.”

Adrian tamamen doğru bir noktaya parmak basmıştı ancak bir şeyi gözden kaçırıyordu. Bu türden bir defteri neden gizli odasında saklıyordu ki? “Hiçbir sorun teşkil etmiyor olsa, Bay Harlow bu defterden bana söz etmez miydi?”

Adrian bilmiyormuş gibi başını salladı. “Bu sonranın sorusu olsun. Artık gitmeliyiz, Row. Daha fazla kalamayız.”

Haklıydı. Günlüğü dikkatlice çantama koyarak etrafı bir kez daha kontrol ettim. Harlow’un gizli odasında annemle ilgili daha birçok sır olabilirdi ama bu gece hepsini öğrenme şansım yoktu.

Adrian kapının önüne geçti ve tekrar koridora yöneldik. Kıtaplığı eski yerine kaydırıp odayı ilk haline geri getirdik. Hızla odadan çıktığımızda ayak seslerimiz koridorun sessizliğine karışırken kalbim hâlâ heyecandan çarpıyordu.

“Bu saatte burada ne yapıyorsunuz?”

Döndüğümüzde karşımızda Bayan Steele’i gördük. Kollarını göğsünde birleştirmiş, sorgulayan gözlerle bize bakıyordu.

“Biz... sadece...” diye başladım kelimeleri bulmaya çalışarak.

Adrian araya girdi. “Sadece gece yürüyüşü yapıyorduk,” dedi yüzünde masum bir ifadeyle. *Aptal.*

Victoria kaşlarını kaldırdı. “Gece yürüyüşü mü? Harlow’un odasının önünde mi?”

“Yalnızca sabah çözemediğimiz bir tartışmayı sonlandırmak üzereydik, Bayan Steele.” Kalbim hızla çarpıyordu. Dönüp Adrian’a baktığımda gözlerimi onunkiler üzerinde uzunca bir an tuttum. “Değil mi?”

Adrian hızla başını salladı.

Kapının önünde birbirimizden ayrıldıktan sonra hızla kendi odama gelmişim. Jassy derin nefesler alıp verirken parmak uçlarımda yürüyerek odanın içinde volta atıyordum.

Harlow’un gizli odasında bulduğum günlüğü çantama saklamıştım. İçimde günlüğün içeriğine dair dayanılmaz bir merak

vardı ama uyuyor bile olsa Jassy'nin odada olduğu bu saatte riske girmek istemiyordum. Sessizce hareket etmeye çalışarak çantayı masanın yanındaki bölmeye yerleştirdim. *Güvende*, diye düşündüm.

Yatağıma doğru ilerlerken pencereden dışarıda bir hareketlilik olduğunu fark ettim. Duraksayıp cama yaklaştım, perdele- rin aralığından dışarıya baktım. Ay ışığı Raven Akademisi'nin avlusunu aydınlatıyordu ancak dikkatimi çeken şey ışık değil, hızla hareket eden bir siluetti.

Gözlerimi kısarak daha dikkatlice baktım. Figür net bir şekilde seçilemese bile üzerindeki gümüş pelerin parlıyordu. Kal- bim hızlandı. Bu pelerini daha önce görmüştüm. Hafızamda bir görüntü beliriverdi. Anahtarcı'nın evinde bu pelerini gördüğü- me emindim.

Bu tesadüf olamazdı. Raven Akademisi'nde bu saatte dışarıda dolaşan biri, hem de o gümüş pelerinle.... Figür hızla gözden kaybolurken içimdeki merak dalgası büyümeye devam ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu bir ses. Aniden duyduğum soru neredeyse nefesimi kesecekti. Elim göğsüme koydum.

"Lanet olsun, ödüm koptu." Başımı hızla çevirdim.

Jassy gözlerini yarı aralamış, yorganın altında dönmüş bana bakıyordu. Sesinde uykulu bir ton vardı ama uyanık olduğu açıktı.

"Bir şey değil," dedim fısıldayarak. Sesi daha fazla yükselmeden onu sakinleştirmeye çalışıyordum. "Sadece bir rüya gördüm ve biraz hava almak istedim."

Jassy bir süre daha bana baktıktan sonra iç çekip başını yas- tığına geri koydu. Uykusuna geri dönmeden hemen önce, "Bu defa uyanabilmen iyi olmuş, yoksa beni de uyutmuyordun," diye mırıldandı.

Uykumda konuşuyor muydum?

Dışarıya son bir defa baktıktan sonra derin bir nefes alarak pencerenin kenarından çekilip yatağıma geri döndüm. Bün-yemdeki uyku miktarıyla başa çıkamıyordum.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

OTUZ BİR

DOĞUŞTAN GELEN GÖLGE USTASI

ROWENAN LA BLANC

Ders: Sessiz hareket etme- Isabella Thorne

Bayan Thorne sessiz bir gölge gibi odanın ortasında hareket ederken meşalelerin dumanı taş duvarlara hareketli şekiller çiziyordu. Günün ilk dersi onundu. Herkes nefesini tutmuştu. En ufak bir hareket bile Isabella'nın ölümcül bakışlarını üzerimize çekebilirdi. Derin bir sessizlikten sonra dudaklarından tek bir cümle döküldü.

“Labirente gireceksiniz.” Bunu söylerken işaretparmağını şakağına koymuştu.

Zemin bir çark sesiyle sarsıldı. Taştan zemin kaydığında büyük bir boşluk açıldı. Altında dar ve dolambaçlı bir geçit sistemi uzanıyordu. Karanlık aşağıdaki labirentin boyutlarını gizliyordu ama soğuk hava ve taşların arasından gelen derin uğultu bana orada yalnız olmayacağımızı düşündürüyordu.

“Bu labirent, Raven Akademisi'nin en eski sınavlarından biridir,” diye açıkladı Bayan Thorne. “Bu duvarlar içinde sadece

sessiz kalmanız yetmez. Gölgelelerin size ait olduğuna onları da inandırmanız gerekir. Bir gölge gibi saklanmanız gerekir.”

Elini kaldırdığında yukarıdan metal bir kafes gıcırdayarak aşağı indi. “Labirent sizi yanıltmak için tasarlanmıştır. Çıkış sandığınız her şey aslında bir tuzaktır.” Dikkatli bakmak için gözlerimi kısıtım. İçinde kedi boyutlarında, gözleri insan gibi parlayan garip yaratıklar vardı. Tüyleri karanlığa karışan bu yaratıklar, kafesin tavanına asılı duran pençeleriyle açık bir tehdit gibi görünüyordular.

Yaratıkları göstererek, “Bunlar gölge avcıları,” dedi Bayan Thorne. “Sessizliğinizi bozan en ufak bir hata, bu yaratıkları üzerinize çekecek. Onları alt etmek neredeyse imkânsızdır. Size verebileceğim tek tavsiye... onları kandırmayı öğrenmeniz.”

Avcılar kafeslerinden salıverildiğinde zeminde açılan deliğin karanlığına doğru kayboldular. Ayaklarımızın etrafında oluşan rüzgârla birlikte sınıfa sessiz bir panik dalgası yayılmıştı. Isabella’nın ifadesi değişmedi. “Gölgeleler sizi ya korur,” dedi usulca. “Ya da yutar. Şimdi gidin.”

Birer birer labirente inmek zorundaydık. Sıra bana geldiğinde taş merdivenlerin soğuk dokusu çıplak ellerime ve avuçlarıma değdiğinde ürperdim. Aşağıya indikçe meşalelerin ışığı kayboldu, labirentin karanlığı beni tamamen yuttu. Burada yalnız değildim, yaratıkların pençelerinin taşlara sürtünme sesi olduğum yerden duyulabiliyordu. Bir an için onların yalnızca zararsız bir sınav olduğunu düşündüm. Sonra birinin tiz çığlığı ve aniden bıçak gibi kesilen sesi, bu düşüncemi boşa çıkardı. Yaratıklar gerçektir, üstelik çoktan birini bulmuştu.

Kendi nefesimi duyabiliyordum. Bu bir hata mıydı? *Hayır.* Nefesimi yavaşlatıp adımlarımı hafiflettim. Bir köşeyi dönerek labirentin dar geçitleri arasında ilerledim. Taş duvarlarda yer

yer oyulmuş sembollerle antik yazılar vardı ama hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bunlar dikkatimi dağıtmak için miydi, yoksa bir işaret miydi bilmiyordum.

İlk avcıyı köşenin hemen ardında gördüm. Tüyleri neredeyse karanlıkla bütünleşmişti ancak gözlerinin fosforlu parıltısı beni fark etmediği anlamına geliyordu. Sessizce geri çekilip yolumu değiştirdim. Duvarın yüzeyindeki bir çatlağa dokundüğümde taşların arasında küçük bir havalandırma boşluğu fark ettim. Belki de bu bir çıkış yoluydu. Fakat aşağıdan gelen derin bir soluma sesi bana boşluğun yaratıkların inine indiğini düşündürdü.

Yolumu değiştirmeye karar verdim. Adımlarım daha da yavaşlarken Isabella'nın söylediklerini hatırladım. *“Gölgelerin sizi kabul etmesini sağlayın.”* Yavaşça duvara yaslanarak kendi gölgemde kaybolmayı denedim. Neredeyse nefes almayı bile bırakmışım. Yaklaşan bir avcının keskin soluma sesi, kalp atışlarımı bir pervane gibi hızlandırdı.

Işığa doğru bir adım atacakken son anda durdum. Bu kadar kolay olamazdı. Isabella'nın anlattıkları zihnimin derinliklerinde yankılanıyordu. *“Labirent sizi yanıltmak için tasarlanmıştır. Çıkış sandığınız her şey aslında bir tuzaktır.”* Derin bir nefes alıp etrafımı yeniden inceledim. Işığın kaynağı, labirentin üzerindeki çatlaklardan sızan zayıf bir ay ışığıydı ancak çevresinde hiçbir hareket belirtisi yoktu.

Arkamdaki dar geçitlerden gelen yaratıkların hırıltıları beni hızlı karar vermeye zorluyordu. Sessizce diğer koridorlara göz gezdirdim. Bir süre sonra duvarlardaki yazıların belirli bir deseni takip ettiğini fark ettim. Harfler ve semboller rasgele gibi görünüyordu ama bazıları diğerlerinden daha belirgindi, sanki bir yolu işaret ediyorlardı. Belki gölgeler yalnızca sessizliği değil, aynı zamanda zihinsel dayanıklılığı da sınıyordu. *Kim bilir?*

Ellerimle taş duvara dokunarak parmaklarımı sembollerin üzerinde gezdirdim. Bir tanesi diğerlerinden daha derine oyulmuştu. Hafifçe bastırduğımda taş bir tıkırtıyla yerinden oynadı ve önümde başka bir geçit açıldı. “Hay yaşa!” Fısıltı gibi bir rüzgâr yüzümü yaladı. Bu yeni koridor öncekinden daha karanlıktı, aşağıdan gelen yankılar birilerinin -ya da bir şeylerin-orada olduğunu kanıtlar nitelikteydi.

Yeni geçide adım attığımda taş zeminin altında metalik bir ses yankılandı. Ayaklarımın altındaki zemin aniden hareket etti. Dengemi kaybetmemek için bir anlığına yere çöküp ellerimden destek aldım. Zeminin taş plakaları beni labirentin daha derinlerine taşıyan bir platform gibi aşağı inmeye başlamıştı. Bu bir tuzak mıydı, yoksa doğru bir yol muydu?

Hareket sona erdiğinde kendimi daha geniş bir odada buldum. Buradaki hava daha yoğun, duvarlardaki soğuk nem parmak uçlarımı donduruyordu. Ortada bir masa duruyordu. Masanın üzerinde üzerinde eski harflerle yazılmış bir not vardı.

“Gölgeler seni izliyor. Eğer ışığı ararsan, karanlık seni bulur. Eğer karanlığa sarılırsan, ışık sana gelir.”

Bu bir bilmeceydi. Ancak soğuk zihnimi uyuşturuyordu. Tam bu sırada duvarlardaki gölgeler hareket etmeye başladı. İlk başta hayal gördüğümü sandım, bir an sonra yaratıkların taş duvarlardan ayrılıp odaya sızdıklarını fark ettim. Gölgeler şekil alıyor, yaratıkların gerçek bedeni haline geliyordu.

Kalbim deli gibi çarparken geriye çekildim. Nereye kaçacağımı bilmiyordum. Labirentin yukarısındaki yaratıklardan kurtulmuştum, şimdiyse çok daha tehlikeli bir sınavla karşı karşıyaydım.

“Karanlığa sarıl.”

Kendi kendime fısıldayarak derin bir nefes aldım. Eğer ışık tehlike demekse, karanlık benim tek koruyucum olmalıydı. Yavaşça yere yatıp yuvarlandım. Böylelikle görünmez olan bed-

nimi tamamen gölgenin içinde bıraktım. Nefesimi yavaşlattım, gözlerimi kapattım ve hareket etmeden bekledim. Yaratıkların ayak sesleri çevremde yankılandı. Daha da yaklaştılar. Pençelerinin taş zeminde sürtünmesini duyabiliyordum ama bir türlü bana dokunmuyorlardı.

Dakikalar gibi gelen bir sürenin ardından yaratıkların sesleri kayboldu. Yavaşça, temkinli bir şekilde karanlığın içinden ayrılarak ayaklandım. Devam etmeliydim. Ellerimi taş duvara yaslayıp ilerlemeye başladığımda gölgelerin her hareketi zihnime bir korku fısıltısı gibi işliyordu.

Sonra bir ses duydum. Tanıdık bir ses buz gibi bir tonla yankılandı.

“Kayıp mı oldun, ufaklık?”

Donup kaldım. O burada olamazdı, değil mi? Kafamı çevirsem de kimseyi göremedim. Nefesim hızlanmıştı, karanlık sanki etrafımı daha sıkı bir şekilde sarıyordu. Bir adım attığımda gölgeler şekil değiştirdi ve oradan... o çıktı. *Lanet olası.*

Gölge avcıları sadece fiziksel varlıklar değildi. Onlar insan zihninin derinliklerinden besleniyordu. Zayıflıkları, korkuları ve bastırılmış duyguları kullanarak avlarını kendi zihinlerinde yakalıyorlardı. Benim için ise en karanlık figür açıkça ortadaydı. *Kant.*

Soğuk ve sert yüzü gölgelerin içinde belirdiğinde meşale ışığı yüz hatlarını aydınlatıyordu. Maskesi yüzünde değildi. Gözleri... gözleri tam anlamıyla bir boşluktu. Karanlık onun bedeninden taşan bir şeymiş gibi görünüyordu. Bir anlığına gerçekten o olup olmadığı şüphesindeyken içimden bir ses bunun gerçek olmadığını söylüyordu. Bu sadece labirentin bir oyunuydu ya da... zihnimin bana oynadığı bir oyundu.

“Gölgeye yakalandın, velet. Senin bu kadar zayıf olduğunu düşünmüyordum.” Sırıtan dudaklarından çıkan ses alaycıydı. “Aslına bakarsan bundan emindim.”

“Sen...” diye fısıldarken kelimeler dudaklarımda donup kaldı. Gözlerimi kapattım. “Burada değilsin. Bu bir illüzyon.”

Yüzü hafifçe eğildi, gülümsemesi daha da keskinleşti. “Ben senin zihnindeyim. Peki söyle bana, bu beni daha az gerçek yapar mı?” Gölge elleriyle duvarları işaret etti. “Bu labirent, senin karanlık düşüncelerin. Ben de... senin karanlığını temsil ediyorum.”

Ona sırtımı dönüp kaçmayı düşündüm fakat bacaklarım hareket etmiyordu. Bedenim onun söylediklerinin ağırlığıyla yere çivilenmiş gibiydi. Derin bir nefes alıp gözlerini görmezden gelmeye çalıştım. “Sen benim karanlığım değilsin,” dedim çattallaşan sesimle. “Sen karanlığım olmayı bile hak etmiyorsun.”

Gölgeleri de beraberinde getirerek bir adım daha yaklaştı. “Görünüşe göre bilinçaltın seninle aynı fikirde değil.” Yüzündeki sırtış kaybolmuş, yerine keskin bir ciddiyet yerleşmişti. “Baloda annenin öldüğü geceyle ilgili hiçbir şey öğrenemedin. Seni öptüm ve sonra boğazına yapıştım.” Kollarını birleştirip duvara yaslanırken düşünürmüş gibi tavana baktı. “Beni kendi karanlığın yapmak için bunlardan hangisini seçtin?”

“Annemden bahsetme.” *Diğer söylediklerinden de.*

“Buna dayanabilecek misin, Rowenan? Ölümünün ardındaki sırrı öğrenmek istiyor musun?”

Sorusu mideme bir taş gibi oturdu. Elbette istiyordum, bu kahrolası akademiye tıpış tıpış gelmek için kaçık olmak gerekirdi. Zihnim karmaşık duygular arasında bocalıyordu. Kant’ın karanlık gözleri zihnimi delip geçerken bir an için kendi içimde kaybolduğumu hissettim.

“Sus,” dedim sonunda. Nefesim kesik kesikti. Bu zaman kaybıydı ve gölgenin istediği tam olarak buydu.

Yüzü bir anda sertleşti. Gölge bedeninden dalga gibi yayı-

larak taş duvarları sarmaladı. “Ölümü ardındaki sırlar hakkında en ufak bir ipucu dahi bulamadın,” dedi tekrar. “Onun kızı olmayı hak etmiyorsun.”

Hak ediyordum. *Değil mi?* Bu kelimelerin ardından her nefeste kendime onun gerçek olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım.

Bir anda tüm gölgeler üzerime çullandı. Nefes almakta zorlanıyordum. Karanlık her tarafımı sardı. Bana teslim olmamam gerektiğini söylüyordu. Isabella’nın söyledikleri bir kez daha zihnimde yankılandı, “*Gölgeler ya sizi yutar ya da korur.*” Bu benim seçimimdi. Hızla harekete geçtim.

Kaç, gizlen, sessiz ol.

Kaç, gizlen, sessiz ol.

Kaç, gizlen, sessiz ol.

Arkamdan yetişmeye çalışan gölgeler bedenimi sardıkça soğuk içime işledi. Her nefesimde karanlık ciğerlerime doluyormuş gibi hissediyordum. Gözlerimi kapatıp zihnimi berrak tutmaya çalıştım. Bu bir sınavdı. Bu gerçek değildi. Her şeye rağmen bunu bilmek yeterli olmuyordu. Gölgeler fiziksel değil, zihinsel bir savaştı. Kendi korkularımı, kendi zayıflıklarımı alt etmek zorundaydım. Üstelik zayıflığımı temsil eden yüzün Kant olmasından hiç ama hiç hoşlanmamıştım.

Artık yürümeyi bırakmış koşuyordum.

“Ufaklık,” diye yankılandı Kant’ın sesi. “Bu kadar zayıfsan neden buradasın? Annenin katilini bulabileceğine gerçekten inanıyor musun? Yoksa buraya gelmek vicdanını kandırmanın başka bir yolu mu?”

Zihnimin karanlığı gerçekte her neye benziyorsa onun şeklini yumruğumla değiştirmek istiyordum. *Götün tekiydi.* Ayrıca tam olarak öyle birinin yüzünü maske olarak kullanıyordu.

Kelimeleri içimdeki bir yaraya dokunmuştu. Ellerimi sıkıca kapattığımda avuçlarımın içine gömülen tırnaklarımın acısını

hissettim. Zihnime seslendim. “*Sen benim zihnindeki bir fısıltıdan ibaretsin.*”

Kant hemen arkamdaydı, bir adım daha yaklaştığında karanlık vücudu neredeyse bedenimle iç içe geçmek üzereydi. “Ben senin zihnindeyim çünkü beni oraya sen koydun,” dedi soğukkanlılıkla. “Ben senin karanlık düşüncelerinin, korkularının ve şüphelerinin bir yansımasıyım. Beni kontrol edemezsen bu labirentten asla çıkamazsın.”

Gözlerimi açıp karanlığa baktım. Onun gözlerinin boşluğunda kendi korkularımı görüyordum. Yalnızlık, başarısızlık ve annemin anılarına ihanet etme korkusunu hissediyordum. Ancak daha derinlere baktığımda başka bir şey fark ettim. O yalnızca benim korkularımdan oluşmuyordu. Aynı zamanda geçmişimin bir yankısıydı. Babamın sessiz ama otoriter bakışları, annemin ölümünden önceki belirsizlik ve Kant’ın beni sürekli sınavan tehditkâr tutumu... bunların hepsi bu anın içinde birleşmişti.

“Eğer sen benim karanlığımın bir parçasıysan,” dedim sesi mi sağlamlaştırarak. “O zaman seni kontrol edebilirim.”

Kant’ın yüzü dondu. Gözleri bir an için karanlık bir girdaba dönüştü, ardından karanlık hareket etmeye başladı. Gölgeler bedeninden ayrılarak odanın her yanına yayıldı. Daha hızlı koşmaya başladım.

“Bu cesaret mi?” diye sordu Kant fısıltıyla. “Yoksa yalnızca delilik mi?” Başını yana eğmişti.

“Cesaret,” dedim ellerimi yanımda gevşetirken. “Çünkü burada olmamın bir sebebi var. Annemi öldüren kişiyi bulacağım. Bunun için kendi karanlığımdan bile korkmamam gerektiğini biliyorum.” Son söylediklerimi daha çok kendimi ikna etmek için söylemiş gibi hissetmiştim.

Gölgeler, Kant’ın bedeninden tamamen koptu ve o bir anda

yok oldu. Sesinin yankısı bir fısıltı gibi kulağımda kalmıştı. “Ah, Rowenan... Bugün yalnızca gölgelerden kaçman gerekiyordu, tek görevin buydu.”

Odanın havası değişti. Zaferim hızla sönen bir ateş gibiydi. Gölge Kant doğru söylüyordu. Amacım ondan kurtulmak değil, ona hiç yakalanmamak olmalıydı. Gölgeleler dağılırken taş duvarlar genişledi ve önümde yeni bir geçit açıldı. Derin bir nefes alıp başımı salladım. Dizlerim titriyordu ama ilerlemek zorundaydım.

Çıkış kapısına yaklaştığımda taş kapı yavaşça açıldı, dışarıdaki soğuk hava yüzüme çarptı. Labirentin ağır atmosferinden kurtulmuş olsam da bu zafer gibi gelmiyordu. Çıkışı başarısız bir şekilde bulmuş olmak, sınavı tamamladığım anlamına gelmiyordu.

Bayan Thorne bıraktığımız yerde bekliyordu. Yüzündeki sert ifadesi sabitti, üstelik gözleri kime kayarsa kaysın değişmiyordu. Hepimizi baştan aşağı süzdü, en sonunda bakışları bende duraksadı. “Başaramadın,” diyen sesi keskin bir bıçak gibiydi. “Kendi karanlığına üstün gelmeye çalışırken asıl görevini unuttun. Kişisel mesele ve duyguların görevine dahil olmamalıydı, Rowenan. Bu durumda bir suikastçi olmanın ne anlamı var?”

Başımı önüme eğdim. Cevap veremedim sadece sessizlikle onayladım. Diğer öğrencilerin yüzlerindeki ifadeleri gördüğümde yalnız olmadığımı fark ettim. Herkesin yüzünde yorgunluk ve yenilginin derin izleri vardı. Birkaçı açıkça korkmuştu, birkaçı ise hayal kırıklığını saklayamıyordu.

Uzatılan suyu yudumlarken gözlerimi kapattım. Gölge Kant’ın üzerimde bıraktığı etki taptazeydi. Hâlâ hayalet parmakları ensemdeymiş gibi hissediyordum. Bu histen kurtulmak için başımı sallayıp kendimi düzenli nefesler almaya zorladım.

“Gölgeler ya sizi yutar ya da sizin silahınız olur.” Bugün yenilgim olmuşlardı.

İstekleri üzerine giriş alanında toplanmıştık.

Kalabalık bir uğultuyla doluydu. Herkesin dikkati odanın merkezinde duran Bay Harlow'a çevrilmişti. Her zamanki soğukkanlılığı ve sert duruşuyla bakışları üzerine toplarken bir elini kılıcının sapına koydu.

Bay Harlow gür sesiyle konuşmaya başladığında herkes bir anda sustu. "Akademimizin süregelen bir geleneğini birinci sınıflara duyuruyorum." Kelimeleri yüksek tavana doğru havada yankılanıyordu. "Raven Akademisi sadece yetenekli gençleri değil, Korucuların seçtiği geleceğin suikastçılarını da erken yaşta eğitiyor."

Tüylerim diken diken oldu. *Küçük çocuklar mı?* diye düşünürken gözlerimi istemsizce kısmıştım. Bu duvarlar arasında büyümenin ne anlama geleceğini tahmin etmek hiç zor değildi. Eğitim demek, aslında bir hayatta kalma mücadelesi demekti. Çocukların o masum yüzleri, bu karanlık dünyada çelikleştiğinde unutulmaya mahkûmdu. Bunu kim isterdi? Kim küçücük bedenleri böylesine vahşi bir dünyaya teslim edebilirdi?

Kalabalığın arasında fısıldaşmalar başladı. Bazıları bu kararı onaylar gibi başını sallarken kimileri derin bir huzursuzlukla Harlow'a bakıyordu. Ancak o, eleştirilere açık bir yüz ifadesi taşımıyordu. Bir nevi Korucuların sözcüsüydü. Sert, sarsılmaz ve kararlıydı. Gözlerim dudaklarındaki belli belirsiz kıvrımı yakaladı. Bu bir memnuniyetti...

Harlow konuşmasına devam etti. "Bu gelenek, Raven Akademisi'nin gücünü geleceğe taşıyan bir gerçektir. Onlar şanslı çünkü bazılarımız gibi zorluk çekmeden Korucular tarafından seçildiler."

Sessiz salonda Kant'ın kıkırtısı duyuldu. Öğrenciler önce ona, sonra birbirlerine baktılar. Onu eğlendiren şeyin ne olduğunu ben dahil kimse bilmiyordu. Bay Harlow ona uyarı dolu bir bakış atarak konuşmasına devam etti. "Onlara karanlıkta yürümeyi öğretmek bizim sorumluluğumuz."

Kelimeleri içimi burkuyordu. Bu gelenek güçlenmenin bahanesi miydi? Yoksa Raven Akademisi'nin acımasız doğasının, bir nesil daha öncesine iniyor olmasının bir perdesi miydi? Yutkundum, gözlerim soğuk taş zeminle Harlow'un arasında gidip geliyordu. Babama göre karanlık burada kök salmıştı ve bir kez içine düştüğünde o köklerin seni de sarıp sarmalamasından kaçış yoktu. Her gün bunun doğruluğunu anlamaya bir adım daha yaklaşıyor gibi hissediyordum.

Harlow konuşmasını bitirdiğinde salon sessizliğe gömüldü.

Hemen sonra, “Şimdi,” diyerek devam etti Baş eğitmen Marcus Harlow. “Sonraki nesiller için Gelecek Eğitmenler Komitesi kurulması talep edildi. Bu doğrultuda bugün yanımda bulunan bu güçlü ve asil eğitmenlerimiz, rehberlikleri ve vesa-yetleri altında eğitim vermek için yanlarına bir çırak alacaklar. Ancak bir eğitmenin eğitim verdiği dal ne ise çırakları yalnızca o dalda uzmanlaşabilir. Bu akıl hocalığı, mezuniyetinize ve yükselişinize kadar devam edecektir. Öğrenci seçimleri Kördüğüm'den tek seferde sağ çıkanlar arasından yapılacaktır. Her çırak kendi ekibini kurabilir. Rekabet Günü'ne sizi seçen eğitmenler ile katılacaksınız.”

“Başlamadan önce, konunun tarafsız bir tarafı olan Kara Mora, Kördüğüm'den sağ çıkan her bir öğrenciyi inceleyecek ve hepimizin duyması için doğuştan gelen yeteneklerinin ne olduğunu açıklayacak. Bundan sonra eğitmenlerimiz bir çırak edinmek için seçeneklerini dile getirebilirler. Müzakere biraz zaman alabilir.” Bay Harlow diğer eğitmenlerden itiraz beklercesine sağa sola dönerek konuştu. İtiraz gelmeyince bize doğru eliyle işaret ederek devam etti. “Kara Mora, bu şerefe nail olursanız...”

Kara Mora'nın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kimse öne çıkmadı. İçerideki herkes kıpırdamadan öylece duruyordu. Ardından her nasılsa birisi yan taraftan ayağa kalktı.

Üstelik bunca zamandır bana görünür olan bir yerdeydi. Daha önce orada kimsenin olmadığından neredeyse emindim. Oysa bunca zamandır orada biri oturuyordu. Kara Mora bize doğru yürürken sadece ona bakma eylemi bile zordu. Tam orada olduğunu bilmeme rağmen sanki zihnim beni onun orada olduğu gerçeğini inkâr etmeye zorluyordu.

Tamamen saydam halindeydi. Gerçek dünyanın ona yaptığı bu muydu?

Başımı sallayıp görüşümü netleştirmek için birkaç kez gözlerimi kırptım. Oradaydı. Hayır... bir şekilde beynimi orada olmadığına ikna ediyordu! Bu kesinlikle bir çeşit büyüydü ve Ethernia'da büyüü görmek mümkün değildi.

Bana doğru baktıktan sonra sırtarak göz kırptı.

Kara Mora en sağdaki kıza doğru yürüdü, elini kızın alnına koydu. Kız bir an için kaskatı kesildikten sonra gözleri başının arkasına kaydı. "Adı Anna Wilson... doğuştan gelen yeteneği, gizlilik."

Bunun üzerine öğretmenler ve diğer sınıflar şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Kant ise sadece gülümseyerek başını salladı. Anna baygın halde sırtüstü düştü. Kimse onun ani çöküşüne tepki vermedi. Öğrencilerin bir iki meraklı bakışının ona doğru kaydığını fark ettim ama hiçbiri etkilenmiş görünmüyordu.

Kara Mora başka bir kıza doğru ilerleyip aynısını yaptı. "Laura Moore... Doğuştan gelen yeteneği, silah ustalığı. Bu çok etkileyici!"

Bu kesinlikle tüm öğretmenlerin dikkatini çekti. Birbirlerine kısık sesle fısıldamaya ve mırıldanmaya başladılar. Laura ile kesinlikle ilgileniyorlardı. Çoğunun gözünde onu istedikleri açıktı ancak silah... Kant Tenebris'in dalıydı.

Laura Moore'u bıraktığında kız tıpkı kendisinden önce ge-

len Anna gibi baygın bir şekilde sırtüstü düştü. Ardından bir sonraki öğrenciye geçerek elini onun alınına koydu. “James Taylor... Doğuştan gelen yeteneği, zehirler ve iksirler.”

Bu da öğretmenlerin çoğunun tepkisini çekmişti. Öğrenciye meraklı ve ilgili bakışlar gönderildi. Özellikle Bitki Bilimi’nden sorumlu Bayan Steele etkilenmiş görünüyordu. Daha önce olduğu gibi fısıltılarla mırıltılar birbirini izledi. Kimin kimi incelediğini aklıma not etmeye çalıştım ama yüz ifadeleri çok iyi korunuyordu. Her öğrenciye karşı tepkisiz kalan tek öğretmen Kant’tı. Belki de bir çırağı olmayacaktı.

James bayılmadı. Onun yerine öne doğru yığıldı, zayıflamış ve sersemlemişti ama oldukça uyanıktı. Dürüst olmak gerekirse, bu ona doğuştan gelen yeteneğinden daha fazla tepki topladı. Bay Harlow bile şaşırılmış görünüyordu, gerçi yüzüne bakmak son derece zordu.

Birinin bilincini kaybetmemesi tam olarak ne anlama geliyordu? Bu iyi mi, yoksa kötü müydü?

Açıkçası gerçek bir cevap bulamamıştım.

Kara Mora bir sonraki öğrenciye geçerek aynısını yaptı. “Alister Deneir. Doğuştan gelen yeteneği, kılık değiştirme.”

Birkaç kaş kalksa da Alister, diğer öğrenciler kadar dikkat çekmiş gibi görünmüyordu. Bazı öğretmenler onunla ilgileniyor gibi görünüyordu ancak bu çok büyük bir ilgi sayılmazdı. Aralarında geçen fısıltılı mırıldanmalar azdı ve kısa sürmüştü.

Gülümsedim.

Görünüşe göre herkes aynısını yapmıştı. Onu rahat bıraksalar iyi olurdu, bunun için küçüktü.

Bu sadece dikkatleri daha çok ona çekmişti. Ne de olsa, bu bir güç ve irade göstergesiydi. Eğer Kara Mora’nın verdiği bilgiler kısmen bile doğruysa, bu iki şey seçilen öğrenciler arasında elde edilmiş olacaktı.

Lena'nın doğuştan çok güçlü olduğu gerçeği yangına kö-rükle gitmekten başka bir işe yaramıyordu.

Sonrasında Kara Mora bana doğru yaklaştı. Uzun tırnaklı saydam eli alnıma uzandığında karşı koymadım. Bir an için tüm dünyam beyaza büründü. Ardından sarmal, etli sarmaşıklar görüşümü doldurdu. Daha kötüsü, kafamın içinde başka birini hissettim. Orada olmaması gereken yabancı bir varlık, zihni-min karanlık girintilerini kazıyordu. Etli, yüksek sarmaşıklar-ın dalgalanmasını ve kıvranmasını izlemekten başka bir şey yapamadım. Çok geçmeden çığlık atan, dişsiz yüzler korkunç formlarından ortaya çıktı. Binlerce göz açılıp bana baktı.

Toplam bir saniye sürmüştü. Kendime geldiğimde Kara Mora'nın geriye bir adım attığını gördüm. İfadesini net olarak görebiliyordum, yüzündeki şok ifadesi bir şeylerin olması gere-kenden farklı gittiğinin kanıtıydı. Parlayan kızıl gözleri geniş-lemişti. Hatırladığımdan çok daha yaşlıydı. Teni son gördüğüm zamanki kadar buruşuk, burnu hâlâ kanca ve pürüzlüydü. Tek fark şu anda bedeninin ardını görebileceğim kadar saydamdı.

Sonra bana gülümseyerek fısıldadı. "O günü göreceğ kadar yaşayacağımı sanmıyordum ama işte buradasın. Özel bir şey olacağını Kördüğüm'de anlamıştım ama, evlat... sakın ölme."

Daha sonra toplanan eğitmenlere döndü. Hepsi meraklı, il-gili bakışlarını üzerime çevirmişti. Özellikle Lord Vaago dalgın ve düşünceli görünüyordu. "Onun adı Rowenan La Blanc. Do-ğuştan Gelen Gölge Ustası."

Bu da ne demekti?

Kara Mora'nın ağzından çıkanları duydukları anda nere-deyse hepsi, bir avın karşısındaki aç yırtıcılar gibi bana doğru baktı. Ürperdim. Bana doğru yöneltilen aç bakışlar belirgin bir şekilde rahatsız ediciydi. Özellikle biri, tüm zaman boyunca

tepkisiz kalan Kant, bana delici bakışlar gönderiyordu. Yeşil gözü parladığında yanıt olarak yalnızca yutkunabildim.

Kara Mora beni daha önce de kimliğim ve ölmemem konusunda uyarmıştı. Bana büyük bir potansiyelim olduğundan bahsetmişti. Aynı zamanda sırtıma büyük bir hedef çiziyordu.

O gün Kördüğüm’de söylediği gibi artık daha dikkatli olmam gerektiğini hissediyordum. Lena’dan bile daha dikkatli olmalıydım. Hayatta kalmak zorundaydım.

Bay Harlow tam konuşacakken duraksadı. Toplanan Kara Büyücüler beklerken sessizlik hüküm sürdü. Dürüst olmak gerekirse, söyleyecekleri beni bile heyecanlandırmıştı. Lena güçlüydü ve onunla ne kadar samimi olmamız gerekeceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Kara Mora omzunun üzerinden bana baktı, sırtarak konuşmaya başladı. “Tüm suikastçı yeteneklerini kapsıyor.”

Eğitmenler tartışmaya başlayınca sessizlik hemen bozuldu. Bekleyecektik, birkaç gün içinde her eğitmen kendi çırağını seçmiş olacaktı.

Nefes alıp verdikçe kalbim göğsümün içinde çarpıyordu. Bu hiç iyi değildi. Sırtımdaki hedef tahtası bir anda büyümüştü.

OTUZ İKİ

GECE YARISI OPERASYONU

ROWENAN LA BLANC

Akşam olduğunda odanın ışığı, annemin eski defterinin sararmış sayfalarını soluk bir şekilde aydınlatıyordu. Defteri önceden kaç kez açıp kapattığımı hatırlamıyordum. Her seferinde sanki kelimeler daha da karmaşıklaşıyor, anlamlarını benden saklıyorlardı. Bazı sayfalar tamamen boştu, bazıları ise yarım kalmış cümlelerle doluydu.

Yarım bir cümleyi tekrar okudum. “...kapının ardında bekleyen...” Sonraki kelimeler silinmiş ya da hiçbir zaman yazılmamıştı. Kaşlarımı çatarak defterin kenarını hafifçe büktüm. Annem bu sayfaları neden tamamlamamıştı? Yoksa bilinçli bir şekilde mi eksik bırakmıştı?

Bir anda derin bir nefes alıp başımı geri yasladım. Bu defter beni delirtmek üzereydi.

Tam o sırada kapımın sabırsız bir şekilde tıklatıldığını duydum. Kalem elimden kayarak masaya düştü. Gözlerim hızla kapıya kaydı. Bu saatte kim olabilirdi?

Bir an sessizce bekledim ve dinlemeye çalıştım. Kimse konuşmuyordu. Akademinin kuralları gece yarısından sonra kim-

senin bir başka öğrencinin odasına gitmemesi gerektiğini söylüyordu. Ya bir eğitmen ya da... daha kötü bir şeyin haberiye?

Kapı yeniden çaldığında bu kez çıkan ses öncekine nazaran daha sakindi. Ayağa kalktım, tereddütlü birkaç adım atarak kapıya yaklaştım.

Elimi kapının soğuk tokmağına koydum. Derin bir nefes alıp yavaşça kapıyı açtım.

Gözlerimin önünde gölgelerin arasından sıyrılan üç figür belirdi. Bu üç yüzü, üst sınıflardan bir arkadaş grubu olduklarını bilecek kadar tanıyordum. Yüzlerindeki sert ifadeye bakılırsa onları kızdıran bir şey yaptığım kesindi. Sırayla üç oğlana baktım. “Ne bu şimdi? Ne dikiliyorsunuz öyle?” Cevap vermek yerine birbirlerine baktılar. Daha kim olduklarını anlayamadan biri kolumu hızla kavradı. İrkilerek geri çekilmeye çalıştım ama gücü yerimden kıpırdayamayacağım kadar fazlaydı. Üstelik üçe karşı bir, hiç adil değildi.

“Bırak beni!” diye bağırdığımda ikinci figür hemen susturmak için bir elini ağzıma bastırdı. Çırpınsam bile üçüncü kişi çoktan bileklerime bir ip geçirip bağlamıştı. Az önce odamdaki güvenlik hissi yerini tam bir meçhule bırakmıştı. Beni hızla koridora çekip götürmeye başladılar. Kalbim deli gibi atıyordu. *Azizler’in şarap kadehi! Benden ne istiyorlardı?*

Ayak sesleri taş duvarlarda yankılanarak hızla uzaklaşıyordu. Başımı çevirdiğimde karanlık figürlerin beni Kanarya Kanadı’nın hiç bilmediğim bir kısmına doğru götürdüklerini fark ettim. Kollarımdaki bağlar sıkıca gerilmişti, hareket etmem imkânsızdı. İçimdeki panik yerini derin bir öfkeye bırakıyordu.

Saldırının kişisel bir tarafı olduğu açıktı. Belki de üçüncü sınıfların zorbalıklarından biriydi. “Göt herifler!” diye bağırmaya çalıştığımda ağzımdaki bez sesimi boğdu ve dışarıdan sadece bir homurtu duyuldu. Beni tutanlardan biri hafifçe gülümseyerek başını eğdi. Tüm bunlar bittiğinde ağzını dağıtacağtım.

“Çok cılız ama solucan gibi kıvranıyor.”

Taş bir kapıdan geçtiğimizde soğuk rüzgâr yüzüme çarptı. Neyse ki akademinin dışına çıkmadığımızdan emindim. Taş duvarlar daha eskiydi, terk edilmiş bir his veriyordu. Zemine bir halı gibi yayılan toz ve nemli taş kokusundan buranın uzun zamandır kullanılmadığını anlamak zor olmadı.

Dakikalar sonra ayaklarım nihayet taş zemine sertçe çarptı. Dengesiz bir şekilde yere doğru savrulurken ağzımdaki bezi tüm gücümle tükürebilmişim. Gözlerim karanlığa alışmaya çalışıyordu ama etrafım bulanıktı.

Ellerim bağlı olsa da ayaklarım özgürdü. *Şimdi. Şimdi bir şey yapmalıyım.*

Tek silahım olan bacaklarımı hızla kaldırıp önümde duranlardan birine doğru tekme savurdum. Darbe sert bir şekilde dizine çarpınca bir bağırış duyuldu. Dengesi bozulmuştu. “Seni küçük...” diye haykırdı bir ses.

Arkamdaki bir diğer figür beni sabitlemek için hamle yaptığında topuklarımı sertçe yere çarptım ve yeniden savurdum. Bu kez başka birine çarpmıştım. Gelen homurtular çabamın işe yaradığını gösteriyordu.

Ancak bu zafer kısa sürdü. Biri kollarımdan sımsıkı tutarak beni tekrar sabitlemeye çalıştı. Bu kez daha temkinliydi. Hızla yere eğilip bacaklarımı da bağlamaya başladıklarında sessiz bir küfür mırıldandım. Çırpınıyordum, ellerim bağlı olduğu için hiçbir şeyi tam anlamıyla savunamıyordum.

“Yeter!” diye hırladı bir ses. Arkamdaki üçüncü kişi, saçlarımdan tutarak beni yere doğru bastırdı. Acıyla bacaklarım titredi.

Sonunda beni kalın iplerle sandalyeye sabitlediklerinde gücüm tükenmişti. Çırpınışlarım artık sadece yorgun bir direnişe dönüşmüştü. Bir an bile kaybetmeden bileklerimi sandalyenin arkasına bağladılar. “Bu cılız cüce ne işe yarayacak anlamıyorum,” dedi biri.

Kahkaha attım. “O cılız cüceyle üç kişi başa çıkamadınız.”
“Şimdi,” dedi aynı ses. “Seninle biraz konuşacağız.”

Derin bir nefes alıp başımı kaldırdım. “Konuşmak mı?”
İçinde bulunduğum hali göstermek için omuzlarımı kaldırıp indirdim, şu an için yapabileceğim tek şey buydu. “O kelimenin sözlük anlamını öğrenmenizi öneririm. Kötü bir haberim olacak, bu yaptığınıza hiç benzemiyor.”

Etrafımı dikkatle incelemeye başladım. Burası terk edilmiş bir antrenman odasına benziyordu. Camdan sızan zayıf ışık, etrafımdaki eski ekipmanları zar zor aydınlatıyordu. Sol tarafımda bir masa vardı. Üzerinde eski bir fener ve paslanmış birkaç bıçak dikkatimi çekti.

“Bu yaptığınızın sonuçları olacak,” derken sesim çatallaşmıştı. “Eğitmenler er ya da geç bunu öğrenecek.”

İçlerinden biri sandalyemi tutup çekti. “Zaten biri biliyor.”
Pardon, ne?

Doğru anlayıp anlamadığımdan emin olmak için söylediğini zihnimde tekrar ettim. İpler o kadar sıkıydı ki, parmaklarımın ucuna kadar uyuştüğünü hissediyordum. *Sakin ol. Sakin kal. Bir yol bulmalısın.*

“Beni neden buraya getirdiniz?” diye sordum bilmem kaçınıcı defa.

Oğlanlardan biri elleriyle oynuyordu. Yüzüme bakmadan konuştu. “Birazdan öğreneceksin işte, sabırlı ol.” Hemen ardından başını kaldırdı. Bir adım daha atarak sandalyemin önünde durdu. Eğilip yüzüme yaklaştı ve yüzümü tuttu. Parmakları yanaklarıma adeta saplanmıştı. “Bir ipucu vereyim,” diye fısıldadı. “Küçük oyunların çok fazla can sıkıdığı için buradasın.”

Oyunlar? Bu akademide oyunlar oynadığım tek bir kişi vardı, o da... *Tanrılar ve azizleri! Lütfen onunla ilgili olmasın.*
“Anlamıyorum.” Yüzümü ellerinden kurtarmaya çalışarak ba-

şımı salladım ancak işe yaramadı. “Ne oyunundan bahsediyorsunuz?”

Yüzümü bırakıp başını eğdi. Cevap vermek yerine diğerlerine döndü. “Başlayalım mı?” Diğerleri sessizce odaya göz gezdirdi. Sanki birinin gelip gelmediğini kontrol ediyorlardı.

“Eğer işkence edecekseniz,” dedim dişlerimi sıkarak. “Hadi yapın ama korktuğumu sanıyorsanız yanıyorsunuz.”

“Bize cesaret gösterisi yapma, ufaklık,” dedi aramıza yeni katılan bir ses. Elbette onu tanıyordum, tüm bunların onunla ilgili olmamasını diliyordum. Ne yazık ki, tanrılar dualarıma gereken hızda cevap vermiyordu. “Bay Harlow’a ne demiştin? Bir köstebek mi?” Kant tembelce, karanlıkta varlığı görünmeyen duvara yaslandı. İçini çekip kıkırdadı. Kırılmış gibi elini göğsüne koymuştu. “Aslanın ininde aslanı bir köstebek olarak işaretlemeye çalışacak kadar küstah olduğunu düşünmemiştim.”

Köstebek? Sanırım casusları sorguladıktan sonra Bay Harlow’a onun adını vermemden bahsediyordu. “Çok fazla hayvan ismi söylemen senden korkmamı sağlamıyor.”

“Ya? Bana öyle gelmedi... Neyse.”

Diğer oğlan onu onaylarcasına başını salladı. Kant ne derse yapıyorlarmış gibi görünüyordu. Bu da üst sınıfların zorbalıklarının üzerini kapatan kişinin kim olduğunu çok iyi açıklardı. *Kant*. “Kapsamlı bir sorgulamadan sonra benim adımları vermen hiç hoş değil, Row. Bunu unutacağımı düşünmedin umarım. Sadece öncesinde yapacak işlerim vardı.” Hâlâ elinde tuttuğu annemin günlüğünü araladı.

Başımı salladım. “Hayır.” Kapıyı açtığımda defteri elimde tuttuğumu hatırlıyordum. O kargaşada ele geçirmiş olmalıydı. Gözlerimi kısarak başımı iki yana sallamaya devam ettim. Sayfalarını karıştırmamasını istemiyordum. “Beni bırak, yoksa küçük farelerinin yanında senin tüm sırlarını dökerim.”

Kant'ın gözleri bir anda benim yüzüme döndü. Sinirlenmişti ama içinde kaynayan öfkeyi bastırmak için nefes alıp kendini sakinleştirdi. Yanımda dikilen üçüncü sınıfa baktı ve başıyla işaret verdi.

“Pekâlâ,” dedi Kant soğukkanlı bir şekilde. Sesinde bir tehdit yoktu, bu daha da kötüydü. “Burada oyun oynamıyoruz. Sen bu akademide kim olduğunu unutmuş gibisin.”

O sırada üçüncü sınıflardan diğeri odaya büyük, ahşap bir varil taşıyarak girdi. Varilin içindeki su taş duvarlardan gelen zayıf ışığı yansıtıyordu. Yüreğim sıkıştı. Bu onların bahsettiği “oyun” muydu? Kant'ın işaretiyle maskeli figürlerden biri, sandalyemi varilin yakınına sürükledi.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordum sesimi sakın tutmaya çalışarak. İçimdeki panik her geçen saniye artıyordu. Tam şu anda bildiğim her şeyi ortaya dökebilirdim ancak Kant'ın ölüm işareti gibi bir gerçek beni bu andan kurtarmaya yetmeyecek ya da beni saran ipi çözmeyecekti. Hatta belki fazla konuşmak beni canımdan edebilirdi.

Kant soğukkanlı bir gülümsemeyle bana yaklaştı. Ellerini cebine koyarak başını hafifçe eğdi. “Bu varil, burada kuralları kimin koyduğunu anlamak için.” Sonra maskelilere başıyla bir işaret verdi.

Biri arkamdan saçımı tutup başımı sertçe geriye çekti. Çırpınsam bile bileklerim ve ayaklarımdaki ipler fazlasıyla sıkıydı. Hiçbir yere kaçamazdım.

“Benden o kadar korkuyorsun ki,” dedim nefes nefese. “Sadece bağlı olduğumda karşıma geçebiliyorsun.” Yüzüne bakarken sırtıyıyordum.

Kant kıkırdadı. “Korkunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirim, onu nerde görsem tanırım.” Defteri herhangi bir masaya atarcasına koydu. “Sen... benim için yalnızca sabrımı taşıran bir çocuksun.” O anda işaretini verdi. Saçımı tutan üçüncü sı-

nıf, başımı suya bastırdı. Soğuk su yüzüme çarptığında nefesim kesilmişti. Ciğerlerim suyun ağırlığı altında çırpınıyordu. Gözlerim karanlığa alışırken ellerimi saran ipleri gevşetmeye çalıştım ama hiçbir şey işe yaramıyordu.

Bir süre sonra başımı sudan çıkardıklarında nefes almak için çırpındıkça boğazım yanıyordu. Öksürükler arasında Kant'a dik dik baktım.

“Bu kadar mı dayanabiliyorsun?” dedi alayla. “Hadi biraz daha direniş göster.”

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Saçlarım hâlâ üçünü sınıfın elindeydi ve yüzümden akan su üzerimdeki kıyafete doğru inmişti. “Babanın neden seni kendi kalesinde istemediğini şimdi daha net görebiliyorum.” Kelimelerim ağzımdan zar zor çıkıyordu ama canını yakacak bir şey bulmak için neredeyse deliriyordum. “Başına gelen her şeyi hak ettiğini çok net görebiliyorum.” Bunları söylerken gözünü kapatan maskeye bakıyordum.

Söylediklerim onu sinirlendirmiş olmalıydı çünkü ifadesi bir an için değişti. Bu an neredeyse gözden kaçıracağım kadar kısa sürmüştü. Hemen sonra sakinliğini geri kazandı. Hiçbir şey söylemedi. Başını eğip yeniden kafamı suya bastırmaları için oğlanlara bir işaret daha verdi.

Hemen öncesinde alabildiğim tüm oksijeni ciğerlerime doldurdum.

Saniyeler geçmek bilmiyordu. Babam bizi suyun altında kalmak için eğitmişti ancak hiçbir zaman nefessiz yarım saat geçirecek bir kapasitede olmamıştım. Bu defa öncekinden uzun sürmüştü. Ciğerlerim yanıyordu, suyun içinde çırpınıyordum. Başımı oynatmaya çalıştıkça saçımı kavrayan el beni sabit tutuyordu. *Dayan, dayan, dayan.*

Başımı yeniden sudan çıkardıklarında nefes almak için boğazımı yırtarcasına çırpınıyordum. Kant dizlerinin üzerine çö-

kerek yüzüme yaklaştı. Ellerini dizlerine koyup soğuk bir sesle fısıldadı. “Seni buraya neden getirdiğimi sanıyorsun? Sadece Bay Harlow’un pelerinini odamdan çıkan çamaşır arabasına yerleştirdiğin için değil. Sadece beni bir casus olarak göstermeye çalıştığın için değil. Bunları bir daha yapacak cesaretinin kalmaması için buradasın.” Tavana bakıp nefeslerimi saymaya başladım.

Yüzüme uzandı, ıslak çenemi tutarak beni kendine bakmaya zorladı. Muhtemelen yüzümden süzülen sular çoktan eline ve koluna akmaya başlamıştı. “Artık seni tehdit etmiyorum, artık uygulamaya geçiyorum.”

İçinde bulunduğumuz duruma bakarsak bu konuda doğru söylüyordu. Görünen o ki, odama yaptığı ziyarette son tehditlerini savurmuştu. Saç diplerimden bir su damlasının şakağıma doğru aktığını hissedince sırttım. “Sırrını bilen herkesle bu kadar samimi oluyor musun?” Başımızda dikilen diğer oğlanlara baktım, biri hâlâ saçımı tutuyordu. “Sizi de buraya oturtacak, sadece bekleyin.”

“Sadece çenesi gevşek olan ve laftan anlamayanları. Özel hisset.” Ellerini birleştirdi. “Çırağım olabileceğini düşünüyorum. Böylelikle sana gereken disiplini sağlayabiliriz. Ne dersin, Rowenan?”

Yüzüne tükürdüm.

OTUZ ÜÇ

CAN CİĞER

KANT TENEBRIS

Gecenin bitimine doğru kazağımın ıslanmış bileklerini yukarı kıvırdım. Rowenan için unutulmaz bir gece olmasını dilemiş, onu olduğu sandalyede yeterince uzun tutmuştum. Henüz gözle görünür ya da elle tutulur bir hasarı yoktu. Eğer uslu dursaydı hiç olmayacaktı. Ancak onu metrelerce uzaktan gören biri bile bunun çok düşük bir ihtimal olduğunu bilirdi.

Rowenan'ın başını yeniden suya bastırdıklarında gözlerimi ayırmadan onu izlemiştim. Çırpınışları azalmaya başlamıştı ve kafası içerideyken suyun yüzeyindeki küçük dalgalar sakinleşiyordu. Elbette bu onun pes ettiği anlamına gelmiyordu. Hayır, onun pes etmek gibi bir huyu yoktu. Gözlerindeki o kurnazlık ve meydan okuma hâlâ oradaydı.

“Çıkar onu.” Sesim odayı dolduran sert bir yankıydı. “Nefes almasına izin verin. Daha işimiz bitmedi.”

Onu hızla geri çektiği sırada boğulur gibi derin bir nefes alarak sudan çıktı. Öksürükler ve nefes alma çabası dışında, hiçbir şey söylemiyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Yüzü, kıyafetleri ve saçları suyla kaplanmıştı.

Tüm gece böyle sürmüştü. Enerjisini, nefesini kaybetmenin deneyimini birinci elden yaşamıştı.

Saatlerdir odanın karanlığında yankılanan çırpınışlar ve boğuk nefes sesleri sonunda yerini sessizliğe bıraktığında Rowenan bağlı olduğu sandalyede uyumamaya çalışıyordu. Yorgunluk, ümitsizlik ya da çaresizlik... onun bu kavramları kabul etmediğini biliyordum.

Bir köşede duvara yaslanmış şekilde durup yaşananları izliyordum. Üç işbirlikçim, gece boyunca Rowenan'ın çevresinde bir gölge gibi hareket etmişti. Emirlerimi eksiksiz yerine getirmişlerdi. Biri hariç, diğerleri bunun ödülünü alacaktı.

“Onu bırakın,” dedim sonunda. Sesimde en ufak bir yardım ya da şefkat kırıntısı yoktu. Bu bir merhamet göstergesi değildi, sadece oyunun bu turunun sona erdiğinin işaretiydi.

Rowenan bunu duyduğunda kafa karışıklığı içeren bir yüz ifadesiyle başını kaldırdı.

Bağlı bilekleri çözülürken gözleri bana kilitlenmişti. Sorun değildi. Onun o keskin, öfke dolu bakışlarına alışkındım. Ellerini serbest bıraktıklarında güçlkle doğruldu. Dengesini bulmaya çalışırken bir an sendeledi ama o kadar çabuk toparlandı ki, neredeyse bunun bile bir zayıflık olduğunu kabul etmek istemiyor gibiydi.

“Bu kadar mı?” Sesi çatlamıştı, tıpkı bir sarhoş gibi sallanıyordu. “Beni buraya bağlayıp suya soktuktan sonra gitmeme izin mi vereceksiniz?”

Ona doğru birkaç adım yaklaştım, bakışları yüzümdeki gülümsemede geziniyordu. Muhtemelen onu sinir eden bir ifa-
deydi çünkü ona böyle baktığımda alay edildiğinin farkında gibi görünüyordu. “Gidebilirsin, Rowenan,” dedim sesimdeki her tonlamayı dikkatle seçerek. “Üzülme, seninle bizzat ilgilenmem gerekirse yine buluşacağız.”

“Tam da kalbim kırılmıştı,” diyerek gözlerini kıstı. Parma-

ğıyla arkasında kalan üç işbirlikçimi işaret etti. “Zorbalıkların üzerini kapatanın sen olduğunu biliyordum.”

“Kanıtın bu mu? Bilmek.” Üç öğrenci kıkırdadığında bakışlarım üzerlerinde gezindi. Bir an bıyık altından gülüyorken sonraki an zeminin desenlerini inceliyorlardı. Rowenan durduğu yerde düşecek gibi olduğunda nereden geldiğini bilmediğim bir refleksle atıldım. Ancak o çoktan kendini toparlamıştı. Bu yüzden yersiz refleksimi fark etmemiş olmasını umuyordum. Azizler aşkına, ona dokunmak gibi bir arzum yoktu.

Ellerimi birbirine çarptım. “Bu gece burada bitiyor,” dedim işbirlikçilerime işaret ederek. Rowenan’a son defa yaklaştım. “Bu geceyi hatırla, Rowenan. Seni suyun altına sokan ellerin sahibi benim.” Diğer öğrencilerle birlikte kapıya yönelirken düzensiz nefes seslerini dinledim. Belki düzgün nefesler almaya belki öfkesini boğmaya çalışıyordu. Belki de ikisi aynı andaydı. Kapı arkamızdan ağır bir sesle kapandığında Rowenan o odada tek başına bırakılmıştı. Soğuk, karanlık ve yalnız...

Kartal Kanadı’na yaklaştığımızda önde ben, arkamda ise gölge gibi sessizce yürüyen üç öğrencim vardı. Hepimiz olabilirdiğince sessizdik. Onlara dönmeden sabit bir tonla seslendim. “Calen.”

O, üçü arasında bu gecenin kazananlarından biri değildi.

Adımları bir anda durdu. Omzumun üzerinden onlara baktım. İsmi söyletiğim anda diğer ikisi de gözlerini ona çevirmişti. Calen tereddüt ederek birkaç saniye bekledi, sonra ağır adımlarla öne çıktı. “Odama gel,” diye devam ettim sert bir ifadeyle. Arkamda kalan diğer ikisi, Calen’nin gözlerini görmeseler bile yüzündeki endişeyi tahmin etmiş olmalıydı. Calen ise sorunun ne olduğunu bulmak için tüm geceyi en baştan zihninde canlandırıyor gibiydi. Adımlarımı hiç yavaşlatmadan yürümeye devam ettim. “Siz ikiniz dağılın.”

Calen arkada kalmamaya çalışarak adımlarını hızlandırdı.

Odama girdiğimizde ağır ahşap kapı Calen'nin arkasından yavaşça kapandı. Her ihtimale karşı birkaç adım geride duruyordu.

Odanın ortasında duran masa, mum ışığının titrek yansımasıyla karanlık gölgeler arasında kalmıştı. Masanın kenarına yaslanıp ona döndüm. Calen olduğu yerde kıpırdamadan bekliyordu. Ne olduğunu tahmin bile edebileceğini sanmıyordum. Bacaklarındaki hafif gerginlik, her an adım atmaya hazır olduğunu ama korkunun onu hareketsiz bıraktığını gösteriyordu.

Masanın üzerindeki parşömenleri düzelttim, bu dikkatimi dağıtmaktan çok sabrımı kontrol etmenin bir yoluydu. Calen'in nefesi olduğum yerden duyulacak kadar belirgindi. Sessizce bekliyordu.

Masanın kenarına oturarak bir süre daha sessizliğin tadını çıkardım.

“En zayıf halka sonunda kırıldı,” dedim ifadesizce. “Üçlü grubunuzun zayıf halkası sendin.”

Bakışlarını ayak ucundan yüzüme çevirdi. “Neyi yanlış yaptığımı anlamıyorum, Bay Tenebris.”

Anlayacaktı. “Size söylediğim son kural neydi, Calen?”

Öylece yüzüme bakıyor ve düşünüyordu. Tek sorun kuralı hatırlamıyor oluşu değildi. “Zihnini yorma, son kural ona gerekmedikçe dokunmamanızdı.” Yaslandığım masadan doğrulup önümde bağladığım kollarımı çözdüm.

Ona doğru yürüdüğüm sırada endişeyle bakışlarını kaçırdı. “Sen ne yaptın, Calen?”

“O bize saldırdı...”

Tek elimle çenesini kavradım. Tıpkı Rowenan'a yaptığı gibi parmaklarım yanaklarına saplanmıştı. Bunu yaptığı sırada benim orada olmadığımı düşünüyor olmalıydı. “Böyle mi tutmuş-tun?” Parmaklarımı tenine daha sert bastırdım.

“Ben...” Konuşmaya çalışıyordu ancak elimin altında ezilen suratı buna engel oluyordu. “Hatırlamıyorum...”

RAVEN SUİKASTÇISI

Yüzünü ittirdiğimde yere düştü. Korkudan nefes nefese kalmıştı, alnından ter akıyordu. Kendini yukarı itmek için tekrar tekrar çabaladığında ayağımla göğsüne bastırdım. Hatalarının sonuçlarıyla yüzleşmeyi öğrenmeliydi. Merhamet Raven’da bulabileceği bir şey değildi. Üst sınıfların hatalarını örttüğüm doğrudu, bu geceki gibi işlerde soru sormamayı çabuk öğrenmişlerdi. Ancak bu, bana karşı hatalarını görmezden geleceğim anlamına gelmiyordu.

Eğer yerimde babam olsaydı, Calen çoktan son nefesini veriyor olurdu. Merhamet ona ait olmayan, geçici ve uzak bir kavramdı.

Calen tekrar ayağa kalkmak için çabalasa da yapamadı. Ne kadar denerse denesin, kollarıyla bacakları gerekli dengeyi kuramıyordu. Ona attığım ezici bakışlar karşısında hissettiği büyük panik de muhtemelen hiç yardımcı olmuyordu. “Endişelenme, Calen. Hatanın bedelini ödediğinde bir daha sorumsuz davranmayacaksın.”

“Lütfen...” diye mırıldandı.

“Yalvarmak senin gibi bir Raven’a yakışmıyor.” Bakışlarım parmaklarına döndüğü anda bunu fark etmişti. Başını sağa sola sallamaya başladı. “Çenesini hangi elinle tuttun?” Bunu daha önce sadece birkaç defa yapmışım ve hiçbiri kendi seçimim değildi.

Erindor Tenebris bu tür hataları cezalandırmak için insanları sokaklarda sürükletirdi, derileri yüzölüp yırtılıncaya kadar sırtlarından kırbaçlatırdı. “Cezalandırılman gerekiyor.” Tıpkı babamın kırbaçlanmadan önce suçlulara söylediği gibiydi.

“Söz veriyorum, Bay Tenebris. Kellem üzerine yemin ederim ki, bir daha olmayacak.” Hâlâ hızlıca başını sallıyor, kurtulmayı umuyordu. Bunu umarak ne kadar yanıldığını bilseydi, şimdiden çığlık atmaya başlardı.

“Kellen zaten benim, Calen.” Burası Raven Akademisi’ydi,

sevmesem bile ben de bir Korucu sayılırdım. Ayağımı göğsünden çekip eline bastırduğimde acıyla inledi. Diğer eliyle bileğini tuttu. Bundan sonra olacakları o da biliyordu. “Zayıflığın cezası etin ve kemiğinle ödenmeli ki, asla unutmayasın... asla tekrar etmeyesin.” Ayakkabımı parmaklarına biraz daha bastırdım. Calen çığlık atarak kıvranırken ve merhamet için yalvarırken onu izliyordum. “Bir daha ona baktığın gibi bakmayacak, dokunduğun gibi dokunmayacaksın.”

“Yapmayacağım, Bay Tenebris. Yapmayacağım.”

Calen saatler önce Rowenan’ın çenesini kavradığında olanları uzaktan izlediğimi fark etmemişti. Bakışlarının dudaklarına indiğini, Rowenan için sulanan ağzını ve açlıkla bakan gözlerini gördüğümü fark etmemişti.

“Yapmayacağım,” dedi ağlamakla inlemek arasında bir sesle. Ağırılığımı ayağıma biraz daha verdim. Kemiklerinden kırılma sesi geldiğinde çığlık attı. Gözyaşları, sümük ve tükürük yüzünü kaplamıştı.

“Artık yapmayacağından eminim.”

Ona kalkıp gitmesini söylediğimde yine inleme sesleriyle ayağa kalktı. Gitmeden önce Rowenan’dan daha beter görünüyordu. Gözleri iri ve acılıyla bakıyordu, parmakları farklı yönere doğru bükülmüştü.

Yüzündeki ifade bana bambaşka bir anı hatırlatmıştı. Çok eskiden, işaretlenmemiş bir Kant’ın anısıydı.

Mide bulandırıcı derecede tatlı ses tonuyla, “Yeterince açık değil miydim?” diye sordu Erindor Tenebris. Aynı anda elini omzuma koyup hafifçe sıktı. Ürperdim ve nefesim kesildi. Ellerim titredi, yüzümden soğuk ter damlaları süzüldü. “Tekrar söylüyorum, benim küçük sevimsiz vârisim, bana onun karaciğerini getir.”

Kendimi belirgin bir nefes darlığı içinde bulduğumda dünya tepetaklak devrilmiş gibiydi.

Neden?

Bu neden benim başıma geliyordu?

“Yapamam...” Yutkunduktan sonra fısıldadım. Vücudum aniden buz kesmişti. Azizler! Donuyordum. Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Ah, tabii ki... Ne kadar aptalım!” Erindor burnundan güldü ve bana neredeyse altından yapılmış, ayna gibi parıldayan küçük bir bıçak uzattı. Ucu küçük fakat inanılmaz derecede keskindi. Nedense uzandım, kesinlikle istemediğim halde sanki istiyormuşum gibi bıçağı kavradım. “Buna altın neşter denir. Dikkatli ol, keskinliği benzersizdir. Derisini ve etini kesip açmak için kullan.”

Erindor beni çığlık atan adama doğru itti. “Hadi bana karacığerini getir. Acele etme, bolca zamanımız var. Ayrıca ortalığı kana bulamaktan da çekinme. Bir Korucu’nun işi genellikle kanlıdır, bu tamamen normaldir.”

“Unutma, Raven Akademisi ne zayıflığa ne de tereddüde tahammül eder. Hayatta kalmak istiyorsan en korkunç şeyleri yapmaya hazır olmalısın.”

İleriye doğru tek bir adım attım. Bu hareketim bağlı adamın daha sert çığlıklar atmasına neden oldu. Uzunlarının etrafındaki zincirler derisini kesip kanatana kadar gerilmişti. Gözlerinden yaşlar, burnundan sümükler akıyordu.

Bana bağıırken ağzından tükürükler saçıldı. “HAYIR! GERİ ÇEKİLİ! BENDEN UZAK DUR! SEN BİR CANAVARSIN! HEPİNİZ CANAVARSINIZ!”

Erindor Tenebris güldü. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de ebeveynimin yaptığımı onaylaması beni neşelendirdi. Tek sorun, ebeveynlerin çocuklarından canlı insanların organlarını kesmelerini istememeleri gerektiği idi. “Korkma Kant, eğer ölürse her zaman başka bir tane daha vardır. O sadece bir ölümlü, kimse onun yasını tutmayacak.”

“BİRİ BANA YARDIM ETSİN, LÜTFEN!”

Acımasızca başımı salladım, bir adım daha atarken boğazıma kaçan tükürüğü yuttum. Erindor'un deyimiyle altın neşter elimde şingırdadı. Nefes aldıkça göğsüm sığ nefeslerle inip kalkıyordu. Neden ben yapmak zorundaydım? Bunu yapmak istemiyordum. Babam yapmamı söylemeseydi, bunu yapma fikri düşüncelerimin en karanlık ve en derin dehlizlerine bile doğmayacaktı. Bu... korkunçtu. Tamamen başka bir şeydi. Erindor benden onu öldürmemi istemiyordu. Onu kesip açmamı ve içinden bir şey, bir organ çıkarmamı istiyordu.

"TANRIM. LÜTFEN, BİRİ BANA YARDIM ETSİN!"

İçimden kusmak geldi. Bunun yerine kendimi bir adım daha atmaya zorladım. Yumruklarımı o kadar sert sıktım ki, tırnaklarım avuç içlerime battı. Acıyordu ama acı ne kadar küçük olursa olsun, zihnimi gelecek olan dehşetten uzaklaştıran bir şeydi. Bana odaklanabileceğim bir nokta veriyordu. Masaya ulaştığımda avuçlarım kanıyordu. Gözlerimi, sesi kanlı bir öksürük selinin altında yavaşça kaybolana kadar çığlık çığlığa bağırarak adama kilitledim.

Sonunda ona ulaştığımda, "Özür dilerim," diye fısıldadım. Bağlı olduğu metal masadan bir adım kadar uzakta durdum. Tekmeliyor, hiçbir işe yaramayan çığlıklar atıyordu. Sesini kafamdan uzaklaştırdım ve sadece gövdesine odaklandım. Gövdesinin altında kesip çıkarmakla görevlendirildiğim organ yatıyordu. "Özür dilerim..."

Nefes alarak düşünmemeye çalıştım. Ellerim titriyor ve sarsılıyordu. Adamın çığlıkları zihnimin arka planında yankılanıyordu.

Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda Erindor'un hâlâ orada olduğunu, beni izleyip beklediğini gördüm. Bir yerden bulduğu sandalyeye oturmuş, gülümseyerek devam etmemi işaret ediyordu.

Nasıl bu kadar duygusuz ve sadist olabilirdi? Nasıl orada oturup izleyebilirdi?

Nefes alarak boğazımdaki ağrı topunu yuttum.

Bunu yapabilir miydim?

Aslında şöyle sormalıydım, yapıp yapmamamın bir önemi var mıydı?

Bunu yapmak zorundaydım. Bunu yapmak zorundaydım çünkü hayatta kalmamın başka yolu yoktu. Bunu yapmak zorundaydım çünkü özgürlüğüm buna bağlıydı. Ne kadar acımasız ne kadar korkunç olursa olsun yaşamak istiyordum. Hayır... sadece yaşamak de-

ğil, gelişmek istiyordum. Büyük bir şey, hayal edebileceğimden çok daha büyük bir şey olmak istiyordum. Babamın istediği dediği gibi bir Korucu olabilirdim. Önümde yatan bu adam... hiçbir şeydi. Onu tanımıyordum. O da beni tanımıyordu. O hiçbir şey ve hiç kimse değildi, onu ben öldürmesem bile bir başkası öldürecekti.

Gözlerimi kapatıp muhtemelen hayatım boyunca aldığım en derin nefesi aldım.

Eğilerek neşterin ucunu derisine yerleştirirken, "Özür dilerim," diye fısıldadım. Erindor'un söylediğine göre karaciğer, sol tarafındaki göğsünün hemen altındaki bir kaburga boşluğunun arkasında gömülüydü. Bu kadar küçük bir aletle kaburgalarını kesmek zor olacak, tüm bu deneyimi yüz kat daha acı verici hale getirecekti. Ama bunu nasıl yaparsam yapayım, adam kendini acı içinde bulacaktı. En etkili yol, kaburgaların altında bir delik açıp içeri uzanmak ve karaciğeri oradan çıkarmak olacaktı.

Yutkunarak titreyen nefeslerimi sabitlemeye zorladım. Bunu gerçek, yaşayan ve nefes alan bir insana yapma düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Yavaşça, elimden geldiğince nazik bir şekilde neşteri son kaburgasına kadar sürükledim. Hemen kanamaya başlayan küçük bir kesik açtım. Bunun üzerine adam öncekinden daha yüksek bir sesle çığlık attı. Paniklediğinde üzerime öyle bir saldırdı ki, sol bileği kırıldı ve geriye doğru bükülerek daha fazla acıya neden oldu. Açtığım kesik derin değildi ama başına ne geleceğini bilmenin verdiği korku büyük ihtimalle panik olmasına yol açmıştı.

Ağlamaklı gözlerine baktığımda hayal gücünün ötesine geçen bir dehşet gördüm. Ölümün ve acının en ilkel, en çıplak haline şahit oldum.

"LÜTFEN, BUNU YAPMA! SANA YALVARIYORUM!" Yutkunarak ardından gelen çığlıkları duymazdan geldim.

Onun için hiçbir şey yapamazdım. Sadece devam edebilir, ikimizin de iyiliği için çabucak ölmesini umabilirdim.

Neşterin kenarını son kaburgasının altından geçirip daha büyük

bir kesik açmak için derisi boyunca sürüklerken, gözlerimi sis ve su gibi bir şeyin kapladığını fark ettim. Birdenbire herhangi bir şey görmek zorlaştı. Renklerle ayrıntılar birbirine karıştı.

Bir an duraksayarak boştaki elimle gözlerime uzandım.

Burnumu çekerken, "Hah," diye kıkırdadım. Ağlıyor muydum?

Oh... ağlıyordum. Bunlar kesinlikle gözyaşlarıydı, gözlerimden akıp görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Gözlerimi yaşlardan arındırmak için sol ön kolumu kaldırmadan önce bir kez gözlerimi kırptım.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim." Bir kesik daha atarken ağzım kendi kendine hareket ediyor gibiydi. Tam anlamıyla tutarlı olmayan kelimeler, gözlerimden akan yaşlarla birlikte ağzımdan döküldü. Göğsümün sıkışmasını görmezden gelip neşteri yavaşça aşağıya doğru kaydırdım. Sol taraftaki son kaburganın hemen altından derisini açtım. Sağa doğru çapraz hareket etmeden önce sol kalçasına doğru kanlı bir çizgi çektim. Çırpındı, çığlık attı ve bağlarının içinde çırpındı. Panik içinde kıvranırken daha da fazla uzvunu kırdı.

"Çok üzgünüm, çok üzgünüm, çok üzgünüm, çok üzgünüm, çok üzgünüm, çok üzgünüm, çok üzgünüm, çok üzgünüm, çok üzgünüm, çok üzgünüm, çok üzgünüm, çok üzgünüm, çok üzgünüm, çok üzgünüm, çok üzgünüm." Kelimeler ağzımdan bir şelale gibi dökülüyordu. Dudaklarım kendi kendine hareket etmeye devam ediyor, aynı kelimeleri durmadan tekrarlıyordu.

Göğsüm bir aşağı bir yukarı inip kalkıyordu. Burnumdan çıkan kısa nefesler ciğerlerimi sıkıştırıyordu. Kalbim göğsümde gümbürdeyerek atıyor, her ağır vuruş bir öncekinden hemen sonra patlıyordu.

Yüzümden aşağı soğuk terler aktı. Bu sırada adam çığlık çığlığa bağırmaya devam ediyordu. Yüzümü buruşturdum. Ağzından küfürlerle yalvarışların yanı sıra safra, tükürük ve kan dökülüyordu.

Sola doğru çaprazlamasına dönmeden önce yukarı doğru keserek dikdörtgen bir yara oluşturdum. Deri hâlâ oldukça derindeydi, üstelik henüz kasları kesmeye bile başlamamıştım. Amacım deriyi yavaşça geri çekip altındaki eti kesmekti. Derin ve korkunç bir nefes aldım, biraz sonra olacaklar için kendimi sakinleştirmeye çalışsam da titriyordum. Neşteri yere bıraktım, bir nefes daha aldım.

Dikdörtgen kesğin kenarlarını kavradım. Islak, sıcak ve iğrenç-

ti. Yukarı çektiğim anda gelen çığlık, dünyanın kendisini boğacak gibiydi. Kulaklarımı çınlatan, başımı döndüren korkunç bir çığlıktı. Başımı sallayıp işime devam ettim. Çekerek derisini gövdesinden ayırırken adamla birlikte hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim!"

Düşündüğümünden daha zor oldu, çok daha zordu. Derisi, altındaki kasların üzerine sıkıca yapışmıştı. Onu çıkarmaya çalışmak genç ve sağlıklı bir ağacın kabuğunu çıkarmaya çalışmaya benziyordu. Yapılabilirdi ama inanılmaz derecede zordu. Kan ve sıvılar ellerimi, kollarımı kaplayıp zemini ıslattı. Ellerim kayıyordu. Buna rağmen deri, etten ayrılana kadar çekmeye devam ettim. Hem de kusma refleksimi tetikleyen gıcırdama ve yırtılma sesleri eşliğinde...

Adam nefes nefese kalmış, ağzından köpükler saçıyordu. Göğsümün kabarması benimde nefes sıkıntısı çektiğimin kanıtıydı. Zihnimi hafif ve boş hissediyordum, bacaklarım aniden güçten yoksun düşmüştü. Yere düşüp bir top gibi kıvrılmak, gölgelere saklanıp sessizce ağlamak istiyordum.

Ben ne yapmıştım?

Üstelik ne yazık ki, işim henüz bitmemişti. Elimdeki deri parçasını fırlatıp attım, neşteri bir kez daha kavradım.

Nefes alıp verirken ellerim ve keten gömleğim çoktan kana bulanmıştı. Karaciğerini çıkarma işine daha yeni başlamıştım. Eğilip neşterin kenarını adamın derisini ilk kez kestiğim yere yerleştirdim.

Ellerim artık titremiyordu, bunun yerine soğuk ve sabit hissediyordum. Önce sığ bir kesik attım, bu da bir başka çığlığa sebep oldu. Etteki boşluktan kan fışkırdı. Sonra boğazıma doğru bir şeyin yükseldiğini hissettim.

Başımı yana çevirip keskin, acı bir sıvı kusarken gözlerim büyüdü. Arkamda duran Erindor Tenebris ve leydi kahkaha atarken beni alkışladı. "Harika gidiyorsun! Devam et, neredeyse vardın!"

Ağzımı silerek elimdeki işe geri döndüm. Adam hâlâ çığlık atıyor, hiç durmadan çırpınıyordu. Kısa, kesik kesik nefesler alarak neşteri aşağıya indirdim ve adamın kıpkırmızı etinde daha uzun bir kesik açtım. Kas gerçek bir direnç gösterecek kadar esnek olmadığı için kesip biçmenin deriden daha kolay olduğunu fark ettim. Et düşündüğümünden daha inceydi, bir dikedörtgen daha oymak bu sefer daha kolay oldu. Adam çığlık atıyor, bayılıyor, uyanıyor ve tekrar çığlık

atıyordu. İşim bitene kadar bu döngü muhtemelen neredeyse beş kez tekrarlandı.

Önce eti açtım. Açıklıktan kan akıyordu. Bağırsaklarını, diğer organların olması gereken ince zar tabakalarını ve damarlarla kaplı sarı şeyleri gördüm. Koku iğrençti. Neşteri yere bırakıp içine uzandım. Karaciğer olması gereken organı kavradım çünkü orada başka bir organ olamazdı. Yumuşak, kaygan, ıslak ve ılık olmasının yanında son derece iğrençti.

Elimden geldiğince sıkı kavradım ama gerçekten tutunmak zordu. Tırnaklarımı yumuşak dokuya geçirerek kavradıktan sonra çekmeye başladım. Daha fazla çekemeyince daha derine uzandım. Organı yerinde tutan iki kalın damar vardı, onları neşterle hızla kestim ve daha fazla kanın dışarı akmasına neden oldum. O zamana kadar adam sessizleşmişti. Gözleri açıktı, uyanıktı ama bir ceset gibi sessiz ve hareketsizdi.

Sonunda... sonsuz bir acıdan sonra karaciğerini çıkarmayı başarmıştım. Sığ ve hızlı nefesler alarak organı iki elimle tuttum. Sandalyesinden kalkmış, gururlu bir baba gibi bana gülümseyen Erindor Tenebris'e doğru yürüdüm. "Aferin. Beklediğimden biraz daha iyi bir performans gösterdin. En azından kaçmaya çalışmadın."

Metal bir kâse alıp bana uzattı. Ciğeri hemen içine attım.

Erindor sırtıttı. "Şimdi, gidip temizlen. İğrenç görünüşü..."

"Sen bir canavarsın!" Son bir saattir olduğu gibi bu kelimelerin de ağızımdan nasıl çıktığını anlamamıştım. İpleri aniden kesilen bir kukla gibi yere düşerek kendi içime kıvrıldım.

Babam tepeden bana bakarken ifadesi bana acıdığını son derece belli eden türdendi. "Artık sen de öylesin."

Dizlerimin üzerine çöküp çığlık atarken etrafımdaki dünya sessizleşti.

Anıdan uzaklaşmak için suyu açtım. Soğuk su her zaman iyi gelirdi, zaten Raven Akademisi'nde sıcak su aktığı hiç görülmemişti.

OTUZ DÖRT

ZORBA ROWENAN

ROWENAN LA BLANC

Bedenim dinlenmek istiyordu.

Gördüğüm işkenceden ders aldığım falan yoktu. Suikastçıların dünyasında türlü işkenceler olurdu. Uzu kesme, oyma, yakma, doğrama ve akla gelmeyecek yaratıcılıkta bin çeşidi daha... Tam da bu yüzden dün gece hiçbir açıdan beni korkutamamıştı. Üstelik açık konuşmak gerekirse, göz kapaklarımda uykusuzluktan kaynaklanan bu ağırlık benim için suda nefessiz kalmaktan çok daha katlanılmazdı.

Jassy'nin bir ruh çağıran gibi çaldığı melodik ısıklar ve bağladığı kayışların sesleriyle kendimi uyanmaya zorladım. Elbette keyifli bir güne başlamak için seçeceğim uyanış yöntemi bu değildi.

“Lütfen...” Yatağımda bağdaş kurmuş, yüzümü ovuşturuyordum. Gözlerim hâlâ tam anlamıyla açılmamıştı. Babamın böyle günler için odamıza gönderdiği çay torbaları olurdu. En az on dakika boyunca göz çukurlarıma sıcak çayla kompres yapardım. Ardından duşa girip uykuyu bünyemden geceye kadar tamamen atmış olurdum. Ancak Raven Akademisi'nde bula-

bileceğimi tek “çay torbası” Jassy gibi görünüyordu. “Lütfen, ilahiye benzeyen şu garip sesi çıkarmayı kes.”

Her zaman kısık bakan gözleriyle bana döndü. Uykusuzluktan değil, karakteristik olarak bu bakışı taşıyordu. Bu şekilde “*Gerçekten umurumda değilsin*” algısı yaratabildiğini sanıyordu. Açıkçası ne sandığı hiç umurumda değildi.

“Hayır.”

Tek kelime. Tanrıların lanetlediği tek kelimeyle sinirlerimi başımın üstüne kadar zıplatmayı başarmıştı. Kaşlarımı kaldırdım. “Hayır derken?”

En sonunda kayışlarını bağlamayı bitirip az ve kabarık saçlarını toplarken sakızını sağdan sola geçirdi. “Sana ezber yaptırarak değilim. Aynı odada kalmamız bana ne yapmam gerektiğini söyleyeceğin anlamına gelmiyor.”

Sabırla gözlerimi kapattım.

Jassy’nin sakızını bir kez daha patlatmasıyla sabrım iyice tükendi. Elimde olmadan burnumdan derin bir nefes verip aniden ayağa kalktım. Sessizce, kararlı adımlarla yanına yaklaştım. Gözlerim tamamen ona odaklanmıştı. Jassy bu hareketimle hafifçe irkildi ama alaycı gülümsemesini bozmadı.

O an düşünmeden hareket ettim. Elimi uzatarak kayışlarını kavradım, sert bir hareketle onu koltuğundan aşağı çektim. Yere düşerken çıkan tok ses odadaki tek gürültüydü. Kalkmasını beklemeden üzerine oturup elimi hızla uzattım ve sakızını dudaklarının arasından kaptım. Jassy’nin ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Ne yapacağımı anladığında, “Hayır! Dur!” diye bağırdı. Ancak çok geçti. Hiç vakit kaybetmeden sakızı parmaklarımda sıkarak yapışkan hale getirdim, ardından tek bir hareketle saçının en üst kısmına yapıştırdım.

“Hayır mı? Ezber yaptırmadığını sanıyordum. Ayrıca bana ne yapmam gerektiğini söylemen için aynı odada kalmıyoruz.” Üzerinden kalktığımda geceliğimi çıkarmaya başladım.

Jassy elini saçına götürdüğünde ifadesi hiç değişmemişti. Gözleri kocaman, dudakları aralıktı. Ayrıca yerden kalkarken şaşkınlıktan olsa gerek, çok yavaş hareket ediyordu. Parmakları yapışkan sakıza dokunduğunda hafif bir çığlık attı. “Ne yaptın sen?” diye bağırdı. Panik içinde sakızı saçından ayırmaya çalışıyordu.

Kayışlarımı giyerken tıpkı onun yaptığı gibi metallerini savurarak özellikle ses çıkarmaya devam ettim. Aynı anda ısıklık geliyor, dudaklarımı yalamak için verdiğim her molada ona sahte bir sevecenlikle gülümsüyordum. Tüm bu zaman boyunca orada öylece kalmıştı. *Tanrılar ve Azizleri*. Bu kıza hiç göt gibi davranan olmamış mıydı?

“Öyle bakma. Sana sakız çiğnerken tükürük sesi çıkarmaman gerektiğini öğretmeye çalışıyordum.” İşaretparmağımla yüzünün şeklini işaret ettim. “Şimdi dersini almış gibi görünüyorsun.”

Jassy saçındaki sakızı çıkarmaya çalışırken mırıldanarak küfür etmeye başladı ama hiçbir şey yapamıyordu. Sonunda öfkeli bir bakışla bana döndü.

“Bunun acısını çıkarırım, unutmam.”

Gözlerimi tembelce kapatarak omuz silktim. “Belki. Ama önce saçındaki o harika şeyi halletmelisin.”

Jassy dişlerini sıkarak odadan çıktı. O an odaya hâkim olan sessizlik küçük bir zaferin tatlı meyvesi gibiydi. Gözlerimi kapatıp huzurla derin bir nefes aldım. En sonunda bu sabah istediğim gibi başlamıştı.

Üstünkörü bir hazırlanmadan sonra tokmağı çevirip kapıyı açtığımda beklemediğim bir manzarayla karşılaştım.

Alister, Garrison, Vladimir ve Adrian kapının önünde durmuştu. İçlerinden birinin yumruğu havadaydı, ben açmadan önce kapıyı çalmak üzere olduğu belliydi. Aniden benimle yüz yüze geldiklerinde hepsi bir an için donup kaldı. Bir anlık ses-

sizlikle bakışmaya başladık. Alister'ın yumruğu yavaşça indi. Garrison'ın kaşları hafifçe çatıldı. Vladimir tipik soğuk ifadeyle hareketsizdi. Adrian ise hafif bir gülümsemeye başını yana eğdi.

Benim yüzümde açık bir soru vardı. “Burada ne işiniz var?” *Yani hepinizin aynı anda.*

Bu garip atmosferi Adrian bozdu. “Bu... beklenmedik bir karşılaşma oldu.”

“Beklenmedik mi?” dedim gözlerimi hafifçe kısarak. “Kapının önünde dört kişi toplanmışken mi?”

Adrian herkes adına konuşmaya devam etti. “Aslında başka bir şey için geldik,” derken omuzlarını hafifçe silkti. Parmağıyla odanın içini işaret etti. “Ama içeride anlatacağız.” Bir anlığına olduğu koridora baktı. Diğer öğrenciler onlara bakarak gülüyordu. Ayak ucunda sallandı ve bize baktı. “Kapıda sıralanmış dört erkek arasında olmak garip hissettiriyor.” Müsaade istemeden içeri girdi.

Diğerleri de onu takip etti. “Ne anlatacaksınız bilmiyorum ama önemli olsa iyi olur.” Kaşlarımı çoktan çatmıştım.

Dördü birden yatağıma oturdu. Bu sahneyi ömür boyu zihnimden silebileceğimi sanmıyordum.

Kapattığım kapıya yaslanıp onları dinlemeye başladım. “Başlayacak mısınız, yoksa rahatınıza mı bakacaksınız?”

Hepsi aniden birbirlerine baktılar. “Ha, evet...” dedi Vladimir.

Garrison dizini sallamaya başladı. “Aslında bizimle ilgili bir konu değil.”

“Seninle ilgili de sayılmaz,” diye ekledi Alister. Her biri konuştuktan sonra sanki onay alması gerekiyormuş gibi birbirine bakıp başını sallıyor ve yeniden bana dönüyordu. Sıkıntıyla ofladım. Ne olduğunu hızlıca öğrenmezsem, hepsinin kışını dörde bölecektim.

Bunun yerine, “Ee, o zaman?” dedim sabırla.

Adrian konuşmasını vurgulamak için elleriyle hareketler yaparak konuya girdi. “Geçen gün, Rekabet Günü ve çırak seçme duyurusundan önce ufak çocuklar getirilmişti.”

“Evet, hatırlıyorum. Tamam.”

Devam etmeden önce başını salladı. “O çocuklar artık yok.” Nefesini zar zor almış gibi çöktü.

Yaslandığım kapıdan doğruldum. “Ne anlamda yok?”

Alistar parmaklarını birbirine geçirdi. “Tam anlamıyla.” Garrison’a bakınca o da başını salladı. “Yani önceden oldukları yer artık boş...”

“Tamam anladım, aptal değilim ya. Yani neredeler, onlara ne olmuş?” Asıl önemli şeyleri söylemek yerine birbirlerine sersem bakışlar atıyorlardı.

“İki gece önce olmuş ama akademide dedikodusu ancak yayıldı. Bay Harlow sabah kalktığında ne cesetlerini ne de izlerini bulabilmiş,” dedi Adrian.

Anlam veremeyerek başımı salladım. Bir grup küçük çocuğa ne olabileceğini tahmin etmek zordu. Üstelik Raven Akademisi gibi bir yerde son derece güvende olmaları gerekirken henüz bir haftaları bile dolmadan ortadan kaybolmaları büyük bir güvenlik açığıydı. Dillere destan Raven Akademisi birkaç ufaklığı koruyamamış mıydı?

Pelerinin ucundan sarkan ipi almak için çabalarken, “Eğitmenler içeriye bir Darkstalkers’ın girmiş olabileceğinden bahsetti,” diye ekledi Vladimir.

Bu mümkündü. Aklıma gelenle birlikte hepsinin yüzlerine sırayla baktım. “Belki de son olaydan sonra hiç çıkmamıştı.” Her biri Kant’ın odasında yakalanan casustan bahsettiğimi anlamıştı. Sorgumuzdan sonra o işi çözdüklerini söylemelerine rağmen kulağımıza hiç yeni bilgi gelmemişti.

Her biri düşüncelere dalmıştı. “İmkânsız diyemem,” dedi Adrian.

Sessizliği Vladimir bozdu. Ellerini dizlerinin üzerinde kenetleyip bana baktı. “Serbest zamanlar kaldırıldı. Akademi sınırlarından çıkış bir süreliğine yasaklandı.”

Kaşlarını çatıldı. “Ne? Yani akademiden çıkamayacak mıyız? Bunun anlamı bu mu?”

Alister derin bir nefes alıp başını salladı. “Aynen öyle. Öğretmenler, Darkstalkers tehdidi yüzünden güvenlik önlemlerini artırmış durumda. Bir süreliğine herkes burada kalacak.”

“Bu ne kadar sürecek?”

Garrison omuz silkti. “Kimse bilmiyor.”

Gözlerimi yere sabitlemiş, aklımda yankılanan sorulara cevap bulmaya çalışıyordum. İki gece önce...

Dudağımı kemirirken hatıralar yavaşça zihnimin derinliklerinden yükseldi. O gece Adrian’la birlikte Bay Harlow’un odasına girmiştik. Geri döndüğümüzde hâlâ gece yarısıydı. O sırada pencereden dışarı bakmıştım. Tam o an... o figürü görmüştüm.

Gümüş bir pelerin. Ay ışığında parlayan, bahçeden geçip ormana doğru ilerleyen bir silüet vardı. O an kim olduğunu ya da nereye gittiğini düşünmemiştim. Belki bir öğretmen, belki de bir görev için gönderilmiş biri olabilirdi. O gece sandığımdan fazlası olduğu kesindi.

Bakışlarımı botlarıma indirip zihnimde başka bir hatırayı canlandırdım. O gece gümüş pelerini ilk defa görmemişim. Adrian ve Vladimir’le kasabanın anahtarcısının evine gittiğimiz günü hatırladım. Darkstalkers’ın hemen yanında duran o figürün üzerindeki gümüş pelerin... evet, aynıydı. O gün ne yaptıklarını anlayamamıştık ama şimdi bu bağlantı beni içten içe rahatsız ediyordu.

Bu bir tesadüf olamazdı.

Derin bir nefes alıp biraz daha düşünmeye dalacaktım ki, Alister yerinden kalktı.

“Bu kadar kafa patlatmak yeter,” dedi ellerini esneterek. “Yemekhaneye gitmezsek karnımdaki canavar dile gelecek.”

Garrison onaylayarak ayağa kalktı. “Ağzımdan aldın.”

Alister yüzünü buruşturmuştu. “Hiçbir şeyi ağzından almam kardeşim.”

“Ayrıca şimdi gidip yemezsen antrenmana aç gideceğiz,” Adrian konuşurken duvardaki saate bakıyordu. “Antrenman bittiğinde seraya gideceğiz, yani yemek yiyemeyiz.”

Elbette bitki bilimi.

Alister bir kez daha konuştu. “Hadi, Row. Kalk artık, aklını neyle meşgul ediyorsan onu sonra da düşünebilirsin.”

Biraz isteksizce başımı salladım ve yerimden kalktım.

OTUZ BEŞ

ZEHRİMDEN BİR YUDUM ALMAK İSTER MİSİN?

ROWENAN LA BLANC

Günün erken saatleriydi, ders arası verilen kısa bir moladan faydalanmak için seraya yöneldim. Bayan Steele'in dersinde bitkilerin etkileri üzerine söyledikleri hâlâ aklımdaydı. Basradonya kökünün gücünü anlamıştım, artık bununla ne yapabileceğimi de biliyordum.

Sera, akademinin bana uzak kanadındaydı. Buraya gelmek kolaydı ama içeride istediğim bitkiyi bulup dikkat çekmeden almak başka bir meseleydi. Etrafıma göz gezdirerek seranın kapısını ittim. İçeri girdiğimde nemli hava yüzüme çarptı. Bitkilerin kokusu ve büyüyen otların nemi etrafı dolduruyordu.

Kimse yoktu. Sadece birkaç öğrenci seranın diğer tarafında ders için hazırlık yapıyor gibiydi. Onlar görmeden işimi bitirmeliydim. Basradonya kökünün nerede olduğunu biliyordum. Bayan Steele derslerinde bu kökün akademinin dışında, ormana doğru ve kuzeye bakan köşesindeki özel gölgede yetiştirildiğini söylemişti. Yavaşça o tarafa doğru ilerledim.

Küçük bir saksının içinde, diğerlerinden biraz daha koyu yeşil yaprakları olan bir bitki dikkatimi çekti. *Basradonya*

kökü. Gözlerimle kök kısmını inceledim. Henüz yeni büyüyen sağlam bir parça arıyordum. Yanımda getirdiğim küçük bıçağı çıkarıp dikkatlice kökten ince bir dilim kestim. Bu kadarının yeterli olacağını biliyordum. Bitkiye zarar vermemek için geri kalan kısmını toprakla kapatarak olduğundan daha iyi bir durumda bırakmaya çalıştım.

Arkamdan gelen hafif ayak sesleri beni harekete geçirdi. Derhal bitkinin önünden uzaklaşıp sıradan bir şey yapıyormuş gibi başka bir saksıya doğru eğildim. Yanımdan geçen bir öğrenci bana şöyle bir baktıktan sonra omuz silkerek yoluna devam etti. Derin bir nefes aldım.

Kökü bez parçasına sarıp cebime attım ve odama döndüm.

Saat hâlâ çok erkendi. Sabahın ilk ışıkları camdan içeri düşse de güneşin sıcaklığı burada hiçbir şey ifade etmiyordu. Gözlerimi masamın üzerindeki Basradonya köküne diktim. İnce bir tabaka nem kökün yüzeyini kaplamıştı. Tüm gece boyunca planımı düşünmüştüm. Kant'ın çayına bu kökü ekleyecektim.

Elimi saçlarıma götürerek hafifçe düzelttim. Görünüşüm önemliydi, ezik görünmek istemiyordum. Yaptıkları aklımdan çıkmıyordu. Üç üst sınıf öğrencisiyle işkence edilmek üzere beni kaçırmış, başımı tekrar tekrar suya sokmuştu. O gece anemin defteri onun ellerinde kalmıştı.

Saatime baktım. Kahvaltı servisi başlamış olmalıydı. Kant'ın odasına genelde kahvaltı tepsisi gelirdi. Daha önce birçok kez elinde sıcak bitki çayıyla odasından çıktığını görmüştüm. Bu mükemmel bir fırsattı. Planın her adımını zihnimde tekrar tekrar kurdum. *Bir hata yoktu. Tek bir adım bile yanlış olamazdı.*

Defteri geri isteme bahanesiyle odasına gitmem gerektiğine karar verdim. Bu benim için açık bir kapı olacaktı.

Koridor boyunca yürürken her adımımın yankısı, içimde yükselen düşüncelerle birleşiyordu. Akademi sessizdi. Herkes

kahvaltıda ya da derslere hazırlanıyor olmalıydı. Kant'ın odasının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım. Kapının ardında ne bulacağımı biliyordum ama bu sefer kontrol bende olacaktı.

Kapıyı iki kez tıklattım, içeri girmeme izin verilmesini beklemeden kapıyı ittim. Kant masasında oturmuş, önündeki tepsi-den bir parça ceviz alıyordu. Çaydan çıkan buhar odanın nemli havasına karışmıştı.

Gözleri hemen bana döndüğünde başını yavaşça salladı. "Her zamanki gibi izin almadan. Bunu seviyorsun."

Yüzümdeki sakın ifadeyi bozmadan, "Defterimi istiyorum," dedim açıkça. Üstelik yalan sayılmazdı. Masasına doğru bir adım atıp çayın olduğu tepsiyi göz ucuyla taradım. Sıcak ve hazırды. *Mükemmel*.

"Annenin defteri mi?" dedi kaşlarını hafifçe kaldırarak. Gülümsemesi küçümseyiciydi. "O defter bende kalıyor."

"Onun seninle hiçbir ilgisi yok," dedim sesimdeki sertliği saklamadan. Adımlarımı yavaşlatıp tepsiye biraz daha yaklaştım.

Kant yüzünde sabırsız bir ifadeyle geri yaslandı. "Seninle ilgisi olmayan çok şey var, Rowenan. Buna rağmen burnunu sokmayı seviyorsun."

Bu sırada elimi yavaşça kökü koyduğum cebime götürdüm. Çay fincanına dikkatle yaklaştım ve konuşmayı sürdürerek onun dikkatini dağittım.

"Bu benim annemin geçmişiyle ilgili bir mesele. Eğer içinde başka sırlarını ifşa edecek bir şey yoksa bana geri vermen sorun olmamalı." Kant bir an gözlerini kıstı. Bu onun için yeterince iyi bir bahaneydi. Çay fincanını işaret ettiğim sırada küçük bir toz tanesi kadar Basradonya özünü çayın içine bırakmışım. Hızlı ama fark edilmeyecek kadar kontrollü bir hareketti.

Kant sonunda başını iki yana salladı. "Defterini istiyorsan hak etmen gerekiyor. Şu anda bir çırak gibi davranmıyorsun."

“Çünkü senin çırağın değilim?”

Kaşlarını kaldırıp kollarını göğsünde bağladı. “Ah, hayır öylesin.” *Beni çırak olarak mı seçmişti?* Ölü bir eğitmenin zararı olmazdı değil mi?

Elimi ortaya uzattım. “Defter.” Bir an gözlerini kısarak bana baktıktan sonra başını iki yana salladı. Derin bir iç geçirdi ve masasının yanındaki çekmecedен annemin defterini çıkardı. “Yalnızca işime yaramayacağı için,” dedi bana doğru uzatırken. Aksi takdirde vermeyecekti. “Onu nasıl okuyacağını biliyor musun?”

Ukala yanıma hızlı davranınca başımı salladım. “Elbette.” Bu cevabıma burnundan güldü. Defteri dikkatle elinden alıp sıkıca tuttum.

Gözlerini benden ayırmadan alaycı bir şekilde gülümsedi. “Çıraklıkla ilgili haberi gün içinde alırsın. Buna hazır olsan iyi olur.”

Bir an duraksadım, sadece başımı eğerek teşekkür etmeden kapıya doğru yöneldim. Zaten karşımda onun gibi biri varken teşekkür de neydi? Çıkarken çayını tekrar göz ucuyla kontrol ettim. Basradonya kökü çayın içinde çözölmüştü. Benim elimde ise hem defterim hem de üstündeki baskının ağırlığını azaltacak bir koz vardı. Portrelerden oluşan çizim defteri gözümün önüne geldiğinde rahatsızlığım biraz olsun dindi. Bu bir nefsi müdafaaydı. O defterdeki çizime göre ben onu öldürmezsem o beni öldürecekti.

Tam kapının koluna uzandığım sırada Kant’ın sesi odadaki sessizliği delip geçti.

“Çayımdan bir yudum almak istemez misin, Rowenan?”

Buz gibi bir soğukluk sırtımdan yukarı tırmandı. Gözlerimi istemsizce tepsiye kaydırdım, ardından Kant’a odaklandım. Her şeyden haberdar bir gülümseme dudaklarının kenarında geziniyordu. Sandalyesine yaslanmış, beni dikkatle izliyordu.

Bir şey söylemeden yüz ifademi kontrol altına almaya çalıştım. “Neden isteyeyim ki?” dedim sesimdeki gerginliği gizlemeye çalışarak.

Kant çay fincanını kaldırıp ince bir hareketle salladı ve buharın odanın serin havasına karışmasını izledi. “İkram ediyorum,” dedi alay dolu bir sesle. “Eğitmenin olarak.”

Ayağım yere mihlanmış gibi hissettim. *Nasıl fark etmişti? Ne zamandan beri farkındaydı?* Bu sorular zihnimde yankılanırken yüzümde sakın bir maske tutmaya çalıştım.

“Bugün bir şey içmek istemiyorum,” dedim başımı hafifçe eğerek. “Ama nazik teklifin için teşekkürler.”

Kant kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. “Nazik mi? Teşekkür mü edersin? Şunu açıklığa kavuşturalım. Ben nazik biri değilim.” Gözleri, elindeki çay fincanına kaydı. “Ama bilirsin, çayın içine ne olduğunu bilmediğim şeyler eklenmesinden hoşlanmam. Şimdi sormama izin ver. Bu çayı içsem ne olurdu?”

Beni test ediyordu. Bunun sadece bir oyun olduğunu, onun kadar zeki olamayacağımı kanıtlamaya çalışıyordu. Sessizce düşündüm. *Bundan nasıl kaçabilirdim?*

“Çayına bir şey eklediğimi mi ima ediyorsun?” dedim gözlerimi ona dikerek. Bu oyunda pes etmek yoktu. Eğer suçluluğumu kabul edersem bu sonum olurdu.

Kant hafifçe gülümsedi. Fincanı masaya bırakıp yavaşça ayağa kalktı. Her hareketi kontrollü ve tehditkârdı. “Sadece bir şey öğrenmek istiyorum. Çayın içine eklediğin şey beni öldürmeye yeter miydi, yoksa sadece bir uyarı mıydı?”

Kalbim hızla çarpmaya başladı. “Bu saçmalık. Neden seni öldürmek isteyeyim ki?”

Bir adım daha attığında yüzü artık benimkine çok yakındı. Gözlerinde öfke değil, eğlence vardı. “Çünkü seni dizginleyip kontrol etmekten hoşlanıyorum. Senin de bana meydan oku-

maktan hoşlandığını biliyorum çünkü geçen gece kafanı suya gömüyordum. Birçok neden var ancak biliyorsun benim de nedenlerim var.” Gözündeki maskeyi işaret etti. Sırrını bilip onu tehdit etmemden bahsediyordu.

Sessizlik odada asılı kaldı. Birkaç saniye boyunca ikimiz de konuşmadık. Sonunda o yamuk gülümsemesiyle geriye çekildi. “Sanırım bu çayı içmemem en iyisi olur,” dedi fincanı pencerenin kenarına bırakarak. “Ama güzel denemeydi, çırak. Şimdi çık.”

Bu kez kapıya doğru adımlarımı hızlandırdım. Elimde defter sırtımda ter damlalarıyla odadan çıktım. Arkama bakmadan koridor boyunca yürüdüm. Onu sertçe bıçaklamak istiyordum.

Gün içinde önce Bay Harlow’un antrenmanına katılmış, ardından yemekhaneye gitmiştim. Ancak henüz gün bitmiş sayılmazdı. Koridorun köşesini döndüğümde birden durdum. Birkaç metre ileride Adrian ve Kant karşı karşıya durmuşlardı. İkisi de dikkat çekici şekilde sert görünüyordu. Adrian ellerini kollarına yaslamış, geniş omuzlarıyla Kant’a doğru eğilmişti. Kant ise tam tersine sakın ama tehditkâr bir duruş sergiliyordu, gözleri Adrian’a kilitlenmişti.

Diğer öğrencilerin ayak sesleri ve konuşmalarından onların konuşmasını duyamıyordum. Yine de vücut dillerinden aralarında bir anlaşmazlık olduğu açıkça belliydi.

Kant’la anlaşmak imkânsızdı ancak Adrian’ın kişisel bir sorun olduğunu bilmiyordum.

Adrian kaşları çatılmış, elini hafifçe havaya kaldırmış halde bir şeyi işaret etti. Kant ise kollarını bağlayarak başını bir yana eğmişti. Sinir bozucu şeyler söylediği kesindi. Adrian’ın yüzündeki ifade de bunun hoşuna gitmediğini açıkça gösteriyordu.

Adrian'ın herhangi bir eğitmeniyle bu yüz ifadesiyle konuştuğunu hiç görmemiştim. En sonunda yüzünde sert bir ifadeyle geriye çekildi. Başını iki yana sallayıp hızla arkasını döndü ve koridorun diğer ucuna doğru uzaklaştı. Kant bir süre daha yerinde kaldıktan sonra gözlerini yavaşça çevredeki öğrencilerde gezdirdi. En sonunda benim üzerimde durdu.

Karşılık olarak duruşumu dikleştirip kaşlarımı çattım.

Ellerinden birini hafifçe kaldırarak iki parmağını gözlerine, ardından bana doğrulttu.

“Gözüm üzerinde,” diyordu bu hareket. Mesaj açıktı.

Antik Dil ve Şifreleme dersi her zamanki gibi sıkıcı bir başlangıç yapmıştı. Kelime kökleri, eski metinlerdeki şifreleme yöntemleri... zihnim dersi dinlemekten çok uzak bir yerdeydi. Sabahın erken saatlerinden beri aklım Kant'ın odasında yaşananlarla meşguldü. Defterimi geri almıştım ama bu zaten onun oyununun bir parçasıydı. Çaya eklediğim Basradonya kökü ve onun sinsi gülüşü hâlâ gözlerimin önündeydi. “*Çoyomdon bor yodom olmak ostomoz moson, Rowonon?*”

Düşüncelerimin arasında kaybolmuşken kapı açıldı, içeriye bir üst sınıf girdi. Boyu yüzünden aklımda canlanan tek kelime ‘sırık’tı. Buna ek olarak elindeki zarflar dikkatimi çekmişti. Onun gelişiyle sınıftaki herkesin uğultusu azaldı. Bir süre sessizce bekledikten sonra iki isim okudu.

“Rowenan La Blanc ve Olca Veyrin.”

Adımı duyduğum anda anlam vermeye çalıştım. Gözlerimi kaldırıp sıraya baktım. Zarflarını eline alan Olca, heyecanını saklamayan bir şekilde hemen açarak içindekini okumaya

başladı. Onun yüzündeki mutluluk, benim içimdeki gerginliği daha da artırıyordu. Zarflar herkes için değildi. Bunlar çıraklık zarflarıydı.

Sırık önümde durup zarfı bana uzattı. Adım ve soyadım temiz bir el yazısıyla üzerine yazılmıştı. Sessizlik içinde zarfı aldım ve elimde çevirdim. Sınıftaki birkaç öğrenci bana bakıyordu, aralarında fısıldaşmalar başlamıştı.

Yavaşça mührü açtım, içindeki kâğıdı çıkarıp gözlerimle satırları taradım.

Eğitmen: Darius Kant Tenebris - Silah eğitmeni.

Çırak: Rowenan La Blanc

Kant çırağının ben olmamla ve bugün haberi alacağımla ilgili doğru söylemişti. Bir an için çevremdeki her şey sessizleşti. Sabah odasında yaşananlar zihnimde yeniden canlandı. “Hiç komik değil,” diye düşündüm ama yazı çok netti. Kant benim eğitimcimdi.

Ben de onun çırağıydım.

OTUZ ALTI

BENİM ÇIRAĞIM

KANT TENEBRIS

Annem bir sabah bir şeylerin farklı olduğunu ya da değiştiğini söylemişti. Üstelik bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu. Bazı günler onu çok iyi anlıyordum. Mesela bir sokakta yürürken soğuk bir rüzgâr esip garip bir koku taşırdı ve bunun sadece lağım suyu mu, yoksa birinin bana saldırmayı mı planladığını bilemezdim. Son birkaç gündür tam olarak böyle hissediyordum.

Geçen yıl akademiye bir falcı gelse ve işaretimi bilip beni zehirlemeye çalışan birini öldürmek yerine, çırağım yapacağımı söylese ona sahtekâr diyerek geri gönderirdim. Göğsümde sanki kızıl elma şarabı içmişim gibi kabaran bu hissin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bildiğim tek şey, verdiğim bu kararın doğru olmasını istediğimdi. Normal şartlarda onu, hakkımda bildikleriyle birlikte ortadan kaldırmam gerekirdi ancak yol bambaşka bir yöne sapmıştı.

Rowenan iki gün boyunca benimle konuşmamıştı. Üçüncü gün sadece mecbur kaldığında konuşmuştu. Dün ise yepyeni bir insan gibi uyanmıştı. Hoşnutsuzluğu hâlâ devam ediyordu ama

şakalar da yapıyordu. Gerçekten komik şakalardı. Hadsizdi, bir o kadar da komikti. Bir an şakasını yapıyor, hemen sonra dönüp beni tehdit ettiği zamanki gibi bakıyordu. Gerçi genelde bunu yapan ben olurdum. Onunla idare edebilirdim, plan tam olarak buydu. Çırağım oluğunda onu daha yakından gözlemleyecek, tehlike teşkil etmeyecek biri haline getirecektim. Onu bağlayarak sandalyeye hapsettiğim o geceden sonra artık kendini geri çekeceğini düşünmüştüm. Ancak beni zehirlemeye çalıştıktan sonra öyle olmadığını anlamıştım.

Meydan okumaya devam etmek istiyorsa, pekâlâ bunun karşısında durabilirdim.

Tıpkı babamın bana yaptığı gibi onu öldürmeden yıpratabilirdim. Kılıcını çalıp kaçtığım gün ondan kurtulmamış olmak, şimdiye kadar yaptığım en pervasızca şeydi. Eğer bunu yapmış olsaydım, akademiye geldiğinde öğrenci öldürme kurallarıyla uğraşmak zorunda kalmazdım. Akademide denetim sıkıydı.

Onu yakınımnda tutma fikrini bana Bay Harlow vermişti. Bu fikir onda düşündüğümünden daha fazla iş olduğunu fark etmemi sağlamıştı, her ne kadar sıkıcı biri olsa da. Bazı noktalarda kesinlikle babamın oğluydum.

Aslında kötülüğün bir insanın kimliğinde değil, yaptığı eylemlerde yattığını çok iyi biliyordum.

Rowenan, babamın beni istememekte ne kadar haklı olduğunu düşündüğünü söylemişti. Ben buna katılmıyordum. Aslında tam tersi olduğunu düşünüyordum. Her şey bununla ilgili değil miydi zaten? Onun akademisinde onun gölgesinde kalmamla ilgiliydi. Başka topraklara özgürce ayak basmamla ilgiliydi. Erindor Tenebris gözümdeki ölüm iziyle birlikte yalnızca servetinden payıma düşeni değil, aynı zamanda yaşam özgürlüğümü de akademiye bağlamıştı.

Rowenan dahil hiç kimse, bu duruma baştan sona hâkim olamazdı. Ancak beni tehdit etme özgürlüğünü kendinde bu-

labilirdi. Beni canımdan edemeyeceğini söyleyemezdim ama benim de elim ona karşı armut toplamayacaktı. Her ne kadar küçük bir veletle haddinden fazla uğraşmak canımı sıkıyor olsa da...

Çırağım derslerinden sonra odamın önünde beni bekliyor olmalıydı. Oysa onu, Garrison ve diğerleriyle odamda havuçlu kek yerken bulmuştum. En hafif tabirle hiç mutlu değildim.

Bakışlarım Rowenan'ı buldu. "Ben gelene kadar içeri girmemeni söylemiştim."

"Çok uzun sürdü, ayrıca yalnız sıkılırdım."

"Bunun daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

Elindeki kek parçasını kaldırırken, "Endişelenmeyin," dedi Rowenan. "Bana işkence etmeye başladığınızda iyi olacaksınız."

"Senin gibi bir küçük pisliğin çektiği işkence umurumda değil. Onları odamda istemiyorum."

"Peki azizler aşkına, Bay Harlow bir ekibim olabileceğini söylerken neyden bahsediyordu?"

Sersem yüzüne sabrım tükenmiş gibi baktım. Ayrıca bunu fark etmesini diliyordum.

Kuralların nasıl olacağıyla ilgili tartışmamız yaklaşık bir saat sürdü. Garrison'a ters ters bakmasından duyduğu her şeyi anladığını biliyordum. Tüm dönem boyunca iki sokak köpeği gibi birbirimizin boğazına sarılamazdık. Masamı topladığım sırada odamın içindeki uğultu sinir bozucu olmaya başlamıştı ve bundan tamamen bıkmıştım. Bu yüzden hepsinin benimle birlikte acı çekmesini sağlayıp onları antrenman salonuna indirdim. Yakınımda olmak istiyorlarsa emirlerime uymak zorundaydılar.

Bu sırada Rowenan bir köşeden beni izliyordu. O garip kafasının içinde hangi tilkiler dönüyordu?

Günler içinde özel antrenman saatlerimiz artmıştı. Artık çı-

rağım ile resmen içinde tehditler barındırmayan bir iletişimimiz vardı. Kapı çaldığında beklemeden içeri girdi.

“Saçlarını taraman ve kendine bu topraklardaki en güzel erkek olduğunu söylemen ne kadar sürecektir? Çünkü bütün gün bekleyemem.” Bu defa odama yalnız gelmişti.

Beni şaşırtan onun yatak odamdaki rahat adımları değil, Tanrı bilir neler yapıyor olabileceğim banyoma da elini kolunu sallayarak girmiş olmasıydı. Beni yarı çıplak görmeyi sorun etmediği için gurur mu duymalıyım, yoksa böyle şeyleri görmeye hakkı olduğunu düşündüğü için rahatsız mı olmalıyım emin değildim.

Topuklarımın üzerinde döndüm. Kapının girişinde kollarını kavuşturmuştu. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor ama orada kalmak için herhangi bir mücadele veriyor gibi de görünmüyordu. Kişisel alana ne kadar az önem verdiğini düşünürsek, rahatça gözümün içine bakıyor olmasını garip bulmamalıyım.

“Teknik olarak, bütün gün bize ait. Hatta dönem ve tüm akademik hayatın,” diye belirttim. Kelimelerimin hemen ardından sıkıntıyla nefesini verdi. Ona bakmak yerine yüzüme su çarptım.

“O zaman ben de gidip sana gelen kahvaltıyı yiyeyim. Nefis kokuyor.”

“Hayır.”

“Evet!” İsteddiği zaman istediği şeyi yapması aklımla oynuyordu.

Arkasından seslendim. “Odanızda kendinize ait atıştırmalıklar yok mu?”

“Hayır!” diye bağırdı. Sesinden ağzında kahvaltım olduğunu anlayabiliyordum.

Velet. Hâlâ hayatta olduğu için dua etmeliydi ama o bunun yerine kahvaltımı yutuyordu.

Yüzümü bir havluyla silip saten koltuğumun üzerinde duran

keten gömleği görmeczden gelerek diğer odaya yöneldim. Eğer her sabah içeri dalmayı planlıyorsa, artık kendimi saklamamın bir anlamı yoktu. Ayrıca eminim benimkini umursamayacak kadar çok erkek vücudu görmüştü. Muhtemelen birkaç tanesini de kesmişti.

O içeri gireli sadece birkaç dakika olmuştu, buna rağmen kahvaltımın yarısı çoktan bitmişti. Yeni bir parçayı ağzına attı. “Tanrılar aşkına, en azından ısırıkların arasında nefes almayı deneyebilirsin.”

“Geç uyanan sendin ve soğumaya başlamışlardı. Ayrıca senin gibi emrime amade bir Korucu aşçısı yok.”

“En azından aşçı yemeklerini beğendiğini bilmekten memnun olacaktır.”

Dördüncü yudumu ağzına götürürken, “Sadece ‘beğenmek’ haksızlık olur,” diye mırıldandı.

Masadan tabağı çektiğim sırada beklediğimden daha hızlı davranıp son parçayı kapmayı başarmış ve bana kahvaltı için sadece iki vişne bırakmıştı. “Seni açgözlü, koca domuz.”

“Kızlarla nasıl konuşman gerektiğini öğren, *sevgili Bay Tenebris*.” Son kısmını sosyete gibi telaffuz etmişti. “İstersen geri alabilirsin. Mide içeriğimi istediğimde boşaltmak üzere eğitildim.” Kalkık kaşları bana umduğum gibi şaka yapmadığını söylüyordu. Onu eğiten kişiden, en az şimdi ondan tiksindiğim kadar tiksiniyordum.

“İğrenç.” Burnumu kıvırdım. “Bunu aç olmadığım zaman görmeyi tercih ederim.”

“Yazık.” Vurgulayarak elini karnına götürdü.

“Layla’dan sana daha fazla getirmesini isteyebilirsin. Hizmetkârın olarak ne isterseniz yapmak onun görevi.” Sürekli bir Korucu vârisi olduğumu vurguluyordu.

“İnsanlar doğduklarından daha fazlası olmak için yaratılmışlardır, velet. Hizmetkârlar sadece hizmet etmek ve gülüm-

semek için doğmadı. Hayatlarında başka şeyler de var.” Tıpkı Korucu olarak doğmama rağmen bambaşka bir hayat istiyor olmam gibi, tıpkı özümde yaşamak istediğim hayatın bu olmaması gibi...

“Ne gibi?” Bakışları gerçek bir merakla doluydu.

“Kime hesap verdiklerine ve neye tutkuyla bağlı olduklarına bağlı. Aynı şey diğer herkes için de geçerli,” dedim sertçe.

“Hassas bir noktayı dürttüysen özür dilerim...” Hiç üzgün görünmüyordu.

“Benim hassas noktalarım yok.” Tekrar elindeki son parçaya döndü, incelemek için elinde çevirdi. Merakla onu izliyor, onu terslediğim için artık iştahı olup olmadığını merak ediyordum.

Kaşlarını çattı. “Kelimelerin aksini söylüyor.”

“Ne duyduysan o. Hiçbir anlamları yok.”

“Teknik olarak konuşursak her kelimenin bir anlamı vardır ve seninkiler oldukça anlamlı görünüyor. Ayrıca travma kokuyor.” Karşısındaki kanepeye oturduğumda gözlerini yavaşça benimkilere dikti. Onunla bunları konuşarak uçurumun kenarında durduğumun farkındaydım. Ben her zaman olduğu gibi ölmemeyi tercih ederdim. Bu yüzden sessiz kaldım.

Üzerimdeki bakışlarını hissetmemek imkânsızdı. Sorun değildi. Her zaman beni nasıl, nerede ve hangi silahlarla öldüreceğini hayal etmesine izin veriyordum. Ben de ona dik dik bakmaya başladım.

Sadece kimin gözlerini kaçıracağını görmekten ziyade aramızda bir meydan okuma vardı. Sanki dünyanın dengesini kimin önce göz kırpacığı, kimin diğerine üstün geleceği belirleyecekti. Bunu uzun zamandır yapmadığım için gözlerimin yanmaya başladığını hissedebiliyordum. Rowenan ise iblis gibi iri parlak gözleriyle gayet iyi görünüyordu. “Kızarıyorsun, Bay Kant. Artık bıraksan iyi olur.”

Biri duyuyorsa *siz*, duymuyorsa *sen*... bunca zaman elle-

rimle ördüğüm saygı duvarını tek bir hamleyle yıkmıştı. Gülümseyip korsesinin kancasını çektim. Böylelikle aniden başını eğmek zorunda kalmıştı. “Çıraklık eğitimi ders bir. Zafer yalnızca güçle değil, akılla ve ustalıkla elde edilir. Hile ise aklın en keskin silahıdır.”

“Seni...”

Devamını getiremeden kapı açıldı. Aniden duran botların sesi gelenin Bay Harlow’un muhafızlardan biri olduğunu gösteren tek işaretti. Kapıda duran kişiden kuru bir öksürük geldiğinde en sonunda bakışlarımı kapıya çevirdim. “Devam edebilirdin, sadece bir oyun oynuyorduk. Hâlâ dinleyebilir ve konuşabilirdim.”

“Bay Harlow sizinle görüşmek istediğini iletti.” Bu Fenri’ydi, kapımda dikilmekle görevli olmadığı günler Bay Harlow’un yanında olurdu.

Ona doğru dikkatsizce bir el salladım. “Hemen geliyorum. Dışarıda bekle.”

“Nasıl isterseniz.” Fenri kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

“Bay Harlow beni istemiş ve bekletilmekten hoşlanmıyor.”

Rowenan’ın tek tepkisi önce oturmak, ardından öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayamak oldu. “Pekâlâ ama az önce hile yaptığın için ben kazandım.”

Bu bilginin altını çizdikten sonra ayaklandım. Onun şeytani cadı kahkahasını duymazdan gelerek üstümü değiştirmek için odama geri döndüm. Harlow beni odasına ya yediğim haltları öğrendiğinde ya programıma yeni bir ders eklediğinde ya da babamla ilgili bir şey olduğunda çağırırdı. On altı yaşıma geldiğimde beni sadece önemli olduğunda ya da “*O saatte neredeydin?*” gibi sorular sormak istediğinde odasına çağırmaya başlamıştı.

Henüz evlenmemiş olmama, hatta yakın zamanda evlene-

meyeceğime neredeyse emin olmama rağmen Bay Harlow bir gelinim olup olmayacağını sorup duruyordu. Hiçbir şey, eğitimimle oturup cinsel hayatımla ilgili sorulara cevap vermek zorunda kalmaktan daha garip olamazdı. Üstelik o, “Benim deneyimlerime göre,” diye konuşmaya başladığında durum daha da garipleşmeye başlıyordu.

Karnım guruldadığında öfkeyle Rowenan’a baktım. “Cidden. Benim çırağım olarak seçildin, bu yüzden kahvaltımı mı yiyorsun?”

“Birinin seni zehirlemeye çalışması ihtimaline karşı kontrol ettim,” dedi basitçe.

“Senin gibi mi?” Dudağımı büktüm. “Tanıdığım suikastçılar zehirlenmiş yemeği yemeden önce fark edip pencereden atardı.”

“Onları pencereden atmak başka birinin zehirlenmesine yol açar. Ben olsam onları ateşe atardım.”

“Her zamanki gibi azizsin,” diye alay ettim.

Cevap olarak gözlerini devirdi ve ayağa kalktı.

Rowenan’ı geçip merdivenlerden inerek Harlow’un odasına yürümeye başladım. Çırağım ise tek kelime etmeden arkamdan geliyordu. Baş belası olmak konusunda tecrübeli olduğuna şüphe yoktu. Eğer canı isterse söylenmeden nerede durması gerektiğini, kapımın önünde kimin ya da başka bir yerde kimin olması gerektiğini bilirdi. Ne yapacağını, nasıl davranacağını bilmek için bundan önce akademide birçok kez casusluk yapmış olabileceğinden şüpheleniyordum.

Koridorlarda yürürken önceye oranla daha az öğrencinin bana baktığını fark ettim. Normalde ben geçerken kıkırdarak beni izlerlerdi. Rowenan’ın henüz birinci sınıftayken diğer

öğrenciler üzerinde böyle bir etkisi olduğunu bilmek rahatsız ediciydi. Kimse onun dikkatini gereğinden fazla çekmek istemiyordu.

Bunun Kara Mora'nın onun hakkındaki teşhisi ve genelde aldığı intikamlarla alakalı olduğunu düşünüyordum.

“Bu lanet gittiğin her yerde oluyor mu?”

“Bu kadar şaşıрма.”

“Şaşırmadım. En azından tamamen değil.” Hiçbir şey söylemeden Bay Harlow'un odasına ulaştık. Kapının önünde duran on beş muhafız bana yan gözle bile bakmıyordu. Gözleri Rowenan'ın üzerindeydi.

İyi şanslar beyler.

İçeri girdiğimde dağınık bir masa buldum. “Buradayım,” diyen Harlow masanın altından çıktı.

Kaşlarımı kaldırdım. “Yaşınıza göre fazla şakacısınız, Bay Harlow.”

Elindeki kalemi bana doğru sallıyordu. “Yalnızca kalemim düştü, Bay Tenebris. Üstelik yaşlı falan değilim.”

Koltuğa doğru yürürken omzumun üzerinden ona bir bakış attım. “Beni çağırmışsın.”

Göz torbaları çıkmış, teni solmuştu. Bana sorarsa üç gecedir uyumuyor gibi görünüyordu. Yüzünü kaplayan küçük vebaya rağmen resmi bir gülümsemeyle bana döndü. “Evet, sana bu akşam Rekabet Günü'ne katılmanı söylemek istedim.” Oda doğal olmayan bir sessizliğe büründü. Korucu vârisi olarak kralın karşısına bir eğitmen olarak çıkmak gurur kırıcıydı. Nitekim yıllardır bunu yapmaktan köşe bucak kaçmıştım. Ancak artık bir çırağım vardı.

“Bu şart mı?”

“Avalon Lordu Konan, babanla politik meseleleri konuş-

mak için Korucu Kalesi'ne gitti." Bu ziyaretler, batıdan bir lord geldiğinde her zaman yapıldı. Hatta bazen akademiye gezme zahmetini bile gösterirlerdi. Neyse ki, bu tür ziyaretler çok sık gerçekleşmiyordu.

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

Düşündüğüm şeyi söylememesi için tanrılara sessiz bir dua gönderdim. "Seren'i de yanında getirmiş." *Lanet olsun.* Uzanıp koluma vururken, "Bu kadar isteksiz görünme," diye iç geçirdi. "O çok hoş biri."

Bunu tüm potansiyel taliplerim için söylerdi çünkü babamın seçtiği biriyle evlenip onun varlığını kabul edersem, onlardan biri olursam ölüm işaretimden kurtulacağımı biliyordu.

Geçen seferki Lord Orion'un kızıydı. Babam bütün bir öğleden sonrayı onunla geçirmemi istemişti. Fiziksel olarak çekiciydi ancak konuştuğu tek şey, kız kardeşiydi. "*Calira şöyle*", "*Calira böyle*" sohbeti bundan ibaretti. Ben haşhaş tohumlarından bahsederken o Calira hakkında bir saat sürecektir bir hikâye anlatmıştı. Eğer kız kardeşinden, krallığına ve ailesine olan sevgisinden bahsetmiyorsa, o zaman bacaklarını açıyor ya da göğsünü dışarı çıkarıyordu.

Erindor Tenebris'in işbirliği yapmak adına önüme sunduğu tüm kadınlar felaket değildi. Hoşlandığım bazı kızlar olmuştu. Ancak sırf evlenmiş olmak için evlenmek istemiyordum. *Azizler, ben evlenmek istemiyordum.*

Harlow iç çektiğinde yüz ifadesi düştü. Ne düşündüğünü biliyordum, isteksiz görünürsem Erindor Tenebris onu da cezalandıracaktı. "Sadece bu gece onunla konuş ve işlerin nereye gideceğini gör. Şimdiye kadar önüne gelen her kız gibi eğer ondan hoşlanmazsan..." *Şimdiye kadar dediğinde kaşlarımı çattım.* "Elden ne gelir?"

"Sadece bu mu?" Cevap vermedi. "Geçen yıl bana en az dokuz kadın gönderdi. Hepsi servetine servet katmak adına yapılacak işbirliği içindi."

“Başarana kadar duracağını sanmıyorum, sen de biliyorsun,” derken yüzümdeki maskeyi gösterdi.

Bir iniltiyi bastırarak maskemin altından yüzümü ovaladım. “Pekâlâ,” dedim ona. “Onu bir geceliğine eğlendireceğim ama hepsi bu.” Buna gereğinden fazla katlanmayacağımı bildiği için yüksek sesle uzun bir iç çekti. Bu ikimiz içinde iyi bir şeydi.

Bu kararlar birlikte son defa başımı sallayıp ayağa kalktım. Harlow buraya geldiğim ilk zamanlardan beri hayatımın büyük bir parçasıydı. Babamın öfkesi ve benim onu kuşatan inadımla bizi dengeliyordu. Varlığı Erindor Tenebris ile beni, birbirimizin kafasını koparmaktan alıkoyuyordu.

Kapıya ulaştığımda, “Ah, Kant,” diye seslendi Harlow. Başka bir aşk talebi bekleyerek arkamı döndüm. “Baban resmi görünmeni istedi.” *Kayışlarını odanda bırak,* diyordu.

“Çok güzel,” diye mırıldandım. “Yüksek yaka ve yelekle bıçak atmak zorunda kalmak hoş olacak.”

Rekabet Günü’ne böyle gidilmezdi ki!

Koridorda yine sessizlik içinde yürüdük. Rowenan’ın, Rekabet Günü’ne katılmayı çok istediğini biliyordum. Ancak takılmayı tercih etmediğim bir kadının bize eşlik edecek olması hakkında da bir şeyler söylemesini bekliyordum. Gözlerini pencereden dışarıya dikmiş, aşağıda yağmur altında labirentte sessiz adımlar atan ikinci sınıflara bakıyordu.

Kendi sıkıcı çöplüğüme dönmek istemediğim için bizi eğitim odasına götürmeye karar vermiştim. Garrison ve çocuklar bir saat kadar daha orada olmayacaklardı ama Rowenan’ın fazladan bir eğitime aldırmayacağından emindim.

Yavaşça alt kata, antrenman salonuna doğru ilerlerken düşüncelerim dalgalandı. “Bir eş seçmeme konusunda gerçekten

bu kadar kararlı mısın?” Rowenan sonunda tamamen ilgisizce sormuştu.

Gerçeğin asıl yüzünü anlatmak yerine, “Benim hayatımı yaşıyordun ve sana sadece iyi yanlarını anlatan kadınlara katlanmak zorunda kalsaydın, sen de benim kadar isteksiz olurdun,” diye açıkladım.

“Bir Korucu için önemli olan tek şeyin kadınların iyi yanları olduğunu düşünürdüm.”

Elbette böyle düşünürdü. Yutkundum. “Bir Korucu gibi düşünmüyorum.”

“Hmm.” Bu ne anlama geliyordu? *Hmm?* Antrenman salonuna vardığımızda halkalarda dövüşen dört üst sınıf dışında salon neredeyse bomboştu. Bu geceden önce tek gözümün morarmasını istemediğim için ters yöne, okçuluk hedeflerine doğru yürüdüm.

Özgürlüğüm tamamen Erindor Tenebris’e ait olmasına rağmen ok atmak bana her zaman özgürlük hissi verirdi. Uymam gereken kurallar başımı ağrıttı ama okçuluk hiçbir zaman bir yük gibi gelmemişti.

“Atış yapmayı bilip bilmediğini sorardım ancak bilmediğini varsaymak aptallık olur. Sonuçta eğitildiğini söylemiştin,” dedim omzumun üzerinden bakarak.

Rowenan yanıma geldi, hedeflere ve onları vuran son kişiden kalan birkaç oka baktı. “Haklısın. Sen bir aptalsın.”

“Velet.”

“Sersem.”

Arkamı döndüğüm anda başka bir bakışma yarışına girdik. Bu sefer tek fark, buna hazırlıklı olmamdı. Kazanacak ya da en azından kazanmaya çok yaklaşıacaktım.

“Bunu adil yapmak için...” Eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koydum, böylece onun boy hizasına gelebilmişim.

Gözleri tanıdık bir öfkeyle parladı. “Seni küçük şey...”

Aynı anda Vladimir'in sesi salonda yankılandı. "Bir şeyi mi bölüyoruz?" Elimden gelse, bir ok ve yay kapıp aptal arkadaşlarını gözünden vururdum.

Bakışlarını benimkilerden kaçırmadan, "Gözün nasıl Vladimir?" diye sordu Rowenan. Küçük bir gülümsemeye engel olamadım. Gözünü benim antrenmanımda silah kullanmadan yaralamıştı, açıkçası her saniyesinden zevk almıştım.

Duymamı engellemek için birkaç adım ötede durarak, "Tam bir kaltaksın, biliyor musun?" diye fısıldadı. Genelde bu kadar uzakta durmaz, rahatsız olmam için bana tamamen çok yakın olmayı tercih ederlerdi. Çırağım ve ekibinin başına gelenlerden sorumlu tutulacağım için onlara bir şey yapmayacağımdan son derece emindiler.

Rowenan omuz silkti. "Bana daha kötülerini de söylendi."

"Neden acaba?"

Ölümcül bakışlarını ona çevirmek istediğini görüyordum ama kıpırdamıyordu.

Sadece göz kırp, diye yalvardım içimden sessizce.

Bakışları, "Yoruldunuz mu, Bay Tenebris?" diyordu. Gözlerindeki kelimeleri nasıl okuyabildiğimi ya da sesini kafamın içinde nasıl kusursuzca duyabildiğimi hâlâ bilmiyordum ama bunu biraz heyecan verici bulmadığımı söyleyemezdim.

"Bunu başka kimseyle yapamazdım. Sadece senin korkunç yüzünle."

Kaşları kalktı. "Yüzüme hakmıyorsun."

"Gerek yok, görebildiğim kadarıyla söyleyebilirim."

"Hıyar."

"Ahmak."

Yeni adım sesleri duyuldu. "Yine mi?" Bu kez Fenri bakışma yarışmamıza dahil olmuştu. Diğer botların sürtünme sesleri bana bu sefer gelen tek kişinin o olmadığını söylüyordu.

"Bunu daha önce de mi yaptılar?" diye sordu Vladimir.

“Aynen öyle.”

“Neden şaşırmadım ki?”

Tamam, şimdi gözümün yanmaya başladığını hissedebiliyordum. “Paramı ona yatırıyorum,” diye bahse girdi Fenri.

Garrison’a benzeyen bir ses, “Ben de,” diye katıldı. *Hain*.

“Aslında hiç şansı yok,” diye takıldı Vladimir.

“Saçmalık.” Fenri kime oynuyordu? “Bay Tenebris’in yanındayım.” *İşte gerçek bir dost*.

“Ben olsam yapmazdım,” dedim elimi ona doğru uzatarak.

“Neden?” Hep bir ağızdan sordular.

“Çünkü teslim oluyorum.” Tek gözümü öfkeyle kırpıştırarak neredeyse yanağımdan aşağı akacak olan yaşı saklamaya çalıştım. Öğrencilerin beni gevşemiş görmesi bir şeydi ama gözümünden yaş aktığını görmesi tamamen başka bir şeydi. Onlarla geçirdiğim her saat saygınlığının ve kendime olan saygımın azalması da cabasıydı.

“Pekâlâ, şimdi bu iş bitti.” Rowenan yavaşça, kendini beğenmiş bir ifade takınan Vladimir’e döndü. “Bana ne demiştin?”

Onun ne yapacağını tahmin eden Vladimir, Garrison ve Fenri hep birlikte iki adım geri attılar. Neredeyse dostum olarak Fenri’yi saçma oyunlarından kurtarmam gerektiğini biliyordum ama Rowenan’ın bir grup erkeğe neler yapabileceğini görmek çok daha keyif vericiydi.

Onun meydan okuyan bakışlarıyla karşılaşınca sıırıttı. “Daha açık konuşman gerekecek, Row. Birbirimizi son gördüğümüzden beri sana birçok kez iğrenç şeyler söyledim.” Üstelik kısa zaman geçtiğini tahmin ediyordum. En fazla birkaç saat kadardı.

“Ne gibi?”

Vladimir tamamen dalga geçerek saymaya başladı. “Fahişe. Kaltak. Yer cücesi. İskelet. Daha fazlasını söylemememe gerek var mı?”

Sessizliği yeterli bir cevaptı. Eğlenceyi izlemek için yere oturdum. Geri kalanı ise bir adım daha geri çekilip tıpkı benim gibi Rowenan'ın, Vladimir'e doğru yavaş adımlarla ilerleyişini izlemeye başladılar. Eli duvarda duran bıçağa gitti.

Bıçağı Vladimir'e uzattığında ben dahil hepimiz şaşırmış-tık.

“Ortağı tutturursan seni rahat bırakırım.” Atış çizgisinden yaklaşık otuz metre uzaklıktaki en uzak hedefi işaret ediyordu. “İskalarsan, bu yer cücesi hayatını cehenneme çevirir. Tek atış ve baskı yok.”

Bıçağı kızın elinden alıp hedefe dönmeden önce sırttı. Bu tür iddialara daha önce kaç defa girdiklerini merak etmeden edemedim. Bu mesafeden bir ok atmak o kadar zor değildi ama bir bıçağı o kadar uzağa fırlatıp hedefi vurmak... bol şans di-leyecektim.

Vladimir yerdeki boyalı çizginin arkasında durup hedefine baktı. Davranışları hedefi vurabileceğini söylerken ihtimaller aksini söylüyordu. Çırağıma baktım ve onun hedefi vurabileceğine dair en ufak bir endişe bile duymadığını gördüm.

Vladimir kolunu kaldırdı, homurdanarak bıçağı hedefe doğru savurdu.

İskaladı. Ortadaki kırmızı noktadan yaklaşık beş santim uzağa düşmüştü. Dürüst olmak gerekirse, o hedefi vurmasına bile şaşırmıştım.

“İyi deneme sikkafa ama görünüşe göre zalimliğimle düşündüğünden daha uzun süre uğraşacaksın,” derken gülüyordu.

Vladimir zıplayarak çırağımın etrafında döndü. “Bir şans daha istiyorum.”

“Tek atış demiştim.”

“İyi,” dedi Vladimir ciddiyetle. “O zaman sen at. Vurursan başıma bela olursun. İskalarsan, beni rahat bırakırsın.”

Rowenan yandan bir gülüşle başını sallayıp bıçağı kaptı.

Bıçak havayı adeta bir yol açıyormuş gibi yırtarak ilerledi. Sessizliği bozan keskin bir sesle hedefe saplandığında odanın içinde bir *tak* sesi yankılandı. Tam ortasından vurmuştu. Bu... etkileyici, aynı zamanda sinir bozucuydu. Vladimir'in atışı beni etkilemişti ama bu tamamen şaşkınlık yaratmıştı.

Sanki hepsi bir illüzyonmuş, her an kaybolup onun numaralarını ortaya çıkaracakmış gibi hepimiz gözlerimizi açmış bıçağa bakıyorduk. Hayatım boyunca benden ve Harlow'dan başka kimsenin bir hedefi bu kadar uzak mesafeden tutturmasına denk gelmemiştim.

"Şaşırmış gibi bakmayı kes." Vladimir'e dönerek kollarını göğsünde bağladı. "Ayrıca ağzını kapat."

Vladimir ve diğerleri ağzını duyulabilir bir sesle kapattı. "Bunun karşısında şaşırmamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Beni küçümsemeyi bırakırsan işler senin için daha kolay olacak." Kaşlarını kaldırdı. "Her şeyde iyi olmayabilirim ama bazı şeylerde fazlasıyla iyiyim."

Bunun üzerine Vladimir duvardan bir ok ve yay aldı. Sanırım yenilgiyi sindirmek yerine, tatmin olmaya çalışıyordu. Bir de şansını ok ve yaydan yana denemek istiyordu. Rowenan bunu yapmasına göz yumdu. "Hadi, bütün gün bekleyemeyiz," diye seslendi.

Vladimir'in hâlâ aval aval baktığı, diğerlerinin de hedefin başında durup verilen hasarı incelediği otuz metre çizgisine geri döndüğünde bana baktı. "Adrian senin, Aziz Aris'in ok ve yayla yeniden doğmuş hali olduğunu iddia etti. İddiasını desteklemek ister misin? Yoksa bu da başka bir yalan mıydı?"

İlgisizmiş gibi davranarak omuz silktim. "Herkes düz atış yapabilir. Ben daha çok katana insanıyım."

OTUZ YEDİ

TEMAS

ROWENAN LA BLANC

Adrian ve Alister oldukça küfürlü ama zihin açan bir konuşma yaparken ben de annemin defterini tekrar gözden geçiriyordum. Tüm gecemi onu okumaya çalışarak harcamış olmama rağmen biraz bile ilerleme kaydedememiştim. Bildiğim tüm şifre yöntemlerini ve ölü dilleri düşündüm. Hiçbiri, sayfalara bakınca gördüğüm yazıya benzeyen ama anlam taşımayan cümleleri açıklığa kavuşturacakmış gibi görünmüyordu. Bir şeyi çözemediğimizde, hatta çözmeye bile yaklaşamadığımızda kendimizi bir kuyunun dibinde gibi hissederdik. Yukarıda bir ışık olduğunu bilirdik ama o kadar uzak görünürdü ki, ellerimizi uzatsak bile ona dokunamazdık. Her çaba bizi daha derine çekerdi. İşte hislerimin özeti buydu. Babam her zaman annemin ölümünün ardında başka bir perde olduğuna inanmıştı. Onun mantığına yatmayan şeyler annemin ölümünü basit bir ecelden cinayete kadar taşıyordu. Ancak hiçbir zaman gözümle herhangi bir şey görmemiş, kulağımla duymamıştım. İnandığım ve sadakat gösterdiğim tek şey babamdı.

Bu inançla buraya kadar gelmiştim. Peki ya gerçeği öğrendiğimde ne yapacaktım?

Üstümü değiştirmek için banyoya girmeden önce Adrian beni sakinleştirmeyi başarmıştı. Defteri alıp incelemeye başladılar. Fakat tek yaptıkları bakmaktı. Bakmak, bakmak, bakmak ve daha fazla bakmak. Ben banyodan giyinmiş bir şekilde çıktığımda bile hâlâ aynı yerdelerdi. Dürüst olmak gerekirse, buna şaşırmamıştım. Onlara birkaç kelime dışında anlamlı bir şey bulamayacaklarını söyleyen bendim.

Yine de umutsuzluğu sevmezdim.

Tam bir saat sonra Kant'ın antrenmanındaydık.

Kant sınıfın önüne geçip elini kaldırdı. “Bir, silah onu kontrol edene kadar sizin düşmanınızdır. İki, acı öğrenmenin bir parçasıdır.”

Aldığımız komutlara göre hareket etmeye başladık: Daha büyük bir hedefe doğru giden küçük hareketler. Beni Kant'ın bakışlarına bakmaya iten yavaş hareketler.

“Önüne bak.” *Kahretsin*. Garrison'ın hâlâ karşımda olduğunu ve hamle beklediğini unutmuştum.

“Bay Tenebris'i resim çizerken gördün mü?” diye sordum. Bakışlarımı ilgisizmiş gibi göstermek için etrafı incelemeye başladım.

Garrison kaşını kaldırdı. “Hayır.”

“Ben de öyle.” Bir süredir çizim defteri hakkında yanlış fikirlere kapıldığımı düşünüyordum. Kant'ın beni öldürmek için çok fazla fırsatı olmuştu ancak hâlâ hayattaydım. Belki de yalnızca manyakça çizimlerdi ve tek sorunu zihninin içindeki karanlık düşüncelerdi.

Bıçağı sağ elimle kavradım, diğerini sol avucumda hissettim. Garrison zırhıma doğru hamle yaptı. “Neden böyle saçma bir soru sordun?” Önemsiz olduğunu belirtmek için sadece omuz silkmekle yetindim.

Bir saatin sonunda bıçakların ağırlığı, parmak uçlarımdan bileklerime kadar yayılan bir sızıyla kendini hissettiriyordu. İkiz bıçakları ne kadar süre elimde tuttuğumu bilmiyordum ama kollarım sanki her an düşecekmiş gibi titremeye başlamıştı. Garrison soluk soluğa geri çekilirken bana sert bir şekilde bakıyordu. Ben ise son darbeyi indirdiğim pozisyonu bozmadan öylece duruyordum.

Alister'ın bıçağı ayaklarımızın ucuna düştü. Bir nedenden dolayı yüzü solgundu, dudakları sertçe birbirine kenetlenmişti.

“Hasta mısın?” dedim yüzümü buruşturarak. Sanki o anda bana bulaştıracakmış gibi söylemişim. Anında duruşunu düzeltti ve derin bir nefes aldı. Gözlerini önce bana sonra Vladimir'e çevirdi. “Birkaç gece önce ortadan kaybolan çocukları hatırlıyorsunuz, değil mi?” Çok iyi hatırlıyordum. Az önce rakibi olan Garrison fısıldaştığımız yere doğru yaklaştı ve dinlemeye başladı. Elbette onun ardından Adrian da hareketi kesip kafasını aramıza uzatmıştı. “Onları... ölü bulduklarına dair haber gelmiş.”

Bir yere tutunma ihtiyacı hissettim. Adrian gözlerini kısarak yere baktı. Vladimir'in keskin bir nefes alıp ellerini yumruk yaptığını gördüm. Garrison ise başını yana çevirdi ve duvardaki desenleri incelemeye başladı.

Sertçe yutkunduk ve hiçbirimiz fazladan tek kelime dahi edemedik. *Küçük ama büyük hayatları olacak çocuklar.* Asıl soru Raven Akademisi'nin buna nasıl cevap vereceği olacaktı. Bay Harlow'un bunun için ne düşündüğünü, öleceğim günü öğrenmekten bile daha çok merak ediyordum. Bunu kimin yaptığını ve bedelini nasıl ödeyeceğini bilmek istiyordum.

“Yeter.” Kant'ın bir el hareketiyle herkes silahlarını yerine bırakmaya başladı. Metal bıçakların tahtalara tıklayan sesleri salonun içinde yankılanıyordu.

“Bay Harlow'un dersinden önce hiçbir şey yapmayacağım.

Duvara bakacağım ve gözlerim açık uyuyacağım,” dedi Vladimir. Yüzü hâlâ asıktı. Diğerleri onu takip ederken Garrison bir anlığına durup geriye döndü, ardından kaşlarını kaldırarak konuştu. “Yetiş bize.”

Onaylar anlamda başımı salladım.

Öğrenciler yavaşça dağılıyordu. Kant gitmeden önce sınıfın önünde dimdik durmuş ve bakışlarıyla her birimizi tek tek süzmüştü. Onun da gidişiyle hareketlendim ve ellerimi esnetirken parmaklarımdaki hafif kan izlerini fark ettim. İnce kesikler, kelebek bıçakları dengesiz tutuşum yüzünden olmuştu.

Sınıftaki herkes dağılmıştı. Metal bıçakların yankılanan sesleri ve öğrencilerin ayak sesleri çoktan koridorlarda kaybolmuştu. Bıçakları incelemek için bir süre daha sınıfta kalmıştım. Derin bir nefes alıp bıçakları tekrar elimde döndürdüm. Biri sağ elimde, diğeri sol elimdeydi.

Bıçağı döndürmeye çalışırken sapı bir kez daha kaydı. İki elimi de doğru kullanmayı öğrenmem gerektiğini biliyordum ama her denememde daha fazla hata yapıyordum. Tam bıçağı kavramış yeniden denemek üzereyken arkamda duyduğum o hafif ayak sesleri beni yerime çiviledi.

Sınıfta kimsenin kalmadığını sanıyordum. “Yanlış tutuyorsun. Ne istediğini biliyorsun ama nasıl yapacağını bilmiyorsun.” Sağ omzumun üzerinden bir yerden konuşmuştu.

“Sana ihtiyacım yok, Kant.” Bir eğitmene ihtiyacım olduğu kesindi ama konu Kant olduğunda hatamı düzeltmesi yerine bu kelebek bıçaklarla kendimi keserdim. Bakışlarımı bıçaklara odakladım.

“Öyle mi?”

Dönüp ona bakmadım.

Hâlâ adımlarını duyabiliyordum. Birkaç saniye sonra sıcak bir nefesin ensemdeki tüyleri havalandırıldığını hissettim. Tam arkamdaydı ama hareket edemiyordum. Göğsü sırtıma hafifçe

dayandığında kasıldığımı fark ettim. Yutkundum. *Tanrılar beni aptallıktan korusun.* Tüm bedenimin gerildiğini Kant fark etmeden önce gözlerimi kapatıp anı normalleştirmeye çalıştım. Gerçi beni çoktan yakaladığından emindim. Nefesim istemsizce hızlandı.

“Bıçağı bırakma,” dedi yumuşak ama emir veren bir sesle. Sözleri kulağımın hemen yanında yankılandı.

Ellerim gerginlikle hafifçe titrediğinde Kant’ın elleri kollarıma kaydı. Dokunuşu sert değildi ama yönlendiriciydi. Bıçağı tutan parmaklarımı yeniden yerleştirdi. Sağ elimdeki bıçağın sapını düzeltirken parmak uçlarını nazikçe tenime bastırdı. “Sapı kavra ama parmaklarını bıçağa hükmetmeye zorla. Korkma.”

Elleri buz gibi soğuk çeliği bile ısıtabilirmiş gibi hissettiriyordu. Sol elimdeki bıçağa geçtiğinde nefesimi tutmak zorunda kaldım. Onunla bu kadar yakın olmak, sinirlerimi kemiren bir işkence gibiydi. “Bu kadar sıkmana gerek yok,” diye mırıldandı. Ellerini bir an bile çekmeden, parmaklarımı olması gereken şekilde yerleştirdi. “Onu sen kontrol ediyorsun, Row. O seni değil.”

Söylediklerinde haklıydı ama bu anın gerginliği düzgün düşünmeme engel oluyordu. Birkaç saniye boyunca sadece onun nefesini ve bedeninin ağırlığını hissettim. Göğsü sırtıma yaslanmıştı ve nefes alış verişiyle birlikte hareket ediyordu. “Ya bana öğrettiklerinle seni öldürmeye çalışırsam?” diye fısıldadım. Kelimelerim istemsizce dudaklarımdan dökülmüştü.

“Sana bildiğim her şeyi öğrettiğimi sanman komik bir durum.”

“Çırağına eksik bilgi vermen yanlış olurdu.”

Kant ellerini en sonunda kollarımdan çektiğinde birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Ardından biraz daha yaklaşarak kulağıma eğildi. “İnan bana, tek yanlış daha önce çırağım olmaman.”

Düşüncelerimden uzaklaşarak söylediği şeye odaklandım. Geri çekildiğinde o soğuk boşluk hissiyle sırtım üşüdü. Adımlarını geriye doğru atarken, “Çünkü benden öğreneceğin daha çok şey var,” diye ekledi.

Arkamı döndüğümde toplanıyordu.

Bugüne kadar bu sözü babam dışında kimseden duyduğumu hatırlamıyordum. Aslında babam, öğretmenimin beni ölü insanların başına tik atılmış olan bir deftere çizdiğini bilseydi, onunla bir daha göz teması dahi kurmamamı söylerdi. Ancak benim asıl merak ettiğim şey, Kant’ın o çizim defteriyle ilgili muhtemel açıklamasıydı.

“Başka yeteneklerin de var mı?” diye sordum hiç düşünmeden.

“Ne?”

“Yanında bir defter taşıyorsun.” Vurgulamak için çantasını gösterdim. “Bir günlük ya da eskiz mi tutuyorsun?”

Söylediğim şeyle birlikte doğruldu ve kaşlarını çatı. Neyden bahsettiğimi anlamıyor gibi bakıyordu. “Hayır. Yazmakta veya çizimde iyi değilim.” Sırıttı. “Boş zamanlarımda ne yaptığımı merak ederek aklım la mı oynuyorsun?”

Burnumdan güldüm. “Kimin çırağı olduğumu bilmeliyim.” Çizim defterinde gördüğüm portreler oldukça profesyoneldi. Bu noktada ortaya iki cevap çıkıyordu. Ya bana yalan söylüyordu ya da defter başkasına aitti.

Vücudumu süzdükten sonra kaşları çatık bir halde gülümsemeye devam etti. Üzerimde bir şeyler çözmeye çalışıyor gibiydi. “Neyin var? Şeytan sana tatlı, masum bir kız gibi görünmeni mi söylüyor?”

Kapıya vardığımızda konuştum. “Demek tatlı, masum bir kız gibi görünüyorum.”

“Tatlılık seviyesi olarak senden bir önceki sırada Komodo Ejderi falan var.”

Yani ancak bir sürüngen kadar tatlıydım? Gözlerimi devirdim. “Bilgin olsun, Komodo Ejderi kadar sürprizlerle doluyumdur.”

“Şaşırdığımı söyleyemem.” Tüm soru işaretlerim ve şüphelerimle birlikte ona gülümsedim.

Gitmek üzere arkamı dönüp basamağa doğru bir adım attığımda kolumu kavrayan parmaklar daha fazla ilerlememi engelledi. Yüzümü ona döndürdüğümde bir şey söylemek üzere gibi görünüyordu. *Emin olmaya çalışıyordu.*

Bu şekilde neredeyse aynı boydaydık. Bir basamak yukarıdayken bile benden uzundu. “Annenle ilgili bir şeyler arıyorsun,” diye fısıldadı. Etrafta birinin olup olmadığını kontrol ettikten sonra başımı salladım. Bununla ilgili söyleyecek neyi olduğunu merak ediyordum. “Peki ya bulduğunda ne olacak? Akademiyi başımıza mı yıkacaksın?”

Düşünürken derin nefes almam gerekti. Bu... kendime asla veremediğim bir cevaptı. Bir intikam planı mı yapacaktım? Yoksa üzerine düşünmeden bir kelle mi alacaktım? Belki de babama bir mektup yazar ve eve dönerdim.

Gitmem gerekirse kalmak ister miydim? *Bilmiyordum.* Eğitilmiş bir suikastçı olmak istiyor muydum? *Hiç bilmiyordum.* Burada hiç kimseydim ve bunu tekrar “biri” yapmam gerekecekti. Başımı salladığım sırada gözlerimin içine bakıyordu. Maskesine daha dikkatli baktığımda metal işlemlerin ne kadar parlak ve temiz olduğunu gördüm. “Bunu seninle konuşmaya çağım.”

Bir süre daha kısık gözlerle yüzüme bakmayı sürdürdü. Öyle şüpheli bakıyordu ki, annemin katili olduğunu itiraf etmesinden çok korkmuştum. Bu korkunun nedenini bilmeyen bir yanı mı sakinleştirmek için düşündüm. *Yaşı genç, annemi öldürmüş olamaz.*

Ne yaptığını yeni fark etmiş gibi aniden elini çekti. “O gün-

lüğü okuyamadığını biliyorum.” İşte şimdi dikkatimi çekmeyi başarmıştı.

“Ve?”

Devam etmeden önce dudaklarını yaladı ve başını salladı. “Ve nasıl okuyabileceğini biliyorum.”

Konuşmaya devam etmesini beklerken kaşlarımı kaldırdım ve kollarımı birbirine bağladım. “Söyleyeceksen söyle. Saatlerce düşünmeni bekleyecek halim yok.”

Kant’ın dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirirken başını hafifçe yana eğdi. “Zifiri karanlıkta oku. Tamamen karanlıkta.”

Bir anlığına kelimeleri anlamadığımı sanarak kaşlarımı çat-tım. “Karanlıkta mı?”

“Evet.” Sanki çok açık bir şey söylüyormuş gibi konuşuyordu. Evet, çok açıktı. Ancak bu kadar basit olması kafamı karıştırmıştı. “Belli ki bu deftere öylesine şeyler yazılmamış. Normal yöntemlerle okunmayacak bir mürekkep kullanmış olmalı.”

Gözlerimi kısıtım. “Bu nasıl çalışıyor?”

Hafif bir iç çekerek devam etti. “Bazı özel mürekkepler yalnızca karanlıkta görünür. Gündüz ışığı ya da herhangi bir aydınlatma kaynağı onları gizler. Fakat tamamen karanlıkta ve yalnızca gözlerin alıştığında kelimeler belirginleşir.”

Kant bana yardım mı ediyordu?

Kelimeleri zihnimde tartmaya çalışıyordum. Böyle bir şey mümkün müydü? Babamın anlattıkları, annemin gizemli davranışları... Eğer Kant haklıysa en başından beri defteri yanlış şekilde çözmeye çalışmış olabilirdim.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordum merak ve şüphe karışımı bir sesle. Kant omuz silkti.

“Ya beni kandırıyorsan?” İçimde bir parça, bu teorisinin kuvvetle muhtemel olabileceğini söylüyordu.

“Eğer denemezsen bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceksin,” derken yüzü ciddiye. Düşündüğümü ve emin olmaya çalıştığımı ifademden okumuş olmalıydı ki, bıkkın bir nefesi dışarı verirken gözlerini devirdi. “Row.” Bir an duraksayıp gözlerimin içine baktı. “Ben hep haklıyım. Şimdi git ve karanlıkta dene. Hatta bana bir teşekkür bile borçlusun.”

Söylediklerinde eksik bir şeyler olduğunu hissediyordum. “Birden yardım etmeye karar verdin. Neden?”

Kollarını iki yana açtı. “Basit, sen benim çırağımsın.”

“Bu bir cevap bile değil.”

“Nasıl anlarsan.”

Ona sert bir bakış attım. Dönüp basamakları tırmanırken arkamdan gelen sesini duydum. “Unutma,” diye seslendi. “Bir mum ışığı bile fazla parlak olabilir. Tam karanlık olmalı.”

Onu duymamış gibi davranarak koridora çıktım.

OTUZ SEKİZ

BİR CENNET

ROWENAN LA BLANC

Kaç adımda odama ulaştığımı bilmiyordum ama dışarıdan Estia'nın koca fareleri kadar hızlı görüldüğüme bahse girebilirdim. Kapıyı açmam, mumları tek nefeste söndürmem ve defteri elime almam tıpkı adımlarım gibi saniyeler içinde gerçekleşmişti. Defteri belki yetmişinci defa aralarken kapağındaki deri yüzey gıcırdadı. Tüm algılarım sanki ışık yerine seslere ve dokunma duyusuna yönelmişti.

Annemin satırlarını okuyacak olmak bir hazineydi. Bir cennetti. Tabii o tek göz yine bana oyun oynamıyorsa...

İşaretparmağımı ilk sayfaya bastırırken dudağımı kemiriyordum. Ne yazdığının bir önemi yoktu, asıl önemli olan şey onun yazmış olmasıydı. Gözlerimi defalarca kez yarım yamalak olan harflerin olduğu sayfada gezdirdim. Kant'ın da söylediği gibiydi: *Gözlerimin alışması gerekiyordu.*

İçimden sabırsız bir ses *hadi* diyordu. *Yetti artık.* Zaman geçtikçe satırlar ortaya çıkmaya, harf harf parlamaya başladı. İlk anda annemle ilgili bildiklerime tamamen ters düşen şeyler okuyor, her bir kelimeyle birlikte sarsılıyordum. Gözlerimi

tekrar tekrar aynı kelimelerin üzerinde gezdirdim. Benim tatlı bakışlı, sessiz ve sevecen annem. Kelimeler bambaşka bir kadının portresini çiziyordu.

“Benim ilk ustam Erindor Tenebris’i...”

Gözlerimi kıstım. *Erindor Tenebris mi?*

“Ateşin başında, gecenin en sessiz anlarında bu satırları yazarken hâlâ içimde kıpırdayan o eski korkuyu hissediyorum. Geçirdiğim yıllar bana sıradan bir hayat, evlilik ya da güvenli bir yuva sunmamıştı. Burada bulunma nedenim kaderimi şekillendiren kişi olan Erindor Tenebris’i. Bu akademinin kurucularından kalan tek Korucu’nun bir zamanlar elleriyle büyüttüğü bir kızı vardı. O kız bendim.

Benim hikâyem öyle tozlu bir kütüphanede ya da görkemli salonlarda başlamamıştı. Erindor henüz çocuk sayılabilecek kadar küçükken beni ormanın kıyısındaki o loş sığınakta bulmuş, eğitmiş ve bana gölgelerle konuşmayı öğretmişti. Yıllar süren eğitim, sessizlik yeminleri ve soğukkanlılık provalarıyla tamamlanmıştı. Kan kokusu, metalin deriye temasının o tarifsiz sesi durmaksızın işleyen bir hançer gibi kaderime kazınmıştı. En sonunda Erindor Tenebris beni kendi kurduğu akademinin içine sessiz bir gölge gibi sızdırmıştı.

Bu akademi pek çok öğrenci için yeniden doğuştu, hiçten var olma ve herkesin gölgesinden bile çekindiği o hayatı sunan bir merkez olarak bilinirdi. Oysaki Erindor’un gölgelelerinde her zaman başka planlar gizliydi. Burada geçirdiğim yıllar onun özenle kurduğu bir oyunun parçası olduğumu kanıtlamıştı. Çoğu öğrencinin fark edemeyeceği kadar derine inen gizli tüneller, saklı arşivler, yasak metinler... Tüm bunlar Erindor’un gerçek gücünün belirsiz sınırlarını gösteriyordu.

Ben ise herkesin arasına sıradan bir suikastçı adayı kimliğiyle sızdırılmışım. Geçmişimle şimdiki rolüm arasında ince bir ip üzerinde yürüyordum.

O beni buraya yerleştirirken tek bir amaca hizmet etmemi istemişti. Gözlemlemek. İsteddiği kişileri izlemek, bilgileri toplamak, gerektiğinde -eğer emrederse- harekete geçmek. Onun baş eğitmene söylediği görevlere gidiyor, verdiği isimlerin üzerini çiziyordum. İşlerini bitiriyor ve sırlarını taşıyordum.

Ancak bazı geceler zamanın akışı beni değiştiriyormuş gibi geliyordu. Bir zamanlar korktuğum ama anlamlandıramadığım bu duvarların ardında kendi vicdanımı buluyordum. Aslında beni asıl korkutan da buydu.

Gözlerim yanmaya başladığında yutkundum. Sayfaları artık daha fazla çeviremiyordum. Tanıdığımı sandığım kadının yazdıkları, gözlerimin önünde adeta kıvılcımlar saçılmasına neden oluyordu. Göğsümde bir sızı, boğazımda bir düğüm, zihnimde bir uğultu vardı. Defteri usulca kapatırken deri kapak tekrar gıcırdadı, sanki kendi sırrını itiraf etmiş bir suçlu gibi görünüyordu. Babam bunları biliyor muydu? Fark etmiş miydi? Eğer onu Erindor Tenebris büyüttüyse anneme olan o bariz nefreti nereden geliyordu?

Erindor, annemin yaşadığı sonu hak ettiğini söylemişti. *Fakat neden böyle düşünüyordu?*

Ellerimde ter birikiyor, parmak uçlarım hafifçe uyuşuyordu. Gözlerimi karanlıkta kırıştırdım ve ciğerlerimi derin bir nefesle doldurmaya çalıştım ama anlamsızdı. Erindor'u pek fazla kişi sevmezdi. Hakkında söylenen şeyler gaddar, taş kalpli ve insanlıktan uzak olduğu yönündeydi. Son zamanlarda "Korucuların en şereften yoksunu" diyenini bile duymuştum.

Kalbim hızla çarparken defteri göğsüme bastırdım. Karanlıkta annemin soluk tenli yüzünü hayal ettim. Yıllardır hafı-

zamda olan sıcak ve içten gülümsemeyi düşündüğüm o yüz... Zor bir çocukluk geçirdiğini söylemişti. Ona sarılmayı ne çok istediğimi bilmesini dilerdim.

Başımı hafifçe yana çevirip odanın boşluğuna baktım. Mumları söndürmüştüm. Ortalıkta tek bir ışık kırıntısı dahi yoktu. “Anne...” diye fısıldadım sessizce. Sanki cevap bekliyordum ama ne söyleyebilirdi ki? Erindor Tenebris’in onun hayatındaki yeri kafamın içinde dönüp duruyordu.

Ellerim yavaşça gevşedi. Defteri yatağın kenarına bıraktım. Biraz nefes almam, düşünmem ve kendime gelmem gerekiyordu. Başımı dizlerimin üzerine yaslayıp gözlerimi sımsıkı kapattım. Karanlıkta annemin sesini, dokunuşunu, bana masallar anlattığı anları hatırlamaya çalıştım.

Derin bir nefes aldım. Gözlerim zifiri karanlığa tamamen alışmıştı. Defteri okumuş ve anlamıştım, bu sayede sanki annemle yeniden göz göze gelmiştim. Sadece bu üçü için bile Kant’a teşekkür etmem gerektiğini fark ettim. Defteri şöyle bir yokladım. Derisi, kenarları, sayfaların dokusu... elleri üzerinde gezmişti.

Günlüğü yastığımın altına koyup odamdan çıktım. Koridorlar her zamanki gibi sessizdi. Adımlarımı hızlandırmadan, telaşa kapılmadan ilerledim. Kant’ın kapısına ulaşırken zihnimde belirli bir konuşma planı yoktu ama bu önemsizdi. Duygular ve özlem vardı. Bu gece hepsini ona borçluydum.

Kant’ın kapısını bir kere tıklatıp hiç beklemeden kapıyı açtım. Diz çökmüş halde yerleri silen üç kadın bana yan gözle bile bakmamıştı. “Kant?” Odanın ortasına doğru yürüdüğüm sırada banyoya ve çalışma odasına bakındım. Serbest zaman kısıtlaması varken bu saatte odası dışında bir yerde olacağını düşünmemiştim. Hâlâ kapıya yakın olmama rağmen kapının hemen önünde konuşan kadınları ya da sürüklenen kovanın sesini duyamıyordum. Bu kadar sessiz ve kolay hareket etmeleri beni hâlâ şaşırtıyordu. Tıpkı Kant Tenebris gibi... Bazen hiç çıkma-

yacağını sandığım yerden çıkıyordu, sesini asla duymadığım adımlarıyla aniden dibimde bitiyordu. Adımları sessiz olmakla kalmıyordu, bacakları güçlüydü ve birini odanın diğer ucuna tekmelemek için bilenmiş kaslarla doluydu. Bazen onu Marcel olarak görmemek ve vücudunun hareketlerini yok saymak çok zordu. Tam bir beyefendi olduğu söylenemezdi ama en çok bu yönüne alışmıştım. Katlanılabiliirdi. En azından birbirimizi öldürmeye çalışmadığımız zamanlarda.

Etrafında büyüdüğüm insanlara hiç benzemiyordu. O daha çok.... baştan çıkarıcı ve heyecan verici bir şeydi. Zaman geçtikçe kendimi onun yarattığı tehlikelere, hem asıllı hem de asılsız tehditlerine bağımlı hale gelirken buluyordum.

Diğer odaların kapısını açtım ve içeride olup olmadığını kontrol ettim. Yatağının yanında durarak aşağıya baktım. Gitmeliydim ama önümde kimsenin olmadığı koca bir oda duruyordu. *Kant Tenebris'in odası*. Ahşap çekmeceyi açtığımda birkaç merhem ve kum saati çekişimin hızıyla hareket etti. Birkaç yere göz gezdirdiğim sırada beni yargılayacak kimse yoktu, değil mi?

“Kant?” diye fısıldadım son defa odanın içine. Bu tamamen vicdanımı rahatlatmak içindi ve içeride kimsenin olmadığını bildiğimden bahsetmeye gerek yoktu. Burada durup boş odasının tadını çıkardığımı bilse muhtemelen beni parmaklıklardan aşağı atardı.

O sırada gözlerim dolabın aralık kalan kapağında sıkışmış bir kumaşa takıldı. İlk başta önemsiz bir şey olduğunu düşündüm. Belki düzensiz bırakılmış bir parça kıyafet ya da eski bir kumaştı. Ancak yaklaştıkça dokusu ve rengi tanıdık gelmeye başlamıştı.

Emin olmam gerekiyordu. Kalbim hızlanırken parmaklarımı hafifçe uzattım ve kumaşı dolabın kapağından çektim. Tamamen dışarı çıkardığımda ise nefesim kesildi.

Bir pelerindi. *Gümüş bir pelerin.*

Gözlerim kumaşı inceledi. Hafifçe parlayan ipliklerini, her bir detayını... Bunu daha önce başka bir yerde görmüştüm. Hafızam beni yanıltmıyordu.

Bu tıpkı... Darkstalkers'ın karşısına dikilen adamın üzerindeki gibiydi. Hatta oydu.

Ellerim istemsizce titredi. O gece Anahtarcı'nın evinde gördüğüm figürün üzerindeki pelerin buydu. Çocukların kaçırıldığı gece ormana doğru uzaklaşan birinin omuzlarındaki pelerindi.

"Kahretsin," diye fısıldarken adeta sesim titriyordu. *Bu ne anlama geliyordu?*

Pelerini daha dikkatli inceledim, kenarlarında hafif yıpranmalar vardı ama hâlâ tanınacak kadar parlaktı. Bu bir tesadüf olamazdı. Burası Kant'ın odasıydı. Pelerin buradaydı, *onun* dolabındaydı.

Bunun yalnızca tek bir anlamı vardı.

Zihnimi hızla düşünceler doldurdu. Eğer bu doğruysa, eğer Kant o adamsa çocukların kaçırılmasıyla doğrudan bağlantısı vardı. Ayrıca akademideki hain oydu. Bu durum onunla ilgili aştığımı sandığım tüm güven duvarlarını yerle bir edebilirdi.

Pelerini hızla dolabın içine geri koydum ama ellerim şiddetli bir şekilde titriyordu. Nefesimi düzenlemeye çalışırken zihnimde bir sürü soru dönüp duruyordu. Bu odada daha fazla kalamazdım. O kumaşa biraz daha dokunmaya tahammülüm yoktu.

Kapıya yöneldiğim sırada bir anlığına arkama baktım. İçimde, Kant'ın bir gölgeymiş gibi her an karşımda belireceği hissi vardı. Neyse ki oda hâlâ sessizdi.

Pelerini ve onun ne anlama geldiğini düşünerek koridora çıktım. Her şeyin farkında olan yanımda düşünecek bir şey ol-

madığını söylüyordu. *Çocukları kaçırdı ve Darkstalkers'a bilgi sızdırdı.* Zihnim aynı kelimeleri durmadan tekrar ediyordu. Adımlarım hızlanırken içimde bir şeyler hızla çöküyordu.

Odama girer girmez kapımı arkamdan hızla kapattım. Sırtımı ahşap panele yasladığımda nefeslerim düzensizdi. Göğsüm hızla inip kalkıyor, zihnim çılgınca çalışıyordu. Ellerimi saçlarıma götürüp derin bir nefes aldım ama bu bile sakinleşmeme yardımcı olmadı.

Kant küçük çocuklara zarar vermiş olabilir miydi? Ellerim istemsizce titredi. *Ne yapacağım?*

Nefesimi toparlayarak parmaklarımı gözlerime bastırdım. *Düşün. Plan yap.* Adrian! Evet, Adrian ne yapacağımızı bilirdi. Kararım kesinleştiğinde hızlıca toparlanıp onun odasına gitmek üzere kapımı açtım. Ayak seslerim koridorda yankılanırken düşüncelerimden kurtulamıyordum.

Adrian'ın odasına ulaştığımda kapıyı iki kez tıklattım ama bir süreliğine kimse açmadı. Ardından içeriden bir homurtu sesi yükseldi. “Ne var?” Kapı yavaşça aralandığında Alister'in dağınık saçlı, yarı uykulu yüzü görüldü. Tıpkı Kördüğüm'den yeni çıkmış gibiydi. Kaşlarını çatarak beni süzdü. “Row? Bu saatte ne istiyorsun?”

Adımlarımı geri çekmedim. “Adrian'ı görmem gerek.”

Alister gözlerini ovuşturup geniş bir esnemeyele başını iki yana salladı. “Odada değil.”

“Ne demek odada değil? Nereye gitti?”

Alister omuz silkti ve ağır adımlarla yatağına geri dönerken homurdandı. “Bilmiyorum, gece odadan çıktı. İlgilenecek işleri mi ne... bir şeyler vardı galiba.”

Alister'ın bitkin halinden yararlanarak kapıyı biraz daha aralayıp içeri girdim. Odanın dağınık hali ve Adrian'ın yokluğu garip bir şekilde tedirgin edici geliyordu. Kapıyı arkamdan kapattım.

Kant yoktu. Adrian yoktu.

“Ne bu telaş?” diye sordu Alistér. Yatakta oturmuş hâlâ uyukulu bir ifadeyle bana bakıyordu. Yakası yamulmuş, pijaması kırıışmıştı. Üstelik yüzünde yastık izi vardı.

“Düşünmeye çalışıyorum,” dedim bakışlarımı odada gezdirirken. Bu haldeyken gidip uyumam mümkün değildi. Burada beklersem mutlaka odaya dönecekti.

Alistér gözlerini kapatmaya hazırlanırken mırıldandı. “Biraz daha düşünürsen ben uyurken anlatmak zorunda kalacaksın.”

Cevap vermedim. *Veremedim*. Gözüm odanın penceresine takıldı. Perdeler yarı aralıktı ve dışarıda gece karanlığı uzanıyordu ama hareket eden bir şey dikkatimi çekti. Camın önüne doğru yürüyüp perdeyi kenara çektiğimde ormanda ilerleyen iki siluet gördüm. Dikkatlice gözlerimi kıstım. Adrian... ve Kant.

Bir anlığına nefesim kesildi. Kalbim hızlanırken görüntüyü anlamlandırmaya çalıştım. Birlikte ormana mı gidiyorlardı? Gecenin bir vaktinde?

Alistér’ın sesi düşüncelerimi böldü. “Ne oldu? Neye bakıyorsun?”

Perdeyi kapatırken, “Hiçbir şeye,” diye hızla cevap verdim. “Hiçbir şeye bakmıyorum.” Arkalarından gitmek için daha fazla beklemeden odadan çıktım.

Daha önce bahçeye çıkmak için binlerce kez kullandığım yolu takip ediyordum. Zihnimde adını haykırıyor, kendi kendime orada ne halt ettiklerini soruyordum. Adrian’da bu işin içinde miydi? Çocukları kaçırmalarına yardım etmiş miydi? Azizler ve tanrılar aklıma mukayyet olsa iyi olurdu.

Bina o kadar büyüktü ki, bahçeye çıkmam nerdeyse çeyrek saatimi almıştı. Hızlandım ve ormana doğru koşmaya başladım.

Ne bulacağımı ya da ne bulmayı umacağımı bilmiyordum. Kısa bir süre sonra bedenimi rotanın dışından gelen seslere

doğru çevirdim. Bağırışlar ve küfürler etrafta yankılandığında bir saniyeliğine olduğum yere çakılmış bir halde durdum ve başımı kaldırdım. Tanıdık sesleri sayesinde nereye gittiklerine dair bir yol haritası çizmiştim. Adımlarımı hızlandırdım ve takıldığım otlara yoldan çekilmeleri için küfür etmeye başladım.

Kim olduğumun ve aldığım eğitimlerin bu tarz kritik anlarda hiçbir önemi yoktu. Kim olursan ol, hangi soyadını taşırsan taşı, öfkenin tadı hep aynıydı. Garip bir depoya vardığımda aniden durduğum için neredeyse kapının sert yüzeyine çarpıyordum. Gördüğüm şey dizlerimi titretmişti. Kan, kırık bir masanın tüm yüzeyine yayılmıştı. Masanın ayaklarından biri Adrian'ın göğsünde saplı duruyordu. Üstelik yerde de kan birikmişti. Kant'ın maskesiz yüzündeki yeşil gözleri, boş boş odanın diğer ucundaki saate bakıyordu. Kant yatan bedenin önünde yere oturmuştu. Cesedin elleri ve paçaları kalın bir kan tabakasıyla kaplanmıştı. Hemen yanında hançeri vardı ve yanağı kesilmişti.

Her küçük ayrıntıya bakarken durduğum yerde bedenim titriyordu.

Kant, Adrian'ın cesedine öylece bakıyordu. Elleri, gömleği, çizmeleri ve yüzü parlak kırmızı kanla boyanmıştı. Bakışları cesede odaklıydı ama zihni uzaklara dalmış gibiydi; gözleri öylesine nefret dolu ve çiğ bir şeyle kaynıyordu ki, yeşilin en koyu tonunda göründüklerine yemin edebilirdim.

“Ne halt ettin, Kant? Ne yaptın?” Ona bakarken sesim titriyordu ama öfkemi kontrol etmeye çalışıyordum. *“Neden, Kant? Sen ne yaptın?”*

“Bunu yapmak zorundaydım, Row. Başka çarem yoktu,” dedi donuk bir sesle. Bakışlarını cesetten ayırmıyordu.

Adrian sırtüstü yatmıştı, göğsündeki delikten oluk oluk kanlar akarken sonsuzluğa gitmiş gibi görünüyordu. Dizlerimin üzerine çakıldım. Çığlık atmaya başladığımda hissettiklerim fiziksel acıdan çok daha uzak bir şeydi, oda gözlerimin önün-

de bulanıklaşıyordu. Böyle çılgılık atmayalı uzun yıllar olmuştu. O kadar çok ses çıkmıştı ki, boğazımın günlerce acıyacağını garantisini verircesine yırtıldığını hissettim. Ellerim kontrolüm dışında titriyor, hıçkırıklarım vücudumdaki son gözyaşını da alıp götürüyordu. Orada yatan cansız beden ara sıra annemin görüntüsünü alırken tenim soğudu. Elbette bu, zihnimin bana oynadığı bir oyundu.

Göğüsündeki koca bir delik ve solgun teni çoktan öldüğünün kanıtıydı.

“Zorunda mıydın? Onu öldürdün!” Kant birçok açıdan katildi. *Belki o çocukların ve yakın dostumun katiliydi.* “O masum biriydi, Kant! Bunu... nasıl yapabilirsin?”

Ay parlamıyordu, depo çok karanlık ve soğuktu. Ölüm onun yüzünde acıdan çok huzuru yansıtıyordu. Ölüm benim için eski bir dosttu ama içimde açılan delik ölümden de yaşamdan da beterdi.

Kısık bir sesle konuşurken kendini savunarak, “Bunu anlamaman zor, Row. Onu uyarmıştım. Şimdi değilse bile mutlaka açıklayacağım,” diye fısıldadı.

“Bana öyle seslenme!” diye çemkirdim. “Açıklama mı? O senin öğrencindi! Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun?”

Dünyamızda kanın ve kinin ötesini görebilen çok fazla kişi yoktu. Bu yüzden tüm bunlardan daha fazlasını görebilmek için gözünü kırpmayan tek kişi fayansların üzerinde yatmış, sert ve silah tutmaktan nasırlaşmış eli bir yalvarış gibi bana doğru uzanırken kendi annemin ölümünü hatırlamamak imkânsızdı. Kant Tenebris’ten olanların tümü için nefret etmemek imkânsızdı.

Başını yavaşça bana doğru çevirdi, gözlerinde soğuk bir kararlılık vardı. “Bazen düşmanlar bile dost görünebilir. Onu durdurmasaydım çok fazla şey olacaktı. *Çok fazla.*”

Anlamıyordum. Peşinde olduğu şey biraz bile umurumda değildi. Başımı iki yana salladım.

Yavaşça, *çok yavaşça* Adrian'ın cesedine doğru yürüdüm ve yeniden dizlerimin üzerine çöktüm. Gözleri kanlı ve cansızdı. Titreyen elimle ince uzun parçayı göğsünden çıkarıp yanına bıraktım ve kanamayı durdurmaya çalışır gibi ellerimi yaranın üzerine koydum. Artık çok geç olduğunu bilecek kadar yara görmüştüm, hatta bazı ölümcül darbelere ben neden olmuştum. Kafamın içindeki uğultudan Kant'ın sesini zar zor duyabiliyordum. Belki de hiç konuşmuyordu. Adrian, cansız bedenini kollarıma alarak göğsüme bastırışımı izlemedi. Sanki onu ölümden geri getirebilirmişim gibi adını tekrar tekrar söyleyişimi de duymadı.

Her nasılsa kollarımda iki cesedi aynı anda taşıyor gibi hissediyordum.

Ayağa kalkıp Adrian'ın hâlâ sıcak olan kanına gömülmüş bir hançeri almak için Kant'ın yanına doğru yürüdüm ve gözlerimde ölüm vaat eden bakışlarla onu izledim. Etrafımda kendi öfkemden yükselen alevlerden başka bir şey görmüyordum.

Hançeri tutarken gözyaşları içindeydim. “Sana güvenmiştim... Ama sen sadece bir katilsin, Kant. O çocuklara ya da Adrian'a bunu yaparken...” Konuşmamın devamını getiremedim. Kant'ın yüzünde bir şimşek çakar gibi olmuştu. “Adrian'ı öldürdün,” dedim tekrar.

Kant hareket edemeyecek kadar Adrian'a odaklanmıştı. Bu dikkat dağınıklığını kullanarak ona doğru koştum ve hançeri tam köprücük kemiğinin altına saplayıp aşağı çektim. Hançerimi çekip dizimi kasığına dayadığımda inlemesi zihnimde yankılandı, ardından hançerin ucu etini kesti. Kant gözlerini kapattı. “Eğer bu öfkemi dindirecekse... beni öldür, Row. Bilmediğin şeyler var.” Çektiği acı sesine yansımıyordu.

Onu öldürürsem Adrian'ın ölümü de üzerime kalabilirdi. “Bana öyle seslenme!”

Hasarlı omzunu tutarak eğildiğinde ona kendini savunma

şansı vermedim. Çünkü bunu yaparken tereddüt etmiş gibi görünmüyordu. Ondan sonra her şey bulanıklaştı fakat hatırlamaya değer bulacağım bazı ayrıntılar elbette olacaktı.

Hançeri her kasına hızla saplamayı deniyordum. Onu öldüremezdim ama yaralayabilirdim. Bir düzine ya da daha fazla denemeden sonra hareket edemeyecek kadar yorulmuştum. Pelerininin şapkasını çekip ölüm izini ortaya çıkardım. “İşte sen busun, çoktan ölmesi gereken biri. Ancak burada durmuş, can almaya devam ediyorsun!”

Dakikalar sonra kanlı kollarının beni sardığını ve Adrian’ın parçalanmış bedeninden geri çektiğini zar zor anlamıştım. Kant’ın göğsü hızla inip kalkıyordu. Ölüm işaretini yeniden saklayabilmesi için kollarında benimle birlikte eğilirken tüm gücünü kullanması gerekmişti.

Ne söylediğimi bilmiyordum ama çığlık attığımdan ve tekmelediğimden emindim. Eğer Kant hançeri elimden çekip almasaydı, muhtemelen ölümüne sebep olacaktım. Bunu hak ediyordu.

Ondan hızlıca uzaklaştım. Kısa bir süre geçtikten sonra yeniden Adrian’ın kanıyla dolu bir havuzda dizlerimin üzerine çökmüştüm, arkadaşımın ceketini tutarak ağlıyordum. Zihnimdaki karmaşayı unutmaya ve öfkemi yatıştırmaya çalışırken tüm bedenimi saran titremeyi bastırmak imkânsızdı. Kant’ın, kimse gelmeden beni Adrian’ın cesedinden ayırmaya çalıştığını ve odasına götürmeyi teklif ettiğini duyar gibi olmuştum. Onun bunu kabul edeceğimi düşünmesi bile gözyaşlarımın daha hızlı akmasına ve göğsümün sıkışmasına neden oldu. Bacaklarım kurşun gibi ağırlaşıyor, ciğerlerim havayla dolmaya çalışıyordu. Kollarını vücuduma doladı ve beni ayağa kaldırdı. Her tarafımda onun kanı olduğunu, giysilerimi lekelediğini ve gözyaşlarımı silerken yüzüme bulaştırdığını biliyordum ama umurumda değildi. Bu hissin tadını çıkarmak, aynı zamanda da tenim acıyana kadar üzerimden temizlemek istiyordum.

Dokunuşundan kurtulup yavaşça dışarı çıkmadan önce

RAVEN SÜLKASTÇISI

son kez ona baktım. Kant, “Rowenan,” dedi yalvaran gözlerle. Bundan yalnızca birkaç saat önce masum olup olmadığını umursamadan ona güvenebilirdim. Ancak o andan itibaren, Kant’ın benim dokunuşumdan acı çekmeden ölmeyeceğine yemin etmiştim. Kendi hançerimi kalbine saplamadan önce o ölüm işaretini kapatan maskesini çıkaracaktım. Böylece gözlerindeki yaşamın son damlasına kadar akıp gitmesini rahatlıkla izleyebilecektim.

Kanlı elini bana uzatırken, “Sana her şeyi anlatacağım, söz veriyorum,” diye devam etti.

Ayaklarının dibine tükürdüm. “Seni öldüreceğim, Kant. Seni kendi ellerimle öldüreceğim.”

DEVAM EDECEK...

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

TEŞEKKÜR

“Duble Selinlendiniz.”

Öncelikle teşekkürlerin en büyüğü yıllardır yazılarımı okuyup benimle yeni kitaplarda buluşan, yorumlar yapan, gülücükler saçan siz okurlarıma geliyor. Kocaman bir alkış!

Suikastçı Akademisi serisini yazmaya başlamam ufacık bir Selin’in rafa kaldırdığı o yazıları bulmamla başladı. Uzun uzun yazmıştım ve bırakmıştım. Bu yaşımda tüm kitabı yeniden ele aldığımda bu kadar seveceğimi elbette düşünmüyordum. O yüzden küçük Selin Solaris’e teşekkürler.

Neredeyse on yıldır kahrımı çeken yayın sorumlum Derya Sevim... Sen teşekkürlerin en büyüğünü hak ediyorsun. Her inişte ve çıkışta oradaydın. Bana yolumu gösterdiğin için teşekkür ederim, birtanecik arkadaşım.

Ayrıca yazdıklarımla olsun, karakterlerimle olsun her tereddütümü tereyağından kıl çeker gibi çekip alan ve yıllardır mükemmel bir dost olmanın yanında kişisel editörlük mesaisi yapan Aslı Özge Önemli’ye teşekkürler.

Onca yoğunluk arasında benim için uykusuz kalmaktan çekinmeyip yardıma koşan Işıl Limae, karakter mizahlarıma ilham olan Zeynep Hilal Kahraman ve çok sevgili beta okur grubum. Bu süreci benim için kolaylaştırdığınız için çok teşekkür ederim.

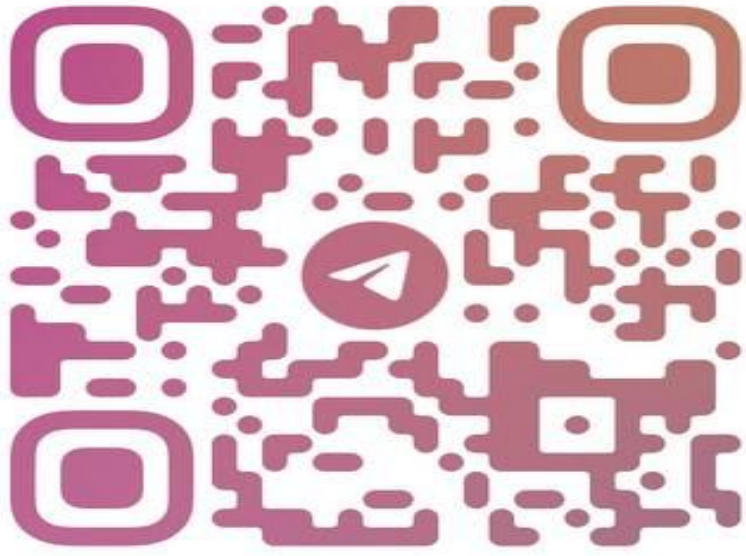
Yazdığım her harfte yüzüme ilgi beklentisiyle bakan biricik köpeğim, kızım Betty... tüm servetim se- şaka şaka.

İyi ki varsın, kızım. Sen olmasan kendimi bulamaz ve yazamazdım.

Bana inanan ve güvenen sevgili aileme, hiç görmediğim bir hızla bu kitabı sizlere kadar getiren yayınevimi Martı'ya çok teşekkür ederim.

Yeniden buluşacağız, sizleri seviyorum. Bol bol çikolata yiyin.

@AYISIGIKITAP